UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

S

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

Hinc Ruinoſus a.um. quod eſt ruinis plenū: hoc eſt caſuꝝ. Aug⁹ lib. j. Confeſſi. Anguſta eſt dom⁹ anime mee: quo venias ad eā dilatet̄ abs te. Ruinoſa eſt/ refice eā. Accipit̄ ⁊ ruina ꝓ tonitru.

Rupes ſunt ꝓrupte ꝑtes terre ꝓpter altitudinē ac ꝓcliuitatem inacceſſe/ ꝙ veluti abrupte ſint: a rūpēdo dicte: quales ſunt que in torrentibus fiūt: vnde fluminū quoqꝫ altiores atqꝫ inacceſſe ripe rupes dicunt̄. Nā ripe plane ſūt: quas Vlpi. diffinit eſſe/ que flumē cōtinent naturalē/ curſus ſui rigorem ꝯtinētes. Rupes ꝓprie de montibus dicunt̄.

Rurſus ⁊ rurſū aduerbiū: ſignificat retrouerſū. Ter. in ecy. Tace: trepidari ſentio ⁊ curſari rurſū ꝓrſus. Dona. Rurſū ꝓprie retro aū ſignificat: ſicut dicim⁹ ſurſū deorſū/ intro foras/ hac illac. Qñqꝫ ponit̄ rurſus pro ecōtrario. Virg. Haud rurſū enodes trūci reſecant̄.

Rus: locus extra vrbē vbi agri ſunt: ⁊ ville dictum ꝙ in agris quotannis rurſus eadem fiant: id eſt colant̄/ vt rurſus capiat̄ fructus.

Ruralis et hoc le. quod ad rus pertinet. Ambro. lib. de paradiſo. Et q̄uis paradiſus opibus ruralib⁹ nō egeret: tñ in paradiſo ſpeciē laboris ſuſcepit. Ruralibus aūt dijs mercurio paniqꝫ ſacrificabāt placētas et vinū. Vñ Leonides in epigrāmatis: αυλια και μυλι φαιωμ ιεροσ παγοσ αιθ υποπετρη πιδακεσ ηθυδασιμγει τοη εουσ α πιτυσ και συτετρα/ γλωχιμ μηλοσσοσ μαιαδοσ ερμαοσ τε/ τομ αιγιβοτημ παρκατεχεισ σκοπελομιλα οιταφαισ τα τοτε σκυφοσ εμπλεομ οιμησ δε ξασσται ακιδεω δωρα μεο πτολεμου.

Rureſtris ⁊ hoc re. qđ eſt ruris. Apu. rureſtri vocabulo vulgus indoctū roſas laureas appellat.

Ruro as. ſm̄ rus facio. Plau. i Cap. Dum ruri rurant hoies. Dicit̄ ⁊ ruror deponēs. Var. Dū i agro ſtudioſi⁹ ruror triptolemū ſculponeatū bigas ſeq̄ cornu/

Ruſticor: ruri dego. Pli. Cū ſimul eſtate ruſtica (tas. remur. Cice. Tironi. Liceat mō ruſticari.

Ruſtic⁹ a. um. pen. cor. idē qđ rureſtris: vt dom⁹ ruſtica. Qñqꝫ ruſtic⁹ dicit̄ morib⁹ ⁊ vita incult⁹/ q̄ſi ſemibarbarus. Vñ veteres ruſtice ꝓ barbare vſurpabāt. Eſt etiā Ruſticus nomē viri ꝓpriū.

Ruſtica: auis ꝑdici ſimilis/ niſi ꝙ roſtꝝ longius habet. Mar. Ruſtica ſū ꝑdix: quid refert ſi ſapor idē. Carior eſt perdix: ſic ſapit illa magis.

Ruſticanus a. um. idē quod ruſticus. Ambro. Cultu ruſticani laboris acquirit̄.

Ruſticarius a. um. qđ ad rus ꝑtinet. Vñ falces ruſticarias dicimus. Vide in dictione Siluaticus.

Ruſticatim aduerbiū ꝓ ruſtice. Pompo. Ego ruſticatim tangā: vrbanatim neſcio.

Ruſticitas vrbanitati contraria eſt. Eſt aūt vrbanitas/ qua ſignificamus propriū quendā geſtū vrbis/ ⁊ ſumptā ex cōuerſatione doctoꝝ tacitā eruditionem. Ponit̄ qñqꝫ ꝓ inepta et timida verecūdia. Ouid. Et ſi ruſticitas non vetat ipſa rogat. Cice. Deterruit me pudor quidā ſubruſticus.

Ruſcū. Ser. Ruſcū virgultū eſt vñ vites ligant̄. Quidā accipiūt ꝓ frutice ex quo nūc ſcope fiūt: ꝗ folia habet myrto ſilia/ ſed acutiora ⁊ rigidiora. Virg. li. ij. Geor. Necnō etiā aſpera ruſci Vimina ꝑ ſiluā. Alij pro theca in ꝗ includit̄ ſemē aſparagi. Col. Et ſcyla hirſuto ſepe nūc horrida ruſco.

Ruſpor aris. ſepe ſeu diligēter ſcrutor. Actius. Vacātes ruſpant̄ ſiluas. Proprie ꝟo ruſpari dicunt̄ gallinę/ hoc eſt ſcalpere. Hinc cōponit̄ corruſpor ꝓ cōquiro. Plau. Corru ſpare tua cōſilia in pectore.

Ruta herba: a ruēdo: id eſt eruēdo dicta/ ꝙ vna ex omnibus herbis ꝓpter multiplices ei⁹ vſus maxime eruat̄. Peculiaris eſt illi auctoritas ꝓpt er venena quib⁹ remediū exhibet ꝯſentaneū: vnde ⁊ muſtele contra ſerpentes dimicature ruta ſe muniūt. Hinc Rutaceus a. um. ⁊ rutatus a. um. quod ex ruta materiatum eſt. Pli. Inuenio muſtū rutatū populo datum.

Ruto as. frequentatiuū eſt verbi Ruo is.

Rutabulū: ꝓprie inſtrumentū quo ruſtici vtunt̄ in ꝓruēdo igne: panis coquēdi grā: Feſtus auctor. Hodieqꝫ id nomen cuſtodit apud nos.

Rutrū: quo quid eruit̄: a ruendo. Nā ſicut aratum aratrū: ſic rutū rutrū facit. Idē Feſtus. Rutrū inq̄t tenētis iuuenis effigies i capitolio ephebi fuit: more grecoꝝ arenā eruētis exercitatiōis grā: qđ ſignū deportauit ex Bithynia romā Pompeius bithynicus.

Rutilo as. pe. cor. ſplendeo. Vnde dicimus aurū rutilare. Rutilum aūt rufum quod habet aliquid nigrioris: cui⁹ coloris ſtudioſe mulieres rutilie dicte ſūt. Et veſtes rutile: ꝗ ⁊ hiacynthine ⁊ hiſgine ab hiſge herba vocant̄. Hinc componit̄ irrutilo: qđ eſt valde rutilo. Ambro. lib. Hexa. Irrutiles igit̄ licet o hō: aut ſplendore nobilitatis: aut faſtigio poteſtatis/ aut fulgore virtutis: ſemꝑ tibi ſpina ꝓxima eſt.

Rutuli pe. cor. populi italici nō longe ab vrbe Romae vbi Ardea oppidū eſt.

Rutupinū pe. ꝓdu. ꝓmontoriū Britānie. Luc. lib. vj. Aut vaga cū Tethys rutupina ve littora feruēt. Vnda caledonios neſcit turbata britānos.

Rutheni: ꝓpli gallie nō lōge ab aluerna ⁊ ſantonibus.

S Littera ſemiuocalis: que ſi antecedat m. vel p. vel t. in ſimplicibus dictiōibus: eiuſdem eſt ſyllabe: vt Coſmus/ Proſper: Teſtis: i compoſitis ꝟo aliud eſt. Nam Aruſpex teſte Quintiliano/ quia pars eius poſterior a ſpectando eſt: tertie dabimus. Abſtemius ꝟo quia ex abſtinentia temeti compoſita vox: prime relinquetur. Tranſit quandoqꝫ s in m: vt rurſum pro rurſus/ dimminuo ꝓ diſminuo. In n: vt ſāguis ſāguinis. In r: vt flos floris.

S Ante A

Saba: ciuitas regia ethiopie/ inq̄t Joſephus: quā poſtea Cābyſes a ſororis ſue noie Meroen denoīauit. Hanc Nilus circūdās inexpugnabilē reddebat. Dicta Saba απο του σεβειμ: qđ ē ſacrificare: q2 thus mittit ꝗ in ſacrificijs vtunt̄. Sunt ꝗ dicāt Saba arabū lingua myſteriū ſignificari. Hiero. ꝟo ꝯuerſionē ſonare autumat. Hinc Sabeus a. um.

Sabei: populi felicis Arabie ditiſſimi: ſiluarū fertilitate odorifera. Hos Joſeph⁹ lib. j. a Saba Chuſi filio (qui a Cham ort⁹ fuit) dictos affirmat.

Sabath: nomē ꝓpriū: a ꝗ Sabathei nominant̄: qui a grecis Iſtabari dicunt̄: vt Joſephus inquit.

Sabate: lacus eſt: vnde fit Sabbatinus ſabatina ſabatinū. Columella libro nono. Inde velinus: inde etiam Sabatinus. Item volſinēſis et Ciminus lupos aurataſqꝫ procreauerunt.

Sabbatū: hebraica ligua dies quiet⁊ dicit̄. Et Sabath grece/ latine quies. Et eſt ſeptim⁹ dies quo requieuit deus ab operibus ſuis. Prima ſabbati dicit̄ primus dies: quem dominicū etiā nominamus. Secūda ſabbati ſecūdus dies. Tertia ſabbati terti⁹ dies. Quarta ſabbati quartus dies. Quinta ſabbati quintus dies. Sexta ſabbati ſextus dies a die dominico. Et ipſum ſabbatū ſeptimus dies. Quod etiā nomē ab hebreis (ſicut Joſephus refert) ſeptimana dicit̄. Hanc ethnici idoloꝝ ⁊ elemētoꝝ noib⁹ appellāt: vt ſcđa ſabbati a Luna ſit. Tertia a Marte. Quarta a Mercurio. Quinta a Joue. Sexta a Venere.

Sabbatiꝫare: ē ſabbatū obſeruare. Hiero. in Leuitico:

Cū fueritis in terra hoſtili:ſabbatiçabit/ et requieſcet
in ſabbatis ſolitudinis ſuę.

Sabbatarius:qui diem ſabbati ſeruat. Unde illud ꝙ ie
iunia ſabbatariorum.

Sabbatiſmus:vacatio facta poſt labores.

Sabe:Syroꝝ lingua menſis februarius dicitur.

Sabaoth:numeri pluralis ⁊ generis feminini:interpre
tať militiarū vel exercituū ſiue virtutū. Un̄ dn̄s Sa
baoth inquit Hiero.

Sabulū:arena groſſior. Hinc Sabuloſus a.um. Col.li.
v.de Caſtanea. Pullā terrā ⁊ reſolutā deſiderat: ſa/
bulū humidū vel refractū tophū nō reſpuit.

Sablo onis.idem quod ſabulum. Ambro.libro Hexa.
Infirmiſſimo ita omniū vil' ſablonis puluere vis ma
ris intempeſtas cohibetur:et velut habenis quibuſ/
dam cęleſtis imperij prȩſcripto ſibi fine reuocať:vio/
lentiaq; equoris motus in ſeſe frāgiť:atq; in reductos
ſinus ſuos ſcinditur.

Sabburra:licet ſm Priſcianū gemio bb.ſcribať:apud
Uirgiliū tamen eius prima corripitur:vt Cimbę in/
ſtabiles fluctu iactāte ſaburram tollunt. Eſt aūt Sa/
burra ꝓpriē nauiū ex quacunq; materia. Sed Sabu
lū fere ſignificat quo naues onerari ſolēt vſq; ad cer/
tā menſurā quo ſtabiliores ſint.

Saburrare ſiue ſuburrare:eſt ſatagere in ſabulo ac mer
ſare:vt puluerare in puluere. Pli.li.xviij. Echini af/
fligētes ſeſe aut arena ſaburrātes/tempeſtatis ſigna
ſunt. Solin᷒. Grues volaturę arenas deuorāt:ſubla
tiſq; lapil' ad moderatā grauitatem ſaburranť. Nā
Saburra/vrbis regio:⁊ Saburrana trib᷒:quā vete/
res ꝑ c.noſtri ꝑ b ſcribebāt. Hoc eſt ſuccurrā/nō ſub/
urrā:quia vt verius Flacc᷒ ait: a pago ſuccuſano di/
cerenť:vel a ſtatiuo ꝑſidio:qđ ſolitū ſit eſquilijs ſuc/
currere Gabinijs infeſtantibus.

Sabini populi ſunt in quarta Italię regione/nō ꝓcul a
Roma:a religiōe et cultu deoꝝ cognoiati:q̄ſi Sebi
ni:απο Του σεβειν. Syrius vō a Sabo auctore gē
tis ſabinos dici putat:qui libro.viij.ait. Ductorē gē/
tis ꝑo laudes ore ferebāt Sabe tuas:q̇ de patrio co/
gnomine p̄im᷒. Dixiſti populos magna ditiōe ſabi/
nos. Hos Plini᷒ Apēninis iugis vallatos vtrinq;
ſcribit. Stra. Sabinos ait anguſtū incolere agrū i lō
gitudinē ꝓtenſum a Tyberi vſq; nomentū oppidum
ſtadijs mille vſq; ad veſtinos.

Sabell᷒ a.um.deriuatū nomē a Sabin᷒. Sūt aūt Sa/
belli ꝓ̄p̄li a Sabinis orti:q̇ incolūt mōtes:q̇ ſunt inter
ſabinos ⁊ marſos. De his Uirg'.lib.ij. Georg. Hęc
gen᷒ acre virū marſos pubēq; ſabellā.

Sacarum regio(vt Ptole.inquit)eſt in Aſia vltra ma
re caſpiū:Sogdianis ꝯtermina:i qua nec vrbes nec
vicos eſſe teſtať:ſed incolę ei᷒ regionis nemora ⁊ ſpe
cus habitāt/ſagittādi arte peritiſſimi. Qui olim ba/
ctrianā ꝓuinciā occupauere:et optimā Armenię re/
gionē adepti ſunt:vt lib.xj. Stra.refert:atq; vſq; ad
Cappadocas ꝓceſſerūt. Sed cum ex ſpolijs feſta cele
brarēt: Perſaꝝ imꝑatores eos noctu adorti/fundit᷒
deleuere. Hos quidā Sacaſſanos vocāt.

Sacaſſani:vide in dictione Sacarum.

Saccarum penulť.cor.diciť mel in harundinibus colle/
ctum/gummi mō candidū ac fragile. Naſciť in Ara
bia/India/Creta/Italia ⁊ Sicilia. Un̄ Oxyſaccarō
potionis genus ex ſaccaro ⁊ aceto.

Sacondion:genus gēmę coloris hiacynthini.

Sacrū nomē ſubſtātiuū:diciť om̄e quod noie deoꝝ ha/
betur. Unde Uirg'.quotiens ſacrū nominat/additi
onem fere deoꝝ facit. Sacra idoneę matri diuiſq; fe/
rebā. Idē Sacra Ioui ſtygio quę rite incepta para/
bā. Poniť eni ꝓ ſacrificio. Macro.i Satur. Sacra
celebritas eſt cum ſacrificia offerunť:vel cum dies di
uinis celebranť epulationibus:vel cum ludi in hono
rem agūtur deorū:vel cū ferię obſeruanť. Item Sa/
crum diciť templū. Paul. Sunt aūt ſacrilegi:qui pu
blica ſacra compilarint. At qui priuata ſacra vel ędi/
culas incuſtoditas tentauerint:ampli᷒ q̄ȝ fures/min᷒
q̄ȝ ſacrilegi merenť. Et Sacrū diciť magicū quoddā
ad compeſcēdas detrahentiū linguas. Ouid.lib.ij.
Faſt. Ecce anus in medijs reſidēs annoſa puell': Sa/
cra facit tacite:nec tamē ipa tacet.

Sacer a.um.idē qđ venerabile. Uirg. Extulit os ſacrū
cęlo. Capiť nōnūq; ꝓ execrādo ſceleſto:vt idē. Quid
nō mortalia pectora cogis auri ſacra fames? Et anti
quitus hō ſacer dicebať quem ꝓ̄p̄l's ob maleficiū iudi/
caſſet:neq; fas erat eū molere. Et ſi quis eū occidiſſet
parricidij nō damnabať:ex quo oīs hō mal᷒ atq; im/
prob᷒ ſacer appellari ſolet. Hor. Inteſtabilis ⁊ ſacer
eſto. Sacer locus:locus conſecratus.

Sacer mōs trās Anienem fluuiū vltra tertiū milliariū
appellať:qui Ioui fuerat cōſecratus: vel mons in fi/
nibus Galatie aurū ferens.

Sacer ignis:morbus:cui᷒ multa ſunt genera:quę apud
Pliniū habenť. Col'.li.viij. Eſt etiam inſanabilis ſa/
cer ignis:quā puſulā vocāt paſtores. Ea niſi cōpeſci/
tur intra p̄mā pecudē:quę tali malo correpta eſt/vni
uerſū gregē contagione ꝓſternit. Sic quidē nec me/
dicamentorū nec ferri remedia patiť: Nam pene ad
omnē tactū excādeſcit.

Sacer morbus appellať Comitialis: ꝙ Hercules eum
paſſus fuerit ex grecis:nūc gallicū dici dubito.

Sacra via in vrbe Roma vocitata eſt: ꝙ in ea fed᷒ ictū
ſit inter Romulū ⁊ Tatiū. Hac triūphātes i capito
liū ibāt. Tēdebat aūt regia vſq; in arcē. Hāc Hor.li
bro Car.ſacrū oliuū nūcupauit.

Sacra certamina grecię q̄ttuor a Tacito ludicra vocā/
tur. In his morē fuiſſe/vt patres et patrię vincētium
prȩconis voce nominarenť.

Sacrū ꝓmōtoriū:qđ nūc appellāt caput ſcti Uincentij.

Sacro as.deo dedico/et ſacrum facio. Aug᷒ li.ij.de ci/
ui.dei. Quę romani numina partim peregrina recę/
perūt:partim ſua ꝓ̄p̄ris ſacrauerunt. Plini᷒ lib.xxxvj.
Eiuſdem remanet et alius centum cubitorum:quem
poſt cęcitatem viſu reddito ex oraculo ſoli ſacrauit.
Huius compoſita ſunt Conſecro:eiuſdē ſignificatio
onis. Deſecro:exacro ꝓphanuz facio:et qđ vulgo di/
ciť degrado. Plau. Deſecrare euz prius oportet/ne
manus contaminem. Obſecro/reſecro:religione ab/
ſoluo. Plau. Reſecro mater quod dudū obſecraue/
rā. Proſecro:diu ſacrificiū facio. Laciā.lib.iiij. Oš
cū intelligerēt haruſpices:inſtigātib᷒ hiſdem demo/
nijs quib᷒ conſecrāt/cōquerētes ꝓphanos hoies ſa/
cris intereſſe:adegerunt principes ſuos in furorem.
Et hęc oia habent pe.cor.

Sacellū:dimi.a ſacrū:⁊ ſignificat locū paruū deo ſacra
tū cū ara. Trebatius iurecōſul.ſcribit ſacellū compo
ſitū verbū:quaſi ſacra cella.

Sacrarium:locus ſacer in templo:et in quo ſacra repo/
nunť. Unde a Cicerone Sacrariū bonę deę nomina/
tur. Seneca lib.v.quęſtionū. Arcana illa rerū natu/
rę ſacra nō ꝓmiſcue:⁊ om̄ib᷒ patēt reducta/⁊ in inte/
riori ſunt clauſa ſacrario. Aegeſipp᷒ lib.v.ſcribit ſa/
crariū templi hieroſolymoꝝ fuiſſe ꝓphanatū a gētib᷒
quo ſolus ſemel in anno princeps ſacerdotū ſolebat
intrare nō ſine ſanguine. Quid interſit inter ſacꝝ lo/
cū ⁊ ſacrariū:oſtēdit Ulp.inquiens. Sacer locus eſt
conſecratus:Sacrariū in quo ſacra reponunť. Sue.
tū de Augu. Nō tā ꝓ ſacroꝝ repoſitorio q̄ȝ ꝓ ſacello
locoq; ſacrato ſumpſit. Natus eſt(inquit Auguſt᷒)
ad capita bubula:vbi nunc ſacrariū habet aliquanto
poſtq; exceſſit conſtitutū.

Sacratę leges quib᷒ ſancitū erat: vt ſi q̇s aduerſus eas
feciſſet:ſacer alicui deoꝝ cū familia pecuniaq; eſſet.

Sacres porci appellabant̄: qm̄ puri eſſent ad ſacrificiū: vt imolarent̄: cū depulſi ſunt a mām̄a: qui a partu decimo die habent̄ puri: ⁊ ab eo appellant̄ ab antiqs ſacres / ꝙ tū ad ſacrificia idonei primū dicunt̄. Plau. in Mene. Quāti hic porci ſunt ſacres?

Sacramentū dicit̄ quod iuriſiurādi ſacratiōe interpoſita gerit̄. Et ſacramentū quo milites ſcribēdi a ſacerdotibus adigebant̄: nec prius militare: aūt poſtꝗ eō abſoluti eſſent / in hoſtem pugnare poterāt. Var. de lingua latina. Sacramentū a ſacro: qui petebat / et ꝗ inficiabat̄: vterꝗ quingenta ęris ad pontificē deponebat. De aliis item rebus alio certo numero qui iudicio vicerat: ſuū ſacramentū a ſacro auferebat: victi ad ęrariū redibāt. Ex quibus verbis conſtat ꝙ ſacramentū alia ꝗ dei inuocationis quę ꝑ iuſiurandū fit / obligatio rerū erat. Seruius de ſacramento militari ſic ſcribit. Legitima militia erat eoꝝ qui ſinguli iurabāt ꝓ repub. ſe eſſe facturos: nec diſcedebāt niſi cōpletis ſtipendiis: ⁊ ſacramentū vocabat̄. Vege. ď re militari lib. ii. Milites iurare ſolēt: ⁊ ideo militię ſacramēta dicunt̄. Iurāt aūt ſe oīa ſtrenue facturos ꝗ ꝑcęperit impator: nūꝗ deſerturos militiā ꝓ romana repub. Hinc milites a Iuue. ſacramenta dicūtur illo verſu. Pręmia nūc alia atꝗ emolumēta notemꝰ ſacramentoꝝ. Sue. in Cęſa. ſanxit: ne ꝗs ciuis maior viginti annis / minorve decē ꝗ ſacramēto nō teneret̄: plus triennio cōtinuo Italia abeſſet.

Sacroſāctū dicebat̄ qđ iureiurādo interpoſito erat inſtitutū: vt qui violaſſet morte pęnas pēderet.

Sacrifico as. ſacrū facio. Interdū veniā peto. Lito ꝓ veniā impetro. Plau. in Pe. Si hercle iſtuc vnꝗ factū eſt. Tū me Iupiter faciat / vt ſemꝑ ſacrificē: neꝗ vnꝗ litē. Confundunt̄ tn̄ qn̄ꝗ.

Sacrificulus: rex ſacroꝝ.

Sacrilegus pe. cor. qui ſacra aut de loco ſacro legit: id eſt furat̄. Nā legere qn̄ꝗ furari ſignificat. Et Sacrilegiū: ipm ſacroꝝ furtū.

Sacriſcriniꝰ: dictio cōpoſita ex recto ⁊ obliq̄. Sacrę eīm dicunt̄ epl̄ę impiales: ⁊ is dicit̄ ꝗ ꝑeſt regalibꝰ eplis / vel cuſtos libroꝝ: qui etiā acōmētariis dicit̄.

Sacerdos: ꝗ deo dicatꝰ eſt ad ſacrificia faciēda: a ſacris dictꝰ. Apđ Romanos varia erāt ſacerdotū genera. Flamines / Diales / Martiales / Quirinales / Salii: pōtifices minores: pōtifices maximi / reges ſacroꝝ ſacrificuli: ⁊ galli: ꝗ Cybelles ſacra faciebāt.

Sacerdotiū mō ſacerdotis dignitatē ſignificat: vt eſt illud: Fūgi ſacerdotio. Mō ſacerdotis ꝓuentū: Nam apud gentiles ea ſacerdotia fuerūt / qualia nos chriſtiani ꝓpriori vocabulo beneficia appellamꝰ: Unde Li. lib. ix. Gens potitia cuiꝰ ad arā Herculis familiare ſacerdotiū erat. Sacerdotiū aūt ſic̄ ⁊ beneficioꝝ duo fuerunt genera. Unū qđ ſacris eſſet addictū locis: ꝗ reipub. aut principū / aut pontificū collegii collationis eſſent. Alteꝝ qđ ędis aut ſacelli iuris eſſet a patrefamilias ea rōne erecti dedicatiꝗ: vt ⁊ ſacrorū cura ⁊ fructuū ipſiꝰ ſacerdotii ꝑcęptio / ad ſolā gētē familiā ꝗ ſuā ꝑpetuis ſucceſſoribꝰ deuolueret̄. Quę ſacerdotia a priſcis gētilicia bn̄ficia: a noſtris iuriſpatronatꝰ appellata ſunt. Cor. Tacitꝰ ď Othone. At recēs ab exilios reuerſos adoleſcētes auitis ⁊ paternis ſacerdotiis in ſolatiū repoſuit.

Sacerani dicti fuerūt reate orti: qui ex Septimontio ligures ſiculoſꝗ eiecert̄. Sic appellati ꝙ iure ſacro na(ti fuiſſent.

Saconia ę. quidā ꝓ territorio accipiūt ſeu pro pāniculo terſorio. Victr. lib. ix. Auꝝ ad ſacconiam appendit: redemptoris opus manufactū ſubtiliter regi approbauit. Nā ſacconia: hoc eſt tela / tegebant̄: vt poſſet inherere pictura.

Saccus culeus eſt: vt illud ī Iona. Omnes induti ſunt ſaccis. Dictus (vt quidā volūt) a ſago: quod eſt genꝰ veſtis ęqualiter latę ex ꝑte ſuꝑiore et inferiore. Hinc Sacculus ⁊ ſacellus diminutiua: quibus ſignificantur marſupia. Aſco. Sacci ſacculi ⁊ ſacelli. Saccus frumentariꝰ: quo frumentū gerit̄. Saccꝰ vinariꝰ: quo vini feces colātur.

Saccaria ę. ſaccoꝝ mercatura. Apul̄. lib. i. de Aſi. Saccariā faciens męrebā.

Saccellare: eſt vinū ſaccis perfuſū corrigere.

Sęculū: a ſequēdo ſe: eo ꝙ ſequat̄ et ī ſe reuoluat̄. Varro a ſene deriuat: q2 rem productiſſimā deſignabat. Placuit antiquis ſignificationis cā primā ſyllabā ꝓducere / et ꝑ diph. ſcribere. Eſt aūt ꝓprie ſęculū ſpaciū centū annorū. Unde carmen ſęculare Horacii dicit̄: in quo tractat̄ de ſacrificiis quę fiebāt de cēteſimo in centeſimū annū. Hoc oſtēdit Li. lib. ab vrbe cōdita q2 dicit Pompiliū ante Pythagoram ducentis ferme annis fuiſſe. Unde Cice. Ex quo etiā quidā Numā pompiliū regem noſtrū fuiſſe pythagoreū ferūt: qui annis ꝑmultis aū fuit ꝗ ipſe Pythagoras. Quo etiā maior vir habendꝰ eſt illā ſapientiā cōſtituēdę ciuitatis duobꝰ ꝓpe ſęculis aū cognouit / ꝗ eā gręci natā eſſe ſenſerūt. Sūt etiā ꝗ ſęculū. xxx. annoꝝ tēpꝰ exiſtiment / vt curſus eſt Saturni. Alii mille annos ſęculū habere putāt. Poetę frequenter ꝓ tpe vſurpāt: ſicut in hymnis ſacris canit̄.

Sępe aduerbiū ſignificat frequenter: recipitꝗ diph. vt differat a ſpe ablto nois ſpes. Aliqn̄ ornatꝰ cā iungit̄ numero: ⁊ fit vna dictio ſępenumero. Inuenit̄ ſępiſſimus ſuꝑlatiuū nōmē a ſępe formatū. Hiero. ad Euſto. Sępiſſimo rogatu o vgo chriſti Euſtochiū a me tua depoſcit charitas: vt tibi notū faciā vnde Petri apli in kl̄is Auguſti: ꝗ celebrat̄ feſtiuitas initiū habuerit. Hinc etiā fit compoſitū Perſępe.

Sęuꝰ: durꝰ / horridꝰ. Vir. Cū ſęuo e ſcopulo mlta vix arte reuulſus. Per trāſlationē: mō ꝓ inimico crudeliꝗ ponit̄. Idē. Sęue memorē Iunonis ob irā. Qn̄ꝗ ꝓ forti: vt Sęuꝰ vbi eacide telo iacet hector. Qn̄ꝗ pro irato: vt Et ſęuū ambobus Achillē. Qn̄ꝗ ꝓ magno. Idē de Aenęa pio. Maternis ſęuꝰ in armis.

Sęuitia ⁊ ſęuitudo: crudelitas. Plautꝰ. Vincula virgę mole: ſęuitudo mala fit peior.

Sęuio is. ſeuiui et ſeuii. itum. iraſcor. Pacu. Quid commerui? Quid in me ſęuis pater? Aliquādo ſęuire eſt fortiter facere. Marci. Belliger inuictis ꝙ Mars tibi ſęuit in armis. Aliqn̄ immanitatem exercere. Liu. Cū poſt victoriā quoꝗ in hoſtes ſęuiret. Huiꝰ compoſita ſunt Deſęuio: qđ eſt valde crudelitatem exerceo. Hiero. in Prolo. lib. Reg. Latrātes canes qui aduerſus me rabido ore deſęuiūt. Cōſęuio: ſimul ſęuio. Augꝰ lib. i. de ciui. dei. Tātus itaꝗ huiꝰ vitę cōtemptor regulus cōſęuientibꝰ hoſtibꝰ ꝑ quaſlibet pęnas eā finire / ꝗ ſe ipſe perimere maluit. Obſęuio: cōtra ſęuio. Plau. i Epi. Tu is es ꝗ ꝑ voluptatē i mea erumna obſęuiſti grauiter.

Saga: mulier prudēs / ꝯſuta. Itē perita ſacroꝝ ⁊ diuiā. Un̄ ꝑſagia: prędiuinationes mētis. Ci. lib. i. de diui. Neꝗ eīm temere illud verbū ꝯſuetudo approbaſſet: ſi ea res nulla eſſet / omino ꝑſagibat animꝰ me ire fruſtra cū exirē domo. Et ſaga dicit̄ mlier ad libidinē viroꝝ indagatrix. Et hꝫ pmā ꝓductā. Mar. Exorat noctes dū mihi ſaga tuas. Acrō. Saga dicta eſt venefica: ꝙ ſatꝫ agat: ⁊ ea eſt ꝗ carminibꝰ ⁊ herbis mala hominibꝰ dicebat̄ vel arcere vl̄ impellere. Hora. Quę ſaga quis eſt ſoluere theſſalis magus venenis.

Sagax generis omnis: acutꝰ / ſolers: ⁊ habet pmā correptā. Un̄ et canes indagatores ſagaces appellati ſūt. Hinc Sagacitas ꝓ aſtutia.

Sagio is. iui. itū. acute ſentio. Cic. libro. i. de diui. Sagire: ē acute ſentire. Hinc Pręſagio: quod ꝑſentio ⁊ diuino ſignificat.

Sagū: chlamys militarꝭ q̃dra. Juu. An ſaga vẽdẽti nubat caupone relicto. Scribit Ci. i phil. Saga ſumi ſolere in bello atq̃ tumultu. Et qñ in ſagis tota ciuitas erat: cõſulares viri togati eſſe ſolebãt. Sueto. Ferebat: ⁊ vagari noctibꝰ ſolitꝰ: atq̄ inualidū quẽq̃ obuiorū vel potulẽtū corripe: ac diſtẽto ſago impoſitū in ſublime iactare. Huiꝰ diminutiuū eſt Sagulū. Virg. lib. viij. Virgatis lucent ſagulis.

Sagatus: qui ſago indutus eſt. Suetoniꝰ in Ceſa. Duobus tricliniis: vno quo ſagati palliatiue: altero q̃ togati cū illuſtrioribꝰ ꝓuinciaꝝ diſcũberẽt. Mar. Vis te purpureū Marce ſagatus amem.

Sagarius: qui vendit ſaga. Sagaria võ eſt exercitium vendendi ſaga: ſicut ab argento argentaria. Vlpi. de tributaria actione. Duas negociatiões exercebat puer: ſagariã et lineariã.

Sagana pen. cor. vas in quo aliq̃d terit. Quo etiã noĩe dicta fuit meretrix quedã.

Sagena pe. p. genꝰ retꝭ piſcatorii: σαγηνην latini v̄riculū appellãt. Manil. li. v. Excipiunt vaſta circũuallata ſagena.

Sagino as. pe. p. pingue facio. Col. li. vij. Ea herba viridis: nec tarde tñ arida feni vice ſaginat iumẽta: verū modice dãda: ne nimio ſaginĩe ſtrãgulẽt pecora. Interdū abltõ iũgit: cuꝫ res q̃ q̃d ſaginat exꝑmit: vt apud eũdẽ li. ix. Formant offe quibꝰ auis ſaginat.

Sagina e. pe. p. cibꝰ quo q̃s pinguis efficit. Qñq̃ etiã dicit pinguedo ſupuacua arte non natura adaucta/ ꝑ totū diſpſa corpꝰ. Juſti. li. xx. Sublatis deinde emul in ſegnitiã lapſus ſaginã corpis ex nimia luxuria: oculorũq̃ valitudinẽ cõtraxit: Et a ſagino deſcẽdit. Niſi eñ q̃s ꝑus ſaginatꝰ fuiſſet: nõ eſſet i eo ſagina. Juue. Genial agat Iſte dies ꝑpera ſtõachū laxare ſaginis.

Saginariū: locꝰ vbi ſaginãt altilia. Var. li. iij. de re ruſ. Pullos anſeꝝ icludũt i ſaginario: ibiq̃ polẽtã ⁊ pollinẽ aq̃ madefactã dãt cibū: ita vt ꝑ dies ſaturẽt.

Saginarius a. um. qd̃ ſaginatū eſt. Vñ a Seruio dicit Mulus ſaginarius ⁊ mula ſaginaria.

Sagitta: iaculi genꝰ qd̃ arcu emittit: ꝙ ſatis lõge agat. Vel a ſatis ⁊ ictꝰ. Ad longū eñ ſpaciū ꝓfert ictū ſuū vel ꝙ ſagax ſit ictꝰ eiꝰ. Sagitta etiã a rei ruſtice ſcꝑtoribꝰ ſumit ꝓ nouiſſima ſurculi ꝑte: ſiue qꝛ lõgiꝰ receſſit a mr̃e: ⁊ q̃ſi emicuit atq̃ ꝓſiliuit: ſeu qꝛ cacumine attenuata ꝑdicti teli ſpeciẽ gerit.

Sagitto as. ſagittas iaculo. Hiero. in Pſ. Vt ſagittẽt in occultis immaculatū.

Sagittariꝰ a. um. qd̃ ad ſagittas ꝑtinet: ſiue idoneū ẽ vt eo fiãt ſagitte. Plin. li. xvj. Suū genꝰ ſagittario calamo.

Sagittariꝰ: q̃ ſagittas emittit: vt i ſacris litterꝭ. Percuſſus eſt a ſagittariis. Eſt ⁊ ſagittariꝰ ſignū celeſte: quẽ alii cẽtaurū chironẽ arbitrant: alii Erotū filiū Euphemis nutricis muſarū: ⁊ habitaſſe i parnaſo cū muſis/ ⁊ venatiõi incubuiſſe: vñ ⁊ vſū ſagittis ⁊ eq̃ inſediſſe. Poſt mortẽ ꝑcibꝰ muſaꝝ a Joue int aſtra relatū: ⁊ varia forma cõſcꝑtū: Jdibꝰ Febru. veſpe occidit: vehementer hyemat inquit Col.

Sagūtꝰ: hiſpanie ciuitas: quã romanis fideliſſimã Anibal ad internecionẽ deleuit: Hinc Sagũtinꝰ a. um. vt vaſa saguntina: q̃ maxime cõmendant. Mar. Sume ſagũtino pocula facta luto.

Sagma e. ⁊ ſagma atis. ſella quã vulgꝰ baſtã appellat: ſup quo cõponũtur ſarcine. Sed ⁊ ꝓ ſarcina qñq̃ ponit. Interdū ſagmata dicunt vnguenta que ſucco cõſtãt quaſi diſtillationes. Que aũt corpore conſtãt dicunt hediſmata: εδεσμα grece condimentū dicit: et ſagma cumulus dicit.

Sagmina: quaſi ſãctimina: qm̃ e loco ſancto capiebantur legatis ad indicendū bellū/ aut fedus iniiciẽdū ꝓficiſcentibus. Vel a ſanciendo: id eſt confirmãdo: vel ab agendo ꝙ e ſacris agat. Herba eſt q̃ vocat Verbena. Plin. lib. xxij. Qm̃ nõ aliũ de ſagmina in remediis publicis fuere ⁊ in ſacris legatiõibꝰ q̃ verbene. Certe vtroq̃ nomĩe idẽ ſignificat. Hoc eſt gramẽ ex arce cū ſua terra euulſū. Hac ſemꝑ ⁊ legati cū ad hoſtes clarigatũq̃ mitterent vſi ſunt.

Sal λεξισ ηλλενικη αλσ λελεγεται αλλα μεταθεσισ εστι λατινοισ: quo vtimur in condiendis cibis vtroq̃ numero: ⁊ tã maſc. q̃ neutro genere dicitur. Cato. Et ſale q̃ apud Carthaignneſes fit. Sal. in Jug. Neq̃ ſalem neq̃ alia gule irritamenta. Afra. in compitis. Quicq̃d loquit ſal merū eſt. Col. Carnem ſalibus aſperſam. Pau. iureconſul. Cotem ferro ſubigendã/ neceſſaria quoq̃ hoſtibus venũdari: vt ferrū et frumentū ⁊ ſales: nõ ſine periculo capitis licet. Dicit etiã hoc Sale ſm̃ Priſcianū. Enni. libro quarto annaliū. Ceruleū ſpumat ſale conferta rate pulſū per mare. Aliquãdo ſal ponit ꝓ ſapientia: et maſcu. tm̃ genere proferri conſueuit. Aliquãdo pro vrbanitate/ ioco et ridiculo: et dictis ad riſū vel ad delectationem compoſitis/ taꝫ ſingulari q̃ plurali numero. Catul. Nulla eſt i toto corpore mica ſalis. Hoc eſt: nihil venuſtū ⁊ ſapiẽter dictū. Cicero publio Scipioni. Oẽs ſale et facetiis ſuperabat. Luc. Nõ ſoliti luſere ſales. Quintꝭ. lib. vj. Salſū inquit in cõſuetudine ꝓ ridiculo tm̃ accipimus natura nõ vtiq̃. Hoc eſt q̃q̃ ⁊ ridicula oporteat eſſe ſalſa: Nã ſicut ſal ſuauitatẽ quãdã cū mordacitate habet: ita etiã vrbanoꝝ ioca. Sales eñ ꝓ Ciceronis ſentẽtia ſũt ipa ridicula q̃ neceſſario ſalſa oportet eſſe: Nã ſalſū erit qd̃ nõ erit inſulſū/ velut q̃ddã oris cõdimẽtū quod ſentit latẽte iudicio: ⁊ veluti palatū excitat. Qñq̃ ſal mare dicit. Virg. Et ſpumas ſalis ere ruebant.

Salnitrū vt mõ in ꝯſuetudinẽ vulgi dicit factitiū/ et ad tormẽta igniū miſſilia repertū/ veteribus fuiſſe videt incognitū. Vide in dictione Nitrū.

Salhammoniacꝰ: ſic dictꝰ eſt: qꝛ ſub arenis inuenit. Similis eſt colore alumini/ medicine vtilis.

Salapuſiꝰ: a ſale ⁊ puſiꝰ cõpoſitū nomẽ. Puſiꝰ eñ ſiue puſus ⁊ puſio: apud latinos dicit puer. Quo noĩe dictus eſt Caluꝰ Catulli familiaris tãq̃ puer/ ob ſtaturã puerilẽ: plenꝰ ſalis ⁊ oratorie mordacitatis.

Salſugo appellat i ſalinis tota liq̃da/ marina aq̃ ſalſior. Salſugo etiã dicit humor cū ſapore ſalis.

Salſilago: idẽ eſt qd̃ ſalſugo. Pli. Natura ciceris eſt gigni cū ſalſilagine.

Salarius: qui ſal vel ſalſamenta vendit. Mar. Qd̃ viles pueri ſalarioꝝ.

Salarius a. um. qd̃ ad ſal ꝑtinet. Li. xxix. Vectigal etiã nouū ex ſalaria annona ſtatuerũt.

Salaria: via rome dicta ẽ ꝙ ꝑ eã ſabini ſal a mari deferebãt.

Salariū dicit ſtipẽdiū ſeu merces quã q̃s ꝓ ſeruitio meritꝰ eſt. Augꝰ li. j. d̃ ci. dei. Doctores ipos inſuꝑ ⁊ ſalario publico ⁊ honoribꝰ digniſſimos habuerũt. Dictū ſalariū: ꝙ ita neceſſariū ſit vt homini ſal.

Salſus a. um. qd̃ ſalis ſaporẽ habet: ſiue qd̃ ſale denſatū eſt: a q̃ fit ſalſior ſiſſimꝰ: ⁊ dimi. Salſiuſculꝰ. Aug. li. viij. Cõ. Ebrioſi q̃dã ſalſiuſcula comedũt q̃ fiat moleſtꝰ ardor: quẽ dū extinguit/ potatio fiat delectatio.

Salſamẽtū: qd̃ ẽ ſale cõpoſitū ad vſū ciboꝝ: vt piſces ſalſi ⁊ lardū: q̃ ꝑ Syncopen ſalſamẽta dici pñt.

Salſamẽtarius: q̃ ſal ſamẽta vẽdit: qui ⁊ Salarius.

Salſamẽtariꝰ a. um. qd̃ ad ſalſamẽta ꝑtiet. Pli. Quin ⁊ teſtis cadi ſalſamẽtarii tuſſis cū axũgia vetere mirum immodū ꝓdeſt. Col. lib. ij. Jta rurſus i ſole ſiccata et mox refrigerata ꝯdat i vaſis olearijs ſalſariiſq̃.

Salſuta: idẽ qd̃ ſalſamentū. Col. li. ix. Nulla tñ equo q̃ ꝑdicte ſalſute pabula cõmode dant.

Salitura: idẽ qd̃ ſalſura. Col. li. xij. Poſt ſaliturã muſti.

Salſedo inis. ipe ſalis ſapor.

Salina: locus vbi fit ſal. Plin. lib. xxxj. Fit ſal vulgaris

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

plurimuſq; in ſalinis effuſo mari: nõ ſine aq̃ dulcis riguis: ſed imbre maxime iuuante/ſed qm̃ ſal ꝓ facetijs ponit̃: nõnũq; ꝓ apophthegmatibꝰ ⁊ facetijs ⁊ ſcommatibꝰ trãſlatiue apud Cice. poſitũ repit̃.

Salinę arũ. vrbs Sicilię iuxta lilybeũ palmis abũdãs: ꝙ iuxta eã ſalinę fuerint: id eſt foſſę in quibꝰ fit ſal.

Salinũ: vaſculũ in q̃ ſal reponit̃: tũ ad mẽſę vſũ: tũ ad ſacrificia paratũ. In eo ẽm cũ ſale dijs ꝑmitię offerebãtur. Perſiꝰ. Purꝝ ⁊ ſine labe ſalinũ. Ponit̃ tñ ꝓ q̃cũq; vaſe fictili mẽſę paupis. Hor. lib. ij. Car. Cui patuũ ſplẽdet in mẽſa tenui ſalinũ.

Salinator dictꝰ eſt Liuiꝰ romanꝰ/ꝓpter vectigal qḋ nouũ ex ſalaria annona cõmẽtus eſt in cẽſura.

Salnacidus a. um. qḋ ſalis ſaporem habet. Pli. Nam introſas aquas atq; ſalnacidas et feculentas addita polẽta vtiles eſſe aiũt.

Salũ mare: a ſapore ſalis: vel a verbo greco σαλευω qḋ ſignificat mouere/fluctuare. Virgiliꝰ. Perq; vndas ſuperãte ſalo.

Salio is. quartę cõiugatiõis et ꝑma correpta: ſignificat ſale ꝯdio. Tibu. Farre pio placet ⁊ ſaliẽte ſale. Huiꝰ ꝑteritũ ſaliui/ſupinũ ſalitũ. Vñ ſalitꝰ ⁊ ſaliturꝰ. Liu. Saliturꝰ iſta eſſe mittã ſalẽ. Cor. Seuerꝰ. Ad quem saliti pomiliones afferebant̃.

Salio is. ꝑ duplex ll tertię ꝯiugationis: ſalli ſaltũ et ſaltu rꝰ in eadẽ ſignificatiõe. Vñ ſaltus et ſalturꝰ/ſalſus ⁊ ſalſurꝰ. Lucil. lib. iiij. Sallere murenas et frigidiria ferre. Participiũ paſſiuę ſignificatiõis ĩ dus poſuit. Col. lib. viij. cũ inq̃t. Or ſi ea res ęgritudinẽ non depellit/vẽdẽda ſũt pecora. Vł ſi neq; id ꝯtigere poteſt/ferro necãda ſaliendaq;.

Salio is. ꝑ ſimplex l. ſaliui vel ſalij ſeu ſalui diuiſas ſyllabas/ſupinũ ſaltũ. Et habet ꝑmã correptã. Virgił. Mollibꝰ in pratis vnctos ſaliere ꝑ vtres. ſignificat ſalto. Cõpoſita tñ magis preteritũ ꝑ ui faciũt: vt aſſilio aſſilui tum. Cõſilio lui tũ. Deſilio deſilui tũ: Virgił. Deſiluit Turnꝰ bijugis. Deſilio/exilio: extra ſalio. Inſilio/ꝓſilio: vltra ſeu foras vel ante ſalio/prorumpo. Lactan. lib. iiij. Nãq; cũ ſitim paterent̃: ictu virgę rupe ꝑcuſſa ꝓſiluit fons aquę. Virgił. libro. v. Haud mora ꝓſiluere omnes: ferit aurea ſidera clamor. Liu. lib. ij. Prope attonitꝰ miraculo rex cũ a ſede ꝓſiluiſſet. Pręſilio: ãñ ſalio. Reſilio/ſubſilio: ſurſũ deorſũ ſalio. Hiero. lib. ij. Re. Michol vidit Dauid ſubſilientẽ. Trãſilio: vltra ſalio. Liu. li. j. Vulgatior fama eſt ludibrio fratrꝫ remũ nouos trãſiluiſſe muros. Salire tamẽ dicunt̃ animalia ratione carentia: quãdo mares ineũt fęminas. Nã ſaliendo aſcendũt. Vnde. Lęta ſalit̃ ouis. A Salio fit ſalto frequẽtatiuũ. Cuiꝰ cõpoſita mutãt a in u: vt Aſſulto/conſulto/diſſulto/deſulto/exulto/ꝓſulto/pręſulto/ reſulto ⁊ ſubſulto. Plau. in Caſſ. Vt feſtinabat miſer: vt ſibſultabat poſtq; vicit villicꝰ. Trãſſulto. Idẽ in Cap. Tu trãſſultas: ego miſer vix adſto ꝑ formidine.

Salto as. ſignificat tripudio. Sał. Sed in his Sẽpronia quę multa virilis audacię commiſerat. Hęc mulier genere atq; forma ꝑterea viro liberiſq; ſatis fortunata fuit: litteris gręcis atq; latinis docta: pſallere et ſaltare ⁊ cantare elegãtius q̃ neceſſe eſt: ꝓbe multa alia q̃ luxurię inſtrumẽta ſunt. Hinc Saltatio et ſaltus: ꝓ ipſo ſaltãdi actu.

Saltito as. pe. cor. frequẽtatiuũ eſt a Salto as.

Saltatio ẽ illa hoĩm iactatio/quã vulgꝰ tripudiũ vocat.

Saltatꝰ us. idẽ qḋ ſaltatio. Liu. Per vrbem ire canẽtes carmina cũ tripudijs/ſolẽniq; ſaltu iuſſit.

Saltꝰ us. ⁊ ſalti denſior ſilua ⁊ inuia ẽ: ꝙ ibi arbores ſaliãt: in q̃ paſci ⁊ ęſtiuare pecudes ſolẽt. Sunt q̃ dicãt ſaltus eſſe loca arboribꝰ expedita: q2 facile in his ſaltet̃. Virgꝫ. lib. iij. Geor. Saltibus in vacuis paſcuntur plena ſcd̃m flumina. Ponit̃ ⁊ ꝓ loco nemoroſo/ vbi latrones inſidiari conſueuerũt. Et ſaltus ceruoꝝ eſt. Idem li. ix. Tum demũ ſaltu ꝑceps ſeſe oĩbus armis In fluuiũ dedit.

Saltariꝰ: ſiluaꝝ ſeu ſaltꝰ cuſtos. Pompo. Dñs ꝓprietatis etiã inuito vſufructuario. Fundũ ꝓ ędes ꝑ ſaltuariũ vel inſulariũ cuſtodire poteſt.

Saltuoſus: locꝰ ſaltibus plenus.

Saltim ſiue ſaltuatim: ſignificat ꝑ ſaltꝰ. Geł. Nos vna ęſtate in Aſia ⁊ Gręcia geſta litteris idcirco ꝯtinẽtia mãdauimus: ne velicatim aut ſaltuatim ſcribendo lectoꝝ animos impediremus.

Saltẽ: coniũctio ꝑ defectionẽ dicit̃: quaſi ſi aliter nõ poteſt. Vel vt inquit Geł. u littera abiecta. Nã a principio ſalutem dicebãt/quod nos ſaltẽ dicimꝰ. Nã cum alia quędã petita ⁊ nõ impetrata ſunt. Hinc ſolemus quaſi extremũ aliq̃d petituri: qḋ negari minime debeat dicere: hoc ſaltẽ fieri aut dari oportet: tanq; ſalutẽ poſtremo petẽtes: quã impetrari ſit ęquiſſimũ. Ser. Saltẽ/vł hoc tractũ a captiuis: q̃ cum tenerent̃ ab hoſtibꝰ: dicebãt ſublatis oĩbus ſalutẽ cõcede. Hinc ꝑ ſynereſim natꝰ eſt ſermo: vt in cõcęptu reꝝ multaꝝ petituri aliquid ſaltẽ dicamus.

Salax dicit̃ libidine pruriens: fortis ĩ coitu ⁊ creber: cuius membꝝ facile ſalit: id eſt arrigit. Et ſalire dicunt̃ quadrupedes dũ coeunt: vel quia ex humore ſalſo cẽtat̃ libido. Vñ Venꝰ dicta eſt e mari orta. Var. Gallos ſalaces. Et ſalaces aquę ſcaturiẽtes/quaſi e terra proſilientes. Vñ etiã nymphę ſalaces dicunt̃. Oui. Nymphęq; ſalaces.

Salacia: dea aq̃/a Salo ciẽdo appellata. Vñ ⁊ a poetis ſumit̃ ꝓ aq̃. Pacu. Hinc ſęuitiã ſalacis fugimus.

Salebrę: a ſaltu dictę ſunt: loca inęqualia et aſpera: quę quaſi ſine ſaltu ꝑteriri nõ poſſunt. Per trãſlationem Ci. de fi. bonoꝝ dixit. Hic ſi diffinire/ſi diuidere potuiſſet: ſi loquendi: ſi deniq; cõſuetudinẽ verboꝝ teneret: nũq; ĩ tãtas ſalebras incidiſſet: id eſt ĩ tãtas aſperitates/ſiue incultas orõnes. Hinc ſalebroſus a. um. quod multas habet ſalebras.

Salij: ſacerdotes Martis: ſic dicti ꝙ in portãdis ancilibꝰ ſaltare eos mos eſſet. Li. Numa ſalios. xij. marti gradiuo legit: tunicęq; inſigne dedit: ⁊ ſup tunicaꝫ ęneũ pectori tegmen cęleſtiaq; arma q̃ ancilia appellant̃ ferre: ac ꝑ vrbẽ ire canẽtes carmina cũ tripudijs ſolenniq; ſaltatu iuſſit.

Sali ꝑ ſimplex i: auiculę ſunt: q̃s Ariſtoł. Aegithos appellat: fęcũditatis magnę/vt perdices gallinęq;.

Saliaris et hoc re. qḋ ad ſalios ꝑtinet. Vñ ſaliares cęnę appellatę ſunt: q̃s ſalij faciebãt ampliſſimo apparatu: ex quo opiparę ac copioſę cęnę ſaliares dicunt̃.

Saliunca: herba e terra ſtatim exiliens: folioſa quidem ſed breuis: vt ĩquit Pli. lib. xxj. et quę necti nõ poſſit/radici cohęret.

Salix arbor: a ſaliendo: vel ꝙ ſata/vł caſu terrę cõpacta ſalit ac ſurgit. Hęc arbor talẽ habet naturaꝫ. Eſt q̃dẽ lignũ infructuoſũ. Et dicit̃/ſi q̃s ex illa accipiat potionẽ/aut mãducet: filios nõ facit.

Salignus a. um. qḋ ex ſalice materiatũ eſt. Virg. Eſt tuguri cuſtos armatus falce ſaligna.

Salicetũ/et per Syncopen ſalictũ: locus ſalicibꝰ conſitus. Varro. Idoneus locus eligendus vbi facias ſalictũ et harundinetum.

Salicaſtrũ: genꝰ labruſcę in ſalictis naſcens.

Sala: nomen ſex vrbiũ: ⁊ nomen fluuij in Germania: vt Stra. lib. vij. ſcribit. Inter quẽ ⁊ Rhenũ cũ Druſus germanicꝰ bellaret: domitis hoſtibꝰ victor oppetijt.

Salaconia: ſupbia: ⁊ Salacones ſupbi dicunt̃. Salacõ enim (vt inquit Suidas) vir fuit qui cũ paup eſſet/ſe diuitem ſimulabat.

Salentinorum regio: quę nũc (vt quidam volunt) terra Idrũti/ſiue terra de bari vocat̃. In Italia ſita eſt/et

Apulię finitima. De quibus Virgil⁹ libro.iij. Et ſa/
lentinos obſedit milite campos. In ea eſt Iapigiū ꝓ
montoriū/quod ⁊ ſalentinū dicit̄. Sal. Omnis Ita/
lia coacta in anguſtias ſcindit̄ in duo ꝓmōtoria: Pa/
chinū et Salentinū. Salentini populi dicti/ꝙ in ſa/
lo amicitiā fecerint Idomene⁹ et Locrenſes. Hos
Strabo/ſcribit eſſe Cretenſes. Salentin⁹ lac⁹ eſt Sa
lentinorū iuxta Anduriā oppidū. Hic ad margines
vſqꝫ plen⁹: neqꝫ exhauſtis minuit̄: neqꝫ ſuperfuſis au
getur aquis.

Salaſſi ꝑli alpini boijs eluetijſqꝫ finitimi: q̄s Cato tauri
ſcę gētis eſſe arbitrat̄. Salaſſoꝝ tell⁹ aurifodinas ha
bet: diuqꝫ olim potētes fuerūt: ſed Auguſt⁹ eos deui
ctos oēs ſub corona vēdidit. Auctor Stra. lib. iiij.

Salamin ſiue ſalamis ⁊ ſalamina: inſula i Euboico ma/
ri ꝯtra Athenas ſita: in q̄ vrbs eſt eiuſdem nois: vbi
Thelamō Aiacis ⁊ Teucri pater regnauit. Sed cū
Teucer a bello troiano reuerſus/ꝺ Aiacis inimicis
vlt⁹ nō fuiſſet: expulſus a p̄re i Cypꝝ nauigauit: ibiqꝫ
vrbē aliā ꝯdidit noie ſalaminā/ q̄ nūc Cōſtātia dicit̄:
vbi amnis noie Cōſtātia peſtifer ⁊ ęſtuoſus. Dicta ꝓ
ma a ſalamine Aſopi filia: ſed Suidas noſter multa:
⁊ ſaxū in quo ſedit Theſe⁹ ⁊ Ceres.

Salmādra: animal lacerti figura ſtellatū: nūqꝫ niſi ma/
gnis imbrib⁹ ꝓueniens/⁊ ęſtate deficiens: cui tantus
rigor eſt/vt ignem tactū extinguat/nō aliter qꝫ glaci/
es. Et licet venenatiſſimū ſit: Nā ſi arbori irrepſerit
oīa poma inficit veneno: et eos qui ęderint/interi/
mit. Idem facit ſi in puteū cadat: a ſuib⁹ tn̄ ſine nocu
mēto mādit̄. Noſter Suidas: ζωον ωσ σαυρα/
το μεγεθοσ πυρ εισ δυομενον την φογασ
βερρυειν και αυτο μη πιμπρασθαι.

Salāga: mōs altiſſim⁹ mari imminēs: inter Britanniā
et Hyberniā: a ſalanga bareulani primi habitatoris
Hybernię filio dict⁹. Hodie mōs dn̄i appellat̄/a tem
plo beati Domini ibi cōdito.

Saliuū et ſaliua: ſputū qꝺ fere ſalis ſaporē habet. Vl' a
ſaliēdo/ꝙ in ore ſaliat ⁊ creſcat. Saliuā virginē dixit
Aug⁹: q̄ ſtomacho ieiuno manauit.

Saliuo as. ſanū facio. Pli. lib. ix. Cōgregant̄ verno tē/
pore purpurę: mutuoqꝫ attritu lentorem cuiuſdā ce/
rę ſaliuāt. Col'. lib. vij. Tūc panacis et creungij radi/
ces feniculi ſeminib⁹ miſcēdę: et cū defruti ac molliti
tritici farina cādētiqꝫ aqua cōſpergēda: eoqꝫ medica/
mine ſaliuandū ęgrotū pecus.

Saliuari⁹ q̄ ſaliuat. Plini⁹ ibi lib. ix. Quę durioris teſtę
ſūt murices purpurę ſaliuario lētore pariūt.

Salmone⁹. Eoli fili⁹: qui apud Helidē regnauit: ſed in
infernū a Ioue detruſus eſt.

Salmaces: fons in Caria iuxta Halicarnaſſū: dict⁹ ve/
nere⁹ ab amęnitate incolaꝝ. vbi paulatim hoies alle/
cti oēm feritatē depoſuerūt.

Salmo: gen⁹ piſcis qꝺ in Rheno ⁊ Rhodano inuenit̄:
⁊ p̄fert̄ alijs piſcib⁹ marinis.

Salo: fluui⁹ q̄ et Bilbilis dicit̄: quo temperat̄ ferrū atqꝫ
acrius reddit̄.

Salon: regio Bithynię/paſcēdis bobus idonea: vnde ⁊
ſalonēſis caſeus.

Salone: vrbs inſignis Liburnię inter Dalmatas ⁊ Il/
lyricos: quā Pollio deuicit.

Salus: incolumitas. Aliqn̄ etiā remediū. Virgil'. Vna
ſalus victis nullā ſperare ſalutē. Et ſal⁹ dea ſalut' cre
dita. Vn̄ ſalutaris porta Romę appellata: ab huius
deę ęde/q̄ ei ꝓxima fuit.

Saluber pe. ꝓ. maſ. ge. ſalubris fęmi/ſalubre neutri. Et
hic ⁊ hęc ſalubris ⁊ hoc bre. qꝺ p̄bet ſanitatē. Vn̄ aer
cibus/loc⁹/ſalubres dicunt̄. Col'. lib. j. Salubri cęlo.
Idē. Fundū ſicuti ne fęcūdiſſimi q̄dē ſoli cū ſit inſalu
bris: ita nec efferi ſit parandū. Aliqn̄ ſalubris accipit̄
ꝓ ſano. Sal'. Gen⁹ hoim ſalubri corpe. Li. Grauiore
tpe anni circūacto defūcta morbis corpa ſalubriora
eſſe cępere. Hinc ſalubritas: ſanitas.

Salutaris: idē qꝺ ſaluber: hoc eſt ſanitatē p̄bens/vel ad
ſanitatē prębēdā idoneū. Ca. ad Octa. Nulla reme/
dia tā faciūt dolorē qꝫ q̄ ſunt ſalutaria. Salutaris di/
git⁹ q̄ pollici ē proxim⁹: q̄ ⁊ index dicit̄. Sue. ꝺ Aug.
Dextreqꝫ man⁹ digitū ſalutarē tā imbecillū interdū
ſentiebat: vt torpentē ꝯtractūqꝫ frigore vix cornei cir
culi ſupplemento ſcp̄turę admoueret. Martianus de
nup. Verū q̄dā redimit⁹ puer ad os cōpreſſo digito
ſalutari ſilētiū cōmouebat. Dicit̄ aūt ſalutaris: vl' q2
nō ſalutam⁹ niſi viſa ⁊ indicata. Virg. Italiā lęto ſo/
cij clamore ſalutāt: vel q2 eo cōprimim⁹ os ad ſilētiū:
qꝺ ſalutare eſt pręceptū.

Salutariter aduerbiū: ſignificat qꝺ vulgo dicit̄ ad ſal/
uamentū. Plāc⁹ Ci. Quadraginta miliū paſſuū ſpa
cio relicto cōcedi eo cōſilio: vt vel celeriter accedere/
vel ſalutariter recipere me poſſem.

Saluto tas. ſalutem dico/viſito/colloquor: quod nō ac/
cedentibus tm̄/ſed abeūtib⁹ quoqꝫ attribuit̄: vt Sta/
ti⁹ lib. iiij. Theb. Stāt tamen et nota puppim de ru/
pe ſalutāt. Teren. in Adel. Opperiat hoiem hic vt ſa
lutē. ⁊ colloquar: id eſt viſitē. Et ſalutare eſt venera/
ri. Teren. Hinc deos domū ſalutatū pgā. Vn̄ morti
os et res inaiatas venerātes ſalutare ſolem⁹: nō ſalu
tē imp̄cantes: q̄ nulla in his eſſe pōt/ſed venerationē
indicētes. Hui⁹ cōpoſita ſunt cōſaluto: ſimul ſaluto.
Liu. lib. j. Vtrūqꝫ regē ſua multitudo ꝯſalutauerat.
Obſaluto: ſalutādi gratiā offero. Reſaluto: me ſalu
tātē ſaluto. Inſalutat⁹: nō ſalutatus.

Salu⁹ a. um. qꝺ eſt ſanū: a quo ſaluo uas. quod eſt ſaluū
facio. Vn̄ et ſaluator: q̄ ſaluat: grece dicit̄ ſoter. Sal/
uifico: idem qꝺ ſaluo.

Salue: verbū ſalutātis: hoc eſt ſalu⁹ ſio. Et habet tm̄ ſal
ueto ſaluete ⁊ ſaluere: vt Iube ſcipionē ſaluere: id eſt
ſaluta ſcipionē. Vide in dictione Valeo.

Salutiger: quo noie vtit̄ Apul'. videt̄ eſſe nō q̄ dat ſalu/
tē/ſed q̄ nūciat tāqꝫ interpres ⁊ adminiſter ſuperioꝝ.
Plau. in Aul. ſalutigerulos pueros.

Saluia: herba dicta ꝙ diuerſos ſanet morboſ: grece ele
liſphacō dicit̄: ꝓdeſt paraliticis: et cōtra ſerpentium
morſus remediū exhibet.

Salpiga pe. ꝓ. gen⁹ formicaꝝ venenataꝝ. Luc. libro. x.
Quis calcare tuas metuat ſalpiga latebras. Cic. ap/
pellat eas ſolifugas.

Salgama pen. cor. appellabant̄ a p̄ſcis q̄cūqꝫ ꝯditanea
ad victū noſtrū in vaſis ſeruabant̄: vtputa pira/fici/
vuę/rapę. Col'. Tpe nō alio vili q̄qꝫ ſalgama mercę.
Inde ſalgamarij: qui ſalgama vendūt.

Samaria: ciuitas regalis in Iſrael: quę nūc ſebaſten di/
cit̄/ab Auguſti nomine. Sed ⁊ oīs regio q̄ fuit cir
ca eā a ciuitate nomē accępit. Ea eſt Palęſtinę inter
Iudęā ⁊ Galilęā ſita. Hinc ſamaritani ⁊ ſamaritę di
cti ſunt/qui Samariā habitāt. Hiero. ad Alga. Ho
ſtili inter ſe ſamaritani atqꝫ iudęi diſcordāt odio. Idē
ibi. Nō recęperūt eā ſamaritę.

Samara: ꝓmōtorio i oceanū orietali vbi deficit cauca/(ſus.

Samarobrinę: fuerūt ꝑli i Gallia inē belgas: vbi
Cęſar galloꝝ ꝯciliū indixit: hāc cameracēſem eſſe vr/
bē nōnulli autumāt: quā Sabis fluui⁹ interfluit.

Sābuca: dictio barbara: quo ſignificat̄ quoddā inſtru/
mentū muſici generis: vt eſt apud Danielē. Cū audi
eritis ſonū ſambucę. Hiero. ad dardanū oſtēdit quō
Sambuca cōficeret̄. Eſt et gen⁹ machinę militaris q̄
vrbes expugnari ꝯſueuerūt: in q̄ ſic funes intēdebāt/
ſicut in organo muſico chordę.

Sabuciſtria: quę ſambuca canit.

Samos: altitudo ⁊ ſūmitas iterp̄tat̄. Eſt et nomē duaꝝ
inſulaꝝ. Vna eſt i mari Icario modica/⁊ iunoni dica
tiſſima ꝙ i ea nata fuerit ⁊ educata ⁊ ioui nupta. Scri

bit Varro Samon prius Partheniã nominatã: vbi antiquiſſimũ fuit templũ et ſimulachrũ in habitu nubentis figuratũ: et ſacra eiꝰ anniuerſaria nuptiaꝝ ritu celebant: a qua et Juno Samia dicta eſt. In ea Pythagoras quoqꝫ pħus ortum habuit: necnõ ⁊ vna de Sibyllis: que exinde Samia dicta eſt: quã ferunt de Chriſto ꝙdixiſſe. Tu eñ ſtulta Judea deũ tuũ nõ cognouiſti ludentẽ mortaliũ mẽtibꝰ/ ſed de ſpinis coronaſti/ horridũqꝫ fel miſcuiſti. Fiebant etiã in ea vaſa fictilia egregie ex creta fabricata ꝗ Samia vocabant. Ferunt hãc inſulã Thracie adiacere: que poſtea ex comitis Thracie pplis Samothracia appellabat. Virgil. Threiciãqꝫ ſamũ que nũc ſamothracia fert. Altera ṽo eſt Samos inſula a Pli. collocata ꝓpe Ithacã apud Dulichiũ: de qua videt Suetoniꝰ intelligere: cũ nõ multũ diſtet ab Epiro: vbi in Aug. ait. Ab Actio cũ in ſamum inſulã in Hyberna ſe recepiſſet. Same ṽo vt inquit Seruius: ciuitas Thracie eſt in Cephalea apud Strabonẽ: tñ legimꝰ ſamũ ⁊ ſamen: ſamũ vrbẽ eſſe: ſamen ṽo inſulã. Sunt qui ſcribãt Samothraciã inſulã eſſe que prius Dardania vocabat/ a Dardano qui palladiũ Minerue ſecũ eo ferẽs cõfugiſſe tradit: poſt ſamijs inſula bello eiectis: cũ eo ſe in Thraciã ex Aſia reciperẽt inditũ nomẽ: vt ꝓ Dardania ſamothracia vocaret.

Samius a. um. qđ e ſamo eſt: vt homo ſamiꝰ. Veteres tñ qñqꝫ ſamũ ꝓ acuto ponebãt: et ſamiare ꝓ acuere: ⁊ q̃ſi ſamie teſte acumen reducere.

Samia ſubſtãtiuũ: vaſa a ſamia inſula dicta: ſicut Maiorica ab hiſpania. Cic. lib. iiij. ad Herẽ. Nos ſamijs

Samnites pe. p. populi in ſamnio qđ (delectabimur. nũc Apruciũ vocamus regio Italie inter Picenũ/ Cãpaniã et Apuliã. Urbes in ea ſunt Adria/ Aquila/ Amiternũ/ Sulmo/ Ortona/ Arpinũ/ Aquinum/ Athina/ Beneuentũ/ Corfiniũ. Ut ſamnites dicti ſũt a ſamnio colle/ in quo e ſabinis veniẽtes cõſederũt: et eiuſdẽ nois oppidũ edificauerũt. Quidã etiã ſannites ꝑ duplex nn ſcribunt. Hi quondã apud caudinas furculas romanũ exercitũ ꝓfligauerũt: quos poſtea. L. Papyrius ſub iugũ miſit.

Samniones a ſamnijs dicunt/ q̃ ſũt i dictis fatui/ ⁊ i moribꝰ obſceni. Cic. li. de ora. Quid porro tã ridiculũ ꝙ̃ ſamnio ẽ: q̃ ore/ vultu/ imitãdis moribꝰ/ voce: deniqꝫ corpe ridet ipſo. Quidã tñ ſanniones a ſanna deductũ nomẽ arbitrant: q̃ ſit os diſtortũ cũ vultu.

Sanſucꝰ herba: quã nũc Maioranã appellãt: alioqꝫ nomine Amaracus dicitur.

Sancio is. iui. itũ. vel ſanxi ſanctum: ſignificat aliq̃d ſanctũ vel cõſecratũ facio ſub ſãguine hoſtie. Uñ ſanctũ auctore Seruio dicit q̃ſi ſãguine conſecratũ. Et ſanctio vocat lex cum terrore pene. Aliqñ ſancire eſt firmare/ munire/ roborare. Terẽ. in Ecy. Aliud ſi ſcirẽ qui firmare meã apud vos poſſem fidẽ ſanctiꝰ ꝙ̃ iuſiurandũ id pollicerer tibi. Inde ſanctio et ſancta res dicit: id eſt res decreta et inuiolabilis. Martianꝰ ait ſctm̃ ꝓprie dici qđ ab iniuria hoim defenſũ atqꝫ munitũ eſt. Tractũ a ſanguinibꝰ herbis q̃ legati populi romani ferre ſolebãt/ ne quis eos violaret. Juuen. Ut ſanctã filius omni aſpiciat ſine labe domũ vitioqꝫ carentẽ. Ulp. de ver. ſig. ſcribit ſanctũ eſſe/ qđ nec ſacrũ nec ꝓphanũ eſt/ ſed ſanctione aliqua firmatũ: vt ſancte leges/ hoc eſt ſanctione quadã ſubnixe. Aliũ dicũt ſanctũ eſſe religioſum et ſacrũ incorruptũ. Vir. Sãcta ad vos aia atqꝫ iſtiꝰ inſcia culpe Deſcendã: id ẽ incorrupta. Idẽ. Tuqꝫ o ſanctiſſima coniũx felix morte tua: id eſt caſtiſſima. Uñ ſancꝰ vir dicit integer moribus. Do. Sãctũ dicit qđ omĩ obſeruatiõe inuiolatũ eſt. Et ſꝫm ſcꝑturaꝝ ſacraꝝ idioma ſctm̃ dicit mundũ/ purificatũ atqꝫ expiatũ. Uñ ſãcti dicunt fideliũ filij: ꝙ quaſi cãdidati ſint/ ⁊ nullis idolatrie ſordibꝰ polluant. Vaſa quoqꝫ ſancta in tabernaculo legimꝰ: ⁊ cetera q̃ ad ritum cerimoniaꝝ ꝑtinẽt: cũ vtiqꝫ ſctã eſſe nõ poſſint niſi ea q̃ ſentiunt ⁊ venerant deũ. Sic ⁊ bethſabee ſctificata ſcribit ab immũdicia ſua: et ipſũ templũ ſanctuariũ nominat.

Sãctus a. um. ꝑticipiũ a ſancio: de quo mox. Cuiꝰ diminutiuũ formauit Hiero. cõtra Ruffi. cũ inquit: Tibi quaſi religioſus ⁊ ſanctulus ꝑſonã humilitatis imponis. Ab aduerbio ſãcte fit ꝑſancte: qđ eſt valde firmiter. Plau. Idqꝫ ꝑſancte iurauit ſe factuꝝ.

Sctitas/ ſctitudo ⁊ ſctimonia eiuſdẽ ſignificati ſunt.

Sãctuariũ: ſacer locꝰ/ tẽplũ/ ſacrariũ. Sanctuariũ q̃z ſiue ſãctuaria. Pli. Mithridatis appellauit q̃ alio loco arcana: ⁊ Plutarchꝰ αποϱϱηſα vocauit.

Sãctimoniales dicunt monache. Augꝰ ſup Pſ. Jubilate. Inuenies ſãctimoniales idiſciplinatas/ nũquid ideo ſanctimoniũ reꝑhendendũ eſt?

Sãctimoniũ vocat ſanctimonialiũ ꝓfeſſio.

Sãdaliũ: calceoꝝ genus/ ſiue caligaꝝ. Greci σαρΔαλιοp ſoleã dicunt. Teren. in Heau. Utinã tibi cõmitigari videã ſãdalio caput. Hinc ſandalariꝰ Apollo dictus eſt a vico: cuiꝰ meminit Gel. lib. xvij. In ſandalario forte apud librarios fuimus.

Sãdaliotis: ſardinia inſula denomiata eſt ab effigie ſandali/ hoc eſt ſolee: quã nõnulli Ichnuſã vocãt a ſilitudine veſtigij: qđ grece ιχpoσ dicit.

Sãdaraca: genꝰ coloris qui inuenit in aurarijs et argẽtarijs metallis: adulterat ex ceruſa in fornace cocta: hec ſi torreat equa pte rubrica admixta ſandicẽ facit: ꝙ̃ꝙ̃ hãc herbã eſſe Virg. ſcribat. Hoc noie aiũt quidã ſignificari vernicez: cuiꝰ fumus ꝑ ceteris dolorem dentiũ leuare dicit: vt eſt apud Auicẽnã. Greci σαρΔαραχηp dicunt.

Sandixicis. penult. ꝓd. ſi Virgilio et eius interpreti Seruio: necnõ ⁊ quibuſdã credit: maſcu. gener. herba eſt delicate olfacture/ breui caule: ⁊ in alijs feniculo ſimilis. Virgiliꝰ. Spõte ſua ſandix paſcentes veſtiet agnos. Properc. Illaqꝫ plebeio vel ſi ſandicis amictu. Huius herbe peculiaris laus (inquit Plini. libro. xxij.) ꝙ fatigato venere corpori ſuccurrit. Naſcitur in inſula maris rubri. Eſt et ſandix genus coloris ex ſandaracha et ceruſa factus. A ſandix fit ſandicinus a. um. vt color ſandicinus/ qui eſt flãmeus: ex rubrica et ſandaracha factus.

Sanates ppl̃i: qui ſupra infraqꝫ Romã habitauerunt. Qđ nomẽ ideo ẽ inditũ: qꝛ cũ defeciſſent a romanis: breui poſt i amicitiã q̃ſi ſanata mẽte redierunt.

Sanus ꝓprie dicitur integer et incorruptus. A quo ſanitas: incolumitas. Transfertur quoqꝫ ad animũ. Uñ dicimus hominẽ ſana mente/ ſanoqꝫ conſilio. Ex quo inſanus: demens: qui mentẽ nõ habet integrã. Et inſania: ſtulticia: que et inſanitas dicit. Cicero. Inſipientis quaſi inſanitas/ eademqꝫ dementia. Et inſanio ꝓ decipio. Interdũ tamen ſanũ dicit qđ ſanitatẽ prebet. Siquidẽ dicimus ſanũ aerẽ/ ⁊ ſanũ cibũ: quaſi ſalubrẽ ⁊ ſanitatẽ prebentẽ.

Sano as. ſanum facio/ redintegro/ et incolumitati reſtituo. Hinc fiũt compoſita Cõſano: quod eſt ſimul vł omnes ſano. Col. lib. v. Et ſic vitis laniata ſcabrataqꝫ putreſcat humoribus: nec plage cõſanent. Reſano: rurſus ſano. Lactan. lib. v. Quibꝰ poſtea eiectis omnes qui reſanati fuerint/ adherẽt religioni. Et habent penultimã ꝓductã.

Saneſco: ſanꝰ fio. Col. lib. vij. Sed vulnera facta interdũ ſaneſcũt. Huiꝰ compoſita ſũt Cõſaneſco ⁊ reſaneſco. Idem lib. v. Tũ etiã vitẽ minus cicatricoſã reddit: qm̃ id ex quo viride ⁊ tenerũ decerptũ eſt/ celeriter cõſaneſcit. Lactan. lib. v. Nõ mõ ſuſceptis deoꝝ cultibus reſaneſcant: ſed etiã vt ꝑtinaci obſtinatione depoſita corpis cruciamẽta deuitent.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sane aduerbiū: quādoꝙ affirmatiue ponit̄ ꝓ eo quod eſt certe: vt Ita ſane. Sane vero quādoꝙ permiſſiue/ quando aliq̄d aduerſario tribuim⁹: vt ſit ſane vt vis/ ꝓ eſto vt vis. Cice. Quid enim habet cōmodi? quid non poti⁹ laboris? Sed habeat ſane: hoc eſt in bona hora/ aut in dei nomine. Quintil. Tulerit ſane filius noſter merito penas: dederit ſpiritū ſuppplicio: nihil de p̄teritis loq̄mur. q. d. Eſto ita ſit vt tu vis. Quādoꝙ ponit̄ ꝓ valide: quoniā qui ſan⁹ eſt valid⁹ eſt. Sueto. Bellū ſane difficile geſſit. Iūgit̄ nōnūꝙ cū etiā affirmatiuaꝙ eſt. Quintil. Et ſane q̄s concipiat vel declamātis habitū/ vel orātis vocē/ inceſſū/ ꝓnūciationem: illū deniꝙ animi ⁊ corꝑis motū. Item cū ꝙ. Gel. Sane ꝙ vtile eſt.

Sanies: ſanguis corrupt⁹: qđ quidam a tabo ſic diſtinguūt. vt illud de mortuo/ hoc de viuo dicat̄. Virgil. Et ſanie taboꝙ fluentis.

Sanguis: qđ et ſanguen neutro genere ab antiq̄s dicebat̄. Lucre. Viſcerib⁹ viſc⁹ gigni: ſanguenꝙ creari. Dicit̄ aūt ſanguis qui eſt intra venas: cruor fuſus/ ſiue ſanies. Ponit̄ interdū ꝓ genere. Virgili⁹. Troiano a ſāguine duci audierat. Quo ad p̄mū ſignificatū fit cōpoſitū Exanguis. Quo ad ſecundū fit ꝯſanguine⁹: licet ſanguine⁹ aliud ſignificet.

Sanguen mō ſanguis dicit̄: modo arbor/ cui⁹ cortex ad ſanguinis ſimilitudinē rubet: a quo ſanguine⁹ a. um. vt Virga ſanguinea.

Sanguineus a. um. modo ad corpus refert̄: ⁊ ſignificat plenū ſanguine: modo ad animū: et ſignificat crudelem cruentūꝙ. Apul. Immani ac ſanguinea voce ꝑterruit. Mō ad arborē: et ſignificat qđ eſt ex arbore que ſanguen appellat̄. Plini⁹. Si quis duas virgas ſanguineas manu tulerit.

Sāguinolētus: idē qđ ſanguine⁹. Var. Itaꝙ ꝓpter amorem imperij magiſtrat⁹ gradatim ſeditionib⁹ ſanguinolentis vrbē ꝑturbauere.

Sāguinari⁹: ſeu⁹ ⁊ crudelis. Cic. Itaꝙ grauē illā ac ſanguinariā vocē audiuim⁹: ſic ſāguinari⁹ hō dicit̄ a Seneca: q̄ gaudet humano ſanguine ⁊ crudeli.

Sāguinaria: herba dicta eſt: q2 ſucc⁹ ei⁹ infuſus naribus ſupp̄mit ſanguinē. Col. lib. viij. Eſt etiā grauis ꝑniciēs herbe ſāguinarie: quā ſi paſta eſt ouis: toto vētre diſtēdit̄ ꝯtrahit̄ꝙ: ⁊ ſpumā quandā tenuē tetri odoris expuit. Greci eā polygonon appellāt.

Sāguinare ē ſāguine manare. Quin. i decla. Tū repetitis ſāguinauere plāctib⁹ iā ꝯualeſcētes lacerti. Et iterū. Mulier q̄ ſāguinātes ad iudicē porrigit lacertos.

Sāguiſuga pe. ꝓ. fe̅minis q̄ ⁊ hirudo dicit̄ ⁊ ſāguiſugia.

Sāguicul⁹: ſāguis hedi ſiue ſuis in cibū format⁹. Pli. Vtunt̄ ad vtrūꝙ vitiū: et coagulo hedi in vino myrteo magnitudine fabe poto ⁊ ſanguie eiuſdē in cibū formato/ quē ſanguiculū vocāt.

Sanga: Cātabrorū fluuius.

Sāgaris: fluui⁹ gallogrecie q̄ ꝑ Phrygiā defluens/ tādem in ꝓpontidē influit.

Sanna ꝑ duplex nn. irriſio: q̄ (vt Hiero. inq̄t) ab occipitio diſtorto ore ⁊ labris cōtractis fit anteriorū dentiū oſtētatiōe. Quo vocabulo vſus ē Iuue. I nūc ⁊ dubita q̄ ſorbeat aera ſāna Tullia. Hinc ſāniones ⁊ ſānij/ vt inq̄t Prob⁹: ꝙuis ⁊ ſāniones dicant̄ q̄ ſic irridēt. Deſanno as. qđ eſt ꝑ faſtidiū derideo. Subſāno de quo alibi. Silr ſānatores: q̄ eo mō irrident.

Santones et ſantoni penul. cor. et ſantonici: populi quidā Gallie nō longe a Toloſatiū finib⁹ que ciuitas eſt in ꝓuincia: vt Ceſar cōmē. j. ſcribit. Luca. lib. j. Gaudetꝙ amoto ſantonus hoſte. Iuue. Tpe ſantonico velas adopta cucullo.

Sannaus: lac⁹ de quo Pli. li. ij. Lac⁹ inq̄t Sāna⁹ i Aſia circum naſcēte abſinthio inficit̄: a Ptolemeo ſannis appellat̄. Apud grecos ꝑ ſimplex n ſcribit̄.

Sanſe: oſſicula oliuarū. Col. lib. xiij. Et cū eſt oliua i ſanſam redacta: tūc ſal coctus trituſꝙ manu ꝑmiſcet̄ cū ceteris aridis cōdimentis.

Sapa: a ſapiditate dicit̄: et eſt muſtū vſꝙ ad tertiā partem: vel (vt quidā volūt) ad dimidiā decoctum. Vide in dictione defrutum. Grece Hepſema ab αφειν quod eſt decoquere dicit̄. De hoc Mar. Et laletane nigra lagena ſape.

Sapio pis. ſapiui vel ſapij ſapitū penul. ꝓd. Vel ſapui ſapitū penul. cor. ꝓprie ꝑtinet ad ſenſum corꝑis: vt ſit ſapere quod vulgo dicit̄ ſaporitum eſſe. Iuue. Qui meminit calide ſapiat qđ vulua popine. Hinc ſapor et ſapidus. Aliquādo ſapere/ ſaporē habere: qđ vernaculo ſermone dicim⁹. ſapere de la choſe: vt Hoc ſapit hereſim. Hieron. ad Pāma. Simplices epiſtole tue olent ꝓphetas: apoſtolos ſapiūt. Transfert̄ et ad animū pro ſapientem eſſe/ ſeu rectam ſententiam vel opinionem habere. Terenti⁹. Si ſapis: neꝙ preter quas ipſe amor moleſtias habet addas: et illas quas habet recte feras. Aug⁹ lib. j. de ciui. dei. Tribulationis tpe ꝓbauerunt ꝙ recte ſapuerint. Mar. Nubere vis priſco? nō miror paula ſapiſti. Quīꝙ dtō iūgitur. Plau. in tri. Haben tu amicū aut familiarem cui pect⁹ ſapiat? Hui⁹ cōpoſita ſunt Deſipio et reſipio. Vide in dictione Deſipio.

Sapientia eſt rerū diuinarū atꝙ humanarū ſcientia. Grece Sophia dicit̄. Et qui eam profitet̄/ ſoph⁹/ hoc eſt ſapiens appellat̄. Quod nomen inditum fuit illis ſeptem clariſſimis viris: ſcꝫ Thaleti mileſio/ Soloni ſalamino ſeu athenienſi: Chiloni lacedemonio: Pittaco mithyleneo: Bianti pryeneo: cleobolo lydio: Periādro corinthio. Sed poſtea Pythagoras prim⁹ nō ſophum ſe/ ſed philoſophū appellauit: hoc eſt/ nō ſapientē/ ſed ſapientie amatorē. Et ſcientiā ipſam nō ſophiā/ ſed philoſophiā nūcupandā exiſtimauit: ꝙ nullus hoīm/ ſed ſolus de⁹ ſapiens eſſet.

Sapor: qui ſapit. Saporū vero decem ſunt genera: vt docet Pli. ſcꝫ dulcis/ ſuauis/ pinguis/ amarus/ auſter⁹/ acer/ acut⁹/ acerbus/ acidus/ et ſalſus. Idē Pli. exiſtimat omnib⁹ animalibus ſenſuꝫ guſtus eſſe. Tria vero ſunt nature rerū elementa: ignē/ aerē/ aquā ſine ſapore ſine odore/ ſine ſucco.

Sapidus da. dum. quod gratum ſaporem habet. Cui⁹ contrarium eſt inſipidus: ſine ſapore: vt Caſeus inſipidus/ vinū inſipidum.

Saperda: dici pōt ſapiens/ elegās. Var. Omnes videmur nobis eſſe belli feſtiui ſaperde/ cū ſimus cancpi. Et ſaperda genus eſt conche mali ſaporis. Et nōnunꝙ ꝓ ſterquilinio ponit̄. Perſi. Et quid agā rogitas? en ſaperdā adueho ponto.

Sappho per p ante ph. nomen mulieris vatis. Ferunt nōnulli fuiſſe duas hoc nomine: quarum vna Erexia: que et antiquior lyrica: qua tempeſtate Alceus claruit: Terpſicorus ⁊ Pittacus tpe Tarquinij priſci. Ea plectrū prima inuenit. Scpſit lyricos modulos/ epigrammata/: elegia/ iambos et monades. Altera Mithylenea longe iunior: cui⁹ pulcherrimū opus ad amicū Phaonē extat. Scpſit et alia multa apud grecos: vt merito nona īter lyricos poetas annumeret̄. Antipater autē Sidoni⁹ epigrāmatis μνημοσυναν ελεθαμβοσ οτε εκλυε τασ μελιφωνουσ απφουσ μητεκαταν μουσ ανεχουσι βροτοι: id eſt Mnemoſynē matrē muſarū cepit quando audiuit dulciſonā vocē ſapphus: nūquid decimā muſam habent mortales?

Sapphir⁹ ꝑ p an̄ ph. et pe. ꝓd. lapis p̄cioſus coloris aerei. Vn̄ fit ſapphirinus a. um. Hiero. i Exo. Sub pedibus ei⁹ quaſi opus lapidis ſaphirini.

Sapphiratus: ſapphiris maculatus et variaganter intextus. Sidoni⁹. Ac ſi ſubuerſicolorib⁹ figuris ver-

hās herbida cruſta ſapphiratos.

Sarra: nomē vxoris Abrae/ ⁊ nomen ciuitatis: q̄ poſtea Tyꝛ⁹ dicta eſt: a q̄ ſarran⁹. Sed id q̄ȝ nomē a piſce q̄dā accepit q̇ illic abundat. Et Sar illa lingua vocat̄: ex cui⁹ ſāguine ſericū in purpurā tingebat̄. Eſt ⁊ Sarra inſula Epyꝛos: a q̄ ſarrana etiā dicunt̄.

Sarranus a. um. qđ ex ſarra tyꝛo eſt. Unde ſarranę veſtes tyꝛię dictę ſunt: quę ⁊ Oſtrinę et purpureę. Uir. Et ſarrano doꝛmiat oſtro. Iuue. Aut picte ſarrana ferentē Ex humeris aulea togę.

Sarn⁹: fluuius cāpanię/ oriēs a ſarāno mōte int̄ pōpeiā agrū ⁊ ſalernū/ iuxta oppidū ſarni in radicib⁹ mōt̄ poſitū: a q̄ Saraſtes ppl'i ſunt cognoiati. Uirgil'. Saraſtes ppl'os ⁊ q̄ rigat ęquoꝛa ſarnus.

Sarraca: nomē eſt duaꝝ vꝛbiū: quaꝝ vna eſt in Media: alia in fęlici Arabia.

Sarraceni populi poſt Nabatheos: a ſarraca: vt Stephan⁹ inq̄t: quę eſt ꝑs Arabię.

Sarracū: vehiculi gen⁹: q̄ ligna ⁊ lapides vehi cōſueuerūt. Iuue. Lōga coꝛuſcat Sarraco veniente abies. Idē. Frigida circūagūt pigri ſarraca boote.

Sarraballa: chaldaicū nomen neutri generis et numeri pluralis: ſūt brachę: vt apud Danielem ꝓphetā. Quidā dicunt eſſe fluxas veſtes ⁊ ſinuoſas: q̄ a germanis rhenones dicunt̄: veſtes pellicę quib⁹ i caſtr̄ vtunt̄.

Sarcaſmos: latine dicit̄ iocus cū amaritudine: vt apud Uirgiliū. Referes ergo hęc et nūcius ibis pelide genitoꝛi: illi mea triſtia facta Degeneremq̄ȝ neptolemū narrare memento.

Sarcari⁹ fluui⁹ eſt: quē in phꝛygia eſſe aiūt quidā.

Sarcina pe. coꝛ. ꝓprie vtenſiliū eſt/ ⁊ eoꝝ quę ad cultū ⁊ ad cęteꝝ vſum ꝑtinent: veluti faſcis quem quis in itinere faciendo compoꝛtare poſſit. Hinc milites cū caſtra mouere volūt/ ſarcinas colligere dicunt̄. Et qui in aliā domū remigrāt/ ſarcinas ſuas cōponere ſolēt. Res etiā noſtras domi ciſtis capſiſq̄ȝ cōpoſitas etiā ſarcinas vocamus. Quintil'. Iacēt relictę ſine hęrede ſarcinę. Per trāſlationem q̄nq̄ȝ ſarcina ponit̄ ꝓ inutili onere. Aug⁹. Et hāc coꝛpoꝛis ſarcinā aliq̄n deponerem. Hui⁹ diminutiuū eſt ſarcinula.

Sarcino aa. ſarcinas ſumo. Int̄dū ſarcinare capit̄ ꝓ ſuere. Lucil. Sarcinatoꝛē eſſe ſūmū: ſuere centonē optime. Hui⁹ cōpoſitū ē cōſarcino: qđ ē ſarcinas colligo: qđ v̄nacl'a lingua dicim⁹ enfardelare/ o ſamare. Gel'. lib. j. Uerſus hi ſunt Cecilij trunca quędā ex Menādro dicētis ⁊ cōſarcinātis v̄ba tragici tumoꝛis.

Sarcinatrix: mulier q̄ veſtes ſuit.

Sarcio is. iui. itū. et ſarci ſartū: ſignificat integrū facio. Un̄ ſartoꝛes dicti ſūt q̇ veſtes ſartiunt: et ſartatecta opa publica q̄ locant̄/ vt integra ꝓſtent̄. Et ſartę integrę. Itē ſarcire: cōponere: tractū a veſtib⁹ q̄ diſſutę ſarciunt̄. i. cōponunt̄. Per trāſlationē ponit̄ ꝓ damnuȝ ſoluere. Pacu. Tu dāni noſtri cauſa fuiſti: tu nobis ſarcito vt debes. Hinc cōponit̄ Reſartio ꝓ inſtauro/ ⁊ quaſi nouā foꝛmā induco.

Sartatecta: vide in dictione Sarcio: de quo modo.

Sargacę: populi (Pōponio auctoꝛe) iuxta Meotidē: quoꝝ oppida Murmetion/ Pāticapheū/ Theodoſia/ Hermiſium.

Sarrio is. iui. itū. ſignificat ſarculis fodio/ purgo: quod fit cū ſegetes leuiter ſcalpēdo/ et raſtris a noxijs herbis purgam⁹. Plau. Semꝑ occāt priuſq̄ȝ ſarriūt ruſtici. Pli. lib. xviij. Qui ſarriet/ caueat ne frumenti radices ſuffodiat. Hinc componit̄ Reſarrio: qđ eſt ruꝛſus ſarrio. Idē. Cū hyeme ꝑgelida captę ſegetes eſſent: reſeuerūt reſarrientes cāpos.

Sarculū: gen⁹ raſtri: hoc eſt crates illa dentata q̄ ſubtrahit̄ ſatis: a ſarriendo vl' ſerendo: vt inquit Uar. Alij putāt eſſe ligonē/ ſeu quā vulg⁹ vannā vocat. Hoꝛa. lib. Car. Gaudentē patrio findere ſarculo.

Sarculo as. ſarculo fodio. Col'. libꝛo. vj. Primo plantę ſarculari debēt: ita vt ſimplex ſtilus altitudinē maximę ſcrobis excedat.

Sartoꝛ: purgatoꝛ. Plau. Satoꝛ ſartoꝛq̄ȝ ſceleꝝ ⁊ meſſoꝛ optime.

Sartura: ip̄a purgādi actio. Pli. lib. xviij. Sartura nocere ⁊ vineę ⁊ ſegeti exiſtimat̄.

Sarritoꝛ pe. ꝓd. q̇ ſarrit. Col'. lib. ij. Tritici modij q̄ttuoꝛ vel q̄nq̄ȝ bubulcoꝝ opas occupant q̄ttuoꝛ/ occatoris vnā/ ſarritoꝛis duas. Sarritura purgatura.

Sarcophagus pe. coꝛ. latine carnē comedēs dicit̄. Pli. Sarcophagus lapis eſt fiſſili vena coꝛpa defunctoꝝ condita in eo abſumi intra quadrageſimū diē cōſtat/ exceptis dentibus. Ideo nomen habet a carne ędenda: σαρξ σαρκοσ em̄ caro eſt: φαγω comedo. Un̄ cōueniēter ꝓ ſepulchꝛo poni ꝯſueuit. Aug⁹ lib. xviij. de ciui. dei. Quia em̄ arca in qua moꝛtu⁹ ponit̄: quod oēs iā ſarcophagū vocāt: σωρόσ gręce dicit̄: a noſtris ꝓ ſepulchꝛo/ vſurpat̄.

Sardanapalus pen. ꝓd. vltimus Aſſyꝛioꝛū rex: de quo Iuſti. lib. j. Fuit hic oīs generis luxurię dedit⁹: nec erubuit int̄ ſcoꝛtoꝝ greges nere: ⁊ muliebꝛi habitu fęminas oīs laſciuia anteire. Quāobꝛē indignati Aſſyꝛij tali fęminę parere: duce Arbace deſciſcētes bellū ſardanapalo intulerūt. Qui vict⁹ int̄ Regiā ſe recępit: ⁊ extructa Pyꝛa: ſe atq̄ȝ diuitias i incendiū miſit. Hic fuit a Nino trigeſim⁹ rex: vt inq̄t Dio. li. iij. bibli. Et moꝛiēs cōdidit hoc epitaphiū. Ede/ bibe/ lude. Et cū te moꝛtalē noueris/ pręſentib⁹ exple delicijs animū: poſt moꝛtē nulla voluptas. Iuue. Et venere ⁊ cęnis/ ⁊ plumis ſardanapali.

Sardanis: vir Lydi⁹: qui Creſo ſuadere conatus eſt/ vt Perſis bellū inferret.

Sardis tm̄ pluralit̄: vꝛbs Lydię magna/ poſterioꝛ troianis reb⁹/ ⁊ Crę ſi regia. Hoꝛ. Quid cōcinna ſamos q̇d Cręſi regia ſardis? Terminat aūt ntm̄ ⁊ actm̄ i is ꝓductā/ quō Trallis ⁊ ſyꝛtis. Ex ſardis fuere duo diodoꝛi oꝛatoꝛes: quoꝝ iunioꝛ Strabonis amic⁹ fuit: ⁊ hiſtoꝛias ſcꝓſit et poemata. In ſardis eccl'ia fuit vna ex ſeptē Aſię: quaꝝ Ioānes meminit.

Sardinia: inſula in Tyrrheno ſeu liguſtico mari/ a ſardo Herculis filio: ſicut Strabo et ſolinus ſcribunt: q̇ e Libya veniens/ cū multitudine colonoꝛū inſulā occupauit: cū antea Sandaliotis appellaret̄ ab effigie ſoleę: quā gręci Sandalion vocāt: et Ichnuſa a ſimilitudine veſtigij: quod gręce dicit̄ Ichnos. Huius latitudo eſt miliū paſſuū. lxxxviij. Lōgitudo. xlij. q̄ȝq̄ȝ alij ſtadia multa adijciant. Mix in ea inſula neq̄ȝ lupum gigni/ neq̄ȝ ſerpentem repiri. Habet ciuitates multas: ſed omniū ꝓclariſſima Calaris eſt. vbi coꝛalioꝛū piſcatio eſt. In qua diui Auguſtini patris mei oſſa tādiu cōquieuere/ quoad ab Heliprādo rege papiā trāſlata ſunt. Hęc ciuitas Iole a priſcis appellabat̄/ a Iole illa quā Hercules ꝑditiſſime amauit: Inſulā peni occupauere: ſed a romanis expulſi: tādē primo bello punico amiſere. A Sardinia ſardus ſardous ⁊ ſardinēſis adiectiua fiunt.

Sardinēſes: q̇ ſardiniā incolūt vt ibi negocient̄.

Sardi: indigenę q̇ in ſardinia nati ſunt.

Sardous a. um. poſſeſſiuū. Quid. lib. iiij. Faſ. Sardoaq̄ȝ regna ſiniſtris reſpicit a remis.

Sardoa: herba apiaſtro ſimilis/ q̄ naſcit̄ i Sardinia et in fontiū defluuijs largi⁹ ꝓuenit: ea ſi q̇s veſcat̄/ neruos cōtrahit/ ⁊ rictu diducit oꝛa: vt q̇ moꝛiunt̄/ veluti ridentiū facie intereāt.

Sardonyx ſardonychis pen. coꝛ. ſicut onyx onychis: a quo componit̄ tā maſcu. q̄ȝ fęmi. generis. Componitur em̄ ex ſarpo: qui lapis fuit in ſardinia ꝑmū compꝛtus/ coloꝛis rubei: et Onyx gemma cui eſt cādoꝛ ſubcādidus vnguis humani ſimilitudine quaſi vtriuſq̄ȝ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

coloꝛẽ obtineat. Iuue. In manibꝰ dẽſi radiãt teſtudine totá Sardonyches. Perſiꝰ femi. genere dixit. Et natalicia tandẽ cũ ſardonyche albꝰ. Dicit̃ et ſardonychus et Sarda. Iuue. Arguit ipſoꝝ quos litterá linguaqꝫ princeps Sardonychus. Plin. E diuerſo ad hęc ſarda vtiliſſima ꝙ nomen cum ſardonyche cõmunicauit ipſa gẽma vulgaris/et pꝛimũ a ſardibꝰ reꝑta. Ptolemeus ſardonychem a ſardonyche Indię mõte deriuari ſcribit.

Sardonychatꝰ: ſardonyche oꝛnatꝰ. Marc. Cuiꝰ ⁊ hinc lucet ſardonychata manus.

Sardo as. antiq̃ ꝓ intelligo vſurpabãt. Neuiꝰ. Qꝺ bꝛuti nec ſatis ſardare queunt.

Sarepta: vꝛbs ſydonioꝝ. vbi diuinꝰ vates Helias eſurientẽ viduã miraculo pauiſſe credit̃. Hinc ſareptanꝰ a. um. Sydoniꝰ. Uina mihi nõ ſũt gaçetica chia pharerna. Queqꝫ ſareptano palmite miſſa bibas.

Sarmẽta: ṽgulę vitiũ ſuꝑuacuę abſciſę. Inde ſarmẽtitiꝰ a. um. qꝺ eſt ex materia ſarmẽtoꝝ. Col. li. vij. Uerꝝ vulnera eiꝰ ſarmẽticio cinere liniẽda ſunt.

Sarmẽtꝰ: nomẽ viri, ꝓpꝛiũ ꝙ ſcurrilitate claruit.

Sarmatę: ppl̃i ſcythię iuxta Danubiũ/in Meoticã paludem ṽgentes: qui a grecis ſauromatę dicunt̃: et regio eoꝝ ſarmatia dicit̃. Pli. li. iiij. Sauromathas gẽtes ſcythaꝝ greci vocãt: q̃s ſarmatas romani dicunt. Dicti ſauromatę ab oculis lacertaꝝ: σαῦρος em̃ lacerta eſt: ομμα oculꝰ. Utunt̃ plauſtris ꝓ domibꝰ: paſcunt̃qꝫ lacte eq̃no: Un̄ quidã eos ιπποµολγόυσ: hoc eſt equoꝝ mulſoꝛes: Alij γαλακτοφαγόυσ: id eſt lactifagos vocãt. A Sarmatia fit ſarmatis idis. Ouidiꝰ. Terreat haud manes ſarmatis vmbꝛa meos. Sũt aũt duę ſarmatię ſm̃ Ptolemeum: quaꝝ vna eſt in Europa: q̃ (vt lib. iij. ſcribit) ſeptentrione oceano terminat̃: ab occaſu ꝑte germanię/a meridie lagigibꝰ metanaſtis. In ea eſt Oliba: quã nũc Ruſſiã et Tartariã eſſe crediderũt. Altera Sarmatia eſt in Aſia: vt idẽ lib. iiij. refert: quę a ſeptentrione terra incognita terminat̃/ab occaſu ſarmatia europę et Tanai fluuio. In ea ſũt Cauſij mõtes.

Sariſſa: haſta pꝛęlonga. Liuiꝰ libꝛo. xxvij. Pꝛęlongas haſtas Macedones ſariſſas vocãt. Suidas: σαρισσα ειδοσ ακοντι ουελληνικου δορυ μακρον παρα μακεδοσι.

Saronicꝰ: ſinꝰ eſt cõtra coꝛinthiacũ: ſuũ habens nomen a ſaron: qꝺ quercũ ſignificat apꝺ gręcos: qꝛ olim redimitũ erat quercubus.

Sarpa: vinea putata. Nam ſarpere antiqui pꝛo purgare vſurpabãt.

Sarpedon pen. ꝓd. rex Lycię: qui Troianis aduerſus gręcos tulit auxiliũ.

Sartę: ppl̃i ſũt Europę/ſcythię cõtermini: q̃ (vt Põponiꝰ ait) ob ſeua hyemis admodũ aſſidue demerſis in humũ ſedibꝰ: ſpecu aut ſubfoſſa habitãt: totũ bꝛachati coꝛpꝰ niſi q̃ vidẽt: etiã oꝛa veſtiti.

Sartago: patella in qua caro frigit̃: a σαρξ: quę caro ẽ nomen aſſumpſit: latine Frixoꝛium dicit̃/ab ipſo frixationis ſono: qꝛ crepitũ cõfuſũ in frictu emittit. Hiero. in li. Mach. Iuſſit ignem admoueri: ⁊ adhuc ſpirantẽ toꝛreri in ſartagine. Apud antiquos etiã ad alios vſus adhibebat̃.

Sarſina: vetꝰ ciuitas in Emilia: ex q̃ Plautꝰ poeta comicus oꝛtus eſt.

Saſon onis. pe. ꝓ. fluuiꝰ: de q̃ Syriꝰ. Adriaci fugite in fauſtas ſaſonis arenas. Et alibi. Expauit ſonitus tremefacto littoꝛe ſaſon.

Sathanas interp̃tat̃ aduerſariꝰ. Quo nomine appellatus eſt diabolꝰ ꝙ chꝛiſti aduerſariꝰ fit. Quicquid em̃ animę ad deũ tendenti reſiſtit et aduerſat̃: et quicq̃d paci cõtrariũ eſt. hoc ſathanas eſſe nominat̃. Sicut legit̃ in Regnoꝛũ libꝛis: qꝛ ſuſcitauit deꝰ Salomoni ſathanã aduerſus eũ qui erat pacificus.

Satarchę: ppl̃i in Scythia: q̃ (vt Solinꝰ refert) dãnato auri ⁊ argẽti vſu: ſe a publica auaricia abdicauerũt.

Satis aduerbiũ et ꝑ Apocopen Sat ſignificat abunde quãtũ opꝰ eſt. Cice. lib. artis veteris. Lõgũ eſt qꝺ plutibꝰ ſentẽtijs vltra q̃ʒ ſatis eſt ꝓducit̃. Aliq̃n ponit̃ loco nois: vt Satis eloquentię habeo. Sic etiã noia ꝓ aduerbijs ponunt̃: vt ſpõte ſua/mane nouũ. Et cũ ſatis ſignificet quãtitatẽ: ſatiꝰ tñ compatiuũ q̃litatẽ denotat: qꝛ deriuatiuũ nõ ſemꝑ ſeruat ſenſũ pꝛimitiui. Virg. Nonne fuit ſatiꝰ triſtis amarillydis iras: Atqꝫ ſuꝑba pati faſtidia: id eſt melius.

Satin ꝓ ſatiſne. Ter. Satin ſana es?

Satiſaccipio dictũ eſt eodem modo quo et ſatiſfactio. Un̄ et ſatiſacceptio: q̃ eſt (vt Pompo. inq̃t) ſtipulatio: q̃ ita obligat ꝓmiſſoꝛem/vt expꝛomiſſoꝛes q̃qꝫ ab eo accipiant̃: id eſt q̃ idẽ ꝓmittãt.

Satago is. pe. coꝛ. ex ſat et ago compoſitũ videt̃: vnde ſategi pꝛęteritũ/et ſatactũ ſupinũ facit. Et eſt ſatagere anxiũ eſſe: ⁊ qꝺ vulgo dicit̃: ſatis habeo qꝺ agam. Terẽ. in Heau. Nã hic clinia/⁊ ſi is quoqꝫ reꝝ ſuaꝝ ſatagit: attñ habet bene et pudice educatã/ignarã artis meretricię. Aliq̃n ſignificat diligentẽ eſſe ſeu feſtinare. Plau. in Aſi. Nũc ſatagit: adducit domũ ei vitro: ⁊ ſcribit nũmos. Aliq̃n inniti: vt in hymno: Magne pater Auguſtine ꝓ̃ces noſtras ſuſcipe: ⁊ ꝑ eas cõditoꝛi nos placere ſatage.

Satagite: populi in Aſia ſcythica: vt libꝛo. iiij. teſtatur Herodotus.

Satiſdo is. ſignificat fideiubeo/ꝓmitto ꝑ vadem ſiue fidẽ meã pignoꝛi do/⁊ re ipſa certifico. Cice. Sulpitio. Pꝛimũ vt ſi q̃d ſatiſdãdũ erit: ampliꝰ eo noie peti cures/vt ſatiſdet̃ fidei meę. Caiꝰ. Satiſdatio eodẽ mõ appellata ęſt q̃ ſatiſfactio: Nã vt ſatiſfacere dicimur ei cuiꝰ deſideriũ implemus: ita ſatiſdare dicimur aduerſario nr̃o aliquẽ dare q̃ ꝓ eo qꝺ a nobis petit̃: ita caueat/vt eũ hoc noie ſecuꝝ faciamus.

Satiſfacio: tantũ facio quãtũ ſatis ſit irato ad vindictã inquit Aſco. Et conſtruit̃ cũ datiuo: ſed cuʒ ꝓ punio ponit̃/actm̃ poſtulat. Cice. ad Heren. Nõ conuenit cenſoꝛes iſtũ ſatiſfacere: ex eo ꝙ ait ſe nõ potuiſſe ita adeſſe/vt iuratus fuerat.

Satiſpꝛęſto as. idẽ eſt qꝺ ſatiſdo.

Satio as. a ſat deduci videt̃: ⁊ ſaturo ſeu expleo ſignificat: ꝑtinetqꝫ ad oẽs ſenſus/⁊ frequẽter ad animũ. Cice. in Cato. Satiari delectatiõe nõ poſſũ/vt meę ſenectut̃ requiẽ oblectamẽtũqꝫ noſcat. Ad coꝛpꝰ vſꝰ ẽ. Col. li. ix. Satiatqꝫ ſemodiꝰ cibi i diebꝰ ſingul̃ vicẽos ⁊ cẽtenos turtures. Hic cõpõit̃ exatio. Satiabil̃: q̃ ſatiari põt facile: cuiꝰ ꝯtrariũ eſt Inſatiabil̃. Sal̃. Auaricia inſatiabil̃ eſt: neqꝫ copia neqꝫ inopia minuit̃.

Satietas plerũqꝫ ꝓ faſtidio ſumit̃. Cic. in Cato. Omino vt mihi quidẽ videt̃ ſtudioꝝ oim̃ ſatietas facit vitę ſatietatẽ. Dicit̃ ⁊ ſaties ꝓ ſatietas. Teren. in Eu. Ex meo ꝓpinquo rure hoc capio cõmodi: neqꝫ agri/neqꝫ vꝛbis odiũ me vnq̃ʒ ꝑcipit: vbi ſatietas cępit fieri: cõmuto locũ. Sal̃. Hi ſaltibꝰ occupatis extnoꝛũ agros inuaſere: frumẽtiqꝫ ex inopia graui ſaties facta.

Satur a. um. quod eſt cibo plenũ. Teren. in Ecy. Sed tu cũ ſatura atqꝫ ebꝛia eris puer vt ſit ſatur facito. Sumit̃ intẽdũ ꝓ fęcũdo et abũdãte. Per. Nec rus ſaturũ laudare. Virgiliꝰ lib. ij. Geoꝛ. Saltꝰ et ſaturi petito lõginqua tarenti. Ubi Ser. Saturi aut fęcũdi aut qꝺ ẽ iuxta oppidũ ſatuꝝ. Tarentũ em̃ et ſatuꝝ: vicina ſunt Calabꝛię ciuitates.

Saturo as. pen. coꝛ. ſicut ſatio capit̃: ⁊ ſimiliter ad oẽs ſenſus ꝑtinet. Cice. Iracundiã meam ſatura tuo ſanguine. Noniꝰ. Expleri ⁊ ſaturari hãc habẽt differentiã. Expleri eſt tm̃modo plenum eſſe/ſaturari ſupꝛa modũ. Cice. lib. vj. ꝺ rep. Graues em̃ domine cogi/

ſationū libidines infinita quedā cogūt atqꝫ imperāt queqꝫ expleri atqꝫ ſaturari nullo modo poſſunt. Exaturo qđ eſt ꝑfecte ſaturo. Apul. Sed ille libidine exaturatus iacebat in grabatulo. Obſaturo: de quo alibi. Hinc ſaturitas ꝓ ſatietate. Plau. in cap. Proin tu deū hunc ſaturitate trāquillum facias tibi. Aliqꝫ ꝓ fecunditate. Cice. in Cato. Neqꝫ ſolū officio ꝙ hominū generi vniuerſoꝝ cultura agrorū eſt ſalutaris: ſed etiā delectatione quā dixi ⁊ ſaturitate: copiaqꝫ rerum omniū que ad victum hominum ⁊ ad cultū etiā deorum pertinent.

Satulo as: idem quod ſaturo. Varro. Neqꝫ in puluere mitico coquam carnes quibus ſatulem corpora ⁊ famem ventris.

Saturnus: a poetis fingitur deus: ꝙ annis ſaturet᷑: vel quia ſe in deuorandis filijs ſaturauit. Ex ſe enim natos comediſſe fingitur: quia conſumit ętas temporū ſpacia: anniſqꝫ ꝑteritis inſaturabiliter explet᷑. Ouid. Tēpus ędax rex tuqꝫ inuidioſa vetuſtas. Oia deſtruitis vitiataqꝫ dentibus ęui Paulatim nigra conſumitis oia morte. Vñ a gręcis cronos dicit᷑: qđ tēpus deſignat. Alij philoſophi interpretant᷑ ſaturnū cronō velut a ſatietate intellectus: eo ꝙ gręce ſatietas cros intellectus vero ſiue mens νουσ dicit᷑: vt ſit nomen cōpoſitū ſaturnus ex prima parte latina ⁊ poſteriore gręca: ipſa ſatietas mentis. Sunt qui ſaturnum a ſatu deducant: qm̄ peritiā ruris ⁊ ſatorū omniū prim⁹ edocuiſſe fertur. Quidā a verbo qđ gręci dicunt σάτηυ quo virilia ſignificantur: ꝙ patris pudēda abſcidiſſe atqꝫ in mare ꝓieciſſe dicit᷑. Unde venerē ꝓcreatā ferūt: q̄ a ſpuma vnde coaluit aphrodites nomen accepit. Hinc ſaturnus a um. vt Iuno ſaturnia q̄ fuit filia ſaturni. Verſus quoqꝫ q̄s olim fauni vateſqꝫ canebāt ſaturnios antiqui nominabāt: vt ait Varro.

Saturnia ſubſtantiuū nomen regionis ⁊ nomen oppidi Virgi. Ianiculū hinc illi fuerat ſaturnia nomē. Editoria etiā loca (vt Diod. ſcribit) ſaturnia dici cōſueuerūt. Poſſedippus autē poeta in epigrāmatis ſcribit lyſippū ita feciſſe inter alia que ſcribit habitum Saturni. τίπτε Δε απὸ ακραβεβηκασ αειτρόχαω τιΔεταρσουσ ποσσ.ν εχείσ Διφυεισ ιπτα μυπηνεμιοσ χειριΔε Δεξιτερη τιφερεισ ξυρὸν ⁊ ſubditur η Δε κομη τικατα οψιν υπαρτιασ αντι λαβεσ θὰι νηΔια ταξοπιθεν προσ τιφάλακρα πελει.

Saturnalia orū: feſta ſeptē ſeu quinqꝫ dierū menſe decēbri ſaturno dicata: erantqꝫ pleni leticię in quibus romani ſyntheſin veſtē ſumebant. Dies quoqꝫ quibus munera vltro citroqꝫ mitti remittiqꝫ ſolebant Saturnalia ſeu ſacurnalicia dicebantur. Sue. in Aug. Saturnalibus ⁊ ſi qñ al's libuiſſet modo munera diuidebat modo nūmos omnis notę.

Saturnalicius a um: qđ ad ſaturnalia ꝑtinet. Mar. Saturnalicię ligulā miſiſſe ſelibre.

Saturea herba fragrātis odoris que ⁊ Cunila dicit᷑ et Origanū heracleoticū a ſaturo dicta ꝙ nullū fere cōdimentū ſine ea fiebat: propter qđ ſaturitatem inducere videbatur. Col. Et ſatura thymi referens thymbreqꝫ ſaporē. Alij tymbrā vocant. Venerē emortuā ſuſcitat in cibis ſumpta. Vñ ex gręco vt quidam volunt nomen ſibi vendicauit: quaſi ſatyrea vt ſatyri in venerem proni ⁊ ſalices.

Saturum vrbs calabrię fuit nō longe a Tarento. Vñ ſatureianus a um: poſſeſſiuū. Hora. De ſatureiano vectari rure caballo. Quidā etiam ſatyrū ſcribūt. vñ ⁊ nōnulli agrum in quo Tarentū conditū eſt Satyram vocari affirmant.

Satelles miles mercede conductus: vt ab imperatoris latere non diſcedat. Et Satelles qui ſontibus capiēdis pręeſt: qui ⁊ apparitor dicitur.

Satellitiū ipſa ſatellitū actio: Aug. li. v. ꝯfeſ. Procuraui aliā nō vtiqꝫ cōiugē quo tanqꝫ ſuſtentaret᷑ ⁊ ꝑduceretur vel integer vel auctior morbus aie mee ſatellitio ꝑdurātis cōſuetudinis in regnū vxorium.

Satrapa pe. cor. dictio ꝑſica: ⁊ apud nos ſignificat ꝑfectum. Suidas. σατραπεία επαρχια σατραπησ Δεσατραπου ειΔὸσ αξιωματοσ

Satyri dicti ſunt qui in libidinē ſemꝑ proni ſunt: a virili membro qđ veteres gręci σατηυ appellabant. Hi ſunt (vt Pli. lib. v. ait) aialia quadrupedia in ſubſolanis indorū montibus perniciſſima humana effigię recte currētia. Veteres huiuſmodi monſtra pro ſylueſtribus dijs coluerūt. Vñ Hiero. Vidit homunculū inquit aduncis naribus ⁊ fronte cornibus aſpera: cui extrema corporis in caprarū pedes deſinebāt. Et pręmiſſo ſigno crucis eū quiſnā eſſet interrogaret Antonius: reſpondiſſe fertur. Mortalis ego ſum vnus ex accolis eremi: quos vano errore deluſa gētilitas faunos ſatyroſqꝫ ⁊ incubos appellat.

Satyriaſis: pulſus teſtiuꝫ ⁊ velut ſingultus quidam inguinis ſequēs inflāmatā quandā paſſionē ſeminalis receptaculi: cum intenſione ⁊ tentigine. Quod ſi nō ceſſauerit pulſus ille: ſolent ſeminis receptacula intēdi: vel ſpaſmus naſci. Qui morbus etiam priapiſmus dicitur.

Satyrion herba folijs lilij rubri aliquanto minoribus: tribus nō amplius a terra exeuntibus: caule leui cubitali modo radice gemina: hāc arabice chaſtalce vocant: orchis gręce: q̄ vox teſticulū denotat: latine vulpis teſticulus vel leporina.

Satyriacum ſignum ſimulachrum priapi: qđ in hortis apud antiquos ponebatur. Pli. lib. xix. Eſt et religio quedam hortoſqꝫ ⁊ feras tantū cōtra inuidentiū effaſcinationem dicari videmus in remediuꝫ Satyriaca ſigna.

Satyria: auis coru⁹. Luci⁹ Florus. Cū ſingulari certamine Malius aureū torquē barbaro inter ſpolia detraxit. Inde torquati. Iterū Pontino agro cū in ſimili pugna latius inſidēte galeę ſatyria alite adiut⁹ Inde Coruini. Satyria etiā apud latinos cibarium cōtuſaneū dicit᷑: veluti cinnus ex varijs reb⁹ cōpoſit⁹

Satyria pe. cor. quaſi ſatura dici videt᷑ ob carmis varietatē: ſeu ꝓpter copiā rerū que ibi tractant᷑. Eſt eñ ſatyra carmen maledicū ⁊ ad carpenda vitia cōpoſitū: quale ſcripſerūt Lucil. Horatius. Iuuenalis. Perſius. Accepit eñ id carminis hunc titulum ꝙ ꝑſonis factiſqꝫ ſatiatū abūdare videat᷑. Quidā a ſatyra lance que referta multis varijſqꝫ primitijs in ſacrificijs dijs offerebat᷑. Alij a lege ſatyra dictā exiſtimāt: que vno rogatu multa ſimul cōprobat. De qua lege Saluſti. in Iug. Deinde quaſi per ſatyram ſententijs exquiſitis in ęditionē accipitur. Varro a quodam farciminis genere qđ multis rebus reficiebatur: dictam ſatyrā eſſe ſcribit. Unde in ſecūdo libro Plautinarū queſtionū habet᷑. Satyra eſt vuapaſſa ⁊ pollenta ⁊ nuclei pinei ex muſto cōſperſi. Sunt q̄ a ſatyris deriuēt: ꝙ in hoc genere carminis res ridicule pudēdeqꝫ ſcribunt᷑: queadmodū proferri a ſatyris ſolēt. Dona. in Terē. Deinde aliud gen⁹ fabulę: id eſt ſatyra ſumpſit exordiū: que a ſatyris quos illotos ſemꝑ ac petulātes eſſe legimus vocitata eſt. Poteſt etiā dici ſatyrā ideo vocatā: ꝙ in antiqua ſatyra introducebant᷑ ſatyrarū ꝑſone: aut ſi que erāt ridicule ſimiles ſatyris. Duo quippe ſatyrarū genera fuiſſe conſtat. Alteruꝫ antiquius qđ ſola carminum varietate cōſtabat. Alterum recentius apertā hominū reprehēſionē continens. Hinc ſatyrus ⁊ ſatyricus pro eo qui ſatyrā ſcripſit. Satyrice aduerbiū ſignificat acriter cū cōuicio.

Satus a um: a ſero is fit pro ſemino. Unde etiam a Virgilio ponit᷑ pro genitus.

Satus us: ⁊ Satio onis: ipſum ſerendi actum denotãt. Plinius libro. xvij. Quapropter de talearum ſatu: nunc dicendum: id eſt plantatione. Quandoqꝫ etiã ſatus ſemen dicitur.

Satyrorũ inſulę ſunt tres contra Indiã extra gangem ſitę: ſicuti Ptolo. li. vij. ſcribit. Quas q̄ habitãt caudas habere dicunt̃ quales ſatyris pingunt̃.

Satũ: ager in quo ſemẽ eſt: vt Hiero. in lib. Judith. Et ſatum eodẽ auctore genus menſurę iuxta morẽ ꝓuincię Paleſtinę vnũ ⁊ dimidium modium capiens. In Geneſi tamen non tantã capit ſummã vbi ſcriptum eſt. Accelera tria ſata ſimile commiſce: ⁊ fac ſubcinericios panes.

Satiuus a um: qđ ſeminatur: vel qđ idoneũ eſt vt ſeminet̃. Gel. Sed hi pleraſqꝫ naues loris ſuebant greci magis canabo ⁊ ſtuppa ceteriſqꝫ ſatiuis rebus.

Sautius a um: nomen qđ naſcit̃ a participio ſauciatus quõ laſſus a laſſatus: ⁊ lacerus vel lacera a laceratus Et eſt ſaucius vulneratꝰ. Virg. Qualis mugitus fugit cum ſaucius aram Taurus.

Saucio as: vulnero: a quo fit compoſitum Conſaucio. Ambro. lib. j. offi. Verberamur vocis noſtre verbere cũ loquimur ea quorũ ſono ceditur animus noſter et mens conſauciatur.

Sauromate populi. Vide in dictione Sarmate.

Sauior aris. Vide in dictione Diſſauior.

Saxum: maius aſperius duriuſqꝫ ꝙ lapis: licet q̄nqꝫ ſaxum ꝓ lapide ponat̃. Hinc Saxeus a um: qđ e ſaxo eſt. Saxoſus a um: ſaxorum copiã ſignificat: vt ſaxoſa via. Saxulum diminutiuũ. Cice. lib. de ora. Illam in aſperrimis ſaxulis tanqꝫ nidulũ affixam.

Saxumferratum: oppidum in Piceni atqꝫ vmbrie finibus ſitum: ita appellatũ a ferro ꝓpter fodinas ferrarias quas eo in loco multas fuiſſe earũ reliquie oſtẽdũt. Sentinũ a veteribus dicebat̃: a Sentino amne iuxta męnia labente: quẽ nunc quoqꝫ incolę Sentinũ vocant: hoc oppidũ nobile factũ eſt duoꝝ viroꝝ ortu Baldi. ſ. ⁊ Alexandri: quorũ primũs Cęſarearum legum interp̄tatione clariſſimus. Alter in ſacris litteris eminentiſſimus: qui cũ in omni doctrine genere: vite ſanctimonia ſummus haberet̃ noſtre auguſtiniane religioni magno omniũ conſenſu p̄fectus eſt: nec multo poſt ob res pręclare geſtas cardineis inſignibus a Pio pontifice maximo decoratus fuit.

Saxatilis ⁊ hoc ſaxatile penul. correpta qđ ſaxa incolit: vt piſcis ſaxatilis. Et ſaxatile dicit̃ vernacula lingua da ſaſſi. Plautus in ru. Piſcatum hamatilem ſaxatilemqꝫ aggredimur.

Saxones: illuſtres Alemanie populi qui Angele regine auſpicio Angliam deuicerunt: a qua etiam nomẽ ſortita eſt Anglia quaſi Angela: cum prius Albion diceret̃. Hos Ptolo. non lõge a Cimbris in oceani ſeptẽtrionalis littoribus ⁊ paludibꝰ inuijs ꝯſtituit.

S Ante C

Scaber a um: qđ rubiginoſum eſt. Virg. li. j. Geor. Exeſa inuenit ſcabra rubigine pila. Hinc vngues ⁊ dẽtes dicunt̃ ſcabri q̄ ſordidi ſũt: etiã ſi nõ ſint aſperi tactu.

Scabredo aſperitas ſicut quãdo caro cõtrahit̃ et fit rugoſa: Quo vocabulo vſus eſt Hieronymus in diui Hylarionis vita.

Scabricia ⁊ ſcabricies rubiginoſitas. Unde Plinius vnguium ſcabriciam dixit.

Scabo is: ſcabi ſcabitũ ſignificat ſcalpo / confoꝛo ⁊ quaſi vnguibus fodio. Pli. lib. viij. Si vero ſquame obtorpuere ſpinis iuniperi ſcabit.

Scabies a ſcabo ſiue a corporis aſperitate dicta eſt quę vt Celſus ſcribit: eſt durior cutis rubicunda: ex qua puſtule oriuntur quedam humidiores: quedã ſicciores. Exit ex quibuſdam ſcabies: fitqꝫ ex his continuate exulceratio percutiens. Hęc etiam pſora a gręcis dicit̃. A ſcabies fit ſcabioſus a um.

Scabro vermis qui naſcit̃ de carnibus equoꝝ putridis

Scabellum diminutiuum ſignificat paruum ſcamnum. Nõnunqꝫ ponitur pro ſuppedaneo. Aug. ſuper pſ̄. Suppedaneum dicitur ſcabellum: qđ dicunt gręci υποποδιον dixerunt latini ſcabellũ: ⁊ alij dixerũt ſuppedaneũ. Vide in dictione ſcamnum.

Scei ſunt thraces populi ſcee troiane porte. Sceus amnis: ⁊ ſceus murus.

Scenos: latine habitatio vmbra tabernaculũ vel funis.

Scenofactorius a um: vt ars ſcenofactoria qua fiũt vmbracula: vel tabernacula vel funes.

Scenophegia orum: neutri generis feſta tabernaculorũ quibus iudei faciebant tabernacula ad ſimilitudinem tabernaculorum in quibus habitauerũt cum ex ęgypto ꝑegrinarent̃ in eremo: ab σκηνοσ ⁊ πηκνυμι latini ꝓ aſpiratione addiderũt.

Scęna cum ę diphthongo magis ex antiquorũ conſuetudine ꝙ ex vera orthographia: vt inquit Priſcia. qꝛ cũ gręca ſit dictio q̄ apud illos ſine diphthongo σκηνη ſcribitur: apud nos etiam abſqꝫ diphthongo debuit transferri: alij in ſignum productiõis per ę diphthongon notandũ putant: vt Apul. Eſt autem ſcęna inumbratio: απο τεσ σκιασ q̄ quidẽ vt docet Seruius a ruſticis primũ inumbrationis cauſa comperta fuit: vbi prius carmina incondita decantabant. Quare ⁊ a nõnullis tabernaculum a Papilio traductũ fuit. Poſtea tabulata ceperunt componere in modũ parietis. Unde hodie conſuetudo permanſit vt cõponãtur pegmata a ludorum theatralium ęditoribꝰ. Unde Scenophegia tabernaculorũ feſta. Sed cum in vrbes deducta fuit ſcęna: redactum eſt nomen ad eam partem theatri quę ab vno eius cornu ad aliud ducebatur. Conſtat enim ſcęnam theatri frontem binis plurimiſve contignationibus conſtratam: in quibus hiſtriones recitabãt: mimiqꝫ mirmillones ⁊ ceteri ludij varios ludos ac geſticulationes ędebant. In ſcęna autem cũ hemicycli formam haberet gradus ſediliaqꝫ fuere: de quibus primarij magiſtratus honoratioreſqꝫ ſpectarent: eorumqꝫ ſedilia pars intima orcheſtra eſt dicta. Placidus grãmaticus ſcribit ſcęnam eſſe camerã hincinde cõpoſitã: que in vmbre locum in theatro erat: in quo ludi actitabantur. Item ſcęnã dici arborũ in ſe cubantiũ quaſi concameratã denſationẽ: vt ſubter poſitos tegere poſſit. Item ſcęnam vocari compoſitionẽ alicuius carminis q̄ digna ſit agi in theatro exclamatiõibus tragicis. Scęna ſic diffinit̃ a Labeone quę ſit ludorũ faciendorũ cauſa quolibet loco vbi quis cõſiſtat moueaturqꝫ ſpectaculum ſui ꝑbituram: poſita ſit in publico priuatoqꝫ vel in vico quo tandem loco paſſim homines ſpectaculi cauſa admittant̃: hęc autem verſatilis erat aut ductilis. Verſatilis que ſubito tota machinis quibuſdam vertebatur: ⁊ aliam picturę faciẽ oſtendebat. Ductilis que cõtractis tabulatis: hac atqꝫ illac interiorem picturę ſpeciem denudabat.

Scęnicus a um: quod ad ſcęnam pertinet: vt ſcenici ludi Auguſti. libro. iij. confeſ. Sed qualis tandem miſericordia in rebus fictis ⁊ ſcenicis. Scenicus vero abſoluto vocabulo hiſtrio dicitur. Sueto. de Nero. Ac ſpectaculis theatri clam illatus: cuidam ſcenico placenti nuncium miſit.

Scenoma tis: ſignificat tabernaculũ ſeu ſacculũ.

Scenite cognominati ſunt quidam Arabię populi a tabernaculis qui in tentorijs habitant (vt inquit Solinus) que capraruꝫ pilis texta ſunt: apud quos ſi ſus vectus fuerit: illico moritur.

Scena dicit̃ qui ſiniſtra manu vtitur pro dextera. Quo nomine dictus fuit quidam romanus: de quo Sue.

m Ceſa. Sceua excuſſo oculo tranſfixus femore ⁊ humero centũ ⁊ viginti ictibꝰ ſcuto perforato cuſtodiã commiſſi caſtelli obtinuit.

Sceuola: a ſceua id eſt ſiniſtra (vt inquit Varro) eo ꝙ quę ſiniſtra ſunt bona auſpicia putantur. Et gręci ſiniſtram σκαίαν vocant: hinc ſceue dicti ſunt: hoc nomine dictus eſt Mutius nobilis vir Romanus qui debilitata dextra / ſiniſtra vſus eſt. Liuius lib. ij. Mutium demiſſum cui poſtea ſceuole a clade dextre manus inditum nomen. Scea enim ſiniſtra eſt. ⁊ Mutius ſiniſtra eſt vſus exuſta dextra.

Scala ſcalę: ⁊ ſcale arum: vtroq; modo dicitur a ſcandẽdo: ꝙ his altiora ſcandamus. Nam ꝓprie ſcale ſunt quę ex pluribus gradibus conſtant. Diſtinguũt quidaꝫ ſic. Scala eſt quę ex teretibus lignis aut funibus aliſve materia ſimili huc atq; illuc tranſferri poteſt. Scale quę latiores habent gradus ⁊ imobiles ꝑmanent. De hac Pli. Etiamnum ſcalis tectum epheſię dianę ſcandit. De illa Caius iureconſul. Vel ſcalam ſciens cõmodauerit ad aſcendendũ. Sed ſępe cõfunduntur. Et ſcalas magis in vſu eſſe q̃ ſcalam dicimꝰ. Saluſtius in Jugur. Vne atq; altere ſcalę cõminute ſunt: qui ſuperſteterant afflicti ſunt. Non dixit vna atq; altera. Scale quibus per gyrum aſcendimus a coclee forma. Coclides et cocleę dicuntur: quę vero ex lignis teretibus ſiue canabinis funibus a Capaneo inuente primum ferunt: vt eſt apud Vegetium libro de re militari.

Scalmus: lignũ teres cui naute remos loro quodã alligant: ad nauigandũ vt firmius nauigent.

Scalpo is: pſi ptum: fodio ⁊ vnguibus pruritum aufero. Scalpunt enim homines vnguibus: ⁊ galline pedibus. Pli. lib. ix. Attrituq; petre ſcalpentes piſces pruritũ inuadit. Diom. grãmaticus ſcalpturam dici probat nõ ſculpturam. Scalpta inquit gemma dicẽdum eſt non ſculpta: quoniam adiecta prępoſitione facit inſculpta.

Scalptor qui ſcalpſit. Plinius lib. xxxvij. Expetuntur a ſcalptoribus ferroq; includuntur nullam non duritiam ex facili cauantes. Scalptura ſcalpendi actio. Idem Omnia autem hęc genera ſcalpture cõtumaciter reſiſtunt.

Scalprurio is iui itum. Idem quod ſcalpo: qđ propriũ eſt galli gallinacei cum terram ſcalpit. Plau. in Aul. Vbi erat hęc defoſſa occepit ſcalprurire vnguibus.

Scalprum ⁊ ſcalprus: et diminutiue ſcalpellum ⁊ ſcalpellus ferrum quo aptatur coriũ: et quo raditur vel celtis. Vtuntur tamen eo inſtrumento diuiuerſi artifices. Cato de re ruſt. Ficos ⁊ oleas altero modo qđ genus aut ficum aut oleam eſſe voles. Inde librum ſcalpro eximito. Colu. lib. vij. Scabies ferro cęſa ꝓluatur vrina: etiam ſepe ſcalpello vſq; ad imũ reſecare ⁊ amputare ſcabieꝫ ſępe profuit. Et libro. v. Scalprum qđ deinde aduncum eſt: roſtrum appellatur. Sueto. de Vitellio. Scalpro librario venas ſibi incidit. Scalpra ſutoria. Horatius intelligi voluit illo verſu. Si ſcalpra et formas non ſutor: nautica vela. Auerſus mercaturis delyrus ⁊ amens Vndiq; dicatur. Liuius fabrile ſcalprum appellat quo magiſtri elephantos interimebant inter aures belue adacto in ipſa compage qua coniungitur capiti ceruix. Cor. Celſus ſcalprum inter ferramenta chirurgica numerat vbi ait lib. viij. Tum demũ ad manum ſcalprũq; veniendum eſt. Col. lib. x. Ferramentũ ſcalpratũ dixit ad ſimilitudinem ſcalpri formatum: quo ait opus eſſe ad caſtrandas apiuꝫ alueos.

Scapellus et ſcapellum diminutiua ſunt. Vide in dictione Scalprus.

Scalpaturarũ genus pauimenti quod et vermiculatuꝫ dicitur: quod factum eſt poſt tertium punicum bellũ fuit ex teſſellis minutis diuerſicoloribus vt in templis antiquis. Et nos Moſaicam dicere ſolemus. In his pauimentis picturę radendo fiebant quomodo nunc ſcalpturata alba in exteriore parte parietum ac murorum fiunt.

Scamãder: fluuius qui Europã ab Aſia diuidit ⁊ alio nomine dicitur xantus.

Scamandria vrbs parua a portu ilienſi parum remota

Scamonia: frutex cuius ſuccus valet ad medicinas.

Scandalum eſt qđ nos offendiculum vel in ruina: vel impactione poſſumus dicere. Quando ergo legimus Quicũq; de minimis ſcãdaliçauerit quẽpiam: intelligimus q̃ dicto facto ve occaſionẽ ruine cuiq; dederit: hinc Scandaliço as: qđ eſt alicui ſcandalum prębeo.

Scandinauia inſula eſt oceani ſeptẽtrionalis quã Pli. lib. iiij. incõperte magnitudinis eſſe ſcribit. Eam alterum orbem terrarũ eſſe crediderunt.

Scando ſcandis ſcandi ſcanſum: in altum vado. Cice. in Cato. Vt ſi qui gubernatorem in nauigando nihil agere dicant: cum alij ſcandant malos: alij per foros curſent. Hinc ſcale dictę ſunt per quas in altũ aſcendimus. Huius compoſita ſunt Aſcẽdo: quod eſt ſurſum ſcando: cuius contrarium eſt deſcendo deorſum ſcando. Conſcendo ſimul ſurſum ſcando. Virg. Bis denis phrygium conſcendi nauibus ęquor: Matre dea monſtrante viam. Inſcendo ſicut eius ſimplex. Plau. in Aſi. Neq; in lectum inſcendat proximum. Superſcando. Liuius. Iam euaſerant media caſtra cũ ſuꝑſcandens vigilum ſtrata ſomno corpora miles oſtenſo ſcuto ſonitum prebuit. Tranſcendo. Plau. in aul. Hoc magnum eſt periculum: me ab aſinis ad boues tranſcendere. Lactã. lib. ij. ꝑ tranſlationẽ dixit Tum dedit ei certa mandata: que ſi obſeruaſſet immortalis maneret: ſi trãſcẽdiſſet morte afficeretur.

Scandulaca herba a ſcandẽdo frugibus inimica: ꝙ eas velut hedera implicans nectat.

Scamnũ eſt qđ lecto veluti gradus apponitur: vt per id in lectũ facilius aſcendatur. Varro ſcribit ſcamnum eſſe quo duplici gradu in lectum altiorem conſcendebãt. Scabellũ q̃ ſimplici ſcãſiõe in lectũ nõ altũ ſcãdebant. Oui. in arte. Et caua ſub tenerũ ſcamna dediſſe pedem. Et ſcamnũ dicitur terra illa altior que inter duos ſulcos in colendo relinquit̃. Pli. Scamna inter duos ſulcos cruda relinquantur. Et Col. lib. ij. vocat ſcamnũ crudum ſolũ ⁊ immotũ minimeq; aratro ꝓſciſſum. Idem lib. iiij. Duabus gemmis ſupra terrã eminere paſſim repoſita humo cetera coequãt quę faciunt in eadem linea intermiſſis totidẽ pedũ ſcamnis dum ꝑagant ordinẽ. Quoniã vero in his ſedere conſueuimus: factũ eſt vt ſcamnũ ⁊ ſcabellũ ſępe ꝓ ſubſellijs vſurpent̃. Oui. li. vj. faſ. Ante focos olim ſcãnis conſidere longis Mos erat. Scamna etiã in arboribus dicunt̃ rami ⁊ brachia ꝑ q̃ vites aſcendunt.

Scanſile pe. cor. dicit̃ id per qđ aſcendi poteſt.

Scandis herba que in holere ſylueſtri a gręcis ponitur.

Scandule parue tabelle: hoc eſt in paruas laminas ſciſſe e ligno quibus tecta teguntur. Fiunt autẽ ex robore abiete ⁊ picea fiſſis vel aſſulatim deſectis.

Scapha nanicula in ligno cauata: ab σκαπτω fodio: cauo. Vnde ⁊ σκαφη a multis foſſura alueus linther traducitur: que maiorẽ nauem ſequitur. Et parue ad piſcandum naues ſcaphe dicũtnr. Hinc ſcaphiarius ſicut a claſſe claſſiarius.

Scaphium vas concauum: in quo cacare ⁊ meiere conſueuerunt: dictum a ſimilitudine ſcaphe nauis latini Matulam vocant. Iuuena. Et rude poſitis ſcaphiũ cum ſumitur armis. Proprie tamen vt aliqui putant vas fęminarum in qđ mingunt: quemadmodũ viris laſanum neceſſarium erat in quod ventris excrementa deijcerent. Erat ⁊ ſcaphium vas ęneum in quo ſti-

li in medio ſiti proceritas horarū ductus diſcriminabat. Plutar. in Numa. ſcaphiū appellat quo ignis ſacer extinctus ſolis tm̄ radijs accendebaṫ. Suidas. σκαφιον ειδοσ κουρασ αριστοφανησ συδε κο…χω εοικησ σκαφιον αποτετιλμενω

Scaptenſula locus in macedonia vbi argentum fodi ſolebat: ab σκαπτω fodio. Lucre. Quales expirat ſcaptenſula ſubter odores.

Scapule: humerus ſiue dorſa a ſcandendo: vt quidam volunt: que mobiles veluti mollibꝰ iugulis a ceruice demittunṫ. Plau. in aſi. Mirabar quid dudum ſcapule geſtibant mihi hariolari ceperant mihi imundo maluꝫ. Hiero. in Geñ. Apparuit rebecca veniēs cū hydria quam portabat in ſcapula: que feſtinans depoſuit hydriam de humero.

Scapulares ſerui dicti ſunt quia ſcapulis cedunṫ.

Scapularis: veſtis que tm̄ ſcapulas tegit.

Scapilium veteres ꝓ tergo vſurparūt: ⁊ aliquādo pro ipſa ſcapula. Unde ⁊ ſpaciū qđ inter ſcapulas quaſi vallecula eſt: interſcapulium dicitur.

Scapus dicitur id in quo ſemina quarundam herbarū dependent: vt in papauere. Plinius. In papauere ⁊ ſimilibus ſcapus: In harūdinibus: in glandibus: in auellanis pannicula appellaṫ: ⁊ ſcapi in quibus vuarum grana ſunt. Uarro. Que calcate vuę erunt eoꝝ ſcapi cum folliculis ſubijciendi ſub pręlum: vt ſiquid reliqui habeant muſti exprimaṫ in eundē lacum.

Scarus piſcis: qui ſolus piſcium dicitur ruminare herbiſq̄ paſci: quo carpathium pelagus abūdat. Opianus hic ſcarꝰ ſaxa frequentat. Qui mites inter piſces clamore tremendo Intonat: ⁊ ſolus pallentes ruminat herbas.

Scarabeus: animal paruuꝫ volatile: vulgo ſcarauacius dicitur. Scarabeorū diuerſa ſunt genera. Nam quidam ſunt coloris viridis e vermibus fimo bouis aut iumenti creati. Alij grandiores cornua prelonga biſulcis dentata forficibus in cacumine habentes. Alij e fimo ingentis pilas auerſis pedibus volutant: hos ęgyptij ſummopere venerabantur: animatum ſolis effigiem eſſe putantes: vt inquit Euſebius libro preparati. Scarabeus autem omnis virilem ſexum habet: ⁊ ſpermate in ſtercus infuſo: pila deinde cōfecta pedibus inuoluit.

Scarifico as ſcalpello: aperio: quo aliq̄d facilius exeat. Unde ſcarificatio diciṫ: quādo tenui vulnere ſanguis emittitur. Plinius. Dentium dolores ſedantur oſſibus draconis ſcarificatis gingiuis. Scarificare dolorē ſignificat ſcarificādo dolorē expellere. Idē. Preterea in corde equoꝝ inueniṫ os dentibus caninis maxime ſimile: hoc ſcarificar̄ dolorem putant.

Scardona inſula in mari adriatico adiacens illyrico vt Ptolomeꝰ libro. ij. refert. In ea ſunt due vrbes Collentum ⁊ Arba.

Scatinia lex erat in eos qui nefando ſcelere laborant.

Scateo es: ſcatui ſignificat emano: erumpo: ebullio: vt Anthiochus ſcatere cępit vermibus.

Scaturio is: penultima correpta pro ſuo primitiuo ſcateo ponitur. Quod eſt non ſolum aquarum ſed herbarum ⁊ ceterorum ſua ſponte vbertim naſcentium. Hierony. In ſepulchro eius non niſi manna inueniṫ qđ ⁊ ſcaturire cernitur.

Scatebre penultima correpta ebullitiones aquę ſurgētis. Uirg. lib. j. Scatebriſq̄ arentia temperat arua. Sic ſcaturies ⁊ ſcaturigo.

Scaturigo penultima ꝓducta idem qđ ſcatebra. Aug. ſup pſ̄. Scaturigines dicimus ab imo aquas ebullientes. Col. libro. iiij. Nam preſtat non conſerere q̄ȝ in ſumma terra ſuſpendere: niſi tamen ſcaturigo paluſtris obuia ſit: ſicut in agro rauēnate pluſq̄ ſeſquipedem prohibeat infodere.

Scauri dicti ſunt qui talos pedum tumentes ac porrectos habent. Horatius lib. j. Ser. Illū balbutit ſcaurum prauis fultum male talis. Fuit ⁊ ſcaurus cognomen familię romane: ex qua Aemilius ſcaurus nobilis et pauper. ſed eloquentia ſua gloriam peperit. Conſul ligures ⁊ Gantiſcos domuit atq̄ trrūphauit. Cenſor viam Aemiliā ſtrauit: pontē emyliū fecit

Scelus: flagitiū: facinus: a quo Sceleſtus ⁊ ſceleroſus.

Scelero as: polluo. Uirgiliꝰ. Parce pias ſcelerare manus. Hinc ſceleratus a um.

Sceleratus ita diſtingui ſolet a ſceleroſo: vt ſceleroſus ſit auctor ſceleris: ſceleratus in quo ſit ſcelus conſtitutum aut cōmiſſum. Terentius in heau. Ubi ego illū ſceleroſum atq̄ impium inueniā? Aliquando tamen ſceleratus ponitur pro nocente. Uirgi. At ſceleratū exquirere frigus Difficile eſt. Scelerata porta romę dicta eſt: ⁊ ſceleratus cāpus: hoc eſt pollutus.

Scepſis: ciuitas phrygię quā quidam enee regiā fuiſſe tradūt. Hinc Scepſius ſcepſia ſcepſium. Ex hac fuerūt Metrodorus: qui artem memorię conſūmauit: ⁊ Demetrius grammaticus qui troianam extructionem expoſuit.

Sceptrum: virga qua reges vtebantur.

Scheda: tabella ſiue pagella philyracea: hoc ē tiliacea: qua pro chartis priſcos vti ſolitos Euſtachius ⁊ Aelianus aſſerunt: hodieq̄ grecum vulgus ſcedas vocat tabulas eas quibus ſupputatores numeris ſcribendis vtuntur: vt mox lita ſponge leuiter aboleri poſſint. Accipitur quandoq̄ pro folio chartę ſiue papiri nondum compacti et ligati: quod ⁊ phylluram greco vocabulo nuncūpamus. Plinius. Sed ratio deprehēdit vitium vnius ſchede reuulſione. Quidā detracta aſpiratione Scedam ſcribūt. Quintil. Nā qui omnes etiam indignas lectione ſcedas excutit: a vilibus quoq̄ famulis accōmodare operam poteſt. Unde ⁊ pro libris monumentiſq̄ litterarum ſchede: quandoq̄ accipiuntur. Mar. Ohe iam ſatis eſt ohe libelle: Tu ꝓcedere adhuc et ire queris nec ſumma potes in ſcheda teneri.

Schedula diminutiuū a ſcheda: ⁊ id eſt qđ vulgo dicūt boletinum: non vt multi dicūt Cedulā. Hierony. ad Alga. Detulit mihi in parua ſchedula maximas queſtiones quas a te datas mihiq̄ tradendas diceret. Ponitur ⁊ pro libro.

Schedia nauigij genus incōditum ⁊ trabibus tantum inter ſe connexis factum: quales ſunt rates. Et apud grecos ſchedia ſunt que nos extēporalia vocamus. Unde ⁊ pro inconditis ⁊ extemporarijs carminibus dicuntur: quę noſtri ſyluas appellant. Greci em̄ σχεδιον vocant: qđ ex tempore compoſitū eſt: quaſi dūtaxat in ſchedis ſcriptuꝫ: ⁊ primo ruderatu deformatum: non adhuc expolitū σχεδιαζω ſignificat rem ruditer incipio. Schedicus a um. Apul. in deo Socratis. In iſto ſchedico ⁊ incōdito experimini an idē ſim repentinus: qui preparatus.

Schema atis: ⁊ Schematuꝫ ⁊ ſchema ę. forma vel figura: ſiue cultus ornatuſve latine dicitur: quia per hoc quodāmodo veſtitur ⁊ ornaṫ oratio. Plau. in Perſa. Lepida cū decora ſchema. Ambro. Adhuc athlete in ſchemate ſunt: ⁊ tu iam ociuꝫ petis? Huius multe ſunt ſpecies: videlicet prolepſis: ꝫeugma hypoceuſis. Syllepſis: anadiploſis. Anaſionomaton: Paromeon: Homeoptoton. Polyptoton: Irmos. Polyſintheton: Dialyton. Priſci latini abſq̄ aſpiratione pronūciabant ⁊ declinatione ſecunda. Unde vetuſti codices Plautini habent ſcriptū qđ ego huc ꝓceſſi ſic Cum ſeruili ſchema id eſt habitu.

Scheſis dici poteſt habitudo: cum multitudo nominuꝫ incōiunctorum quodam ambitu copulatur: vt nubila: nix grando: ꝓcelle: fulmina venti.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Schiſma tis: latine ſciſſura: ab σχιζω qđ eſt ſcindo. Hinc diuiſionem eccleſie ſchiſma dicimus nõ ſciſma vt multi ꝓferunt male.

Schenos: latine finis Quo nomine etiã dicta fuit vrbs Boetie a Scheno Athlantis patre, ſic appellata. Schenos quoq; menſura terrę, quinquaginta ſtadia continens: vt inquit Herodotus libro. ij.

Schenus untis: flumen athenis proximũ: vt inq̃t Strabo a iuncis dictũ. Proindeq; iuncarios in hiſpania campos ſchenuntas vocãt. Sed ⁊ in arcadia ſchenũtis fit mentio: ab amne quẽ ſcheniciam appellãt. Itẽ Schenus arbor lentiſci.

Schenum locus in boetia collocatur.

Scheniſmos menſura terrę eſt.

Schenoplocos funarius ⁊ reſtio latine appellatur: qui funes facit.

Schenobates penultima correpta qui per funes ludendo graditur. σχοιρoσ funis dicitur: ⁊ βαιρω aſcẽdo quaſi funis ambulus. Iuue. Augur ſchenobates medicus magus omnia nouit. Hi a Firmico dicuntur Neurobate Funerepei. ⁊ Funepei, ab Apuleio. Funambuli ab omnibus.

Schenite penul. pro. populi ſic dicti a tabernaculis in quibus degunt quę ciliciis metantur.

Schola litterarũ ludum ſignificat: a verbo greco σχολαζω qđ eſt vaco: q: ceteris rebus omiſſis vacare liberalibus ſtudiis pueri debẽt. Auſonius tñ ab σχολη id eſt ab vacatione ⁊ laxamento qđ pueris interdũ dandũ eſſe ꝑſcribit: dici ſentit. Sic eñ ait. Graio ſchola noĩe dicta eſt. Iuſta laboriferis tribuantur vt ocya muſis. Aug. lib. j. cõfeſ. Inde dat⁹ ſum in ſcholã vt diſcerẽ lrãs. Plurali nũero ſcholę apud Feſtũ. Erat ⁊ in balneis ſchola. apud Victr. pars labri ſiue alphei a prętolãdo vt quidã arbitrant̃ dicta vt occupato ab his q̃ priores veniſſent labro in ſchola ceteri circũſpectãtes recte ſtare poſſent. Erat ⁊ in porticib⁹ auctore Pli. Alexãdrũ inq̃t et philippũ cũ minerua qui ſunt in ſchola in octauie porticibus et philippi. Cice. lib. tuſ. poſuit ſcholas ꝓ diſputationib⁹ ⁊ controuerſiis quę in ſcholis inter doctorem ⁊ diſcipulos ocioſe agitari ſolent cũ inquit. Hanc ꝑfectã philoſophiã ſemꝑ iudicaui: que de maximis queſtionib⁹ copioſe poſſet ornateq; dicere: in quã exercitationẽ ita nos ſtudioſe operam dedimus: vt iam etiam ſcholas grecorũ more habere auderemus.

Scholaris ⁊ hoc ſcholare qđ ad ſcholaʒ ꝑtinet. Hiero. ad Dama. Nec aures Quintiliani floſculis ⁊ ſcholari declamatione mulcende.

Scholaſticus ſcholaſtica ſcholaſticũ idem qđ ſcholaris Unde ſcholaſtica diſciplina: ⁊ ſcholaſticos vocam⁹ diſcipulos qui diſcẽdi gratia ſcholas frequẽtant.

Scilicet aduerbium ſignificat certe: quaſi ſcire licet. Et modo affirmatiue. Liuius. Terrã oſculo cõtigit: ſcʒ ꝙ cõmunis mater oĩm mortaliũ eſſet. Ouiđ. Scilicʒ eſt aliquid cũ ſeuis viuere vẽtis. Hoc eſt ꝓfecto multum eſt. Modo Ironice: vt cũ ꝓnunciat̃ cũ quadam acerbitate. Nam tum negat qđ dicit̃. Virg. Scilicet is ſuperis labor eſt: Cice. Furnio. Scilicet id agitur quaſi dicat nõ agit̃. Interdũ ſignificat ad hoc. Hiero. in paulo. Et inter equuleũ laminaſq; victorũ iuſſit melle perungi: ſcilicet vt muſcaꝝ aculeis cederet qui ignitas ſartagines ante ſuperaſſet.

Scylurus penultima producta nomen viri de quo in dictione Silurus.

Scindo ſcindis ſcidi: ſciſſum per duplex ſſ. ſignificat findo: frango. Virg. Scinditur in certum ſtudia in contraria vulgus. Huius verbi cõpoſita ſunt Abſcĩdo: Conſcindo. Hiero. ad Cteſi. In mẽtem tibi veniat tunicã ſaluatoris: noc a militibus fuiſſe conſciſſam. Diſſcindo varie ſcindo. Terẽ. in Eu. Veſtẽ oẽm miſere diſſcidit. Interſcindo per mediũ ſcindo. Lactã. lib. de opi. Labra ipſa quę quaſi antea coherebant q̃ decẽter interſcidit. Proſcindo valde vel vltra ſeu ſubtus ſcindo. Reſcindo. de quibus alibi.

Sciſſile pe. cor. quod ſcindi poteſt.

Sciſſio: ſciſſura: ⁊ ſciſſus us: idẽ ſignificãt. Varro. Sciſſu materie fatigatus quieſcebat lectulo.

Scintilla: quaſi ſcindilla: ꝙ ſcindatur a re ignita. Vide in dictione Fauilla.

Scintillo as: ſplendeo/ mico.

Scylla: ſaxum in mari periculoſum mare faciẽs nautis Unde eſt illud. Decidit in ſcyllam cupiẽs vitare charybdim. Eſt ⁊ Scylla nomẽ filię Nyſi Megarenſiũ regis: que Minois amore capta ſed ab ipſo ſpreta cum ex dolore defeciſſet: in auem ſui nominis mutata eſt. Ouidius. Filia purpureos Nyſi, furata capillos Puppe cadens nauis: facta refertur auis. Altera fuit ſcylla Phorci filia: que verſa fertur in ſaxum cui nomen eſt Scylla in mari periculoſum: lege Seruium: qui latius eas pertractat. Item ſcylla genus piſcis: quo maxime abũdat Lyris amnis Campanię Minturneſium vrbem interfluẽs. Horatius. Affertur ſcyllas inter murena natantes. Mar. Cerulęus nos lyris amat quem ſylua marice Protegit: hinc ſcylle maxima turba ſumus. Item ſcylla ſtirpis ſpecies eſt. Ariſtoteles libro. j. de vegetantibus. Quedam inquit habent vnam tantuʒ radicem vt Scilla: quia illa naſcitur ex ſolo raro: proceditq; inferne dilatando ſe. Rurſus Scylla eſt genus cępe. Col. li. vij. Sed etiam remedio cum dulci vino tritum ſerpilluʒ et conciſa ⁊ in aqua macerata ſcylla. Suidas. σκιλλα ειΔοσ βοΓαρησ πικρασ και θαρα Γηφορουσ Γοισ εσθιουσι.

Scylleta: loca in quibus ſcylle piſces capiuntur. Cice. Hac lege tribunitia decẽ viri vẽdẽt agrũ cãpanũ: accedet ei mõs caurus: accedẽt ſcylleta ad minturnas.

Scylleuʒ ꝓmontorium in peloponneſo: vt Pli. Straboq; teſtant̃: ſed ſinu Argolico iuxta Hermionẽ quo Scylla niſi filia fluctibus eiecta creditur.

Scyllaceũ athenienſiũ colonia in vltimo italie ab athenienſibus dũ cõderent ſcylletium dictuʒ a quo ſinus ſyllaceus: qui hippomatẽ ſinũ iſthmũ facit. Virg. li. iij. Cauloniſq; arces ⁊ naufragũ ſcyllaceũ.

Scyllus untis: oppidũ achaię vt Strabo ſcribit quo xenophon donatus eſt a Lacedemoniis. Scyllus ſcylli proprium nomen fratris dipeli.

Scyphus vaſis potorii genus: qđ ꝓprie Herculi attribuitur: ſicut Cãtharus libero patri. Hoc veteres in ſacris vſi ſunt ⁊ in conuiuiis. Virgilius. Et ſacer impleuit dexteram ſcyphus.

Scyron latro fuit: cuius oſſa cum in mare cecidiſſent: in ſcopulos conuerſa ferunt̃: que adhuc Scyronia ſaxa vocant̃. Sunt autẽ in attica regione ſimul cum oppido eiuſdẽ nominis non longe a Megaris iuxta mare: ita ſita vt tranſitũ non relinquant. Hinc Athenienſes ventum ab his locis flantem ꝓcelloſum ſcyronẽ appellant quoniã ſpirat a ſaxis que Scyron latro incoluit. Hic paulo ab Argeſte deflexus eſſe dicit̃: qui ⁊ Olympius vocatur: ⁊ a nõnullis Helleſpontius Seneca libro. iiij. naturalium queſtionũ. Atabulus Apuliam infeſtat: Calabriam Iapyx: Athenas Scyron. Galliam Circius. Scirron vero per duplex rr. Nam grece σκηρρου ſcribitur: eſt illud qđ ignit̃ in ventre viri. Hoc ſplenis hepatiſq; vitio exuberat preſertim in hydropicis.

Scirron. Vide in dictione Scyron: de quo modo.

Scyros inſula eſt contra Magneſiam in mari ęgeo vna ex cycladib⁹: Lycomedis regis patria: vbi achilles puerili habitu educatus eſt: ⁊ in qua eſt vrbs eiuſdem nominis. Patet hec inſula Plinio teſte longitu

dine.xxv. Mil. paſſuum ex qua lapidem integrũ fluctuare trãdunt: eundez cõminutũ mergi. Hinc Scyrius ſcyria ſcyrium: ⁊ Scyrias: quorũ prima ꝓducit Ouidius. Sepe malis ſtupeo: rerumqꝫ oblita lociqꝫ Ignara tetigi ſcyria mẽbra manu. Idẽ lib.j. de arte. Scyrias hemonio iuncta puella viro. Sunt aũt tres nominibus confines inſulę. Scyros Scyrnus ⁊ ſcyrus. ex qua Pherecides: ne errent qui aut ſcyrium aut ſyrum quaſi e terra ſyria ſcripſere. Dicta eſt autẽ Scyros: quia σκιρος dicitur ſalebra ⁊ aſperitas: vt inquit Euſtathius.

Scythia: regio ſeptẽtrionalis: a Scytha Herculis filio: vt inquit Herodotus: ita dicta. Hęc diuiditur a Tanai fluuio: ⁊ pars vna remanet in Europa: altera in Aſiam ꝓtenditur. Scythia Europe terminatur ad Thraciam: in ea ſolum eſt aurum ꝓducens vt Pompo. refert: inhabitabile tamẽ ꝓpter Gryphos auruz custodiẽtes: In ea regione ſunt Arimaſpi homines quibꝰ ſinguli oculi eſſe dicũtur. ibi Boriſthenes qui gẽtem ſui nominis alluit inter ſcythie amnes amęniſſimus. Scythia vero Aſię ita a iuſtino libro.ij. deſcribitur. Scythia in orientẽ porrecta includitur ab vno latere ponto et ab altero montibus ripheis: a tergo Aſia ⁊ Taſi flumine. Multum in longitudinem ⁊ latitudinez patet. Hominibus inter ſe fines nulli: neqꝫ enim agrum exercẽt: nec domus illis vlla aut tectum aut ſedes eſt: armenta ⁊ pecora ſemper paſcentibus: ⁊ per incultas ſolitudines errare ſolitis. Vxores liberoſqꝫ ſecum in plauſtris vehunt. Quibus coriis hymbrium hyemiſqꝫ cauſa tectis pro domibus vtũtur. Iuſticia gentis ingeniis culta non legibus. Nullũ ſcelus apud eos furto grauius. Quippe ſine tecto ⁊ munimẽto pecora armenta habẽtibus quid ſaluuz eſſet: ſi furari liceret? Aurũ ⁊ argentũ proinde aſpernantur: qđ reliqui mortales appetunt. Lacte ⁊ melle veſcũtur. Laneus vſus ac veſtiũ ignotus. Et quãqꝫ cõtinuis frigoribus vrantur: pellibus tamẽ ferinis aut murinis veſtiuntur. Hęc continentia illis morũqꝫ iuſticiam dedit: nec alienum concupiſcentibus: quippe diuitiarum cupido ibi eſt vbi ⁊ vſus. Atqꝫ vtinam reliquis mortalibꝰ ſimilis moderatio ⁊ abſtinẽtia alieni foret: profecto non belloꝝ tantũ per oĩa ſecula terris omnibus continuaretur: neqꝫ plus hominũ ferrũ et arma qꝫ naturalis fatorum conditio raperet. Scythe ab alieno imperio aut intacti aut inuicti mãſerũt Darium regem perſarum turpi a ſcythia ſũmouere fuga. Cyrum cum omni exercitu trucidarunt. Alexãdri magni ducem cum copiis vniuerſis deleuerunt. Romanorum audiuere non ſenſere arma. Gens ⁊ laboribus ⁊ bellis aſpera. Vires corporum imenſę. Inde dicti ſunt ſcythe populi qui bipertiti ſunt. Alteri Europei: alteri Aſiatici. A ſcythia fit Scythicus a um. Apul. Pleriqꝫ eoꝝ ſchtyicis moribus viuebãt.

Scythotauri populi ſcythie qui vt Solinus ſcribit ꝓ hoſtiis aduenas cedere conſueuerũt.

Scytos: latine coriũ. Vñ ſcytotomꝰ: cerdo inciſor corii.

Scytala: mus araneus latine dicitur. Col.li.vij. Mus araneus: gręci σκυταλην appellant.

Scytrops ⁊ ſcytropus penultima producta triſtem meſtumqꝫ ſignificat.

Sciopodes penultima correpta. Vmbripedes dicuntur: homines indici ſingulis cruribus mire pernicitatis ad ſaltum: ſic dicti ꝙ in maiore ęſtu humi iacentes σκιοποδοσ hoc eſt vmbra pedis ſe ꝓtegãt. Aug. lib.xvj. de ciuitate dei. Ferunt eſſe gentem vbi ſingula crura in pedibus habent: nec poplitem flectunt: et ſunt mirabilis celeritatis: quos ſciopodas vocant: ꝙ per ęſtum in terra iacentes reſupini vmbra ſe peduz protegant.

Scio is: ſciui ſcituz: futuro ſciam ⁊ ſcibo. Terẽ. in adel. Hinc ſcibo iam vbi ſiet. Et proprie ſcire eſt rem per cauſam cognoſcere. Huius cõpoſita ſunt Aſſcio: adſcio: cõſcio: deſcio: neſcio: perſcio: ⁊ reſcio. A quibus aſſciſco: conſciſco: deſciſco: pręſciſco: et reſciſco. De quibus alibi.

Scire vti foro eſt ſe accõmodare ad mores aliorum nec eorum opinioni ſtudiiſqꝫ aduerſari. Dona. vñ Sciſti vti foro. i. ſcis quid facere oportet.

Sciẽtia: a participio ſciens fit. Ambro. Cur eſtimabas ꝙ ad ſcientiã meã que gereres non peruenirent. Eſt autem ſcientia qua aliquid ſcitur. Cuius contrarium eſt Inſcientia. Col. lib.iiij. Queruturqꝫ non reſpondere ſibi vineta que per auariciam vel inſcientiã vel negligentiam perdiderunt. Hęc etiam inſcientia dicitur: vt apud eundem. Nam plurimos per hãc inſciẽtiam vaſtare vineta comperi.

Scitus dicitur: qui ſciens ⁊ argutus eſt: ⁊ vulgo dicitur ſaputus. Vnde Scite platonis interrogatiões dicũtur aſtute ⁊ vafre: ⁊ magna arte compoſite. Terẽ. in Eu. Scitum hercle hominẽ: hic ꝓrſus ex ſtultis inſanos facit. Cice. Lel. Scitũ eſt illud Catonis. Multo melius de quibuſdã acerbos inimicos mereri: qꝫ eos amicos qui dulces videantur. Interduz Scitus dicitur elegãs: formoſus. Tereñ. in And. Scitus puer natus e Pamphilo eſt. Plau. in amp. Hęc nox ſcita eſt exercẽdo ſcorto ꝯducto male. Huic ꝯtrariũ ẽ Inſcitꝰ penul. producta qđ modo ꝓ ignorante ⁊ imprudente ponitur: vt apud Terẽ. in Hecy. Nã ſi id nũc facis factura ve es: bonꝰ qđ par eſt facere inſcitũ offerre tibi iniuriã me imerenti iniquũ eſt. Modo ꝓ ineleganti vt apud apl̃m Iacobũ. Suſcipite inſcite verbum qđ poteſt ſaluare animas veſtras.

Scite aduerbiũ ſignificat doctę artificioſeqꝫ ſeu cuz bona ſciẽtia vel cũ bona ratione. Gel. Scite ſubtiliterqꝫ ratiocinatũ Pythagoram philoſophum dicit. Col. lib.v. contrariũ poſuit. Nam id plurimum refert inſcite non facere.

Scitum ſubſtantiuũ ſignificat decretum. Liuius. lib.j. Cetera quoqꝫ omnia publica priuataqꝫ ſacra pontificis ſcitis ſubiecit. Hiero. Quare diſcipulos meos arguendos creditis: ꝙ ſeniorum iuſſa paruipendant: vt dei ſcita cuſtodiãt. Hinc plebeſcitum plebis ſtatutum. Cice. lib.j. ad Herẽ. In rem cõfert vt ſi quis ex teſtamẽto qđ facere iuſſus eſt: ex plebeſcito veretur.

Sciens feci. Inſciens feci. Illud eſt qđ cum facerem aliquid ſciui me facere hoc autem ignoraui. Scienter feci. i. cum ſcientia ⁊ doctrina feci. ſemperqꝫ in laudem Inſcienter ſemꝑ vituperabile.

Scius: qui ſcit. a quo Cõſcius: inſcius: neſcius ⁊ pſcius.

Sciolus diminutiuum eſt: ⁊ ſumitur pro aliquantulum docto. Hierony. in prologo Danielis. Qui mihi videbar ſciolus: inter hebreos: cępi rurſus diſcipulus eſſe chaldaicus.

Sciſco is ⁊ ſciſcor deponẽs: vt inquit Priſcianus. Vñ et ſciſcito as: ⁊ ſciſcitor deponẽs idem ſignificans qđ ſcitor: ⁊ magis in vſu eſt. Plau. in capti. Secede huc Nam ſunt quę ex te ſolo ſciſcitari volo: quarũ rerum te falſiloquũ eſſe nolo. Sciſcito tamen apud antiqs ſignificat ſententiã dico. Sciſcere vñ eſt ſcire. Idem in Amphi. Ocius accurro vt ſciſcã qđ velit. Aliquãdo etiam ponitur pro ſtatuere: decernere. Idẽ in Cur. Rogationes plurimas propter vos populus ſciuit quas vos rogatas rumpitis.

Scitor aris: depo. iterrogo ſeu inueſtigo: q̃ occulta magis ac ſecretiora ſunt. Virgi. Suſpenſi eurypilũ ſcitatum oracula phebi Mittimus. Sed in raro vſu eſt: niſi apud poetas.

Scipio africanus qui Carthaginẽ tributariaz romanis fecit. Scipio minor qui carthaginem deleuit: ⁊ Numantiã deuicit. Conſtat familię Corneliorũ cogno-

mentũ Scipionum inditũ eſſe ex eo ꝙ Cornelius qui patrem luminibus carentem pro luminibus regebat Scipio cognominatus: nomen ex cognomine poſteris dedit. Scipio enim virga ſiue baculus dicitur.

Scyrite gẽtes ſunt inter nomadas indos ſecuti Plini⁹ lib. vij. refert que nariũ loco foramina tantũ habent.

Scobs feminini generis ſm̃ Priſcianũ. vel hic ſcobis ſm̃ Phocam. Et eſt id qđ ab aliqua materia minutiſſimũ decidit: dũ vel per ſerram ſecatur: vel per terebram perforatur: necnon ex attritione laterum ſcobs habetur: qua frequenter ad metalla ⁊ pauimenta tergenda ſeduli miniſtri vtuntur. Horatius in Ser. Uilibus in ſcopis in napis in ſcobe quantus Conſiſtit ſumptus neglectis flagitiũ ingens. Ten lapides varios lutulenta radere palma. Plinius lib. xxxiiij. Alij elimatam ſcobem in fictili cado coquunt in caminis donec percoquatur figilinum.

Scobina pe. ꝓducta liminatura que etiaȝ ſcobs dicit̃. Inde Deſcobinatus ꝓ ſaucio abraſo ⁊ deſecto. Sũt etiam qui ſcobinam dicant inſtrumentũ fabrile: quo arcus pręcipue leuigantur.

Scolopendra: animal e vermibus terre piloſuȝ multis pedibus arcuatim repens: tactuq; contrahens ſe: qđ ab alijs multipeda: ab alijs centipeda: ab alijs millepeda dicitur.

Scolecia genus eruginis a ſpecie vermiculorũ Gręce enim σκωληκιον dicit̃ vermiculus.

Scomma: latine cauillum. Nam vt Macro. inquit eſt morſus figuratus qui ſepe fraude vel vrbanitate tegitur: vt aliud ſonet: aliud intelligat: nec tamen ſemꝑ ad amaritudinẽ pergit. Ledria ꝟo exprobratio eſt ac directa cõtumelia: vt Nicarchus ει μεφιλεισ μισεισ μεειμισεισ συφιλεισ με κειλε μεμημησισ φιλτατε μημεφιλει.

Scombrus genus piſcis marini: cui in aquis ſulphure⁹ color eſt extra aquã qui ceteris. Scombrorum tanta multitudo in freto hiſpano eſt: vt inſula ad Carthaginem nouam ſpectans. A ſcombris ſcõbria ſit noiata.

Scopa inſtrumentũ quo pauimenta verruntur. Plau. in Sti. Mundicias volo fieri hic: ferte huc ſcopas: ſimulq; harũdinem: vt operã omnem aranearũ perdam ⁊ texturam improbam: dehinc iamq; earũ oĩs telas. Dictę ſcope quaſi ſcobe: ꝙ his purgamẽta veluti ſcobem educimus. Hoc inſtrumento plectuntur ſontes ob noxam dum ceduntur ſcoparum faſciculo manuali circũducti per fora: vt vibices rubentes exiſtant in tergo: hoc vulgo dicitur ſcopare. Huius diminutiuũ eſt ſcopula. Colu. libro. xiij. Deinde penniculo detergit: ⁊ feruẽtiſſima pice infuſa nouo alio rutabulo ⁊ ſcopula picatur. Et eſt Scopa nomen ville in lybia. Scopas nomen viri ꝓprium.

Scopula diminutiuũ parua ſcopa: q̃re i dictiõe Scopa

Scopo as aui: ⁊ ſcopo is pſi: ſignificat ſicut ſonat Hiero. in Eſaia. Et ſcopabo eam in ſcopa terens. Idem in pſ̃. Et ſcopebam ſpiritũ meũ.

Scoparij dicunt̃ miniſtri quorũ miniſteriũ eſt vt ſcopis deuerrant pauimenta ſordentia. Ulp. ti. de fundo inſtructo. Si villa cultior ſit accedere inſtrrumẽto fundi atrienſes ⁊ ſcoparios.

Scopei homuli parui: qui etiam ab aliquibus Stilpones vocantur.

Scopus: ⁊ diminutiue Scopulus: ſaxum eminẽs a ſpeculando dictus σκοπειν em̃ ſpeculari eſt. Unde grę ci Scopon dicunt locum in quem ſagittando tela diriguntur. Sueto. de Domi. Nõnunq; in pueri ꝓcul ſtantis prebentiſq; ꝓ ſcopulo diſpanſam dextre manus palmã ſagittas tanta arte direxit: vt oẽs per interualla innocue euaderent. Uege. lib. ij. refert ꝙ ſagitarij funditoreſve ponere ſolebant ꝓ ſcopo. Hoc eſt ſigno ſcopas: id eſt fruticũ vel ſtraminum faſces. Macro. Propoſitũ vocat qđ greci σκοπον nominant. Similiter apud oratores ſcopos quo tẽdit omnis ductus oratorius. Et greci σκοπελον locum eminentẽ: id eſt ſpeculam nominant. Poteſt etiã dici ſcopulus vt inquit Ser. a tegmento nauiũ απὸ τοῦ σκεπαζειν. Scopi etiam dicuntur vuę cum fuerint calcate ⁊ folliculi cortices.

Scoria: metalloruȝ purgatio: quaſi fex: ſicut ſpuma que ex ferueſcente materia tollitur. Pli. lib. xxxiij. Spurcitia in omni metallo Scoria vocatur. Hierony. in Eſa. Argentũ tuum verſum eſt in ſcoriam. Ponitur interdum ꝓ cura ⁊ paſſione. Uirg. ad Meſal. Et ſcoria patiar tabeſcere tali.

Scorodon σκοροδον latine allium dicitur.

Scorpius ⁊ ſcorpio vtroq; modo dicitur: ⁊ pro animali venenoſo cauda feriẽte: q̃uis Ualla diſſentiat. Aug. ſuper Matth. Nam qualiſcũq; latro homo eſt ꝙ febris/ ꝙ ſcorpius/ ꝙ fungus malus: manducant homines fungum malũ ⁊ moriuntur. Idem ſuper Lucam Omnes qui propter iſtas diuerſitates blaſphemant chriſtum noſtrũ: cauda ſcorpionis ſunt. Et in euãge. Ecce dedi vobis poteſtatẽ calcandi ſuper ſerpentes ⁊ ſcorpiones. Scorpius etiam ſiue Scorpio cęleſte ſignum. Col. Si ingreditur ſcorpium. xiiij. kal̃. Nouembris. Item militare inſtrumentum: ꝙ paruis ac ſubtilibus ſpiculis inferat morteȝ: ſiue ꝙ ſcorpionis ſimilitudinẽ habeat: cũ arcus hinc atq; hinc ſceleruȝ ſimilitudine pręſe ferant ſpiculum caude. Sunt qui hunc Arcubaliſtã appellent. Quidam etiã accipiũt ſcorpium pro genere inſtrumẽti torquendi vt ſunt rubi aculeati: vel flagellũ virgarum: vt ſcutica habens in ſũmitate glãdes plũbeas. Quo quidẽ tormẽti genere ſepe legim⁹ martyres afflictos fuiſſe. Preterea ſcorpius herba eſt ſemen habẽs ad ſimilitudinẽ ſcorpionis: quę valet aduerſus animal ſui nominis.

Scorpionarij qui ſcorpionibus. i. qui arcubus vtuntur: vt ſagittis feriant.

Scorpena genus piſcis: de quo Ambroſius. Scorpena quoq; caſtitatem immaculati connubij generi ſuo ſeruat: non ꝑcutit ſed reficit.

Scortes: teſtium aretinoꝝ pelles. Hinc ſcorteus a um. quicquid ex pelle eſt. Et oĩa ex pellibus facta ſcortea dicunt̃: vel ab eo qđ eſt σκωρ.

Scortũ idem qđ corium. Unde ⁊ ſcortum meretrix dicitur: ꝙ ſicut pellicula ſubigatur: cum ſolum calciamẽtorũ omnibus ſubiectũ ſit: vel ꝙ in grabatulis pelles ſtratas tenere conſueuerunt. Scortum enim dicitur corium qđ eſt animaliuȝ que craſſiorem ac duriorem pellem habent. Hiero. contra Ioui. Scorta atq; ꝓſtibula ſi fuerint baptizate virginibus coequabuntur origo eſt σκωρ.

Scortor aris: ſepe meretriculã duco. Hiero. in Deute. Non erit meretrix de filiabus iſrael nec ſcortator

Scoti populi brytãnici apud quos nulla coniunx ꝓpria eſt. Hiero. Quid loquar de ceteris nationibus: cum ipſe adoleſcẽtulus in gallia viderim Scotos genteȝ brytãnicam humanis veſci carribus? Et cũ ꝑ ſyluas porcorum gręges ⁊ armentorũ pecudũq; reperiant: paſtorũ nates ⁊ fęminarũ papillas ſolere abſcindere: ⁊ has ſolas ciborũ delitias arbitrari.

Scotomia infirmitas quedam tenebroſitatẽ inducens. Unde ⁊ obtenebratio dici poteſt. Nam ab σκοτομαι deducitur: qđ eſt vertiginor.

Screo as: ſignificat cum conatu quodã de pectore ſputum eijcio. Pli. lib. xxiij. Eadeȝ in iumento homineq; phlegma aut ſanguinem qui ſcreatur talo circũligata ſanat. Hoc verbum quidaȝ a creo componi volũt. Huius cõpoſitũ eſt Excreo. Pli. lib. xx. Medius ad hęc ⁊ ſanguinẽ excreãtibus coctos dari iubet. Tibul. Ante ipſas excreat ipſe fores.

Screatus us: ipſa ſcreatio. Terẽtius in Heau. Gemit⁹ ſcreatus tuſſis.

Screabile: qđ ſcreari poteſt. Pli. lib. ij. Pulmonũ vitia excrabilia facit.

Scribo is pſi ptum. Scribere eorum proprie eſt qui aliquid condũt. vnde ſcriptores. Nam librarij ⁊ qui ab exemplarijs aliquid excribendum ſumunt: non proprie ſcriptores ſunt: nec proprie ſcribũt ſed deſcribũt aut exſcribunt tranſcribũtve. Cice. Cornifi. Sed proxime de optimo genere dicẽdi. Uide in dictione Deſcribo. Interdum etiam Scribere accipitur pro manu ꝓpria litteras fingere: qđ ⁊ librarij faciũt. Quandoq; ſcribere ſignificat pingere. Plinius de Nicomacho pictore. Scripſit ⁊ apollinẽ ⁊ Dianã deũq; Martem in leone ſedentem. Unde ⁊ picturas legere dicimus. Uirgilius. Quin protinus omnia ꝑlegerent oculis. Huius cõpoſita ſunt Aſcribo/ Conſcribo: Circũſcribo: Deſcribo: Exſcribo: Inſcribo: Perſcribo: Preſcribo: Proſcribo: Reſcribo: Subſcribo: Superſcribo: Unde ⁊ ſuperſcriptio: Tranſcribo que habent penultimã ꝓductã.

Scripto as frequentatiuũ: a quo fit aliud frequẽtatiuũ ſcriptito as.

Scriba: q̇ litteras vel geſta: vel tabellas: ⁊ alia quecũq; ſcribit nomine regis vel alterius. Liuius libro. ij. de Cor. Mutio loquens. Ibi cum militibus ſtipendiũ forte daretur: ⁊ ſcriba cũ rege ſedens pari fere ornatu multa ageret: ⁊ paulo poſt. Scribam pro rege obtruncat. Cice. Rufo. Ad ea que ſcripſiſti cõmodius equidem poſſem de ſingulis ad te rebus ſcribere: ſi M. Tullius ſcriba meus adeſſet. Scribę etiã dicũtur librarij q̇ ab alijs ęditos ſcribũt. Itẽ ſcribe tabellarij q̇ dicunt̃ Tabelliones ⁊ notarij: q̇ rõnes publicas ſcribũt in tabulis. Gręci γραμμαſεασ dicũt.

Scriptor qui ſcribit ſiue texit epiſtolam/ orationẽ/ librũ/ opuſve qđcũq;. Liuius lib. j. Et ſi in tanta ſcriptorũ turba mea fama in obſcuro eſt. Dona. in ꝓlo. Terẽ. Indifferẽter inquit omnis qui aliquid ſcripſiſſet ſcriptor a veteribus dicebat̃.

Scripturarius qui ſcripturis omnia: vel vrbium vel ꝓuintiarũ geſta publice cõputat. Lucili⁹. Publicanus vo vt aſię fiã ſcripturari⁹. Idẽ ⁊ Tabellio dicitur.

Scriptum: q̃uis adiectiuũ etiã habeat̃: ſubſtantiuũ tñ ſępiſſime reperitur: ſicut dictũ factũq;. Reſpicit autẽ ꝓprie ad tempus preteritũ ⁊ ſignificat generatim qđcũq; ſcriptum. Cice. lib. j. ad Herẽ. Ex ſcripto ſententie controuerſia naſcitur hoc modo. Cum videbitur ſcriptoris voluntas cum ſcripto ipſo diſſentire. Aliquando etiam futurum ⁊ quaſi pręſens tempus aſpicit. Idem Luceio. Ardeo cupiditate icredibili: neq; vt arbitror reprehẽdẽda vt noſtrorũ nominũ ſcriptis illuſtretur ⁊ celebretur.

Scriptura eſt id qđ ſcribimus vel ſcribendum cenſuimus cenſemuſve. Cice. libro. iij. ad Herẽñ. Non ſuz neſcius quantum ſuſceperim negocij qui motus corporis exprimere verbis ⁊ imitari ſcriptura conatus ſim voces: ſcriptura. i. ſcribendo. Et libro. iiij. Reliquum ſcripturę conſumetur in exemplis: id eſt eius qđ ſcribendum eſt. Aliquãdo capitur pro ſtylo quo quis vtitur in ſcribendo. Idem. Trebo. Cum vero ea quę ſcriptura perſecutus eſt ſine ſummo amore cogitare nõ potueris. Cecinna Ciceroni. Genus autez hoc ſcripturę non modo liberum ſed incitatum atq; latum eſſe quis ignorat?

Scriptio: epigrãma ſiue id quod ſcribitur: vt ſit memorabile. Cicero ꝓ Archia: Q̃ multas nobis imagines verũetiam ad imitandum fortiſſimorũ virorum expreſſas ſcriptiones ⁊ gręci et latini reliquerũt: quas ego mihi ſempꝑ in adminiſtranda rep. proponens animũ et mentem meam ipſam in cogitatione hominũ excellentium confirmabam. Idem Dolobelle Oratiunculam pro Deiotharo quam requirebas habebam mecum: qđ non putaram. Itaq; eam tibi miſi: quam velim ſic legas: vt rem tenuem et inopem nec ſcriptione magnopere dignam. Ponitur etiam pro quacũq; ſcriptura. Uarro. Auarus fęnerator ſpe lucri rem ſcriptione duplicarat.

Scriptorius a um: quod aptum eſt vt ex eo ſcribatur: ſeu quod ad ſcriptorem pertinet: vt Atramentum ſcriptorium.

Scribligo a vetuſtioribus latinis dicebatur ſoleociſm⁹ a tortuoſe orationis prauitate ac verſura.

Scriblita appellata eſt ꝙ in circuitu ad reſtis modum torqueretur. Hoc ſolum differens a placenta: ꝙ ſine melle coquebat̃: ⁊ feruẽtiſſima ędi ſolebat. Mar. Cirtũlata diu menſis ſcriblita ſecundis Urebat nimio ſeua calore manus. Plau. Dum ludi fiunt in popinã pediſſequi irruptionem facite: nunc dum occaſio eſt: nunc dum ſcriblite ęſtuant occurrite.

Scrinium a ſecernẽdo: archa dicitur: qua ſeruantur pręcioſa ac ſecreta. Plinius. Alexander cępit ſcrinium vnguentorũ. Huius diminutiuũ eſt Scriniolũ.

Scriniarius ſcriniorũ cuſtos. i. rerum ſecretarũ.

Scrobs generis tam maſculini q̃ fęminini ſm̃ Priſcia. Ser. tamen ait magis maſculinum eſſe q̃ fęmininũ: ⁊ allegat Plautum qui dixit Sexagenas ſcrobes. Lu. vero ait. Exigua poſuit ſcrobe: ſed contra artem Sunt autem ſcrobes foſſiones vt putei vel fouęę intra terram manu factę ad vineas vel arbores conſerendas vel ad metalla ⁊ quecũq; alia fodienda. Col. Ante annum q̃ poma diſponere voles: ſcrobes fodito. Huius diminutiuũ eſt. Scrobiculus. Pli. lib. xxj. Atq; in ſcrobiculis ſeruntur heminis fecis circũfuſis. Col. lib. v. Et id qđ a matre abſciſſum receſſit: cõfeſtiz a latere circũfoditur: ⁊ ſcrobiculo facto ad imũ ſolum preciditur.

Scropha que multos peperit porcos. Uar. Propterea matrem ſcropham ſua queq; hara ſuos alat oportet: que alios aſpernatur. Fuit ⁊ ſcropha cognomen familię romanę.

Scrotum pellis que teſticulos continet. Quidã tamen ſerotũ non ſcrotũ legunt: qđ gręce oſcheon: ꝙ illc ſinus inuoluat ſeret ⁊ obnubat teſtes. vel a ſero is: ꝙ ſeminalis principij ⁊ initialis ſit retinaculum. Scrota etiã q̇dã interp̄tant̃ imagũculas puellares deliciarũ opis q̇ ꝓpſo circũferebant̃ bellariorũ taliũ liguritori cupiẽtiſſimo. Hęc vẽdebant̃ priapi ſiliginei ſeroto et teſtibus inſignita q̄ erãt exq̇ſitioris ganeę. Dicunt̃ et Scruta. Hora. Uilia vẽdẽtẽ tunicato ſcruta popello.

Scrupus ꝓprie lapillus breuis qui preſſus ſolicitudinẽ creat. Hinc ſcrupeus a um: quod eſt lapilloſus. Uirgilius lib. vj. Spelunca alta fuit vaſtoq; imanis hiatu Scrupea tuta lacu nigro.

Scrupulus diminutiuũ a Scrupus ꝓprie lapillus breuis ⁊ aſper qui in calceo latẽs plerũq; nos ledit: nam pręſſus pede ſolicitudinẽ creat. Unde pro ſolicitudine ⁊ difficultate ponit̃. Terẽ. in adel. Inieci ſcrupulũ. Aug. lib. ix. de ciui. dei. Non multũ de noĩe diſputandum eſt: cuz res ipſa ita clara ſit vt a ſcrupulo dubitationis aliena ſit. Et ſcrupuloſum ſolicitũ ⁊ anxiũ dicimus. Uale. maxi lib. j. Qui tam ſcrupuloſa cura paruula queq; momẽta religionis examinari vident̃ Idẽ ſcrupuloſa res dicit̃ q̄ habet in ſe aliquid aſperi. Scrupulus etiã ⁊ ſcrupulũ ſiue ſcrypul⁹ ⁊ ſcrypulũ nomen eſt ponderis: latine obolus: ⁊ ſex ſiliq̇s conficiebat̃: ⁊ ex trib⁹ ſcrupulis drachma ſic ait Priſc. In ſcrupulis trinis drachmã. Uale. max. li. iiij. de paupꝑte. Eadẽ gẽs nullũ ante ſcrupulũ auri habuit. Ouid. de medi. Quinq; parãt maratri ſcrypula myrrha nouẽ. Scrupul⁹ etiã mẽſura eſt in metiẽdis terris. Col.

lib. vj. Igiť iugerū hꝫ quadratoꝝ pedū milia. xxviij. dccc. qui pedes efficiūt ſcrupula. cclxxx viij.

Scrupulatim per ſcrupula. Pli. lib. xxij. Scrupulatim quidē colligere ac miſcere vires nō cōiecture hūane opus: ſed imprudentie eſt.

Scrutum: vide in dictione ſcrotum.

Scrutor/inquiro: vt dominus ſcrutatur corda hominū. Diciť ⁊ ſcruto as. Unde ⁊ perſcruto: ſicut ⁊ perſcrutor. Hiero. ſuper p̄s. Et bonus perſcrutaui ⁊ ſi laborioſe exiſtimaui.

Sculptile penul. cor. quod ſculptū eſt: ſiue qđ ſculpitur vt ſculptile ſimulachrū qđ ſculptū eſt. Hier. in exo. Non facies tibi ſculptile. Et in Eſaia. Nūquid ſculptile conflabit faber?

Sculpo is. pſi. ptum. ſignificat cedēdo imaginē aliquā efficio. Et ꝓprie in marmore ⁊ alijs lapidibus ſculptura diciť. Conflatura in metallis: q̄ ſolui poſſunt: atqꝫ cōflari: vt auro/argēto/et ceteris. Uerū ſcalpo nō ſculpo dici debere: auctor eſt Diomedes.

Sculponee calcei ex lana confecti. Plaut. in caſ. Qui queſo potius q̄ ſculponeas quibꝰ butuatur tibi os. Neuius. Sculponeis batuēda ſūt latera. Hinc ſculponeatus dicitur qui eſt ſculponeis indutus. Uar. Aſpicio ſculponeatā bigas ſeq̄ cornuatas. Scribit Cato ſculponeas bonas alternis annis dari oporte re familie ruſticane.

Scurra: qui riſum ab audiētibꝰ captat non habita rōne verecūdię aut dignitatis. Dictus ſcurra vt quidā volunt: a ſequēdo: ꝙ id genus hoīes ſequi ſoleant opulentiores aliquid promerendi cauſa: quos gręci βωμολοχουσ dicūt. Inde ſcurrilitas vitiū vrbanitati oppoſitū: ⁊ ſcurrile penulti. producta ridiculū cū turpitudine.

Scurro idē quod ſcurra. Hiero. ad Ocea. Uinolentia ſcurronū eſt ⁊ comeſſatorū.

Scutū ⁊ ſcuta ę. ſm̄ Priſ. cuius diminutiuū eſt ſcutella necnon ⁊ ſcutula ab σκυτοσ pellis ꝙ nō ſine pellibꝰ fiat vel a ſectura: vt inquit Uarro. ꝙ e minutis confectum ſit tabulis.

Scutatus: ſcuto armatus.

Scutarius qui ſcutorū curā hꝫ. Hiero. lib. iij. Reg. Et ſcutarius qui ſcuta facit. Plau. in Epi. Id modo videndū vt materia ſuppetat ſcutarijs. Scutigerulus a Plauto ſumiť pro armigero qui gerit ſcutū dn̄i.

Scutarius a. um. quod ad ſcuta ꝑtinet. vnde Uege. lib. ij. In romana militia habebant fabricas ſcutarias et loricarias quibꝰ armoꝝ genera formabanť.

Scutula ę. forma rotunda quales aranea cōtexit. Pli. lib. xj. Quāta arte celauit pedicas ſcutulato rete ad capiēdas muſcas circa graſſantes. Eſt ⁊ ſcutula vas octo vnciarum capax. Mar. Beſſalem ad ſcutulam ſexto ꝑuenimus anno. Idē. Sic implet gabatas paropſides ⁊ leues ſcutulas cauaſqꝫ lances. Eſt et ſcutula ſerpētis genus in affrica. Itē ſcutula haſta teres qua lina tunduntur.

Scutulata veſtis dicitur que habet quoſdam orbes vel circulos quaſi ſcutulis diſtincta. Nā ſicut diuerſos colores picture babylonij: plurimis vero licijs alexandrini texere quę polymita appellant: ita galli ſcutulis veſtes diuidere q̄ ſcutulata dixerunt inſtituere. Plinius. Scutulatorem araneū appellat qui inſolubili nodo implicat pedicas. Poteſt etiaꝫ dici veſtis ſcutulata a colore. Eſt enim ſcutulatus color: vt Palladius inquit. Colores hi ꝑcipui: Albineus: ruſſeus: murreus: ceruinus: gilbus: ſcutulatus: albus: guttatus: niger: preſſus.

Scutella: vaſis genus rotundi concaui quo minutal ex carne vel ex oleribꝰ in menſam exhibeť: a ſcutra ſicut a mitra mitella: ſeu a ſcutula. Cicero. lib. tuſ. Demus ſcutulā dulcicole potionis: aliq̄d ꝓuideamus ⁊ cibi.

Scutulū: tenue ac macrū in quo tm̄ exilis pellicula cerniť: diminutiuū a ſcuto. Cice. lib. ij. de natura deoꝝ. Cum pelle caprina: cum haſta: cum ſcutulo: cum calceolis repandis.

Scutica penul. cor. genus verberis e lोris facti: a gręco σκυτοσ. corium vel pellis: quia ex corio fit. Huius diminutiuū eſt ſcuticula.

Scutriſcum: vaſis genus apud Catonē. Et videtur ex figura gręca deriuari a ſcutra. Eſt em̄ ſcutra vaſis genus: quod ⁊ ſcutula diciť.

S Ante E

Se duobus modis diciť. Nam ⁊ pronomē ⁊ ꝑpoſitio eſt. Pronomen autē quādoqꝫ per ſe profertur: cum aliquem quippiam in aliū feciſſe oſtendimus: vt hic fatetur ſe nocuiſſe mihi. Cum autem in ſeipſum tunc geminatur ⁊ dicimus ſeſe. Se prępoſitio ſemꝑ compoſita inuenitur: et modo vim ſeparatiuā habet: vt ſeparo/ſeduco: modo abnegatiuā: vt ſecurus. Fitqꝫ vt quibuſdaꝫ placet a ſemis quod ſeparationē facit: ſiue a ſecus. Sed magis puto ſemis ⁊ ſecus ſicut et ſeorſum a ſe prępoſitiōe fieri. Componiť vero cum dictiōe incipiente a C. vt ſecedo. D. vt ſeduco. E. vt ſedeo. Uñ ſeditio vbi d. interponitur euphonie cauſa G. vt ſegrego. J. vt ſeiungo. L. vt ſeligo. P. vt ſeparo. U. vt ſeuoco.

Sebennytū vrbs in ęgypto: vbi ⁊ palus ⁊ amnis ſunt cognomines. Unde pręfectura quoqꝫ ſebennytica: et ſebennyticū nili oſtiū vocari conſtat: quod in duo alia diuidiť. ſ. in ſaiticū ⁊ mendeſium.

Sebunus penul. pro. Lacus quem facit fluuius Oliꝰ apud Sarnicū vallis calepine oppidū. Hodie vulgus ipſum lacum Iſei appellat.

Sevetos penul. pro. fons apud neapolim cuius aqua vicatim decurrēs: oīes fere vſus neapolitanis preſtat. Pap. lib. j. ſiluarū. Et pulchra tumeat ſebetos alumna.

Secedo is. pe. ꝓ. ſeorſum vado: ſeu ſeorſum venio. Plau. in am. Secede huc tu Soſia. Idem in Cur. Fugite oīs abite ⁊ de via ſecedite. Itē ſecedere ſignificať ſpaciari ⁊ a negocijs vacare. Inde ſeceſſio.

Seceſſus us. mō pro diceſſu poniť: mō ꝓ vacatiōe: mō ꝓ ſinu ſecretiore. Uirg. Eſt in ſeceſſu longo locus.

Secerno is. ſecreui ſecretum: ſignificat diuido. Cicero. Secernant ſe mali a bonis. Hinc ſecretū locum dicimus ſolum: et quaſi a ceteris ſeparatum. Et ſecreta mandata: ſecretas litteras: q̄ vel nulli vel paucis cōmunicantur. Et a ſecretis cui ſecreta cōmittunť. Aliquādo ſecernere eſt ſeponere. Cice. Luceio. Quod mihi acciderit optatius ſi in hac ſentētia fueris: vt a continentibus tuis ſcriptis in quibus perpetuā rerū geſtarū hiſtoriā cōplecteris ſecernas hāc quaſi fabulam rerum euentorūqꝫ noſtrorū.

Secretariū: rerū ſecretarū repoſitorium. Joſephꝰ. lib. xviij. antiquitatū. Philonē ex ſecretario Caiꝰ iubet excludi abſentēqꝫ fieri. Apul. in coſmagraphia appellat ſecretaria terrę: occultiora ſub terra loca.

Seceſpita: culter ferreus oblōgus manubrio eburneo rotūdo ſolido iuncto ad capulū: argento auroqꝫ fixo clauis eneis: ęre cyprio q̄ flamines ad ſacrificia vtebanť: a ſecando dicta. Sue. in Tibe. Nam et inter pontifices ſacrificāti ſimul ꝓ ſeceſpita plūbeū cultrū ſubijciendū curauit.

Secludo is. pe. pro. ſeorſum cludo. i. claudo. Cice. lib. j. tuſ. His demū quoddā iter eſſe ſecluſum a cōcilio deoꝝ. Quñqꝫ excludo. Uirg. Soluite corde metū teucri: ſecludite curas.

Seco as. ſecui ſectum proprie excido. Col. lib. ij. Cum ſecueris autē herbam medicā ſepius eam rigato. Et quoniā dū iter facimus quodammodo viā diuidere videmur: ſecare pro ducere poniť. Uirg. lib. vj. Ille viam ſecat ad naues. Et ſecare eſt ſequi. Idem lib. x.

Que cuiq; eſt fortuna hodie quā quiſq; ſecat ſpem.
Huius verbi compoſita ſunt. Conſeco quod eſt etiā
ſeu totum ſeco. Cice. lib. j. offi. Id agendū etiā eſt vt
ea facere ne videamur irati: ſicut ad vrendū ⁊ ad con
ſecandū: ſic ⁊ ad hoc genus caſtigandi raro inuitiq;
veniemus. Circūſeco. Cato de re ruſt. Quātū puta/
bis ei rei ſatis eſſe vini: tot vites ablaqueato ⁊ ſigna/
to: earū radices circunſecato ⁊ purgato. Deſeco de/
orſum ſeu de aliqua re ſeco. Colu. libro. ij. Ea bubus
ceteriſq; pecudibꝰ optime deſecta ꝓbeť. Et li. iij. Si
fieri pōt: iuxta aliquē modū ſerrula deſecato. Diſſe/
co varijs modis ſeco/dilanio. Vide in dictiōe Diſſe
catus. Execo extra ſeco/excido. Lactā. lib. j. Et eum
cū pellice deprehenſum exectis virilibus ſemiuirum
reddidit. Colu. lib. iij. Arborem quā inſerere voles
diligēter execato ea parte que maxime nitida eſt. In/
ſeco intus ſeco. Idem lib. v. Sequenti deinde anno
inſecatur ſuperior pars curuature vſq; ad medullas
Interſeco per medium ſeco. Perſeco perfecte ſeco.
Proſeco ſeco. Unde proſecta exta que ſacrificijs ad
hibentur. Preſeco: precido ante ſeu prius ſeco. Col.
libro. iij. Radicem harundinis acuta falce preſectā
impēdēti pluuia diſponito. Reſeco: reſcindo: de ali/
quo excido. Idem in eodem. Veterem vineam ſi in
ſummo radices habebit reſecare nolito: alioq̄n etiā
nouellam vineam que ex reſectione enata fuerit vini
inutile habebis. Cicero in Lel. pro reſtingo poſuit.
Neq; id ad viuum reſeco: vt illi qui hec ſubtilius diſ
ſerunt: fortaſſe vere: ſed ad cōmunē vtilitatē parum.
Subſeco ſubtus/ ſeu paulatim ſeco. Colu. libro. ij.
Quedam etiaz ſubterranee peſtes adultas ſegetes
radicibus ſubſectis enecant. Et omnia habent penul
timam correptam.

Sectio modo conciſio: modo pars dimidia: vel aliq̄
pars bonorū qua quis mulctať. Ceſar cō. iij. Poſtri/
die eius diei refractis portis cū iā defenderet nemo
atq; intromiſſis militibus noſtrꝭ ſectionē eius oppidi
vniuerſam ceſar vendidit.

Sectura ipſa ſectio. Pli. lib. xxxvij. Et quidē Calaides
tali ſectura formāť. Itē ſecture cauerne ſubterranee
ꝙ a terra ſecte. i. diuiſe ſūt. Ceſar. com. iiij. Quibus
fortiter reſiſtentibus vineas turreſq; egit: illi alꝭs eru
ptione tentata: alꝭs cuniculis ad aggerem vineaſq;
actis: cuius rei ſunt longe peritiſſimi aquitani: ꝓpte
rea ꝙ multis locis erarie ſecture ſunt.

Sectile pe. cor. quod ſectū eſt aut excidi poteſt. Sectile
porrum diciť ſectū ⁊ ſua ſponte conciſum. Nam con
ciſum ⁊ ſectum introrſus videť. Iuue. Quis tecum
ſectile porrum ſutor?

Sectiuus a. um. pe. ꝓ. vt porrū ſectiuum ꝙ folia eius
ſepius ſecentur vt profundius creſcat. Duo eñ ſunt
porri genera: vnū capitatū: alterū ſectiuū. Col. Por
rum ſi ſectiuū facere velis denſius ſatum ꝗceperunt
priores relinqui: et ita cū increuerit ſecari

Sectores q̇ ſpem ſui lucri ſecuti bona dānatoꝝ emebāt
in auctionibus ac poſtea ꝓ compendio venditabāt:
ꝙ empta ſua proſequanť. Inde a Cice. M. Antoni/
us ſector pompeij appellať: quoniā in ſubbaſtatiōe
bona. Cn. pompeij redemerat. Ci. pro Roſcio. Ne/
ſcis per iſta tēpora eoſdē fere ſectores fuiſſe bonorū
et colorū. Item ſectores ſunt qui ex damnatiōe accu
ſati dimidiū bonoꝝ expectant aut certe aliquā partē
et id perſequuntur.

Sector aris. frequenter ſequor: quod fit cū quis aliquē
ſequi frequentat: vt eū poſſit vel videre vel alloqui.
Plau. in Ciſ. Anum ſectatus ſum clamore per vias
Eſt et ſectari continue ſequi: vt fit cū quempiā in ſer/
monibus: in ſententijs: in diſciplinis ⁊ ceteris factis
ſedulo perpetuoq; ſequimur ac imitamur. Unde et
ſecte philoſophoꝝ. i. ductus. Terē. in eu. Ibi homo
cepit me obſecrare vt ſibi liceret diſcere id a me: ſe/
ctari iuſſi ſi potis ē. Huiꝰ cōpoſita ſunt Aſſector/cō/
ſector. Lact. lib. j. Qui ſi aſino aut ſui aut cani facul
tas loquēdi tribuať queraſq; ab his quid ſibi velint
cū feminas tam rabide conſectanť: vt vix diuelli que
ant. Inſector perſequor.

Secta a ſector/ſeu a ſectus ductus fieri cōſtat. Ea inter
philoſophos ē aut philoſophis ſimiles: vt platonici
ariſtotelici. A grecis hereſis diciť. Col. li. ij. Quare
antiquiſſimū eſt formā huius operis cōſcribere quā
velut ſectā legemq; in proſcindendis agris ſequanť
agricole. Hinc conſectaneus q̇ eiuſdē ſecte eſt. Aug.
lib. x. de ciui. dei. Quanto humanius ⁊ tolerabilius
cōſectaneus tuus platonicus apuleius errauit.

Sectarius veruex qui gregem agnoꝝ precedens ducit.

Secula penul. cor. falx a ſectando dicta hac vtūtur qui
in pratis herbas ſecant.

Securis inſtrumentū ad ſecanda ligna: q̄ſi ſemi quiris:
vt inquit Ser. Sabini eñ quirim haſtam appellāt.
Virg. libro. xj. Aeratam quatiens tarpeia ſecurim.
Huiꝰ inſtrumēti inuentrix fuit penthesilea amaçon.
Unde ⁊ amaçones ſecurigere a poetis dicte ſūt. Ali
quādo ſecuris poniť pro dignitate ⁊ magiſtratu qm̄
conſules habebant. xij. lictores qui geſtabant faſces
virgarū ſecuribus alligatos. Huius diminutiuū eſt
Securicula.

Securus tranquillus/ qui ſine cura eſt: quaſi ſeorſum a
cura. Et differt a tutus ꝙ ſecurus dicatur is qui non
timet etiā ſi immineat periculū. Tutus ē extra peri/
culū ꝗuis etiā timeat. Aliquādo ſecurus capitur ꝓ
contēptore. Virg. Securus amorū germane. Hinc
ſecuritas tranquillitas.

Securo as. ſecurū facio. Aug. lib. Soli. Que cū conſi/
dero cōtremiſcūt om̄ia oſſa mea: qm̄ non ſecurať hō
viuens ſuper terrā. Et lib. ij. acad. At ſi in quoq; for/
taſſe aberrauero: ſecurabis id: vt deinceps hmōi de/
legationē non pertimeſcam.

Secale penul. pro. frugis genus tantū ad arcendam fa
mē vtile fecūda: ſed gracili ſtipula. Huic miliū miſce
tur paniſq; fit melior.

Secors ⁊ ſocors diciť qui in corde nihil ſe ad ꝓbitatez
exercet: et qui tardus vel negligens eſt in cōſulendo
meditando ꝓſpiciendo ve quid opus ſit facto. Com/
poſitū nomen ex ſe ⁊ cor/ quaſi ſeorſum a corde. Vñ
ſecordia ⁊ ſocordia pro ipſo vitio quo quis in hmōi
tardus aut negligens eſt.

Secubo ſecubas penultima correpta. Quere in dictio
ne Cubo.

Secundus a. um. quod immediate ſequitur primū: id ē
quod ſecūdo loco eſt: et tam numerū q̄ ordinem de/
notat. Per tranſlationem ponitur ꝓ proſpero ꝙ ita
vti volumus ſecet. i. ſequatur: vel ꝙ que adſunt pro/
ſpera eſſe dicunť. Hinc ſecūda fortuna que vł nobis
adeſt: vel nobis obſequiť. Et res ſecunde que pro no/
ſtro deſiderio ſequuntur. Virg. Et ſeruare modūm
rebus ſublata ſecūdis. Et ſecundo flumine nauigat
qui aqua ſequente nauigat. i. in eam partē fluentem
ad quā tendimus. Sicut aduerſo flumine nauigat: q̇
contra aquā nauigat.

Secundū aduerbialiter ponitur pro iuxta: ſiue prope.
Nā quod ſecūdo loco eſt prope eſt. Ser. Sul. Duo
vulnera accepiſſe: vnū in ſtomacho: alterū in capite
ſm aurem. Aliquādo ſumitur pro poſt: quaſi ſecūdo
loco. Quintili. Nam quod vnum mihi ſm patrem
fortuna videbatur paraſſe preſidiū id ego ſperare in
alia ſorte non poterā. Cic. Proxime autem ⁊ ſm de
os homines hominibus maxime vtiles eſſe poſſunt.
Aliquando ſignificat pro: vt ſm te litem do: ſm me
iudica: id eſt pro te pro me. Sue. in Claudianū. Ab/
ſentibus ſecundū preſentes dabat. Aliquando in: vt

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ſm quietem.i.in quiete. Idem in Augu. Affirmauit ipſum eſſe cuius imago ſm quietem ſibi obuerſata ſit. Aliquãdo ſuper. Sal.in Iug. Secũdũ ea vti deliberetis vtere. Aliquãdo ad emulationẽ: vt ſm pythagoram viuo.i. ſimiliter illi. Aliquando eam vim habet quam iuxta ſententiam: vt ſm Platonem: ſm Ariſtotelem.

Secundo aduerbium. Modo ſignificat: vt primo/ſecundo/tertio. Modo bis: vt ſecũdo cõſul: id eſt bis conſul. Et ſecũdo eũ monuerã.i.bis. Modo rurſus. Cic. Semel hominẽ allocutus fuerã an ſecũdo mihi redeundũ eſſet ignorabam.

Secũdo loco ornate dicitꝰ pro eo qḋ eſt ſecũdo.

Secũde arũ tantũ pluraliter: pro mẽbrana illa qua partus obuolutus vtero prodit dictę ꝙ naſcentẽ infantẽ ſequantꝰ. Pli. Praſſice ſementi contra ardorẽ febriũ facit: et ſtomachi vitia ⁊ ad ſecũdas. Hę etiam volu[...]um appeliantur.

Secundarius a.um. quaſi ſecundi ordinis: vt panis ſecundarius vulgaris dicitꝰ: et cibarius. Sue.in Aug. Cibi minimi erat: atqꝫ vulgaris fere: ſecundarium panẽ ⁊ piſciculos minutos maxime appetebat. Pli. libro.xviij. Preterea floris ſemodiũ et cibarij: quod ſecundariũ vocant ſextarios quattuor furfuris ſextarios totidẽ. Hic etiã ſecũdus dicitꝰ. Hora. Paſti ſiliquis ⁊ pane ſecundo.

Secundo as. proſpero. Proper. Iam liquidum nautis aura ſecũdat iter. Hinc obſecũdo as. de quo alibi.

Secus prępoſitio ſignificat prope. Hoc eſt qḋ in mente ſecat: id ẽ ſequitꝰ vt ſecus decurſus aquarũ ſeruntꝰ ſalices. Aliquãdo eſt aduerbium: et ſignificat aliter: pręſertim/quando/non/vel haud ſecum comites habet. Virg. Haud ſecus androgeus viſu tremefactus abibat.

Secius quidã a ſecus deriuant: quidã a ſero. Vñ qñqꝫ ſumitur pro poſitiuo: quãdoqꝫ ꝓ minus vel tardius. Virg. Nec ſecius oĩs in vnguẽ arboribus poſitis ſecto via limite quadret. Apul. Nec eo ſecius approbabitur tibi nũc etiã firmitas animi mei. Actius. Si forte paulo qꝫ veniã ſecius. Seciũ a veteribus dicebatꝰ libũ quod in ſacrificio ſeceſpita ſecatur.

Sed cõiũctiõ quãdoqꝫ inceptiua eſt. Terẽ.in an. Sed pamphilũ video pro atqꝫ. Quãdoqꝫ diſcretiua: vt ſi dicã Non ſapiens ſed miſer es.

Sedeo es. ſedi: ſeſſum Quis neutrũ ſit. Inuenitur tamẽ in tertia perſona paſſiue vocis prolatũ. Hiero.li.iij. Re. Et domũcula in qua ſedebatꝰ ad iudicandũ erat in media porticu ſimili opere. Componitur autẽ ſedeo a ſe ⁊ eo: quaſi ſeorſum eo. Nã ſeorſum ire videmur et quaſi a ceteris ſeparari dum ſedemus. Quidam a do fieri exiſtimant: ꝙ qui ſedet ſeorſum dare ſe videtur. Eſtqꝫ ſedere oppoſitũ ſtare/ ſeu pergere. Plau. Si non vbi ſedeas locus eſt: at eſt vbi ambules. Dicimuſqꝫ ſedeo ſup equũ/et ſedeo equo. Hier. in libro numeri. Stetit angelus dñi in via cõtra balaam qui ſedebat aſine. De auibus vero ſedere dicitꝰ in loco altiore eſſe: vt paſſer ſedet in tecto. Cornix ſedet in arbore. Virg. Nocte ſedens ſerũ canit importuna per vmbras. Quintil. Vt ſi queratur an ſit credibile ſuper caput valerij pugnantis ſediſſe coruum qui os oculoſqꝫ hoſtis galli roſtro atqꝫ alis euerberaret. Ita eñ de auibus ſedere dicitur: vt de homine dum ſedet ſuper equũ quocunqꝫ modo: aut quocũqꝫ corporis habitu ibi maneat. Aliqñ ignauiã ceſſationemqꝫ denotat. Virg. Sedeant ſpectentqꝫ latini Terẽ. An ſedere oportuit domi virginẽ tam grandẽ Aliqñ ſedere ponitꝰ pro placere: et tunc cum datiuo ꝯſtruitꝰ. Virg. Idqꝫ pio ſedet enee ꝓbat auctor aceſtes. Hier. in deutero. Si autẽ poſtea nõ ſederit aĩo tuo: dimittes eã liberã. Aliqñ ꝓ manere/immorari. Liui.li.ij. de ſecũdo bel.pu. Id horreũ fuit preſidiũ penis ſedentibus ad Trebiã. Aliqñ ſedere eſt ꝯſiliũ capere: cõſiderare: vt Celſa ſedet eolus arce. et Turnus ſecreta valle ſedebat. Plau. Sine iuxta aram ſedeã ⁊ dabo meliora conſilia. Et ſm Augures ſederẽ eſt auguriũ captare. Nã poſt deſignatas cęli partes a ſedentibus captantꝰ auguria. Huiꝰ verbi cõpoſita ſunt Aſſideo: Conſideo ſimul ſedeo. Cice.lib.acad. Conſedimus oĩes tum varro ita exorſus eſt. Circũſedeo/diſſideo/deſideo/inſideo/obſideo/ꝑſideo/poſſideo/reſideo/ſubſideo/et ſupſedeo. In quibus ſyllaba ſi corripitur.

Sedes: locus in quo ſedemus ꝗ̃ et ſella ⁊ ſedile dicitur Interdũ ponitur ꝓ habitaculo: ac domicilio. Cęſar. Creſcenti eñ populi multitudine mutare ſedes ſtatuerunt. Interdũ pro ſepulchro. Virg. Sedibus vt ſaltem placidis in morte quieſcã. Interdũ ꝓ podice ⁊ ani circulo. Galen.ꝰ Fiunt de nigra cholera quãdo in venas circa ſedẽ denſius inciderit. Plin.lib.xxiij. Cinis ſarmentorũ vitiumqꝫ ⁊ vinaceorũ cõdylomatis ⁊ ſedis vitijs medetur.

Sedicula: parua ſedes: ſicut ędicula ab ędes.

Sedile pe. pro. locus ad ſedendũ a ſede dictũ.

Sedentarius a.um. quod ſedẽdo fit. Vnde ſedentariũ laborẽ dicimus qui ſedendo contrahitur. Apul. Vt etiã fatigationẽ ſedẽtariã inceſſus vegetatiõe diſcuterem. Et ſedentaria opera ꝗ̃ ſedendo fit. Col. Neqꝫ eñ ſedẽtaria eius opera eſt: ſed modo ad telã debebit accedere: modo eos qui cibum familię conficiunt inuiſere. Sedentarij qui ſedendo opus faciunt ſicut ſutores: vt eſt apud Plautũ in aul.

Sedum herba quę et ſemperuiua dicitur a ſemꝑ ſedendo: vel vt Merula inquit quã Anagorũ alio nomine vocant: hanc alij Sadum: alij Seſunium vocant naſcitꝰ in tegulis ⁊ apud noſtros Bergomates Oregina dicitur.

Seduculũ quaſi ſuducula dictũ genus flagelli eſt quod vapulantes ſudare faciat.

Sedulus penul.cor. teſte Donato et Nonio: dicitꝰ qui ex animo ⁊ ſine dolo inſtãter intentus eſt: vt ſit quaſi aſſiduus: quia negligẽtes doloſi dicuntꝰ. Hinc ſedulitas ꝓ inſtanti et fideli officio ac diligentia. Sedulo aduerbium ſecus a dolo: ſiue vt dicere ſolemus realiter/inſtãter/diligẽter: quaſi aſſidẽdo: hoc eſt ſine intermiſſione. Augu.lib.v.con. Sedulo agere ceperã propter quod veneram.

Seditio a ſe: hoc eſt ſeorſum ⁊ itio componitꝰ qḋ nomẽ fit ab eo is. niſi velimus ab ipſo verbo eo: cõpoſitionem initam fuiſſe: vt ſit ſedeo is. Quis in vſu nõ ſit. Cice.lib.vj. de repu. declarat ſeditionis proprietatẽ a diſſenſiõe ciuiũ dictã eſſe ꝙ ſeorſum eũt alij ad aliũ. Eſt eñ ꝓprie cũ populo diſcordante itur ad manus: q̃lẽ deſcribit Virg. Ac veluti magna in populo cũ ſępe coorta eſt Seditio: ſeuitqꝫ animis ignobile vulgus. Iãqꝫ faces et ſaxa volant furor arma miniſtrat. Similiter ſeditio in exercitu dicitꝰ in claſſe: in campo et vbicunqꝫ eſt multitudo hominũ. Hinc ſeditioſus qui ſeditionẽ amat.

Seditionarius qui ſeditionem facit. Vnde ſcribitur diſtin.xl vij. Seditionarios ſtatuimus nunqꝫ ordinandos clericos.

Sedo as. a ſe et do cõponitur ⁊ multa ſignificat vt ſunt res de quibus agitur: quę tamẽ ad vnum redeunt. ſ. mitigo/placo/lenio/remoueo/freno/extiguo: ⁊ alia. Salu. Namqꝫ animus impurus dijs hominibuſqꝫ infeſtus neqꝫ vigilijs: neqꝫ quietibꝰ ſedari potuit ita conſcientia mentẽ excitã vexabat.i.pacari. Cice.lib. iiij. ad heren. Et hic ſitiens qꝫ maxime loquatur: neqꝫ habeat qui ſitim ſuam ſedet: id ẽ extinguat. Alie etiã ſignificationes legentibus obuenient. Quidam

cũ diph.ſcribunt: vt ſit ſedo quaſi ſanũ do: hoc eſt ab ira ⁊ furore ad lenitatẽ animi reuoco. Hinc ſedatio: de qua Cicero lib. j. offici. Temperantia et modus: omniſq; ſedatio ꝑturbationũ animi.

Seduco is. penul. pro. ꝓprie ſeorſum duco ab alijs q̃ſi de rebus aliquibus locuturus. Cice. Trebo. Ex a te viro optimo ſeductus ẽ tuoq; beneficio adhuc viuit hec peſtis. Plaut. in aul. Eo nunc ſecreto ego te huc foras ſeduxi. Cice. lib. j. tuſ. ad animũ tranſtulit. Cũ a negocio omni auocamus animum quid inquam agimus niſi animum ad ſeipſum aduocamus: ſecum eſſe cogim⁹ maximeq; a corpore ſeducimus. In malam partẽ per tranſlationẽ ſignificat decipio. Terẽ. in an. Etiam nunc me ſeducere iſtis dictis poſtulas. Cicero pro. Flac. Vſus eſt pro depono: cum inquit: Remittant ſpiritus: comprimãt animos ſuos: ſeducant arrogantiam.

Seductile penul. cor. qđ ſeduci. i. decipi poteſt. Augu. lib. ij. con. Calcabat me inimicus inuiſibilis ⁊ ſeducebat me: q2 ego ſeductilis eram.

Seges ꝓprie fruges eorũ ſeminũ ex quibus conficitur panis nondũ demeſſa. Qñq; accipitur ꝓ ipſa humo ad accipienda ſemina ſubacta nondũ ſata. Nam qñ ager ſatus noualis dicit̃. Unde Var. ait. Seges dr̃ quod aratũ: ſed necdum ſatum eſt: a ſatu. i. ſemine. Virg. Illa ſeges demũ votis reſpondet auari Agricole bis que ſolẽ bis frigora ſentit. Pli. li. xviij. Segetes quę interquieuere fundunt roſam odoratiorẽ: ſatiua adeo terra non ceſſat parere.

Segetia dea quã ꝑſci colebãt vt letas faceret ſegetes.

Segmenta proprie ſegmina. i. ſectiones a ſecãdo quaſi ſecamenta ⁊ ramẽta. c. in g. mutata: vt a fingo figmẽtum: a ſtringo ſtrigmenum. Quod ex Plinio intelligi poteſt: cũ ſecandorum marmorꝝ rationẽ afferens ait libro. xxxvj. Craſſior arena laxioribus ſegmentis terit: et plus erodit marmoris. Gel. Vnguiũ dialis ⁊ capilli ſegmina ſubter arborem fęlicem terrã operiunt. Hiero. Segmenta eboris in medelas varias aſſumuntur. Segmenta etiã inciſure ⁊ virgulę ſecte ex gẽmis ⁊ vnionibus. Unde partes ⁊ vt ita dicam membra mundi in que vniuerſa terra digeritur: quę noſtri circulos gręci paralellos appellant ⁊ climata ſegmenta dicuntur. Plin. lib. vj. Plura autẽ ſunt ſegmenta mundi: principiũ habet indię pars verſa ad hauſtrũ pateteq; vſq; ad arabiã: et rubri maris accolas. Idem. Q uod ſupereſt terrarũ tribus aſſignatur ſegmentis. Et quoniã ornamentũ colli quod monile vocatur ex ſegmentis fieri cõſueuerit. i. ex bracteolis argẽteis / aureiſve ſegmentũ etiã appellat̃. Val. ma. Datũ eſt mulierib⁹ vt ſegmẽta aurea geſtarẽt. Iuue. Segmenta ⁊ lõgos habit⁹ et flammea ſumit. Sunt tñ qui ibi ſegmẽta interpretent̃ faſciolas quę in ordine veſtis extrema parte aſſute iuncteq; ornamẽto ſint indumentis muliebrib⁹: vel quibus noua nupta amicitur: vt ait probus. Alij accipiunt pro margaritis et murenulis: hoc eſt torqu ibus.

Segmenate veſtes dicunt̃ purpureę ſegmentis. i. bracteolis / lanceolis / meandris / et orbiculis variegãter intexte. Ouid. lib. iij. de arte. Quid de veſte loquar nõ iam ſegmẽta requiro. Nec q̃ de tyrio murice lana rubet. Quicq̃d etiã ex tenuiſſimis ſegmẽt⁊ vermiculatim cõpoſitũ eſt etiã ſi ſegmẽta lignea ſunt: ſegmẽtatũ dicitur. Iuue. Et ſegmẽtatis dormiſſet paruula cunis. i. vermiculato emblemate pictis: vel ꝑ ſegminibus. i. tenuiſſimis ligneis ramẽtis ac verſicolorib⁹ depict⁊: q̃uis etiã intelligi poſſit ſegmẽto tectis: hoc in pauimentis Teſſellatũ dicit̃ de quo alibi. Ornamentũ quoq; equorũ a collo in pectus prępendens Segmentũ dici poteſt.

Segmen idem quod ſegmentũ. i. ſectiones: a quo fiunt prę ſegmen ⁊ reſegmen.

Segmentarij qui veſtes ex auro laborant.

Segnis quaſi ſeorſum a recto nitẽs g. interpoſita cauſa euphonie. Et forte magis ad differentiã ſenis. Componitur igit̃ ſegnis a ſe et nitor. Vel dicit̃ ſegnis q̃ſi ſine igne. Unde ſegnis homo. i. tardus ⁊ ignarus: ſicut econtrario ardens ꝓ feſtinãte ⁊ acuto ingenio. Virg. lib. iij. Haud ſegnis ſtrato ſurgit palinurus ⁊ omẽs explorat ventos. Interdũ ponit̃ ꝓ infęcũdo ⁊ inutili. Idẽ lib. j. geor. Segniſq; horreret in aruis Carduus. Hinc ſegnicies ſiue ſegnicia / tarditas / negligentia ad agendũ: ꝙ vt feſtus inquit: ſit ſine nitendo quid vtile ⁊ honeſtũ. Socordia vero eſt negligẽtia in conſulendo meditando ꝓſpiciendo quid opus ſit facto. Terẽ. in an. Enimuero daue nihil loci ẽ ſegnitie neq; ſocordie. Quãdoq; ſegnicies dicit̃ infęcũditas. Plini. Hinc negligentia cultorũ: hinc agrorum ſegnities. Legit̃ et ſegnitas pro ſegnitia. Cic. lib. de orato. Et quando de prudentia diximus: caſtigemus etiã ſegnitatem.

Segobriga oppidũ celtiberie vbi Sertorius ⁊ metell⁹ prelium commiſere.

Segrego as. penulti. cor. ex ſe ⁊ grego. Unde ⁊ cõgrego quę ſunt contraria. Eſt enim ſegregare ab aliorũ numero: vel ſocietate vel grege ſeparare. Teren. in ecy. Nam ſi ita eſt vt hęc nunc pamphilum vere a ſe ſegregarit.

Seir mons in terra Edom in quo habitauit Eſau in regione gabalena: q̃ ex eo ꝙ Eſau piloſus eſſet et hiſpidus: ſeir. i. piloſi nomẽ accepit.

Seiugi et ſeiuges penul. cor. dicunt̃ equi ſeni ad vnum currũ adhibiti. Apul. in floridis. Vir cui omẽs ꝓuintię quadrijuges ⁊ ſeiuges currus vbiq; gentium ponere gratulantur.

Seiungo ſeorſum iũgo: et per ſe pono: ſiue ſeparo. Ci. lentulo: Tibi autẽ multo notior atq; illuſtrior meus in te animus eſſet ſi hoc tẽpore omni quo ſeiũcti fuimus ⁊ vna ⁊ romę fuiſſemus.

Selemetes lapis in perſide: cui⁹ interior candor vt ſcribit Aug. lib. xxj. de ci. dei. cũ luna creſcit ⁊ deficit.

Selibra dimidia libra.

Seligo is. pe. cor. ſeorſum colligo ſecerno. Ci. de opti. genere dicendi. Quę exẽpla ſelegiſſem niſi vel nota eſſe arbitrarer: vel poſſe eligere qui querent.

Seliquaſtra genus ſedilium eſt antiqui gener⁊ d. littera in l. cõuerſa: ſicut et in ſella ⁊ ſolio factũ eſt: q̃ omnia a ſedendo dicta ſunt. At Siliquaſtrũ herba hortenſis quę alio nomine Piperitis nominatur: vt meminit Plinius.

Sella quaſi ſeda a ſedendo. Et erat apud romanos magiſtratuum edilis et pretoris ſedes qua per vrbẽ ius dicentes comportabantur. Gręci autẽ θρονον. ſellam dicunt.

Sellaria dicta ſunt loca in quib⁹ ſedes diſponi ſolebãt. Plini. lib. xxxiiij. Atq; ex omnibus que retuli clariſſima queq; in vrbe iam ſunt dicata a Veſpaſiano principe in templo pacis: alijſq; eius operibus violentia neronis in vrbem ꝯuecta ⁊ in ſellarijs domus aureę diſpoſita. Sue. in Tibe. Seceſſu vero caprenſi etiã ſellariam excogitauit ſedem arcanarum libidinum. Huius diminutiuũ eſt Sellariola Mar. In ſellariolis vagus popinis.

Sellularij opifices qui ſedẽdo opus faciũt quos Liui. lib. viij. ſcribit militię minime aptos. Sic ſedentariũ opus: de quo ſupra.

Seleucus: fuit vnus ex principibus Alexandri qui primus poſt alexãdri mortẽ regnauit in ſyria: annos. xl. Fuerunt ⁊ alij ſeleuci.

Seleucia: prima Syrię ciuitas vt inq̃t Stra. iuxta quã Orontes affluit amnis: hanc alij a Nicanore: alij a

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nicatore conditam ferunt. Stra. Seleuciã inquit ad Tygrim amnem iuxta babylonem tercentis fere ſtadijs ſeleucus nicator exedificauit. Ptol. Tres ſeleucias facit. Pieriam ad eufratẽ: ad bellum. ſcribit Plini. lib. vj. Seleuciam plerumqꝫ Meſopotamiã dictam fuiſſe.

Selinus penul. pro. nomẽ fluuij: a quo etiã oppido nomen datũ eſt. Sylius. Necnon qui putãt hijſpamqꝫ alabynqꝫ ſonoros Selinus.

Selinon latine Apium: a quo Petroſelinon. Selinis vrbs a ſelino ꝙ ibi plurimũ naſcat̃.

Semel aduerbium quaſi vna non diuiſim: vł vno vt ita dicam tempore. Nam quod ſemel fit nullam recipit diuiſionem. Aliquando accipitur pro vno loco: pro om̃ibus: ſiue ſummatim aut in ſumma. Quinti. Deniqꝫ vt ſemel finiam ſic fere componendũ cũ pronunciabis erit. Idem. Et vt ſemel omnia complectar. Vñ et pro immutabiliter ⁊ irreuocabiliter poni conſueuit: quia quod ſemel tantum fit: nõ habet regreſſum vt rurſus fiat. Hiero. in p̄s. Semel locutus eſt deꝰ duo hęc audiui. Aliquãdo ſignificat cito. Virgł. Qui ne quid tale videret ꝓcubuit moriens: et humũ ſemel ore momordit. Ouid. Nulla reparabilis arte Leſa pudicicia eſt: deperit illa ſemel.

Semele pe. cor. Cadmi filia: de qua Prop. Narrabis ſemele quę ſit formoſa.

Semen quaſi ſerimen a ſero is. quod etiã de virgultis ⁊ ſurculis dꝛ. Virgł. Seminibꝰ poſitis ſupeſt deducere terrã Sepius. Col. lib. iij. Si cõpluribus vindemijs eũdẽ tenorẽ ſeruarint ex eiuſmodi vitibus lecta ſemina multũ bonũqꝫ vinũ p̄bebunt. Eſt ⁊ ſemen frumenti genus quod ʒeam appellãt ſimile farri. Ex ea alica fit pręclara res.

Seminiũ idẽ quod ſemen vel berba: vel quid producibile. Colu. lib. ij. Nõnunqꝫ ſupfuſa terra latentibus ſeminis. Qñqꝫ accipit̃ ꝓ ſeminis lucro. Plau. in ru. Venundat̃ merces nõ hoc ſuo ſeminio.

Seminariũ etiã ſemen dicit̃ quod et ꝓ plantario: id eſt pro loco in quo plante ſeu ſemina cõponunt̃: capi ſolet. Col. lib. iij. Qui vineã vel arbuſtum conſtituere volet: ſeminaria prius facere debet. Sic em̃ ſciet cuius generis vitẽ poſiturus ſit. Idẽ lib. vj. Operam dabit ne emortuis arboribꝰ rareſcat: ac primã quãqꝫ ſenio ac tẽpeſtate afflictã ſummoueat: et inuicem nouellam ſobolẽ ſubſtituat. Id autẽ facile conſequi poterit ſi vlmorum ſeminiarum paratum habuerit. Aliquãdo ſeminiarũ dicit̃ arbor de qua aliquid ſumitur vt plantetur. Idem. Satoris officium eſt de ſeminario transferre plantam.

Seminarius a. um. qđ ad ſeminandum pertinet. Amb. Ineſt naſcentibus ſingulis: aut ſemen: aut virtus aliqua ſeminaria.

Sementis fęmi. generis ſignificat ipſam ſationem: ſeu ſeminationẽ. Pli. lib. xviij. Sunt qui properent atqꝫ ita ꝓnuncient feſtinatã ſementẽ ſępe decipere ſerotinam ſemper. Col. lib. xij. Quibus magnis ſementis pręparat̃. Liui. Vt campani ſementẽ facere poſſent. Accipitur nõnunqꝫ pro ſemine. Hiero. in gñ. Et habens vnumquodqꝫ ſementẽ iuxta genus ſuũ. Ouiđ. lib. j. faſt. Villice da requiem terrę ſemente peracta. Nõnũqꝫ ꝓ ſeminãdi tp̄e. Col. lib. ij. Prima ſemẽtis rarius ſerere ꝑmittit: nouiſſima ſpiſſius poſtulat: id eſt primũ tẽpus ſationis. Idem ſeminari debet poſt ęquinoctiũ media fere ſementi leto ſolo.

Sementicus a. um. vt diſti. v. Et ſunt verba. Gre. Ab om̃ibus quoqꝫ quę ſementinã trahũt originẽ carnis ieiunemus a lacte videlicet caſeo ⁊ ouis.

Sementicus a. um. penulti. cor. qđ ſeminari poteſt. Pli. lib. xviij. Sementica autẽ triticũ hordeũ frumẽta multis radicantur fibris.

Semento as. ſemen ꝓduco. Idẽ in eodẽ. Eſt in primis inutile enaſci herbas ſementaturas.

Sementine ferie a ſemente: quę ideo inſtitute ſunt: vt ſementẽ maiorẽ facere poſſent.

Semino as. notę ſignificationis. Col. Seminari debet hordeũ poſt ęquinoctium. Per tranſlationẽ ſignificat ſpargo/diuulgo. Lact. lib. iiij. Et cultum dei per totam terrã ſeminaret. Huius compoſita ſunt Diſſemino: qđ eſt varie: vel diuerſis locis ſemino. Hier. in gñ. Tres iſti ſunt filij noę: et ab his diſſeminatum eſt omne hominũ genus ſuꝑ vniuerſam terrã. Inſemino intus ſemino. Gel. Talemqꝫ ⁊ morbos ſenſim atqꝫ in diẽ longã viſceribꝰ inſeminare. Suꝑſemino. Augu. Venit diabolus et ſuperſeminauit eos quos malos filios dominus interpretat̃.

Semis ſignificat dimidium: vt ſemideus: ſemiuiuus. Aliqñ accipitur ꝓ media libra. Verũ quãdoqꝫ indeclinabile ẽ: vt duos ⁊ ſemis cubitos hꝫ. Qñqꝫ ſemiſſis gtm̃ facit. Hiero. in Exo. Duos cubitos et dimidiũ tenebit lõgitudo eiꝰ ⁊ cubitũ ac ſemiſſẽ latitudo.

Semiſſis genus mẽſurę ⁊ monetę. Semiſſis homo: dꝛ homo vilis: et quaſi ſemihomo: ſicut ſemiſſem ſemiaſſem dicimus. Vati. Ciceroni. Simul vero ſemiſſis homo contra me arma tulit.

Semianimis: quaſi exanimatus. Semicirculus mediꝰ circulus. Semiplenus nõ ꝑfecte plenus.

Semimetrũ pe. cor. media menſura.

Semiplagiũ paruũ rete.

Semeſum penulti. correpta ſemicomeſtũ. Eadem em̃ forma dicit̃ qua Ambeſum ⁊ comeſum. Suc. in Tibe. Solennibus ipſe cęnis pridiana ſępe ac ſemeſa opſonia appoſuit.

Semiplotia ſolee quibus vtebant̃ in venãdo quo planius pedem ponerent.

Semeſtris luna dꝛ cũ menſis mediũ ꝑmenſa eſt ſpaciũ. Semeſtris res que eſt ſex menſiũ. Semeſtre aurum: ſex menſiũ annona pecuniaria.

Semimares penul. cor. ſemiuiri non ꝑfecte viri. Idem ſignificat ſemiuir ꝓ eunucho.

Semicinctiũ ſuccinctoriũ ꝙ mediũ hominẽ cingat: id ẽ veſtiat. Eſt enim genus veſtis breuiſſime quo venter ⁊ velanda tegunt̃. Hiero. cõtra rufi. Hoc ſolũ requiro ab eximia ſanctitate ⁊ cenſura tua: cuius tanta eſt puritas: vt ad ſudaria ſemicinctia tua dęmões rugiant: cuius exemplũ in ſcribendo ſequaris.

Semiferus penul. cor. nõ prorſus ferus: vt ceruus.

Semuncia dimidia vncia. Perſ. Sed nullo thure litabis Hereat in ſtultis breuis vt ſemũcia recti.

Semiuſtus dimidia parte vſtus. Seminudus dimidia parte nudatus. Semirutꝰ pe. cor. ex parte dirutus. Semipes dimidius pes. Semiuiuus idẽ quod ſemimortuus: et qñqꝫ debilis dꝛ et vigoris exigui.

Semiſpathiũ breuior enſis.

Semitogiũ breuis ⁊ quaſi dimidia toga: a quo Semitogatus.

Semiuocales: quaſi dimidiatum vocalium ſonum habentes.

Semita. penul. cor. quaſi ſemiter: via arcta dimidia vie Eſt em̃ minor qꝫ via. Vnde ſemito tas. de quo in dictione Limito.

Semiquinaria diuiſio eſt: cum in ſcandendo quinqꝫ pedes per dimidiũ diuiduntur: ita vt poſt duos pedes vltima dictionis ſuperſit: vt Arma virũqꝫ cano. Semiſeptenaria diuiſio cum id fit in ſeptẽ pedibus: vt Arma virumqꝫ cano troię.

Semodius quaſi ſemiſmodius. Iuue. Et tñ vno ſemodio ſcobis hęc emendat ſeruulus vnus.

Semiramis is. vel idis. Vnde accuſatiuũ ſemiramin: vel ſemiramidẽ facit: fuit nomen Aſſyriorum reginę Nini regis vxoris: quę mortuo viro res p̄claras geſſit. Verum eadem impudica ⁊ mollis fuiſſe traditur:

vtpote que filiū concubitū expetierit: et equū vſqꝫ ad coitū adamaſſe dicat̄. De hac Plutar. in apophthegmatis ſcribit. Semiramis quod ſibi ſepulchꝛū conſtruxerat inſcripſit litteris. Quicūqꝫ rex pecunijs indiguerit: patefacto monumento quot voluerit accipito. Itaqꝫ Darius ſublato lapide pecuniarū nihil inuenit: ſed alias reperit litteras que hec diceret. Ni malus vir eſſes ac nūmis inſatiabilis cadauerū loculos nō moueres. Semiramis lingua ſyria auē ſignificat. Namqꝫ ab auibus adhuc infans nutrita dicit̄. ſcribit Val. max. Dum die quadā circa cultū coꝛporis occupata eſſet ⁊ nūciaret̄ illi babylonē defeciſſe: ſoluta adhuc altera parte criniū protinꝰ ad eā expugnandā cucurrit: nec prius decorē capilloꝛū redegit in oꝛdinem ꝙ̄ tātā vꝛbē in ſuam poteſtatē reſtituerit Huius penulti. coꝛ. eſt. Iuue. Quod neqꝫ in aſſyrio pharetrata ſemiramis oꝛbe. Exercitum ſcribit Suidas ipſius πεζου μεν μυριαδας ιππικου δεεκαιον δρεπανηφορων δε αρματων μυριαδας δεκααρνθρων επικαμηλων μαχομενων ισον πληθος αλλων δε καμηλων μυριαδας εικοσι βυρσας δε βοων ωμοδεψη των εις λ μυριαδας ναυς ναυπηγεις θαι τρισχιλιας: ⁊ mlt̄a alia q̄ pꝛoſequit̄ admiranda.

Semoueo es. penul. coꝛrepta ſeoꝛſum moueo. Augu. lib. v. cō. Statimqꝫ cognitū manu appꝛehenſa ſemouit a turbis: et tanti mali cauſam querēs: quod geſtū eſſet audiuit.

Sempiternū q̄ſi ſemꝑ eternū: vide in dictiōe perpetuū

Semperuiuū. herba que grece Aiçon dicitur. αει ſemꝑ ζαω viuo: herba hec folio carnoſo leni atqꝫ oblōgo. Duo eius genera ſunt. Maius in fictilibus vaſculis ſeritur qꝺ aliqui buphthalmon a ſimilitudine: hoc ē bouis oculū vocant βους em̄ bos οφθαλμος oculus. Alij ζωοφθαλμον: hoc eſt animalis oculum ζωον em̄ eſt animal και οπτο εστιτο οραω ενθενοφθαλμος. Alij hypogeſeon quoniā fere in ſubgrundijs naſcit̄. Alterū genus ē minuſculū quod Erithelles vocatur: quaſi amoꝛ floreſcens θαλλω em̄ floreſco ſignificat. Aliꝺ Trithelles ꝙ ter floreat. Aliud Chꝛiſotelles ꝙ ter floꝛem pꝛoducat. Latini pꝛimū genus a ſemꝑ ſedendo ſedum: cū cubiti altitudinem excedat craſſitudine pluſqꝫ pollicari. Secundum vero oculū vocant: aut dignitatem pleriqꝫ ſemperuiuū. Quod minus eſt in muris parietiniſqꝫ naſcitur et tegiolis.

Sena: inſula bꝛitanico mari: aduerſa littoꝛibus Gallie auctoꝛ Pōponi lib. iij. Eſt et nomē ciuitatis inclyte in Thuſcia quā Brenus Galloꝛū dux pꝛo ſenibus valitudinarijſqꝫ et armētis extruxit anno ante chꝛiſti aduentū. ccclxij.

Sennaar campus babylonis in quo turris extructa eſt. Inde egreſſus Aſſur edificauit niniuen.

Senex dictus videtur quaſi seminex: ꝙ acta maioꝛe ſue etatis parte iam moꝛti ꝓpinquioꝛ ſit. Et eſt generis cōis ſc̄m Priſcia. Var. de lin. la. Et tua amica ſenex. Huius genitiuus eſt ſenis: vel ſenicis ſc̄m analogiā. Plau. in ciſ. Vos negocioli ſenicis ſoletis eſſe. Cōparatiuū eſt ſenioꝛ: qꝺ valde ſenem ſignificat. Ouiꝺ. li. xij. me. Tum ſenioꝛ: quis obſtet mihi longa vetuſtas. Quitili. de Iſocrate. Eo namqꝫ ſenioꝛe: octauū em̄ ⁊ nonageſimū compleuit annū: pꝛecipere Ariſtoteles pomeridianis ſcholis cepit. Capitur quādoqꝫ etiā ſenioꝛ pꝛo magis ſene. Seneca ep̄la. lxxv. Quēadmodū ex duobus ſapiētibus qui ſenioꝛ deceſſit nō eſt beatioꝛ eo cuius inter paucioꝛes annos terminata eſt virtus. Et eſt ſenioꝛ gene. cōis. Amb. Et ideo cū angelus abſcondita nunciaret: vt fides aſtrueret̄ exemplo ſenioꝛis femine ſteriliſqꝫ conceptū virginis marie nunciauit. Senes vocantur ꝙ̄tum ad priuatā ipſoꝛum vitā ꝙ vſqꝫ ad ſenilem etatē vixerunt. Veteres ꝙ̄tum ad publicū tempus ꝙ alia etate vixerunt etiā ſi ad ſenium non peruenerūt. Vtriqꝫ antiqui dicunt̄: ſed magis veteres ꝙ̄ ſenes.

Senectus/ſenecta: ſeniū ſenitudo et ſenitas in eodē ſenſu accipiunt̄ pꝛo ſenum etate. Sed non dicitur ſenecta etas niſi dicamus etas ſenecta. Eſt autē ſenectus ſexta hominū etas dicta a ſenario numero: vel a ſentiendo: ꝙ in ea ſenſus deficiat: ſiue a ſeneſco is. ſenui ſenectū. Unde ſenectus a. um. nomen verbale. Sal. lib. iiij. Hiſto. Omnes quibus ſenecto coꝛpoꝛe animus militar̄ erat etas quidē incipit ab infantia vſqꝫ ad ſeptimū annū que dicitur a nō fando: quia homo in ea nō fatur: vel ſi fatur imperfectus eſt ſermo. Secunda pueritia cuius pars eſt pubertas vſqꝫ ad. xiiij. Tertia adoleſcētia. Quarta iuuenta. Quinta virilis etas. Sexta ſenectus cuiꝰ pars eſt decrepitas. Senectus etiā dicit̄ coꝛium vetus quo ſerpentes exuunt̄. Vide in dictione Vernatio.

Seniū idē quod ſenectus. Dicimus em̄ hic homo cōfectus eſt ſenio. Quādoqꝫ etiā dicit̄ tediū/triſtitia/⁊ moleſtia: ꝙ ſenes om̄ibus odio ſunt. Turpil. Quia odio ac ſenio mihi nuptie ſunt. Neuius ſenium ſonticum appellat quaſi nocens: quia ſenectus naturalis moꝛbus eſt: vt inquit Ariſtoteles.

Seneo es. ſenui/ſenectū: a quo ſeneſco ſenex fio. Unde et Conſeneſco: quod Var. poſuit pꝛo putreſio: cum ait: Ob quam remoua: aut inequaliter matureſcunt aut conſeneſcunt.

Senecio diminutiuū eſt a ſenex: quo noīe etiā dicta eſt herba ꝙ vere caneſcat: que alio noīe Erigeron vocatur: in tegulis et in muris naſcens ſpecie et mollicia trixagenis cauliculis ſubrubicūdis.

Senio in talis ſex puncta continet. Nā a ſenario numero dici videt̄. Uñ et eius iactus putilis erat. Interdum etiā damnoſus ſicut ⁊ canis. Nam qui iecerat canem: aut ſeniōnē: ille denarios ſingulos ꝯferebat in mediū: vt ē apud Sue. in Aug. De ſeniōe ⁊ cane. Mar. Senio nec noſtrū cū cane quaſſat ebur. Perſ. Iure: etenim id ſummū qꝺ dexter ſenio ferret Scire erat in voto. Exiſtimāt eruditi ſenionem ſignificare quaternariū ꝙ .ſ. qui iecerat duos ſeniones ille quattuoꝛ nūmos lucrabatur.

Senatus tus. et ſenati a ſenectute: vel a ſinendo: quia magiſtratibus nōplus licebat: ꝙ̄ ſenatus permitteret. Et ſignificat tam locū in quē ſenatoꝛes cōueniūt: ꝙ̄ ipſos ſenatoꝛes:

Senatuſconſultum: id eſt ſenatus ſententia: quod fiebat aut per rogationem cum rogabatur vnuſquiſqꝫ ſententiam quam verbis efferebat: aut per diſceſſionem: quando pleriqꝫ idem ſentientes in vnam partē pedibus ibant: ſicut teſtatur Gel. lib. j. Flauius Uopiſcus de Aureliano. Deinde alijs manum poꝛrigentibus: alijs pedibus in ſententiam euntibus pleriſqꝫ verbo conſentientibus: conditum eſt ſenatuſconſultum.

Senaculū: vbi ſenatoꝛes cōſultandi gratia ꝯſiſtebant. Val. ſcribit ſenatū apud ſenaculū habitare conſueuiſſe: vt cū a curia vocaret̄ pꝛeſto adeſſet.

Senatoꝛes inquit Plutar. in pꝛoble. alios patres vocant: alios patres ꝯſcriptos qꝛ pꝛimis a romulo alij additi ⁊ conſcripti: vel qꝛ qui ſentētiā dicūt cōſcripti ſunt: qui nō ſolū patres vocati. Ulp. dicit ſenatoꝛes qui a patricijs ⁊ conſularibꝰ vſqꝫ ad omnes illuſtres viros deſcendūt quia hi ſoli in ſenatu dicere ſententiā poſſunt: appellatiqꝫ ſunt ab etate ꝓuecta ꝙ tales in p̄ncipio in ſenatū electi fuere. Sed ⁊ a ſinēdo dici poſſunt ſenatoꝛes: qm̄ ipſi agendi facultatē dabant.

Senatoꝛius a. um. quod eſt ſenatoꝛis: vt ſenatoꝛia di-

gnitas. Aug.lib.ij.de ciui.dei. Romani hominibus ſcenicis nec plebeiā tribum: quanto minus ſenatoriā dehoneſtari ſinunt.

Senarius a.um. quod conſtat ex ſex rebus: vt ſenarius numerus. hinc Senarioli dicti ſunt verſus a ſex pedibus. Cice.lib.v.tuſ. Tenebam eñ quoſdā ſenariolos quos in eius monumento eſſe inſcriptos acceperam: qui declarabant in ſummo ſepulchro ſpheram eſſe poſitam cum cylindro.

Sentio is.ſi.ſum. ſenſu percipio: quod ad corpus tātū pertinet. Unde quinq̃ corpor̃ ſenſus appellati ſunt: viſus/auditus/guſtus/odoratus/et tactus. Interdū ſentire ponitur pro intelligere. Cicero Nam et ipſe animus ſentit neſcio quid in ſe eſſe diuinū. Hierony. ad Pauli. Nolo vt offendaris in ſcripturis ſanctis in ſimplicitate ⁊ quaſi vilitate verboꝝ: que vel vitio interpretū vel de induſtria ſic prolate ſūt: vt ruſticā cōcionem facilius inſtruerent: et in vna eadēq̃ hora: aliter doctus: aliter ſentiret indoctus. Interdū iudicare. Plinius Junior. Cupio abs te intelligere quid ſentias. Interdū aduertere. Plau. in am. Nec nr̄m quiſq̃ ſenſimus cū peperit. Huius compoſita ſunt Aſſentio. Conſentio: qđ eſt conuenio. Lactan.lib.j. Si congruentes annos diuidas nūerus conſentiet. Inde conſentaneus a.um. pro cōuenienti. Cice.lib.j.offi. Ne igitur diſcipline ſibi ſi conſentanee velint eſſe de officio nihil queant dicere. Aliquādo conſentire eſt acquieſcere. Uñ conſenſus. Abſentio. Diſſentio. Preſentio/ante vel prius ſentio: hoc eſt aduerto ⁊ precognoſco. Cice. de diuina. Quia cōmodius arbitrat⁹ es ſeparatim id queri de eoq̃ diſſeri. Idē de diuinatione que eſt earū rerū que fortuite putantur predictio atq̃ preſentio. Hinc p̄ſentiſco. Preſentio perfecte ſentio: a quo preſentiſco. Terē. in heu Merito nunc ego ſuccenſeo: quot res dedere vbi poſſem perſentiſcere. Subſentio: aliquantū ſentio/aduerto. Idē. in eu. Et ſi ſubſenſi id q̄q̃ illos ibi eſſe id agere inter ſe clanculum.

Senſus us. a ſentio: ꝙ per eos tanq̃ per quaſdā feneſtras animus ſentit. Nam ſenſus ſunt qui ſentiunt: ſenſa que ſentiuntur. Et licet proprie ſenſus ſint corporis: conſuetudo tamē iam tenuit vt mente ꝯcepta ſenſus vocaremus que etiā ſenſa dicuntur. Cice.lib. de ora. Et qđ dicēdo exprimere ſenſa poſſumus. Auguſt. libro.ij. de ciui. dei. Non multo ſermone opus eſſet ad cōuincendū quemlibet vane opinionis errorem his qui recte ſentiunt: et ſenſa verbis ſufficientibus explicant. Et lib.xi. Sicut de viſibilibus que nō vidimus eis credimus qui viderunt: atq̃ ita de ceteris que ad ſuū quemq̃ ſenſum corporis ꝑtinēt itaq̃ de his que animo ac mēte ſentiuntur. quia et ipſe rectiſſime dicitur ſenſus. Unde et ſententia vocabulū accepit: hoc eſt de inuiſibilib⁹ que a noſtro ſenſu interiore remota ſunt. Accipitur etiā quādoq̃ ſenſus ꝓ intelligentia.

Senſus a.um. participiū eſt. Unde dicimus dolor ſenſus eſt a me.

Senſim aduerbium ſignificat paulatim: quia ea maxime ſenſum faciunt que morantur: quaſi cum meditatiōe et ſenſu. Plautus in Caſ. Senſim ſuper attolle limen pedes noua nupta. Cicero.lib.j.offi. Magis dicere cenſent ſapientes ſenſim diluere q̃ repente precidere.

Sententia modo iudicium dicitur: id eſt id quod animus ſentit: quod et credulitas ⁊ opinio vocari ſolet vt nemo eſt in ciuitate cui non liceat libere ſententiam ſuam dicere. i. pronunciare quod habet in animo Salu. At. M. Porcius cato rogatus ſententiā huiuſmodi orationē habuit. Modo dicitur iudicatum: hoc eſt cum ex lege: vt ex equo et bono ſententia dicitur: vt iudex in cauſa mea ſententiā dixit. i. ſanciuit qđ ius vellet. Et vt digeſtis de arbitris ſcribit Pau. Dicere ſententiā eſtimatur is qui ea mēte id pronunciat: vt ꝑm hoc diſcedere eos qui litigant a tota controuerſia velit. Modo capitur pro eo quod verba ſonant. Uñ dicere ſolemus. Hic etiā obſcure loquitur: vt nulla ex verbis eius ſententia colligi poſſit. Que ſic diffiniri ſolet. Sententia eſt oratio generalē pronūciationē habens que vel hortatur vel dehortatur: vel demonſtrat: vt nil metuant qui non deliquerunt penas. Sententias etiaꝫ vocamus limina orationis p̄ſertim que in clauſulis ſunt breuiter collecta: vt obſequium amicos: veritas odiū parit: Hinc ſententioſus a.um.

Senſiculus dimi. a ſenſu. Quinti. Inde minuti corruptiq̃ ſenſiculi ⁊ extra rem petiti.

Senſibile dicitur de eo quod ſentitur ⁊ de eo qđ ſentit. Dicitur autē ſenſibile quod per oculos vel aures vł olfactum vel guſtum vel tactū: quaſi quandā noticiā prebeat ſui.

Senſile penultima correpta: idem quod ſenſibile: hoc eſt quod ſenſui ſubiectum eſt. Inſenſibile quod ſentiri non poteſt. Lucr.lib.ij. Ex ſenſibilibus nec credas ſenſile gigni.

Senſificus a.um. quod ſenſus cauſam preſtat. Macro. Spiramentum ſenſificum ad ſuaqueq̃ loca naturali lege ducentes.

Sentina penul. pro. pars nauis inferior in quā quicq̄d inſtillat aquarū defluit: corrupteq̃ male olent: a ſentio is. ꝙ eius fetor ſentiat̃. Nā odorē fetidū emittit. Juue. Si iubeat coniunx durū eſt conſcendere nauē: Tunc ſentina grauis: nunc ſummus vertit̃ aer. Per tranſlationē ſentina dicit̃ oīs locus qui ſceleratorū hominū receptaculū ſit.

Sentino as. ſatago/ ac ſubtiliter ꝑiculū euito a ſentina nauis quā quiſq̃ vt aqua liberet euacuare cōtendit. Cecil. Capit conſiliū poſtq̃ ſentinat ſatis.

Sentinū vmbrie oppidū qđ nunc ſaxūferratū appellat̃: a quo Sentinates populi dicti ſunt. Uocatū ſentinū ab amne qui ſentinus dicitur.

Sentis ſpina: ꝙ a tangentibus q̃primū ſentiat̃. Hinc Senticoſus a.um. ſpinoſus ⁊ aſper. Lucil. Ce ſenticoſa verba pertorquet.

Senticetū locus in quo ſentes ſunt.

Sentus piloſus/horridus: q̄ſi ſpinoſus. Terē. in enu: Uideo ſentū ſqualidū egrū annis panniſq̃ obſitū.

Senones pp̄li Gallie finitimi belgis qui olim vrbē romam incenderūt ⁊ capitoliū obſederūt hos Furius Camillus aggreſſus adeo cecidit: vt incendiorū veſtigia gallici ſanguinis vndatiōe deleret. ſcribit Uerrius ideo ſenonas appellari: q: noui venerūt ex trāſalpina gallia quaſi cenonas littera immutata. καιρος eñ grece latine nouus dicit̃.

Seorſum aduerbiū vernacula lingua ſignificat da parte. Hiero.lib.j. Re. Da partē quā dedi tibi: et p̄cepi vt reponeres ſeorſuꝫ apud te. Dicit̃ ⁊ ſeorſus a.um. remotus. Uirg̃. lib. de eſt ⁊ non. Pariter nōnunq̃ ſepe ſeorſis obſiſtunt dubijs.

Separo as. pe. cor. diuido/ diſtraho a ſe et paro. Hinc diſſeparo et aduerbiū ſeparatim diuiſim. Sal. Oia virtut̃ premia ambitio poſſidet: neq̃ mirū vbi vos ſeparatim quiſq̃ conſiliū capitis.

Sepes is. et ſeps pis. fe. ge. q̄ obiectū introitū ꝓhibet.

Seps maſcu. ge. paruus ſerpēs: ex cuius ictu membra percuſſa putreſcunt: ab σηπω quod eſt putrefacio. Nam quicquid momorderit: reſoluit̃ in putredinē. Luc. Oſſaq̃ diſſoluens cum corpore tabificus ſeps. Pli.lib.xxix. Lacerta quā ſepa: alij chalcidicē vocāt. Auſo. An libye ferale malum ſit romula vox ſeps. Suidas tū σησ σηποσ οσ κωληξ λεγει.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sepio is.iui.itũ. vel ſepſi ſeptũ: ſignificat teneo impodio: dictũ a ſepibus q̃ obiecte intercludũt iter. Hier. in Eſaia. Sepiuit eam ⁊ lapides elegit ex ea. Huius cõpoſita ſũt Cõſepio: circũſepio: interſepio: ꝑſepio: quod eſt ſepem ante facio.

Septa generali vocabulo dicunt̃ oĩa loca munita et quodã ſepimento vallata. Inde ſtabula ouilia/bubilia/caprilia et id genus reliqua: ſepta nũcupant̃. Vñ ⁊ ſepta aliqñ pro ouilib⁹ ponunt̃. Virg. Quis multa meis exiret victima ſeptis. Ecõuerſo Luc. Et miſere maculauit ouilia romę. Inde in Martio campo loca incluſa tabulatis in quibus ſtãs populus romanus ſuffragia ferre cõſueuerat: ſepta dici meruerunt ad ſimilitudinẽ ouiliũ. De quibus Mar. In ſeptis mamura multũq3 diuq3 vagatus. Var. de re ruſ. appellat ſepta omnia que habẽt incluſa anialia que paſcunt̃. Idẽ inq̃t intra ſepta villę habeas aquã. Apud eũdem inſcriptio eſt de fundo ⁊ ſeptis ſepio munio. Inde ſeptus locus: ſepta villa: ſeptũ tectũ. Juriſcõſulti accipiunt ſepta pro ouilibus ⁊ clauſtris quibus vtimur ad impetus fluuiorũ coercendos.

Sepimentũ id dicit̃ quo aliquid ſepit̃. Var. Primũ naturale ſepimentũ qđ obſeri ſolet virgultis aut ſpinis quod habet radices viue ſepis.

Sepia gen⁹ piſcis qui emiſſo cruore atro occultat iter. Perſi⁹. Nigra ꝙ infuſa vaneſcat ſepia lympha. Eſt ⁊ ſepia ſcopulus iuxta Athenienſium littus: vt inq̃t Herodotus. Suidas. σηπια οιχθυσ αρισ τοφανησ καθησο τοιπυρ σηπειασ μασσω μενοσ ο ιονει τρυφων διατην εξουσιαν.

Sepius ciuitas q̃ nũc ſipontũ đr a ſepiarũ multitudine fluctibus eiectarũ.

Sepũ: quod ⁊ ſeuũ đr: fit ex aĩalib⁹ vna parte dentatis ⁊ cornigeris. Hinc ſepatius a.um. qđ ex ſepo eſt vt candele ſepatie. Apul. Tota domus cõpletur tedis lucernis cereis ſepacijs et ceteris nocturni luminis inſtrumentis. Sunt qui legant Sebũ et Sebo as.

Sepelio is penul.cor.iui.itũ. et ſepultũ. Ouid in hero. Et ſepeli lachrymis ꝑfuſa fidelib⁹ oſſa. Quod verbũ a ſepio quidã deducunt: quia cadauer terra: vel alio materię genere circunſepit̃.

Sepultus đr quocunq3 ꝯditus ſit: humatus vo nõ niſi humo contectus. Aliqñ ſepultus ſumit̃ pro eo qui mortuo ſimilis: q̃ſi ſine ſenſu iacet. Virg. Inuadunt vrbem ſomno vinoq3 ſepultã.

Sepulchrũ locus in quo corpus oſſaq3 hominis ſepulta ſunt: quaſi ſeorſum a pulchro: vt inq̃t Ser. Propter recordationẽ dolorꝭ. Vel đr a ſemis: q2 pulchrꝰ ſupꝰficie intus oſſibus plenũ eſt. Vel ſm Do. ꝙ ſine re pulchra ſit. Aut ꝙ ibi ſine pulſu ſint id eſt mortui. Aut a ſeparãdo ꝙ illic animę a viuis ſeparent̃. Sed melius eſt vt ſepulchrũ dicat̃ a ſepeliẽdo: ſicut ſimulachrũ a ſimulando: et lauachrũ a lauando: tñ cum h. ſcribendũ cenſeo. Sepulchri autẽ appellatione oĩs ſepulture locus continetur.

Sepulchrale: quod ad ſepulchrꝰ pertinet: vt cerimonie ſepulchrales quę pertinẽt ad funerationẽ impenſam ſtructuramq3 ſepulchrorũ. Titulus eſt apud iuriſcõſultos de religioſis et ſumptibus funerũ. Cice. Refert leges quib⁹ precipitur ſepulchrorũ magnificentiam eſſe minuendam.

Sepultura qñq3 ſepulchrum đr: qñq3 ſepeliendi actus. Pli. Poſt ſepulturã alie maniũ ambages ſunt.

Seplaſia: fuit forũ Capuę in quo vnguẽtarij negociabant̃: cuius delicijs fractã fuiſſe punicã ferociã teſtatur Val.max.lib.ix. Cice. contra Rul. Jam vo qui metus erat tunicatorũ illorum in albana et ſeplaſia. Hinc ſeplaſiarius pro vnguentario et effeminato. Lampr. in heliogabalo. Pinxit ſe vt Cupedinariũ vt ſeplaſiarium: aut popinarium propter vnguenta quę ſeplaſię conficiebantur.

Sepono is.pe.pro. diuido ⁊ miſſum facio qđ dicimus metere da cantõ. Quinti. libro.xij. In conſilijs vero quę ratio ſuadendi eſt ab honeſti queſtione ſepoſita id eſt diuiſa. Liui.lib.j. Pecuniã in ędificationẽ eius templi ſepoſuit. Lactan. lib.ij. Seponatur interim nobis hic locus de ira dei diſſerendi. Hiero. Sepoſitis occupationibus quibus arctabar huic vnã lucubrationem dedi.

Septentriones: ſunt ſeptẽ ſtellę ex quibus quaſi iuncti triones figurant̃. ſcribit Var. Triones ruſticorum vocabulo boues vocari q̃ſi teriones: hoc eſt arandę terrę ac colẽdę idonei: vel ideo magis hę ſeptẽ ſtellę triones appellate ſunt: qm̃ ita ſite ſũt vt terne queq3 ſtellę proxime inter ſe trigona.i. triquetrã figurã conſtituant: quã recentiores vocant triangulũ. Ex ſeptẽ ſiquidẽ ſtellis duę pariles vno in loco videnť que ꝓ bobus accipiunt̃: relique quinq3 plauſtri figurã deſignãt. Itaq3 et proximũ huius ſidus bubulcus: id eſt bootes appellat̃: q̃ more bubulci currũ ſequit̃. Hoc ſid⁹ a figura: q2 ſimile plauſtro videt̃ antiqui grecorum αμαξαν.i. plauſtrum dixerunt noſtri a bobus iunctis ſeptentrionales appellarũt. Ab his etiã ventus ſpirat: qui hauſtro obiectus eſt: et latine ſeptentrio: et ſeptentrionalis ventus: et ſeptentrionarius. Grece vo ꝙ ab arcto flat aparctias appellat̃.

Septicollis dicta eſt vrbs roma: ꝙ ſeptẽ colles habeat Palatinũ. Quirinalẽ Auẽtinũ Celiũ Viminalẽ Exquilinũ et Janicularẽ.

Septuns nomen dictũ a ſeptẽ et vncia.

Sequana pe. cor. fluuius Belgarũ in gallia iuxta quez habitãtes Sequanici dicti ſunt: et Sequani. Hodie Burgundie ducatũ incolentes: heluetijs heduis ac lingonibus finitimi. Luc.lib.j. Optima gens flexis in gyrum ſequana frenis. Mar. Hãc tibi ſequanice pinguem textricis alumnam.

Sequeſter ſtris.ſtre. Et hic ⁊ hęc ſequeſtris ⁊ hoc ſequeſtre. Et ſequeſter a.um. Et pace ſequeſtra inq̃t Virg. Plau. Haud fugio ſequeſtrũ. Eſt aũt ſequeſter apđ quem plures candẽ rem de qua controuerſia eſt depoſuerunt. Dictus vt docet Gel. ꝙ eius qui electus ſit vtraq3 pars fidẽ ſequatur. Eſt enim medius inter duos altercãtes apud quẽ aliquid deponitur. Quapropter virgꝭ. pacem ſequeſtrã inducias appellauit: ꝙ media ſit inter bellum pręteritũ et futurũ. Unde Aſco. Sequeſtres ſunt apud quos pecunia deponitur. Cice. in ver. Aut ſequeſtros aut interpretes corrumpendi iudicij.

Sequeſtro as. apud ſequeſtrũ depono. Unde ſequeſtrata res dicitur. Interdũ ſequeſtrare eſt ſeparare. Hiero. Quia petitis vt vobis diuerſos pſalmos ꝑ ordinem ſequeſtrem.

Sequeſtro aduerbiũ. Cato. Per deũ immortalẽ nolite vos ſequeſtro ponere.

Sequor eris. ſecutus: a ſeco fit: et eſt verbũ cõmune ſm Priſ. Vñ et in euã. legimus in ſignificatiõe paſſiua: Et ꝑſequimini de ciuitate in ciuitatẽ. Hui⁹ cõpoſita ſunt Aſſequor/conſequor/exeq̃r/inſequor/obſequor/perſequor/proſequor/ſubſequor. Pediſſequ⁹ ⁊ odorinſequus: que oĩa habent pe.cor.

Sequela penul.pro. ipſe ſequendi actus.

Sequax quod aliquid ſequit̃. Sene. Ceteriq3 ariſtippi ſequaces. Leo papa. Sed tu iudaice cęcitatis ſequatior non imitaris fidem gentiũ. Aliquãdo ſignificat id qđ ſe ſpargendo dilatat. Perſi. Quorũ imagines lambũt hedere ſequaces. Sequacem vero materiã appellat Pli. inherentem.

Sera per ſimplex r. inſtrumentũ eſt quo claudunt̃ oſtia. Ab aſſerere qđ ſignificat admouere ꝙ forib⁹ admote ſere opponũtur defixe hoſtibus: habetq3 pmã cor.

Iuue. Pone ſerã cohibe: ſꝫ q̃s cuſtodiet ip̃os? Hãc etiã patibulũ vocant: ꝙ ea remota value pateſcunt. Var. a ſarrire deriuat: qđ eſt aperire. Eſt ꝛ ſers nomen vꝛbis in aſia ſcythica.

Sero as. claudo. Col. lib. vij. de mule fẽminibus loq̃ns Fẽmina inquit ſerari ꝛ interdũ inuri ſolet. Huius cõpoſita ſunt: Obſero / pro occludo. Terent. in eu. Tu abi atq; obſera oſtiũ intus. Reſero / aperio.

Serra per duplex rr / inſtrumentũ dentatũ quo ligna et lapides ſecant. Col. lib. vj. Uno ictu arborẽ pꝛecidi ſi min⁹ ſerra deſecari. Mar. Et pingues tunicas ſerra ſecare potes. Itẽ ſerra inſtrumentũ ligneũ dẽtatũ quo trahẽtibus bobus hoĩes toꝛquebant. Itẽ eſt genus piſcis maritimi: vt apud Ambꝛo. li. Hexa. Serra pꝛliari dicit cũ aſſidue accedit / receditur q;: nec vllo tpe conſiſtitur: vt ſerra facit / dum aliquid ſecat.

Serrula diminutiuũ / parua ſerra. Col. lib. iij. Et ſi fieri põt iuxta aliquẽ nodũ ſerrula deſecato.

Serro as. ſerra per mediũ ſeco. Hiero. li. ij. Reg. Populũ eius adducens ſerrauit. Syri⁹ lib. vj. Auro ſerrauit ramos iunonius anguis.

Serratus a. um. qđ eſt ſerra factũ: Et qđ ad modũ ſerre factũ eſt. Uñ ſerrati dẽtes / q̃ inter ſe diſtincti ſunt ad ſilitudinẽ dentiũ ſerre pectinatim ſeſe ſtipãtes. Pli. Dentiũ tria genera. Serrati / aut cõtinui / aut exerti. Serrati pectinatim coeũtes ne ꝯtrario occurſu atterantur / ſerpẽtibus / piſcibus / canibus. Cõtinui: vt boui / equo. Exerti: vt apꝛo / elephanto.

Sero is. ſeui. ſatũ / ſignificat ſemino. Hiero. in Leui. Si triginta modijs hoꝛdei ſeritur terra. Quinquaginta ſiclis vendet argenti. Aliquãdo ſignificat plãto. Lactan. lib. ij. Terrã ſtudioſe coluit / ac vineã ſuã manu ſeuit. Unde arguũtur qui auctoꝛẽ vini liberũ putant. Per trãſlationẽ Serere q̃nq; capit ꝓ generare. Uñ Satus. i. generatus. Hui⁹ cõpoſita ſunt Aſſero / circũſero. Pliñ. lib. xxj. Et geniſtas circũſeri aluearijs gratiſſimũ: Cõſero / diſſero / deſſero / exero / inſero / interſero / obſero / reſero ꝛ ſubſero: quẽ habent penulti. coꝛ. de quibus locis ſuis.

Sero is. ſerui ꝑ diuiſas ſyllabas ſertũ / ſignificat admoueo. Uñ Aſſerere manũ veteres dicebãt cõpꝛehẽdere / cum eã pꝛehẽdebãt in libertatẽ. Itẽ texere ꝛ oꝛdinare: Qm̃ ea q̃ oꝛdinant annectunt inuicẽ atq; cohẽrent. Inde ſerta coꝛonẽ dicũtur ꝛ ſeries.

Seranus / cognomẽ ſumptũ a ſero ꝓ ſemino ſeu plãto. Coꝛnu. Q. Cincinatus cum ſuũ agrum ꝛ araret ꝛ ſereret. Dictatura ei a ppl̃o romano delata ẽ. Qui cõtra ſamnites ꝓfectus victoꝛ extitit / qui a ſerendo ſeranus appellatus eſt.

Series / oꝛdo ꝛ quaſi quẽdã rerũ cõtinuata pꝛogreſſio: a ſerẽdo. i. oꝛdinando dicta: vt in ſerie oꝛationis. i. in contextu. Uale. maxi. Quis cõpos mẽtis domeſticẽ peregrineq; hiſtoꝛiẽ ſeriẽ fẽlici ſuperioꝛũ ſtilo conditam vel attentioꝛe cura vel pꝛẽſtantioꝛe facundia traditurũ ſe ſperauerit?

Seres populi aſiẽ / ſcythicẽ a ſera vꝛbe ſic dicti: apđ q̃s arboꝛes ſunt: quẽ nõ ſolũ folia: ſed lanam quoq; pꝛoferunt tenuiſſimã. Nam ex earũ frondibus caniciem depectunt aqua perfuſam: ex quo vellere veſtimenta cõficiunt quẽ ſerica nuncupantur. Uirgi. Velleraq; vt folijs depectãt tenuia ſeres. Hui⁹ noĩs nominatiuus ſingularis eſt ſer. Sidonius Aſſyrius gẽmas ſer vellera / tura ſabeus. Auſo. Iam pelago volitat mercatoꝛ veſtifluus ſer. Nam ꝛ vermiculus ipſe: vt auctoꝛ eſt pauſanias ſer appellatur.

Sericus a. um. pe. coꝛ. qđ eſt cõfectũ ex ea lana. Uñ veſtem ſericã dicimus. Hinc fit holoſericus: vt veſtis holoſerica: ex ſerico cõtexta ſine alia materia. Subſericus. a. um. qđ nõ eſt plene ex ſerico.

Sericũ ſubſtãtiuũ / veſtis ſerica. Hiero. ad Paulã: Habeant ſibi cẽteri ſi velint ſuas opes: vaſe gẽmato bibant / ſerico niteant / plauſu ppl̃i delectent: ꝛ ꝑ varias voluptates ſuas diuitias vincere nequeant.

Sericatus / qui eſt indutus ſerico. Sueto. de Calig. Armillatus ĩ publicũ ꝓceſſit: aliq̃ñ ſericat⁹ ꝛ cycladat⁹.

Sericarius / textoꝛ ſericoꝛũ. Iuli. Firmic⁹ lib. viij. Matheſeos refert ſericariũ textoꝛẽ naſci q̃ habuerit hoꝛoſcopũ in. xxviij. parte arietis.

Serius / fluuius ciſalpinẽ Galliẽ per bergomatẽ agrum in Aduã fluens: a quo vallis ſeriana in eodẽ agro populoſa artificioſaq; noĩata eſt.

Serius a. um ſignificat graue. Terẽ. in eu. Ait rem diuinam feciſſe ꝛ rem ſeriã velle agere mecũ.

Serio aduerbiũ / ſignificat vere ꝛ cũ grauitate. Plaut⁹ in am. Nunc quidẽ ꝑter nos nemo eſt dic mihi verũ ſerio. i. ſine riſu. Teren. in eu. Miſit poꝛro oꝛare vt venirẽ ſerio. i. cum effectu.

Seria ſunt q̃ iocis opponunt. Nã ſunt vera ꝛ grauia. Acti⁹: Uos nugas affertis / nos ſeria loq̃mur. Mar. Parce pꝛecoꝛ ſocero ſeria foꝛſan amat.

Serus a. um. modo tardũ ſignificat. Plau. Quid tã ſera aduenis? Hinc col. li. j. cõparatiuũ foꝛmauit. Sationes eius duas ſeruam⁹: alterã maturã per mediã ſementẽ: ſerioꝛẽ alterã menſe febꝛuario. Actius: Ne ſi foꝛte paulo q̃ꝫ tu veniã ſeri⁹. Modo ſignificat grauem magnũ. Salu. Serũ bellũ in anguſtijs futurũ. Uirgi. Seraq; terrifici cecinerũt oĩa vates.

Sero aduerbiũ / ſignificat tarde. Senec. in trag. Sero nos illa referat ſenectus nemo ad id ſero venit. Aliquãdo ſignificat veſꝑe: qđ eſt poſt occaſum: aliquando poſt tp̃s. Qđ em̃ poſt ſolis lucẽ ẽ: id vere poſt tp̃s dici põt. Cice. Cũ accuſatoꝛ Milonis idẽtidẽ interrogatus ꝑſtaret: quo tpe clodi⁹ eſſet occiſus: vꝛbane r̃ndit. Sero quaſi poſt id tp̃s quo debuiſſet occidi.

Serũ ſubſtãtiuũ / ſignificat extremã partẽ diei. Liuius: Erat iam diei ſerũ. Sue. in Aug. Nec multo poſt nauali ꝑlio apud Actiũ vicit in ſerũ dimicatiõe pꝛotracta: vt in naui victoꝛ ꝑnoctauerit. i. in hoꝛam veſpertinam. Et ſerũ dicit aqua lactis ad m̃ltos moꝛbos vtilis. Uirgi. Acremq; moloſum paſce ſero pingui.

Serotinus a. um. pe. coꝛ. a ſero pꝛo veſpere fit hoꝛa ſerotina: ꝛ tp̃s ſerotinũ. Et ſerotinus a ſero pꝛo tarde: vt poma ſerotina quẽ poſt legitimũ tp̃s: vel tardi⁹ cẽteris matureſcunt. Col. li. iij. Locis frigidis ꝛ auctũni tẽpoꝛibus aquoſis pꝛecoces ſerito: locis hibernis ſerotinas ſerito.

Seria ẽ. vas fictile oblongũ. Liui. lib. iiij. de ſecun. bel. pu. Et in vico hiſtrio fontẽ ſub terra tanta vi aquam fluxiſſe: vt ſerias doliaq; q̃ in eo loco erãt pꝛouoluta: veluti impetus toꝛrẽtis tulerit. Eſt ꝛ ſeria nomẽ vꝛbis Tuditanoꝛũ in hiſpania.

Seriola dimi. a ſeria. Perſi. Seriole veterẽ metuẽs deradere limũ. Et ſerita eſt oꝛcarũ oꝛdo direct⁹.

Serapis is. idis. Et ſeraphis cũ ph ab aliquib⁹ ſcribit: cuius pe. indifferẽs eſt. Mar. Uincebant nec q̃ turba ſerapin amant. Idem Iſeũ ſeraphim nilus venerat oſirim. Fuit cognomẽ oſiridis. De quo ĩ dictione Apis dictũ eſt. Serapiũ vo dꝛ ẽdes ſerapidis: ſicut templũ Iſidis iſiũ. Lampriđ / in Alexãdro Iſiũ et ſerapiũ decenter oꝛnauit additis ſignis.

Seraphim cũ m tã neu. q̃ꝫ maſ. gene. eſt. Hiero. ad Furiã. Hẽc ſunt duo ſeraphim ter gloꝛificantia trinitatẽ. Seraphin cũ n pluralis numeri neu. generis eſt ꝓ Schoꝛo angeloꝛuꝫ. Unde quotidie in miſſis dicimus: Beata ſeraphin ſocia exultatiõe cõcelebꝛãt.

Serta coꝛonẽ dicunt a ſertis: hoc eſt a digeſtis inuicem floꝛibus frondibuſq;: ex quibus ab initio fieri coꝛonẽ ſolebant. Et ſubſtantiuũ eſt. Uirgi. Sertiſq; recentibus halant. Et ſerta ꝓcul tm̃ capite delapſa iacebãt. Cũ tñ dicam⁹ ſert⁹. a. um. vt ſertos floꝛes certas co-

ronas. Luc. Accipiunt ſertas nardo florēte coro nas.

Sermo/loquela a cōpoſitis ⁊ ſimul ꝯtextis verbis. Eſt
autē ſermo: vt Cice. lib. iiij. ad herē. ſcribit: Oratio re
miſſa ⁊ finitima quotidianę locutioni. Ser. Sermo
eſt conſertio orationis ⁊ confabulatio duorū vel plu
rium. Huius diminutiuū eſt ſermūculus. Hiero. ad
Mar. Duas epiſtolas quas ad ſororē tuā Paulam
huic ſermunculo annexui.

Sermocinor pe. cor. ſermonē facio. Pli. lib. x. Sup oīa
humanas voces reddūt pſyttaci ⁊ quidē ſermocinā/
tes. Hiero. Inter has ſermocinantes ſuſpiciūt alitē
corruū in ramo arboris conſediſſe.

Serenus a. um. pe. ꝓ. ſignificat trnnquillū ſine nubib⁹/
ſine imbre: qđ id maxime tp̄s ſationi aptū ſit. Qñq
ponit̄ pro ſicco. Vir. Vñ ſerenas vēt⁹ agat nubes.

Sereno as. clarifico/tranquillo. Virg. Vultu quo cęlū
tēpeſtateſq serenat.

Sereſco is/ſiccus fio/quaſi ſereneſco ⁊ ſerenus fio: quo
niā ſerenitas ſicca eſt. Lucil. Deniq fluctiuago ſuſpē
ſę littore veſtes Vueſcūt tandē candēti ſole ſereſcūt.
Aliqñ ſereſcere eſt in ſex abire. Pli. li. xj. Omne au/
tem lac igne ſpiſſat̄/frigore ſereſcit.

Seriph⁹/inſula in egeo mari vna ex cycladib⁹ vt Stra.
li. x. ſcribit. a qua fit adiectiuū Seriphi⁹ a. um. vt eſt
illud Temiſtoclis. Neq em̄ vel tu ſi athenienſis eēs
clar⁹ extitiſſes: aut ego ſi ſeriphius eſſem ignobilis.

Serpo is. pſi. ptū. ſignificat repo. ⁊ qñq quaſi i modū
ſerpētis circuio ⁊ paulatim decurro. Hiero. Cū leui
iuxta murmure ſerpet riu⁹. Hinc cōponūt̄ Inſerpo/
intro ſerpo. Claud. lib. j. Et raucū bibulis/inſerpere
murmur arenis. Proſerpo/porro ſerpo. Plini. Hęc
herba niſi ſata ſit mire ꝓſerpit. Hinc proſerpina.

Serpens/modo participiū/modo nomē tam maſculini
q̄ fęmi. generis. ⁊ generale eſt ad omnia quę ſerpunt
citra viſum pedū a ſerpendo dictū. Hinc Serpenti/
nus a. um. vt vox ſerpentina.

Serpula a veterib⁹ dicebat̄ quā nos ſerpentē dicimus.

Serpillus/herba paruoꝝ foliorū capillis ꝑ terrā ſerpē
tibus a quibus nomen accepit. Et in gręco aſpiratio
nez habet ερπιλλορ λεγ.ισιν οτι ερπωσο ερπι/
ιω. In multis enim nominibus quę in gręco aſpira/
tionem habent pro aſpiratiōe ſ ponitur εξ ſex hepta
ſeptē herpillū ſerpillū.

Serperaſta vocant̄ inſtrumenta quę geniculis pueroꝝ
alligant̄: vt cū his deprauata corrigant crura: a ſerpē
do dicta: ſerpunt em̄ magis pueri q̄ gradiantur.

Seruo as. libero. Virgi. Seruatū ex vndis ſtrophadū
me littora primū accipiunt. Itē cuſtodio tueor: vt dij
patrij ſeruate domū/ſeruate nepotez. Itē ſollicite ac
diligēter obſeruo. Plau. in aſi. Tuus ſeruus ſeruet
Veneri ne eas det an viro. Item inhabito/poſſideo.
Virgi. lib. iiij. geor. Centū quę ſyluas/centū q̄ flumi
na ſeruant. Itē Teneo. Idem li. vij. Curuā ſeruans
ſub imagiue falcē. Huius compoſita ſunt: Aſſeruo.
Plau. in cap. Aſſeruate iſtuz ſultis ſerui: ego ibo vt
couueniā ſenē. Cōſeruo. Cice. lib. ij. offi. Res familia
ris quęri debet his rebus a quibus abeſt turpitudo:
conſeruari aūt diligentia ⁊ ꝑſimonia. Obſeruo/pręſ/
ſeruo ⁊ reſeruo.

Seruus dict⁹ eſt a ſeruo as. Aug. li. xix. de ciui. dei. Ori
go vocabuli ſeruoꝝ inde credit̄ ducta/ꝙ hi q̇ iure bel
li poſſent occidi a victoribus conſeruabant̄: ſerui fie/
bant a ſeruādo appellati. Et eſt ſeruus q̇ dño alieno
cōtra naturā iuris inſtitutiōis ſubijcit̄. Huius dimi.
eſt Seruulus. Cōpoſitū ꝯſeruus/qui in ſeruitute pa
riter eſt: qui eiuſdem dñi ſeruus eſt.

Seruio is. iui. itū. proprie ad ſeruos pertinet. Eſt enim
ſeruire in ſeruitute eſſe. Interdū parcere/ſeruare. Te
ren. Rus habitatū abij concedens vobis: ⁊ rei ſerui
ens. Huius cōpoſita ſunt Aſſeruio. Cice. lib. ij. tuſ.
Toto corpore contentioni vocis aſſeruiūt. Deſer
uio/inſeruio/qđ eſt obſequor ⁊ quaſi officiū ſeruiētis
alicui ꝑſto/ſiue in rebus ⁊ negocijs alicui⁹ ſtudioſus
ſus ſum. Cice. lib. j. offi. A quo plurimū ſperant etiā
ſi ille his non eget: tamen ei potiſſimū inſeruit. Sub
ſeruio/parū vel leuiter ſeruio. Interdū quadro cōue
nio/reſpondeo. Terent. Venire me aſſimilabo: tu vt
ſubſeruias orationi vbicūq opus ſit verbis.

Seruitus pe. corre. ipſa ſeruiendi conditio. Aliqñ dña/
tus dicit̄. Terē. in an. Ut ſemper tibi apud me iuſta
⁊ clemens fuerit ſeruitus.

Seruitiū/idem qđ ſeruitus. Terē. Ego pamphile hoc
tibi pro ſeruitio debeo conari manibus/pedibus/no
cteſq ⁊ dies capitis periculū adire dum proſim. In
plurali ńo ſeruitia quādoq ipſi ſerui dicūtur. Salu.
Interea ſeruitia repudiabat quoꝝ in initio magnę co
pię ad eū concurrebant.

Seruile/qđ ſeruorū eſt: vł qđ ad ſeruos pertinet: vt ſer/
uilis conditio ⁊ ſeruile officiū.

Serapta/ciuitas phenitię/ apud quā naſcebat̄ vinū lau
datiſſimū. Unde ſeraptanū vinuz Sidoni⁹. Quęq
ſeraptano palmite miſſa bibas.

Serotum. vide in dictione ſcrotū.

Serbonis/pal⁹ iuxta mōtē caſiū auctor herodot⁹.

Seſſio/modo ipſum ſedendi actum ſignificat/mō ipſuz
ſedile. Cice. Tot locis ſeſſiones gymnaſioruz: id eſt
tot ſedilia.

Seſſiles pe. cor. lactucę dicunt̄ quaſi ſedentes.

Soſquialtera/proportio eſt q̄ tātūdē ⁊ dimidiū habet.

Seſquiplū/idem qđ ſeſquialterū qđ gręci hemolion ap
pellant. Verbū aūt ſeſqui vt Aug. interp̄tat̄ ꝓ eo qđ
eſt ſe abſq dictū videri pōt. Erat ⁊ vſurę genus ſeſcu
plum in iure pontificio dānatū. Qđ fit cū datur ſum
ma aliqua: ⁊ recipit̄ ſūma illa/cum ſua plica. i. medie
tate. vt diſ. xlvij. Nō licet fęnerari miniſtris altaris
vel lucra q̄ ſeſcupla dicunt̄ accipere. At ſexcuplū ꝑ x
dicit̄ quęlibet res ſexies multiplicata.

Seſquipes/vnū pedē ⁊ ſemis continet. Sic ſeſq̄mēſis
vnus menſis cum dimidia parte alterius. Var. li. j.
de re ruſ. Annus eſt diuiſus in quattuor partes tot⁹.
Et idem ſubtilius ſeſquimēſes in octo. Seſquilibra/
libra vna cum dimidio alterius. Seſquihora/vna ho
ra cum dimidia. Seſquiculeare/vas qđ ꝯtinet culeū
⁊ dimidiū alterius. Seſquimodius/qui cōtinet vnuz
modiū cum dimidia parte alterius. Var. lib. j. de re
ruſt. Ut nuces integras quas vno modio cōprehēde
re poſſis/ꝙ putamina ſuo quęq habent loco natura
compoſita cum eaſdem ſi fregeris vix ſexquimodio
concipere poſſis. Seſquiopera. Col. li. ij. Fabę occā
tur ſeſquiopera.

Seſtercius ⁊ ſeſtertiū per ſ ante t/quaſi ſemis terti⁹/eo
ꝙ cōtineat in ſe aſſes duos ⁊ dimidiatū tertiū. Vete/
ris cōſuetudinis fuit: vt ſemis anteponerēt: vt ſemiſ/
quartus/ſemiſquintus/ſemiſtertius: a quo Seſterti/
us. Et eſt cōpoſitio attico more facta. Illi em̄ επτα/
ημισυ ταλαντα. hoc eſt ſeptē ſemi talenta dixerūt
ſeruantes illud: vt expreſſius numerus ꝓ dimidio ca
peretur. Apud romanos ex ęre ſignato ꝯtinet libras
duas ac ſemis vel dipondiū ac ſemiſſem: ⁊ per duo
ll ⁊ ſ notabat̄: vt apud Cice. in ver. Valebatq mille
nūmos: vt ex Pli. intelligi licet: qui ſcribit Aſinium
celerē ſeſtertijs octo mulū emiſſe. Quod p̄ciū fuiſſe
octo miliū nūmū Macrobius tradit. Et nemo in or
dine equeſtri ſedebat ſpectaturus niſi ſeſtertia. xl. mi
lia poſſideret. Apud eruditos qñq ſeruat̄ vt ſeſterti⁹
maſculino genere vſurpēt ſignificātes minutulā ſum
mam ſeſtertia vero pro maioribus ſummis: vt. cccc.
ſeſtertia pro quadringentis milibus: q̄ ſūma eſt cēſus
equeſtris. Eſt etiā ſeſtertiū genus veli triplici licio te
xti: vt tertiū filū duob⁹ impar ſit. Suc. in Aug. Ita

vt in extremis ſpatijs ſubſultim dicurreret ſeſtertio
vel lodicula inuolutus. Hui⁹ diminutiuũ eſt Seſter
tiolus vel ſeſtertiolũ cum accentu in antepenul.

Sete dicuntur pili craſſiores rigidiqꝫ atqꝫ erecti quales
ſues habent. Unde ſetoſum, ſiue ſetigerũ animal vo
catur. Et a ſue dicte ſũt ſete: quaſi ſuete: a quo ⁊ Suo
ſuis deducitur.

Setuoſum/a veteribus dicebat̃ obſcurũ. Liui. Setuo
ſe abs te dat̃ qđ ꝯſecuta ſapiens egre cõtulit.

Setia/vrbs campanie: a qua ſetinũ vinũ. Mar. Pẽdu
la põtinos que ſpectat ſetia campos Exigua vetulos
miſit ab vrbe cados.

Seuerus a. um. pe. pro. quaſi ſecus. i. iuxta verũ: vel di
citur a ſeuus detracta a ⁊ prima ſyllaba correpta. Et
mõ ponit̃ pro graui ⁊ cenſorio. Uirg. Romulidis ta
tioqꝫ ſeni curibuſqꝫ ſeueris. Mõ pro crudeli ⁊ aſpo.
Idem: Qui tetrice horrẽtis rupes montẽqꝫ ſeuerũ.
Mõ pro triſti vitabili. Idem: Inuidia infelix furias
amnẽqꝫ ſeuerũ. Hinc Aſſeuero ⁊ perſeuero.

Seueritas/grauitas: que ẽ pars iuſticie qua iudex nihil
oĩno de ſupplicio remittit: neqꝫ a vero diſcedit adeo
vt videatur miſericordie contraria. Unde ⁊ pro cru
delitate ⁊ quadã nature toruitate ponitur: que ⁊ ſeue
ritudo dicitur. Plau. Quid illud eſt ꝙ illi caperatur
frons ſeueritudine?

Seuũ/pinguedo ex qua fiunt candele. Pliñ. lib. iij. Se
uum/ex omẽto pecudis. Serenus: Parua ſabuc⁹ in
eſt hircino collita ſeuo. Et eſt cornigerorũ dũtaxat q̃
in vna parte dentata ſunt: ⁊ que in pedibus talos ha
bent. Biſſulca vo ⁊ que pedes ſciſſos in digitos ha
bent ⁊ carent cornibus non ſeuũ: ſed adipẽ habent q̃
concretus eſt: ⁊ cum refrixit/facile frangit̃/ſempqꝫ eſt
in fine carnis ſine ſenſu: qꝛ nec arterias habet/nec ve
nas. Contra pingue inter carnẽ cutẽqꝫ eſt ſucco liqui
dũ: qđ etiã in aliquib⁹ ſine ſenſu eẽ manifeſtũ eſt. Un
de ſues viuẽtes a muribus tradũt roſas. Id pingue
in ſue Lardũ dicit̃. Hinc Seuoſus a. um. qđ inſtar
ſeui vngit. Legit̃ tamen ⁊ Sepum: a quo Seuo as.
ſeu ſepo as. qđ eſt ſeuũ impono ſeu candelas ex ſeuo
facio. Col. lib. ij. Ferijs autẽ ritus maiorũ etiã illa ꝑ
mittit far pinſere/faces incidere/cãdelas ſeuare: ſeu
vt quidã legunt ſebare/aut ſepare.

Seuoco as. penul. cor. ſeorſum ſeu in alterã partẽ voco
duco ve. Cice. li. ij. phil. Et ob ei⁹ conſilij ſocietatẽ cũ
interficeret̃. Ceſar: Tũ te a trebonio vidim⁹ ſeuocari

Sextans/ſexta pars aſſis: hoc eſt due vncie.

Sextarius/dicitur ꝙ ſit ſexta pars congij que menſura
apud antiquos tam liquidis q̃ aridis ſeruiebat. Ci
ce. li. ij. offi. Si emere ſextariũ aque mina cõgeret̃.

Sextula/ſexta pars vncie.

Sexus maſcu. generis: ⁊ hoc ſexus ſexi. Scđm Priſci.
Plau. in ru. Uirile ſexus nunqꝫ habui vllũ. Uar. lib.
j. de anal. Sexus vtrũqꝫ virile an muliebre an neutꝝ
ſit dici põt habitus vel natura ab ἕξω futuro indica
tiui: qđ eſt habebo aſpiratione in ſ mutata.

S Ante J

Sbilon inſulã indie eſſe docet. Aug. lib. xxj. de ciui. dei.
Que ex eo ceteris terrꝭ prefert̃/ꝙ omnis arbor que
in ea gignitur/nunqꝫ folijs nudat̃.

Si coniunctio quãdoqꝫ adiunctiua: vt Si venias faciã.
Quãdoqꝫ cauſalis: vt eris doct⁹ ſi legas. Quãdoqꝫ
approbatiua: vt Si ꝯceſſa peto. Et ſi qua eſt celo pie
tas. Ser. Ibi ſi exponit pro ſiquidẽ. Et tũc iungit̃ in
dicatiuo. Nam ſubiunctiuo cõiuncta abnegatiua eſt
vt facerẽ ſi poſſem. Ponit̃ interdũ pro vtinã. Uir.
libro. vj. Si nunc ſe nobis ille aureus arbore ramus
oſtendat. Interdũ pro poſtqꝫ. Teren. in Phor. He
rus ſi redierit molendũ vſqꝫ in piſtrino. Quãdoqꝫ ꝓ
non. Hier. in lib. j. Nume. Quibus iratus dñs iura
uit/dicens: Si videbunt homines iſti qui aſcenderũt
ex egypto terrã ⁊c. Nonnunqꝫ pro qꝛ ſeu ſiquidem.
Eſt eñ cõfirmãtis. Plau. in am. Si ſimilẽ rem ipe in
legẽ iuſſit eſſe iuppiter. Uir. li. j. geor. Ueſtro ſi mu
nere tellus Chaoniã pingui glandez mutauit ariſta.
Eius cõpoſita Sin/ſiqđ/ſiue/oſi/etſi/ſiclicet/ſiqs.

Si eſt vt admiſerit. i. ſi admiſit apud Terẽ.

Sibaris/oppidũ antiquiſſimũ ab vrbe. xij. milibus paſ.
diſtans. Aliud eſt oppidũ calabrie qđ trecenta mili
tum milia cõtra crotoniatas armauit. Cuius populi
ſibarite dicti ſunt de vicijs ⁊ luxuria intẽperãtes: qui
a crotoniatis turpiter victi fuere. Unde apud idone
os auctores ſibaris pro mollicie capitur/ꝙ ſcilicet
omniuz molliſſimi ⁊ delicatiſſimi fuerint ſibarite. Ex
quo vice prouerbij ſibaritice ⁊ ſibarice delicie dicun
tur: ⁊ ſibaritici ludi cũ modũ excedũt ſibaritici libel
li laſciui improbi petulãtes. A ſibaris etiã fit ſibari
tanus a. um. Scribitur a nõnullis per y ypſilõ. Fuit
⁊ hoc nomine fluuius in calabria. Et Iuuenis apud
Horatiũ. Lydia dic ꝑ omẽs te deos oro ſibarim cur
properes amando perdere.

Sibilus pe. corr. in ſingulari generis maſcu. In plurali
maſcu. ⁊ neu. Hiero. in lib. Iudi. Quare habitas int̃
duos terminos: vt audias ſibilos gregũ? Idem con
tra Ioui. Nec ſunt ſibila ſerpentis antiqui. Luc. lib.
ix. Cerberus orpheo lenibit ſibila cantu. Eſt autẽ ſi
bilus qui fit ore: vt equi/boues ⁊ hmõi/ſi ad bibendũ
ducant̃. Col. li. ij. Sibiloqꝫ allectari quo libentius bi
bant. Qđ tamen ⁊ de vento ⁊ hmõi dicitur. Uirgil.
in buc. Nam neqꝫ me tantũ veniẽtis ſibilus hauſtri.
Nec percuſſa iuuãt fluctu tum littora: Nec que ſaxo
ſas inter decurrũt flumina valles.

Sibilo/ſibilũ facio. Hiero. Per tranſlationẽ ad cbteſi.
Qđ per os eorũ intolerabilem diabolus ſibilet blaſ
phemiã. Huius cõpoſita ſunt: Aſſibilo/qđ eſt iuxta
ſeu retro ſibilo. Claud. lib. ij. Gorgoneiſqꝫ premens
aſſibilat hydris. Exibilo/extra vel valde ſibilo/aut tu
multuari ſibilatione eijcio. Cicer. in parado. Hiſtrio
ſi paululũ ſe moueat extra numerũ: aut ſi verſus ꝓnũ
ciatus vna ſyllaba breuior/aut longior exibilatur et
exploditur.

Sibylla cum y ante geminũ ll/puella dicit̃: cuius pect⁹
numen recipit: ⁊ que vaticinant̃: vt Lactã. ⁊ Uar. te
ſtantur. Et a conſilijs deorũ nunciandis veteres hoc
nomẽ impoſuerũt. Aeoles eñ σιους deos dicunt:
βουλη ſentẽtia ſeu conſiliũ dicit̃. Ergo ſibyllas q̃ſi
ſibullas. i. que dei ſentẽtias dixerũt. Hiero. ꝯtra Io
ui. ꝙ ſi eolici ſermõis genere ſibylla θεοβουλη ap
pellat̃ recte conſiliũ dei ſola ſcribit̃ noſſe virginitas
Sibyllas decẽ fuiſſe ſcripſit Uar. Prima fuit perſi
ca: ſecũda libyca: tertia delphica: quarta cimea in ita
lia: quinta Erythrea: ſexta ſamia: ſeptima cumana:
amalthea noĩe: Octaua helleſpontia: nona phrygia:
decima tyburtina noĩe Albunea. Suidas aũt plura
ſcribit de ipis ⁊ alio modo: ſed quoniã Suide noſtri
mentio facta eſt codices impreſſi ſunt emendãdi: vbi
eſt maximus error. nam dicit̃ σιβυλλα ρομαικη
λεξισ εστιν ερμηνευομενη προφητισ ηγουν
μαντισ immo debet dicere: σιβυλλα ρομαικη
λεξισ ουκ εστι σιοσ eñ eolice dicit̃ deus βουλη
cõſiliũ: quoniã ſcit deorũ ſecreta.

Sibur vnteres vocant callidũ ⁊ cautũ.

Sic aduerbiũ affirmãtis: vt feciſti ne hoc? Sic. Quan
doqꝫ ſimilitudinis. Uirg. Non ſic aggeribus ruptis
cum ſpumeus amnis exit. Qñqꝫ optãdi. Idem: Sic
pat̃ ille deũ faciat: ſic magn⁹ appollo. Eſt ⁊ cõiũctio
illatiua. Cice. Sic tot ſimul virtutes cõtinẽtie graui
tatis iuſtitie fidei defecerũt. i. igit̃. Nõnunqꝫ capit̃ ꝓ
valde. Apul. Nec ego rebar ſic multorꝫ id opus dic
rũ eſſe. Frequentius tamẽ in hoc ſenſu cõpoſitũ ſicqꝫ

reperiť. Duplicať etiam maioris expreſſionis cauſa.
Virgi. Sic ſic iuuat ire per vmbras. Fit aũt ſic a ſi.

Siccine/aduerbiũ interrogantis eſt. Plau. Siccine tu
illã? Siccine nos habes ludibrio omnis?

Sicut ⁊ ſicuti aduerbia ſimilitudinis ſunt. Interdũ ta/
men nõ res ſimiles/ſed diuerſas ⁊ plane ↄtrarias de
notant. Quintil. Sed hec eloquẽdi p̃cepta ſicut cog
nitiõi ſunt neceſſaria: ita nõ ſatis ad vim dicẽdi valẽt
niſi illis quedã facilitas que apud grecos lexis nomi
natur acceſſerit. Habet etiã venuſtatẽ atq; vtilitatez
magnã quotiens antecedentẽ ſententiã annectit cum
ſequenti. Pliñ. Ferunt craſſum auũ craſſi in parthis
interempti nunq; riſiſſe ob id Agelaſtũ vocatũ: ſicut
nec fleſſe multos.

Sicubi pe. cor. ſi alicubi. Hierõ. in prolo. Joſue. Et ſi
cubi ir antiquorũ voluminibus lectiõe dubitauerint
hoc illis cõferentes inueniãt qđ requirant.

Sicunde aduerbiũ/ſignificat ſi ex aliquo loco.

Sica/genus gladij breuioris/quaſi ſeca a ſecando.

Sicarius/q̃ ſica. i. gladio hominẽ interficit: per abuſſo/
nem diciť qui cedẽ telo quocũq; cõmiſerit.

Siccus a. um. per duplex cc: qđ eſt aridũ ⁊ ſine humore.
Virgi. Summa petit ſcopuli ſiccaq; in rupe reſedit.
Per trãſlationẽ ponitur pro exercito quaſi nimio la
bore exhauſto. Plau. Siccũ/frugi/continentẽ amã/
tem vxoris maxime.

Siccitas ⁊ ſiccitudo. Col. lib. ij. Si vero torpor celi ſic/
citaſq; regionis ſuadebit februario ſtatim proſcindẽ
di ſunt.

Sicco as. tam in paſſiua q̃ in actiua ſignificatione repe
ritur. Lactã. lib. vij. Flumina ⁊ ſtagna ſiccauerint: id
eſt ſicca facta fuerint. Col. li. ij. Si humidis erit abũ/
dantia vliginis ante ſiccetur foſſis. Huius cõpoſita
ſunt Aſſicco/qđ eſt valde ſicco. Idem in codẽ: Ea cũ
ſpicas ediderint prius q̃ ſemina hyent eſtib⁹ manu
carpunť ⁊ ſuſpẽſa in ſole cum aſſiccauerint recõdũ
tur: atq; ita repoſita perrẽnãt euo diutius q̃ cetera.
Abſicco. Idem lib. j. Plurimũ refert non abſiccato
ſicco fimũ vires cõtinere ⁊ aſſiduo macerari liquore.
Deſicco/valde ſicco. Exicco/extra ſicco/euacuo.

Siccesco is. a ſicceo es. Pli. lib. xviij. Aquilonẽ p̃nunci
at terra ſicceſcens/ſed roreſcens repente hauſtrũ im
miſcet in rore occulto. Col. lib. vlti. Fenũ grecũ vete
re vino macerato: deinde in ſole exponito/aut in fur/
no vt ſicceſcat. Hinc Aſſicceſco. Idem ibi: In muria
luere optet ⁊ exp̃ſſos in cratib⁹ pãdere dũ aſſicceſcãt.

Siccaneus a. um. qđ eſt naturaliter ſiccũ. Col. li. ij. Ei⁹
prati animaduertimns duo genera: quorũ alterũ eſt
ſiccaneũ: alterũ riguũ.

Sicera peñ. cor. nuncupať omnis potio apud hebreos
que inebriare poteſt: vt ſcribit Hierony. ad Nepo.
Siue illa que fermẽto cõficiť: ſiue pomorũ ſucco aut
faui decoquũtur/in dulcẽ ⁊ barbarã potionẽ aut pal/
marũ fructus exprimũtur in liquorẽ/coctiſq; frugib⁹
aqua pinguior coloratur.

Sicãbri/populi germanie menapijs finitimi ad vtrãq;
rheni ripam habitãtes. Hi crines natura flauos ha/
bent: quos creſcere ſinũt ⁊ artificio quodã intorquẽt.
Mar. lib. j. Crinibus in nodũ tortis venere ſicãbri.
quidã cum y greco ſcribunt.

Sicani/populi hiſpani a fluuio ſicare dicti. De q̃ Luc.
Heſperios inter ſicaris non vltimus amnis. hi duce
ſiculo excluſis aboriginibus italiam tenuerũt ipſiq;
poſtea ab illis pulſi quos ante pepulerãt inſulã vici
nam italie occupauerũt: ⁊ eã ſicaniã a ſuo nomine nũ
cupauerunt. Huius dictionis ſyllabica indifferenter
ponitur. Virgi. lib. iij. Sicano pretenta ſinu iacet in/
ſula cõtra. Syrius li. xiiij. Sidera eliſeis aderat gẽs
ſicana votis.

Sicania/dicta eſt ſicilia a ſicanis populis qui primi eam
inſulam incoluiſſe feruntur: qui tamen non ſunt in/
digene/ſed hyſpani. Sicilia vero a ducis nomine: vt
inquit Seruius.

Sicaris penulť. cor. nomen eſt fluuij in hyſpania: a quo
ſicani populi dicti ſunt.

Sicionia/inſula eſt in mari egeo ex oppoſito ad epidau
rum. Alta quidẽ ⁊ eminens: vt refert Pli. Eſt ⁊ Sy
cionia ſeu ſycion vrbs in achaia nõ procul a corintho
in qua primus regnaſſe ferť Aegialeus: que nũc Cla
rentia dicitur Sycionẽ fuiſſe officinar̃ omniũ metal/
lorũ patriã. Pli. ſcribit: In ea etiã Cicerõe teſte mol
les ⁊ muliebres calcei confici ſolebant. Unde Sicy
onia calceamenta dicta ſunt. Lucil. Et pedibus leua
ſicyonia demit honeſta.

Sichem/filius chanaã q̃ ciuitatem ſui nois edificauit in
phenice que Sidon a grecis appellata eſt.

Sicilia/italie inſula a Siculo Neptuni filio dicta. Uel
ſicilia quaſi ſicelita: hoc eſt execta. Nam olim agro
Brutio ãnexa: mox interfuſo mari ſiculo auulſa. Ob
hoc greci rhegyo nomẽ dedere quaſi auulſo. Unde
Virgi. lib. iij. Hec loca vi quõdã ⁊ vaſta cõuulſa rui
na (Tm̃ eui longinqua valet mutare vetuſtas) Diſſi
luiſſe ferunt cum protinus vtraq; tellus Una foret.
Eam greci ſiceliã dixerũt. Olim trinacria appellata
eſt ꝙ tria acra: hoc eſt tria cacumina habeat. Nã tri/
bus promõtorijs in diuerſa procurrit. Uel Trique/
tra/ꝙ triãguli figurã habeat hmõi Δ. Triquetrã em̃
figuram triangularẽ dixerũt. Quorũ vnus angulus
qui in meridiẽ vergit/pachynus diciť. Alter Pelor⁹
qui ad ſeptentrionẽ ſpectat ⁊ ab italia mille quingen
tis paſſibus diſtat. Tertius lilybeus qui carthaginẽ
maxime ſpectare videť ⁊ ab aphrice littoribus. cxx.
milibus paſ. diſtare prodiderũt. Hec ab oriente ⁊ oc
cidẽte ſeptentriõeq; tyrrheno mari a meridie aphri/
co alluiť. Patet in longitudine a peloro vſq; ad pa/
chinũ milia paſ. clxxxvij. In latitudine. clxxxix. Sica/
nia preterea dicta eſt a ſicanis hiſpanie populis q̃ du
ce ſicano primũ in italiã veniſſe ferũtur. Hec a prin/
cipio: vt Juſti. ſcribit Cyclopũ patria fuit: quibus ex
tinctis eolus regnũ inſule occupauit. Unde Virgi.
lib. iij. Ignariq; vie cyclopũ allabimur oris. Et illud
Exulat ethneos vidit cyclopas vlyſſes. De hac Dio.
ſic ſcribit: Sicilia optima inſularũ omniũ antiquita/
te rerum ceteras antecellit. In ea ſunt panorm⁹: Ca
thana/Syracuſe. xj. olympiade condite. Preterea
Meſſana/Eryx ⁊ Leõtinũ/Gorgie philoſophi pa/
tria. Ibi Arethuſa fons. Eryx ⁊ etna montes. Eſt et
Sicilia herba a ſiciliendo dicta: quã alio nomine Fe
nogrecũ vocãt/ꝙ nulli⁹ fere cultus ſit/ſed tm̃ ſiciliť:
hoc eſt ſecať. In ea primuz ſeminatũ eſt: ⁊ Comedia
primũ inuenta eſt. Hic archimedes natus q̃ ſiderum
diſciplinã machinatus eſt. In ea ſpecus leſtrigonuz
vbi habitabant ⁊ Achates lapis inueniť.

Siciliẽſes dicunť qui alibi orti in ſicilia verſanť.

Siculi/qui e ſicilia ſunt/vť incole/vel indigene. Siculũ
mare anguſtũ atq; anceps alterno curſu modo i thu
ſcum/modo in Ionium pelagus influit verticoſum ⁊
ſcylle ac charybdis ſeuitia inclytũ.

Sicilis idis forma greca a Sicila fit. Virgi. Sicelides
muſe paulo maiora canamus.

Siciliſſo as. ſicula lingua loquor. Plau. Nõ atticiſſat:
ſed ſiciliſſat.

Sicileo es. ſiciluí: vť ſicilio is. iui. itũ. Sicilire eſt q̃ ma
le ſecta ſunt ſecare: vt fit cum feniſeces pretereunt in
pratis: Pli. lib. xviij. Prata quotiens ſecta ſunt/ſici
lire optet: hoc eſt qđ feniſeces p̃terierũt ſe. care Uar.
lib. j. de re ruſ. Quo facto ſiciliẽda prata. i. falcib⁹ cõ/
ſectanda que feniſece p̃terierũt/ac quaſi herba tube/
roſum reliquerunt campũ: a qua ſectione arbitror di
ctum ſicilire pratum.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sicilicus ſcrupulos ſex cõtinet: dict⁹ ꝙ ſemiũciã ſecet.

Sicilices/haſtarũ ſpicula lata.

Siclus apud hebreos dr̃ vncia. Apud grecos latinoſqꝫ quarta pars vncię ⁊ ſtateris medietas drachmas duas appendens.

Sicimina quidã ita ediſſerunt inquit Hiero. vt ea gen⁹ arborũ appellare velint que paleſtine naſcunt̃ in cãpeſtribus q̃ ſi nõ vellicent̃ amariſſimas caryculas faciunt: ⁊ a culicibus corrũpunt̃ nobis aũt qꝛ ſolitudo in qua morabat̃ Amos nulla hmõi gignit arborem magis videt̃ rubos dicere qui afferũt moras ⁊ paſtorum famẽ ac penuriã conſolantur.

Sicimniũ/genus veteris ſaltationis quaſi ſiticiniũ: hoc eſt cantũ apud ſitos. Unde Siticen q̃ apud ſitos canere ſolitus eſt: hoc eſt vita functos ⁊ ſepultos.

Sidon vrbs phenicis inſignis cananeorũ ad aquilones reſpiciens: ⁊ poſtea regionis iudeę: hãc phenices: vt quidã aiunt cõdidere qui terręmotu relicto patrio ſolo aſſyriũ ſtagnũ primo mox mari proximũ littus incoluere: condita vbi vrbe quã a piſciũ vbertate ſidona vocauere: eo ꝙ tali noĩe piſcem vocent. Sed deinde poſt multos annos expugnati ciues ſunt qui nauibus appulſi Tyron vrbem anno troianę cladis cõdiderũt. Hanc Euſta. a Sida Beli filia dictã putat. Ioſephus a Sichẽ filio chanaan q̃ apud hebreos etiã ſichẽ vocat̃. Hinc Sidoni⁹ a. um. vt veſtis ſidonia: id ẽ purpura: quoniã Sydon in tyro eſt. Et licet do. ſyllabã correptã habeat. Uirg. Sidoniaſqꝫ oſtentat opes. Et Sidonio eſt inuectus equo. Inuenit̃ tamẽ quãdoqꝫ producta: vt apud eũdẽ: Obſtupuit primo aſpectu ſidonia dido. Sicut in primitiuo: Teucrum memini ſidona venire.

Sidonij populi ſidonis vrbis. Sidones ṽo ppl̃i thracũ prope hebrũ quos Pli. Sidonos appellat. Sũt ⁊ alij ſydones in ſcythia.

Sido is. ſedi ſeſſum. Mutuat̃ enim p̃teritũ a ſedeo. Eſt autẽ ſidere deorſum deſcẽdere ſeu ad ſedendũ/ firmãdum/manendũ ve ponere. Uirgi. Sedibus optatis gemina ſup arbore ſidũt. Hui⁹ cõpoſita ſunt Aſſido cõſido/circũſido/deſido/inſido/obſido/pſido/qđ eſt valde ſeu perfecte ſido/perſiſto. Uirgi. lib. iij. Geor. Turpis oues tentat ſcabies vbi frigidus imber Altius in viuum perſidit ⁊ horrida cano Bruma gelu. Subſido/ſubdus cado/deſcendo/decurro. Uirg. li. v. Subſidunt vnde tumidũqꝫ ſub axe tonanti Sternitur ęquor aquis. i. ſublabunt̃. Ouid. li. j. me. Iam mare littus habet plenos capit alue⁹ amnes. Flumina ſubſidũt colles exire vident̃. Iuſſit ⁊ extẽdi cãpos ſubſidere valles. i. deſcendere.

Sideritis/lapis quẽ alio nomine heracleon alio Magnetem vocamus ἀπὸ τοῦ σιδήρου: hoc eſt a ferro. Nam a magnete trahit̃ ferrũ.

Sidus licet quidã grecũ eſſe velint ⁊ ἀπὸ τοῦ σὺν: qđ eſt ſimul ⁊ εἰδεῖν videre ꝙ plures ſtellę ſimul cõſpiciantur. Alij ab συνοδεύω: qđ eſt cõmeo ⁊ ꝯuenio: vt ſit plurimũ ſtellarũ conuẽtus: latinũ tamẽ eſſe putatur: ⁊ a ſido deduci quod eſt fixus maneo: ꝙ ſidera inſidant. i. fixa ſtent. Eſt enim ſidus qđ aliqđ ſignum cõpluriũ ſtellarũ cõpoſitũ eſt: vt aries/taurus/andromeda/perſeus/corona ⁊ quecũqꝫ variarũ genera formarũ cõpoſita ferunt̃ in cęlũ recepta. Stella ṽo ſingularis eſt que non admixta alijs ſola fert̃. Sic apud grecos aſter ⁊ aſtron diuerſa ſunt. Et aſter/ſtella vna Aſtron ſignũ ſtellis coactũ: qđ nos ſidus vocamus. Quãdoqꝫ tamẽ ſidus ꝓ ſtella ponit̃. Cice. Itaqꝫ neſciũt hos ſiderũ errores. Quinti. Quid hec fulgẽtiũ ſiderũ venerãda facies: q̃ quadã velut infixa ac cohęrentia perpetua ſemel capta ſede collucẽt. Alia toto ſparſa cęlo vagos curſus certis emetiunt̃ erroribus.

Sidere⁹/ſiderea ſidereũ: qđ ex ſidere eſt; vt ſplendor ſidereus. Aliquãdo ponit̃ pro alto. Mar. Hic vbi ſidereus propius videt aſtra coloſſus. Aliqñ ꝓ fulgẽti. Uirgi. Et ſplendidus ethra ſiderea polus.

Siderari eſt ſidere afflari. Hinc Sideratio morbi gen⁹ partem aliquã corporis ſępe pene totũ corpus ꝑcutientis ſubito atqꝫ exiccãtis ⁊ plerũqꝫ hominẽ enecãtis/ꝙ cum repentino quodã eueniat impetu ⁊ e cęlo vi quadã ſideris prouenire putat̃. Unde Pli. Sideratio tota e cęlo ẽ. Idcirco a ſidere nomẽ aſſumpſit. Sideratio etiã dicit̃ ꝙ corpus ſtupore quodã attonitum ſubito cõficiat. Nec in humanis tm̃ corporibus ſed in arboribus ac plãtis ſideratio eſt quãdo vaporum ſiccitate arbores moriunt̃: vt inquit Pliñ. lib. x. Hũc morbũ gręci ἀστροβολίαν noĩant a ſideris ꝑcuſſiõe maxĩo ſaturni ⁊ martꝭ coitu in ſede virginis aut geminorũ lunę ſoliſqꝫ defectu. Sic deſiderati dicuntur q̃ ſidere vexant̃ ⁊ lędunt̃. i. q̃ vim ⁊ malignitatem alicuius ſideris ſtatutis tẽporibus ſentiũt. Pli. fluuiatiliũ ſilurus caniculę exortu ſiderat̃ ⁊ als fulgore ſopit̃. Plau. Sideratus eſt moueri nõ põt. Hinc ꝑſiderari dicit̃ cum maturius hyberna tẽpeſtas mouetur quaſi ſideris tempus.

Siderites peñ. pro. herba que ⁊ aſteriſcũ: folio ſimilis ocymo nigrior tm̃ naſcens in tegulis parietiniſqꝫ.

Sifilatores a veteribus dicebant̃ ſimilatores ⁊ Sifilare: qđ nos ſibilare dicimus.

Signũ proprie eſt parua quędã ſignificatio/indicãs totius rei qualitatẽ inquit Do. Terẽ. Num eius color pudoris ſignũ vſqꝫ indicat? Hinc litterarꝫ notę ſigna dicunt̃. Item notę genitiuę ⁊ q̃ pecudibus inurũtur. Hinc duodecim ſigna cęleſtia ſigna dicũt̃ q̃ in zodiaco ſunt: qꝛ notę quorundã animaliũ ſunt q̃ ad naturã ſolis iure referũtur: ſcꝫ Aries/taurus gemini cancer leo/virgo/libra/ſcorpius/ſagittarius/capricorn⁹/aq̃rius piſces. Itẽ ſignũ vexillũ dicit̃ ab effigie animalium que in vexillis fieri cõſueuerũt. Luc. Signa pares aquilas ac pila minantis pilis. Hinc anteſignanus ſignorꝫ propugnator qui ante ſignũ conſtituitur in acie. Signa quoqꝫ dicũt̃ ſculptilia ſiue fuſilia ad effigiẽ animaliũ fabricata quemadmodũ tabulę opa pictorũ. Unde ſigna ⁊ tabulas dicimus pro celatis opibus atqꝫ depictis. Siquidẽ in tabulis antiq̃ pingebant non in parietibus. Tabulę igit̃ picturę ſunt ſigna ṽo ſtatuę. Unde apud Sal. Signa ⁊ tabulas pictas vaſa celata mirari ea priuatim ⁊ publice rapere delubra ſpoliare. Hinc fit inſignis. In figuris autẽ vt Aug. li. de quãtitate animę ſcribit ſignũ dicitur ſi principiũ lineę eſt/aut etiã finis/vl̃ cum oĩno aliquid notat qđ ſine partibus intelligẽdũ ſit/nec tñ obtineat figurę mediũ Pũctũ cum mediũ tenet figurę. Eſt igit̃ ſignũ nota ſine partibus: punctũ nota mediũ figurę tenens. Ita fit vt omne punctũ etiã ſignũ ſit: nõ autẽ omne ſignũ punctũ videatur.

Sigillũ diminutiuũ. i. paruũ ſignũ pro vt ſignũ ſtatua ſignificat.

Sigillatim aduerbiũ/ſignificat per ſingulos.

Sigillo as. ſignũ imprimo. Hinc ſigillate dicũtur litterę. i. clauſę ⁊ a nullo impreſſę ꝑpter qđ veteres ſigillare pro claudere vſurpabant. Uar. Cõtra lex nimis impia eſt/ne filij patribus luce ſigillent oculos.

Sigillaria opa ſunt paruę imagines fictilib⁹ deſcriptę dicta a ſigillis. i. paruis ſignis.

Sigillaria/vicus erat vbi ſigilla vendebant̃. Gel. li. v. Sigillaria forte in libraria ego ⁊. L. Paulus apud poetam conſederamus.

Signifer/q̃ ſigna fert: hoc eſt vexillifer. Et ſignifer dicitur circulus in quo. xij. ſigna ſunt q̃ gręce zodiac⁹ appellatur ab effigie animaliũ que in eo ſunt.

Signo as. ſignũ imprimo. Uirg. Et ſũmo veſtigia puluere ſignent. Unde ſignare epiſtolã dicimus anulo

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ſignū imprimere. Cuius contrariū eſt: Reſigno / qđ
eſt deleto ſigno aperio. Sic ſignatā pecuniā dicim⁹.
Hiero. Habitacula in quibus ſcabre etiā incudes ⁊
mallei quibus pecunia ſignat̃ viſebant̃. Sic ſignata
pecora que ſignis notata ſunt: ⁊ quę notā inuſtaz ha/
bent. Interdū ſignare ſignificat oſtēdere / indicare ſi/
gno. Plau. in Ciſ. Cui hęc excidit ciſtella: recte eccū
locus ſignat vbi ea excidit. Idem hic meretricē depe
rit ſignat tamē ſe eā non amare. Interdum ſcribere.
Col. lib. j. Huc pertinet pręclara noſtri poetę ſentē/
tia. Laudato ingētia rura / exiguū colito. Qđ vir eru
ditiſſim⁹: vt mea fert opinio traditū vetus pręceptū
numeris ſignauit. Unde ⁊ ſubſignare ſubſcribere di
cim⁹. Et ſignare deſignare. Uirgi. lib. ij. geor. Quin
etiam cęli regionem in cortice ſignant. Huius cōpo
ſita ſunt: Aſſigno / qđ eſt attribuo. Dona. Cice. lib. j.
ad heren. Sed ſi quo tardius hęc q̃ ſtudes abſoluet̃
tum rerū magnitudini / tum occupationibus aſſigna/
re debebis. Lactā. lib. iij. Exiſtimauit oportere etiaz
mulieres militare ⁊ cōſilijs publicis intereſſe: ⁊ ma/
giſtratus ingerere ⁊ imperia ſuſcipere: ita his arma
⁊ equos aſſignauit. i. dedit. Cōnſigno ſigillo. Plau.
in cur. Eamus intro nunc vt tabellas conſignemus.
Lactā. lib. de ira dei pro mando vſurpauit. Cū hęc
etiam ſcriptis ad ęternā memoriā cōſignaret. Circū/
ſigno. Col. li. iij. In his deinde obſeruato gēmā quę
bene apparebit certamq; ſpeciem germinis habebit
eam vndecim digitis quadratis circūſignato. Deſi/
gno / exigno / perfecte ſigno / noto ve. Liui. lib. j. Eiq;
ſacra omnia exſcripta / exignataq; attribuit quib⁹ ho/
ſtijs / quibus diebus / ad quę templa ſacra fierēt. Ob/
ſigno / reſigno ⁊ ſubſigno.

Significo as / ſignū facio ſiue per ſigna notuz facio / de/
monſtro. Cice. Heu quę ſignificatio doloris. Hinc
conſignifico. Apul. Ea furoris conſignificatione per
territi omnes.

Signatores dicebātur: qui aut teſtamēt̃ / aut cauſis ſe
ſubſignabant. Sal. Multis modis mala facinora do
cebat ex illis teſtes ſignatoreſq; falſos cōmodare fi/
dem fortunas pericula vilia habere.

Signatorius a. um. qđ ſignat: ſeu quo ad ſignandū vti/
mur: vt ſignatorius anulus. Ualeri⁹ maxi. Ut anulo
quo ſignatorio vtebat̃. Paul. iuriſcōſultus. Annu/
lus ſignatorius ornamenti appellatione nō cōtinet̃.

Signaculū / proprie eſt ſignū alicui rei impreſſum / vt la
teat quouſq; reſeretur.

Signio is. ui. tum. ſigno aliquo noto: a quo fit compoſi
tum Inſigino. Inde inſignitus.

Signinū op⁹ qđ fractis teſtis addita calce conficiebat̃.
Col. li. j. Cuius ſolū terrenū prius q̃ conſternat̃ per
foſſum ⁊ amurca recenti madefactū: velut ſigninum
opus pilis condenſatur.

Signia / vrbs campanię in lepino monte poſita. Colu.
Quę marrucini / quę ſignia monte lepino.

Sigeū / Troię promōtoriuz appellatū eſt propter her/
culis taciturnitatē. Hic enim quia ꝓhibitus hoſpi/
tio fuerat / ſimulauit abſceſſum: moxq; per ſilentium
aduerſus troiam veniens eā cępit. σιγην enī ſilētiū
facere gręci dicunt: tū cōtra Suidas aliter dicit: inq̄t
enī σιγειον πολισ του τροαδοσ ο απο ταυτησ
σιγιευσ και σιγειον ακροτεριον.

Sigma atis. menſula exculta quę ſex capet conuiuas in
ſimilitudinē elemēti gręcanici. Unde forte ⁊ nomen
accepit quemadmodū ҫeta ſiue ҫetecula a ҫ litterę fi/
gura Lāpridius de helioga. Primus inuenit ſigma
in terras ſternere. Idē: Ut de croco ſtigma ſtrauerit
cū ſūmos viros vocaret ad prandiū.

Sileo es. lui. ſignificat taceo: Quis inter ſe differāt ꝙ ſi
lere dicat̃ qui nondū cępit loqui. Tacere qui iam cę/
pit. Si hęc differentia vera eſt quaz ponit Ser. falſi
ſunt qui dicunt Silere factitiū verbū eſſe ab ſ litte/
ra q̄ ſilētij nota eſt: qm̄ in ludis litterarijs / publiciſq;
conuenientibus dū volunt ſilentiū indicere ſ litteraz
q̄ſi ſibilādo ꝓnūciāt. Hinc fit cōpoſitū Cōſileo.

Sileſco / tacitus fio. Teren. in adel. Quid ego nūc agā
niſi dum hę ſileſcunt turbę. Interea in angulum ali/
quo abeam.

Silentiū / tatiturnitas. Unde ſilentiū noctis pro intem
peſta nocte ponit̃ quā alij cōcubium: alij conticiniū
vocant.

Silentia dicunt̃ loca in quibus ſiletur.

Silenus / bacchi nutricius fuit.

Silanius / mōs hibernię inſulę altiſſimus: a Silanio re/
ge in vertice eius ſepulto dictus.

Siler generis neutri / arbor quā vulgo ſalicē vocāt. Uir
gi. lib. ij. geor. Namq; alię nullis hominū cogentib⁹
ipſe Sponte ſua veniūt cāpoſq; ⁊ flumina late Cur/
ua tenent: vt molle ſiler / lenteq; geneſte. Siler gene
ris maſcu. fluui⁹ picētinorū iuxta Salernū decurrēs
qui ⁊ ſilerus đr. Luc. libro. ij. Radenſq; ſalerni tecta
ſiler. Hic Lucaniā diuidit a picentinis campanoruz
cuius aqua virgulta indureſcunt: vt inquit Syrius.

Silerus peñ. cor. fluuius de quo modo ſyrius lib. viij.
Nunc ſilerus quo nutrit aquis.

Sile / herba quā alio noie Siſelin vocāt cuius vel radi/
ce vel ſemine vinū condiebāt: qđ ante meridiē ſume/
re mos erat: ꝓpterea ſilatū antiqui dixere.

Sil ſilis / idem qđ ceruleū: vt eſt apud Pli. lib. xxxv. Au
ſo: Sit ne peregrini vox nois an latij ſil.

Silus / naſus ſurſum verſum aduncus. Unde galee q̄q;
a ſimilitudine ſilę appellatę ſunt: quemadmodū Si/
mus vocatur qui preſſis eſt naribus.

Silis / amnis Uenetię primus in ſtagnū cadēs: vbi nūc
habent̃ ſuburbanę Uenetiarnm inſulę / Murianum
Torcellumq;.

Silli per duplex ll. Nam apud grecos σιλλοι ſcribi/
tur pro dicacitatib⁹ ⁊ ſalibus. Unde Gel. refert Ti
monem quendā ſcripſiſſe librū maledicentiſſimū qui
ſillos inſcribitur.

Sillo / qui prominentia habet ſupercilia a Sileno quez
hirſutis ſupcilijs fuiſſe tradunt.

Silicia ſiue ſilicula / herba quę alio noie dicit̃ fenū grę/
cum ⁊ telis a diaſcoride vocatur.

Silex maſ. generis / lapis durus: ex quo ignis excuti ſo/
let: dictus ꝙ de eo ignis ſaliat: vel ꝙ ſilentem intra ſe
ignē habeat: qui attritu aut ꝑcuſſu excitet̃. Uirgi. li.
vij. tamē fę. genere vſus ē. Stabat acuta ſilex ꝓciſis
vndiq; ſaxis. Oui. li. vij. me. Aut vbi terrena ſilices
fornace ſoluti. Hunc lapidē iuraturi ꝑ iouē tenebant
dicentes: Si ſciēs fallo qui me deſpicit ſalua vrbe / ar
ceq; is me eijciat vti hunc ego lapidē.

Sileceus. a. um. qđ eſt ex ſilice.

Silicatus a. um. qđ eſt ex ſilice factū: vnde ſtratę vię di/
cuntur ſilicatę.

Silicerniū varie exponi ſolet: ſcribit Nonius eſſe fune/
bre cōuiuiū / qđ ſenibus exhibet̃. Feſtus docet eē far/
ciminis genus quo familia in luctu a fletu purgat̃: q̄
cuius noie inſtituebat̃ ea res is iam ſilētiū cerneret.
Cicil. Credidi me ſilicerniū eius eſſe eſux. Dona. in/
quit eſſe cęnam quę infert̃ dijs manibus: vel ꝙ eā ſi/
lentes cernāt vmbrę: vel ꝙ q̄ hęc inferūt cernant neq;
deguſtent. Nam de his quę libant̃ inferis q̄ſq̄s ede/
rit aut biberit funeſtat̃. Hinc Teren. in adel. appel/
lat ſenē ſilice. niū q̄ iamiā ſilētibus cernēdus ſit. Alij
Silicerniū nomē fictū a Terētio exiſtimarūt ꝓ ſene
ꝙ incuruitate ſilices ſpectet. Qui recte ſentiūt / affir/
mant ſilicerniū funebre conuiuiū eſſe qđ apud vete/
res ſenibus exhiberi ſolebat: dictū ꝙ cum ſilētio edē/
tes cernerent̃: vel ꝙ cogitarēt ſe mox illū ſecuturos.
Quapropter abeūtes a cōuiuio: veluti ſe ampli⁹ nō

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

viſuri mutuo ſe ſalutabant. Var. Funus executi lau/
de ad ſepulchrū antiquo more ſilicerniū cōfecim⁹:id
eſt coniuiuz in quo pranſi diſcedentes dicimus alijs
alij vale. Silicerniū ergo. Teren. ſenem vocat atq̧
decrepitū.i.dignū: vel cui ſilicerniū fiat: vel qui ad ſi/
licerniū vocetur.

Siligo pe.corre.a Priſcia. ſumit̃ pro maguderi:qui li.
vij.inducit. Plau.in ru. Seu tibi confidis fore mul/
tam maguderim id ē frugis genus:hoc eſt caulis qui
naſcit̃ ex ea parte cuius radix ſirpis auellit̃: vel poti⁹
vt alij dicunt ſiliginē. Pli. vo ſiligo nūq̄ matureſcit
pariter:nec vlla ſegetū minus dilationē patit̃:ꝓpter
teneritatē his q̄ maturuere granū demittētibus/ſed
minus q̄ cetera frumēta in ſtipula periclitat̃:quoniā
ſemꝑ habet tectā ſpicā:nec rorē cōtinet:qui rubiginē
faciat. Idem lib.xvj. Siligine lautiſſimus panis pi/
ſtrinarūq̧ opera laudatiſſima pręcellit in italia. Col.
lib.ij. Omne triticū ſolo vliginoſo poſt tertiā aratio
nem cōuertit̃ in ſiliginē. Ex quo hic patet ſiliginē eē
tritici genus. Hinc Siligineus a.um.qđ eſt materia
tum ex ſiligine: vt panis ſiligineus quē Seneca com
mendat his vbis: Malū panē inq̄s: expecta bonus
fiet:etiā illū tenerū tibi ⁊ ſiligineū fames reddet.

Siliqua pe.cor.foliculū/ſeu integumentū vbi grana le/
guminū includunt̃:⁊ ſi qđ leguminibus eſt ſile. Vir/
gi.lib.j.geor. Grandior vt fętus ſiliquis fallacibus
eſſet. Pli.lib.xviij.de fabis loquēs ait. Nam ſiliquę
cauleſq̧ gratiſſimi ſūt pabulo pecori. Neſcio an Am
bro.de hac intelligat/cū ſuꝑ Lucā inquit: Qui autez
aptior hmōi cibus q̄ is qui ſiliquę modo int⁹ inanis
foris mollis eſt quo corpus nō reficit̃/ſed implet̃: vt
ſit magis oneri q̄ vſui. Siliqua itē grani genus eſt:
vt eſt apud Col. Siliquę modij ſex vl' ſeptē totidem
operis obruunt̃/metunt̃ vna. Itē ſiliqua fructus ar/
boris. Hora. Viuit ſiliq̄s ⁊ pane ſecūdo. Arbor ipa
ſiliter Siliqua appellat̃:ꝑdulcis eſt ⁊ cortex ipſe: vt
Pli.ſcribit:mandit̃:digitorū hoīs lōgitudinē habet:
latitudinē vo policarē/⁊ nōnunq̄ falcata eſt. Quidā
ex recentioribus nō indoctus ſcribit ſiliquā eſſe gra/
num thece incluſum quo abundat apulia varioq̧ vo
cabulo apud italicos thecaq̧ oblōga ⁊ plana ſapo/
ris dulcedinē habet. Genuēſes carubā vocant:⁊ alij
fabā grecā. Unde ⁊ primū omniū ⁊ minimū pōdus
erat apud romanos. Poſt ſiliquā erat ſcrupul⁹ grece
latine obolus q̇ ſex ſiliquis cōficiebat̃:quem nos pē/
ſum denariuz iam dicimus. Eſt vo vigeſimaquarta
pars vncię. Supra ſcrupulū drachma erat:q̄ ex ſcru/
pulis tribus cōſtabat.xviij. ſiliquas cōprehendens.
Sextula aūt ex quattuor ſcrupulis:hoc eſt drachmā
⁊ tertiā cōtinebat:dicta ꝙ ſexta ſit pars vncię. Hanc
quodā tēpore vetuſtiores denariū appellarūt dena/
rius tunc argenteus minimus erat ponderis ſiliqua
rum.xxiiij. q̄q̧ denarius ꝓprie de decem aſſiū pon/
do cōſtat atq̧ erat apud antiquos minima ęris ſigna
ti pars. Supra ſextulā ſemunciā legimus dimidium
vncię continentē. Uncia ab vno denoīatur/ ꝙ ex.xij.
ea vnica eſt pars aſſis:⁊ ea ex octo drachmas cōficie
batur/ſiue ſex denarijs. Uncię duę ſextans/q̄ſi ſexta
pars aſſis nuncupat̃. Quadrans/ quarta pars. Tri/
ens/tertia pars. Uide in dictione as. Inde as ex.xij.
vncijs conſtans q̄ ⁊ libra dicit̃ ex.xcvj.drachmis ſiue
denarijs.lxxij.confecta. Supra aſſem erat dupondi⁹
duę librę a duobus ponderibus. Pondus eñ ⁊ pon
do aſſis pondere dicebat̃. Unde ⁊ vnum pondus eſt
aſſipondiū appellatum. Ultra dupondiū eſt Seſter
ti⁹ librę duę ⁊ ſemis:quaſi ſemiſtertius : hoc eſt poſt
ſequens tertio loco ſemis. Qđ enim fiebat ex duob⁹
aſſibus ⁊ tertio ſemiſſe ſeſtertiū veteres vocauerunt.
Supra ſeſtertiū Treſſis a tribus aſſibus. Octuſſis
quoq̧ ac nonuſſis/decuſſiſq̧ reperitur octo /nouē ac
decem aſſes. Decuſſem vo denariū:⁊ a decem aſſib⁹
noīauerunt. A duobus deinde decuſſibus viceſſis.i.
viginti aſſes. A tribus triceſſis:triginta aſſes a cētū
centuſſis centū aſſes q̇ erāt breues ex ęre nūmi:ſupra
centuſſem maius ęris vocabulū non habemus.

Siliquor aris. ſiliquas facio:hoc eſt integumēta. Pli.
lib.xvij. Inter oēs aūt cōſtat nihil eſſe vtili⁹ lupini ſe
gete prius q̄ ſiliquet̃ aratro vel bidentibus verſa.

Siliquaſtrū. Uide in dictione Seliquaſtra.

Silurus pe.ꝓ.peculiaris nili piſcis tradit̃. q̄q̧ ⁊ in de
nubio reperiat̃ quē nō abſimilē ei putāt quidam do/
ctiſſimi quē ſturionē appellamus. Ambro.lib. hexa.
Captus eſt ſilurus ⁊ inutilis pręda detecta eſt. Et rur
ſus: Et ſilurū qui minorū piſcium viſceribus aluū re
plet. At Scylurus per c ⁊ y nomen viri propriū qui
vt Plutar.auctor eſt cū relictis maribus filijs octo/
ginta diē eſſet obitur⁹ haſtiliū faſcem cuiq̧ obtēdēs
vt illū confringerent iubebat. Id aūt ſingulis ſe poſ/
ſe negantibus ipe ſingillatim educta haſtilia omnia
facile cōfregit. Ita docens illos vbi vna eſſe perſeue
rarent firmos ac potentes fore:imbecillos autē ſi ſe/
pararent̃ ac diſſiderēt. Sillura/inſula in oceano bry/
tannico: vt Solinus inquit:cuius hoīes numos reſu
tan. Dant res ⁊ accipiūt mutuatiōibus.

Sylua generale nomē eſt:nō ſolū arborꝝ/ſed etiā herba
rum. Virgi.li.j.geor. Subit aſpera ſylua lape tribu
liq̧:proprie tamē arborū ⁊ quę cedua eſt:hoc eſt quę
habetur in eū vſum: vt ex ea materia cedat̃/ꝙ ſi ſucci
ſa ſit /nihilominus dr̄ ſylua:quoniā rurſus ex ſtirpi/
bus aut radicibus renaſcit̃. Dicta ſylua quaſi ſoliua:
vel ab eo ꝙ grece υλη.i.materia dicit̃. Et vt illi hylē
pro materia:ſic noſtri ſyluā poſuerūt. Et eſt aut glan
difera:cuius arbores non cedunt̃/ſed ad eſcam q̄dru
pedibus prębēdā ſeruant̃:aut cedua ꝙ in ea arbores
cum ad iuſtā ꝓceritatē creuerūt cedunt̃: vt vel ędifi/
cationibus vel alijs vſibus materiā ꝑbeant. Luc⁹ nō
eſt ceduus/ſed manu cōſitus religioſuſq̧ deo vl' ho/
minis alicuius cineri dedicatus circa delubrū dei vel
ſepulchri. Saltus eſt ſylua inuia vbi paſci atq̧ ęſtiua
re vel hyemare pecudes ſolēt. Nemora voluptatis
cauſa cōparata ⁊ plena amęnitatis. Quādoq̧ ſylua
dicit̃ qđ ex tēpore ſcribit̃ velociſſime. Eſtq̧ velut pri/
ma materia quales ſunt papinij ſylue. de quibus ipe
ſic ſcribit: An hos libellos qui mihi ſubito calore ⁊ q̄
dam feſtinandi voluptate fluxerūt/cum ſinguli de ſi
nu meo prodiſſent cōgregatos ipſe dimitterē. Quin
til. Diuerſum eſt huic eorū vitiū qui primo decurre/
re per materiē ſtilo q̄ velociſſimo volunt ⁊ ſequētes
calorē atq̧ impetū ex tēpore ſcribūt. Hanc ſyluā vo
cant. Syluā ⁊ poetę nomināt elementorū congeriē:
vnde cuncta procreātur. Hinc Syluula ⁊ ſyluecula
diminutiua:⁊ cōpoſitū ſyluicula.

Syluaticus a.um.qđ eſt ſyluę ſeu qđ ad ſyluā pertinet.
Aug.in Pſ̄.interpretatione. Pone paganos ligna
eſſe ſyluatica extra eccleſiā adhuc pōt inde fieri aliq̄d
quō de lignis fabrilibus eſt lignuz fabro aptū. Var.
li.j.đ re ru. Ut falces dicūt̃ ab eodē ſcriptore vineati
ce op⁹ eſſe ſex ſirpiculę quinq̧ ſyluatice quinq̧ arbo/
rarię tres/ruſticarię decē. Per tranſlationē ſyluaticū
dici poteſt incultū moribus.

Sylueſter ſtris.ſtre. vel hic ⁊ hęc ſylueſtris ⁊ hoc ſylue
ſtre/qđ eſt ſylue. Virgi. Sylueſtrē tenui muſam me/
ditaris auena. Aliquādo dr̄ quod eſt in ſylua. Cice.in
Lel. Cum locis ipis delectemur montuoſis ſylueſtri
bus in quibus diutius cōmorati ſumus:hoc eſt locis
qui in montibus ſunt ⁊ ſyluis.

Syluēſcere eſt in ſyluā redigi:ſeu ſylueſtrē aut infructu
oſas arbores ſarmēta ve fieri. Cice.in Cato. Quē ſer
pentē multiplici lapſu ⁊ erratico ferro amputās coer
cet ars agricolarū ne ſylueſcat ſarmentis ⁊ in omnes

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

partes nimia fundat. Col.lib.v. Nec pati vitẽ ſup/
uacuis frondibus luxuriantẽ ſyluescere.

Syluanus/ſyluarũ deus: quẽ greci pana vocãt.

Syluius/nomen eſt eius qui in ſylua natus ſit.

Simois/fluuius qui ex ida monte troiano defluens iu/
xta troiã labit ⁊ mari appropinquans cõmiſcet xan/
tho ac in paludem cogit: deinde exit in mare iuxta ſi/
geum promontorium.

Simbella/libellę dimidiũ: hoc eſt ſignũ ſemis aſſis. Itẽ
inſtrumentũ paruũ quo ſin guli nũmi ponderant.

Similis quaſi ſimul: cũ ad morũ vel doctrinę vel hmõi
imitationẽ refert iung̃ t gtõ: vt verſus lucani nõ ſunt
ſiles verſuũ Virgilij. Hora.in Ser. Sileſq; meorũ
Mille die verſus deſcribi poſſe trebati. Cice. Ut ali
quorũ ſiles in dicẽdo valeam⁹ eſſe. Qñ vo vel in for
ma vel in ętate vel in fortunis aut alijs hmõi reb⁹ ſi/
militudo eſt datiuo iũgit. Virg. Os humeroſq; deo
ſilis. Pli. Effigie ac lineamẽtis corporis patri ſilis.
Sz cõfundit/qñq; apud auctores hęc differẽtia. Cõ
poſita ſunt: Abſimilis/diſſimilis/aſſimilis qui eſt ali
cui ſimilis. Plau.in merca. Quaſi tu nunq; q̃cq; aſſi
mile eius facti feceris. Cõſimilis ⁊ veriſimilis.

Similo as. ſimilis ſum: cõſtruitq; cũ accuſatiuo. Mar.
Cum ſint crura tibi ſimilent q̃ cornua lunę. Hinc cõ/
ponit aſſimilo/qđ eſt cõparo.

Similitudo q̃ ⁊ ſimilitas dicit apud veteres. Cecil. Vi
de quid ferat morũ ſimilitas. Eius cõtrariũ eſt diſſi/
militudo. Cice.in Lel. Diſpares mores diſparia ſtu
dia ſequunt: quorũ diſſimilitudo diſſociat amicitias.

Simulo as. a ſimilis ⁊ ſignificat imitor ⁊ refero: quidã
a ſiml deriuãt. Nihil enĩ aliud eſt ſimulare q̃ ea quę
abſunt ſimul eſſe oſtendere. Hora.in eplis: Ducent
ęra fortis alexandri vultũ ſimulantia. Huic quoniã
proxima eſt ſignificatio ſimulare ponitur pro finge/
re. Cice. Simulabat ſe romã rediturũ cum in africã
nauigaturus eſſet. Huius cõpoſita ſunt. Aſſimulo/
valde ſimulo/ſeu oſtendo vnã rem pro alia. Plaut⁹
in am. Sed ita aſſimilauit ſe quaſi amphitrio ſiet.
Diſſimulo ⁊ Inſimulo. De quibus alibi. Hinc Si/
mulatio: quę grece ironia dicit.

Simulter aduerbiũ dixerũt antiq̃ pro ſimiliter. Plaut⁹
Exoſſabo ego eũ ſimulter vt murenã coquus.

Simitu ꝓ ſimul. Plau.in mer. Ita tres ſimitu res agẽ
dę ſunt. Idem in am. Non ego cum vino ſimitu ebi/
bi imperiũ tuũ.

Simultas dicta eſt a cõtrario ſenſu: quia nõ ſunt ſimul.
Poteſt etiã dici a ſimulatiõe ꝙ q̃ ſimultates exercẽt
inter ſe ſimulata loquũtur. Eſt autẽ ſimultas odium
quę plerũq; intelligi contẽta eſt cum inimicitia opere
ſe oſtendat. Cice. pro Man. Ut multas ſimultates
partim occultas/partim apertas intelligã mihi eſſe
ſubeũdas: neq; politici eſt neq; tyrãnus tam fęlici q̃
hãc euadere potuerit: vnde merito demoſthenes in
philippicis μηγαρωσ θεωρομιʒετε εκειρω τα/
παροντα πεπηγεναι πραγματα αθανατα αλ
λα και μισει τισ έκειρον και δε δοιερω ανδρεσ
αθηναιοι.

Simulto as. ſimultates exerceo.

Simulachrũ. pe. pro. a ſimulo as. Et ꝓprie dicit alicu/
ius ficta imago. Simulachra enĩ principio ex deſide
rio mortuorũ orta ſunt: vt quę iam defecerãt/ viuere
viderentur.

Simones q̃ ſine narib⁹ nati ſunt: vt inquit Pliñ. lib. xi.

Simonides/nomẽ viri ꝓpriũ e Cea inſula qui Melic⁹
dictus eſt. Hic lõgas ⁊ duplices litteras inuenit lon
gas. i. η. ω. Euſta. inq̃t duplices cuiuſmodi ſunt ζ ξ
ψ. palamedes vo. θ. ξ. φ. χ. ⁊ υ. Preterea memorię
artẽ ⁊ lyrę tertiũ ſonũ cõperit. At Pliñ. octauã inq̃t
chordã addidit Symonides. Fuit ⁊ alius Simoni/
des poeta. Iambicus ex Amorgo inſula.

Simila ę. pe. cor. farina alba ⁊ flos ſeu delicię farinę tri
ticeę. Mar. Nec poterꝭ ſimile dotes numerare nec
vſus. Hieroñ. in Gñ. Accelera tria ſata ſimile cõmi/
ſce ⁊ fac ſubcinericios panes.

Similago. pe. pro. Idem qđ ſimila. Pli. Similago ex
tritico fit laudatiſſima.

Similax. Vide infra in dictione Smilax.

Simul aduerbiũ cõgregandi: vt omnes ſimul currunt.
Aliqñ ponit pro deinde vel etiã. Vatinius Cice. Ci
ues romanos occidit abripuit/diſperdidit/regiones
vaſtauit ſimul vo ſemiſſis homo cõtra me arma tu/
lit. Sal. His amicis ſocijſq; cõfiſus catelina ſimul ꝙ
ęs alienũ ꝑ oẽs terras ingens erat. i. etiã. Inuenitur
qñq; geminata: ⁊ habet quaſi eandẽ vim quã cũ ⁊ tũ
ſiue partim. Quinti. Simul vt pleniori obſequio de
mererer amantiſſimos mei: ſimul ne vulgarẽ viã in/
greſſus alienis veſtigijs inſiſterẽ. Hinc fiũt inſimul
qđ eſt vna. Simulac ⁊ ſimulatq;.

Simulac ⁊ ſimulatq;/ſignificãt q̃primũ vel ſtatim cuz
ſiue poſtq̃. Salu. Iam primũ iuuẽtus ſimul ac belli
patiens erat. Col. li. vj. Semper cõueniet ſimul atq;
folia agere cęperint fic⁹ rubricã amurca diluere. Cice.
Appio. Gratiſſimũ mihi feceris/ ſi ad me ſimul atq;
adeptus eris miſeris.

Simus a. um. qđ eſt preſſum. Hiero. de Socrate: Quę
cum crebro inter ſe iurgarẽtur: ⁊ ille eas irridere eẽt
ſolitus/ꝙ propter ſe fędiſſimũ hominẽ ſimis narib⁹
recalua fronte piloſis humeris ⁊ repandis cruribus
diſceptarent. Virg. Dum tenera attondent ſimę vir
gulta capellę. Huius dimiñ. eſt Simulus. Cõpoſita
Deſimus qui eſt cõtrarius ſimo: vt Depes/denares
depiles/deplumes: et mille alia. Subſimus/parum
ſimus. Var. lib. ij. de re ruſ. Ut ſint bene cõpoſitę: vt
integris membris piloſis oblõge amplę ſubſimi nec
gibberi. Reſimus. de quo alibi.

Simie ⁊ ſimij hominũ figuris ꝓxima anialia quę cauda
carẽt: ⁊ in libya naſcunt/dictę ꝙ ſimę ſint. i. narib⁹ de
preſſis vl quaſi mimę: hoc eſt imitatrices. Mar. Cal/
lidus emiſſas eludere ſimius haſtas.

Simplex nomen numerale: vt ſimplex/duplex/triplex.
Aliqñ ponit ꝓ vo ⁊ ſincero: ſicut e contrario duplex
ꝓ fallaci. Ci. Tuũ erga me animũ ſimplicẽ atq; ami
cũ apuit. Hora. Aut curſus duplicis ꝑ mare vlyſſei.

Simplus nomẽ numerale ⁊ ſignificat ſemel tñ: ſic du/
plus bis tñ/triplus ter tñ ⁊ hmõi.

Simpulũ/calix fictilis quo vinũ in ſacrificijs libabatur:
a ſumendo/ꝙ eo vinũ ſumebant minutatim. Pli. li.
xxxv. Sed fictilibus ꝓlibabat ſimpulis innocẽtius.
Apul. Catinũ ⁊ ſimpulum ſacrificijs adhiberi ſolita
oſtendit his verbis. Paupertas populo romano im
periũ a primordio fundauit: proq; eo in hodiernum
dijs imortalibus ſimpulo ⁊ catino fictili ſacrificat.

Sin ex ſi ⁊ ne cõponit abiecta e/ſignificatq; ſi vo: quod
nũq; in prima parte collocat: ⁊ niſi p̃ceſſerit ſi: ſed in
ſecũda vbi fere duorũ eſt oppoſitio. Teren. Si illuz
relinquo/eius vitę timeo: ſin opitulor huius minas.
Habet enim quandã vim negationis: perinde ac ſi
diceret: Si autẽ non relinquo ſed opitulor. Aliquã/
do ſin ſolũ regit: ſed ꝙ ſecũdi loci vim obtinet. Sal.
Imperat vt p̃cio ſicuti multa cõfecerat inſidiatores
maxime paret/ac maxime occulte. Sin id parũ ꝓce/
dat: quouis modo Numidã interficiat. i. ſi poteſt oc
culte/ſi non poteſt vtcunq;.

Sina/vrbs Meſopotamię: quo noĩe etiã dict⁹ eſt mõs
petreę ⁊ arabię. Apls: Sina mons eſt in arabia q̃ cõ/
iunctus eſt ei quę nunc eſt hieruſalẽ.

Sinapodes populi fuerũt in deſertis africę qui vt Põ
po. refert inflexi lentis cruribus ſerpere magis q̃ in/
gredi traduntur.

Sinarum regio auctore Ptol. lib. vij. terminat a ſeptẽ/

trione parte ſecum: ab oꝛtu ſolis terra incognita: ab occaſu indis extra gangen.

Sinapis is. penul. pꝛo. femi. generis: ⁊ hoc ſinapi indeclinabile/ herba ſeu ſemen qđ pꝛoſilit cum tanta acrimonia vt lachꝛymas ciat comedenti. Id aũt tritũ admixto muſto ac melle ac vuapaſſa: necnõ defruti paululũ cõfectionẽ guſtu ſuauẽ efficit: nec decreſcit ſi adũcias cynnama ⁊ cariophales. Col. Hoc ſinape declinat. Ait em̃: Sinape atq̃ coꝛiandrum vti ſata ſunt ſua ſede imota permanent. Plau. in pſeu. genere fe. vſus eſt. Terit̃ ſcelerata ſinapis cũ illis. Macer. Inter eas quas Pythagoꝛas laudauerat herbas: aſſeritur primã laudẽ tribuiſſe ſinapi.

Sinapiũ a ſinapi: ſicut ab allio alliatũ. Quidã tamen ꝑ y ſcribunt/ ſed male.

Sindon/ velũ ſubtiliſſimũ: vt in euangelio. Et inuoluit eum in ſindone munda.

Sine pꝛepoſitio ſemꝑ ſeparatiua ⁊ ſignificat abſq̃: vt Sine cerere ⁊ baccho friget venus. Eſt ⁊ imperatiuum verbi ſino is. vt Sine videamus an veniat helias ad deponendũ eum.

Sino is. ſiui ſitũ/ permitto. Var. Sine is ad pubertatis annos perueniat. Huius compoſitũ eſt Deſino/ qđ eſt ceſſo/ termino.

Sinope es. pe. pꝛo. vꝛbs ponti. Val. Flac. li. v. Aſſyrios cõplexa ſinus ſtat opima ſinope. Hãc Mileſij cõdiderũt: cuius potentia magna fuit: ꝗ claſſe cõparata mari qđ intra Cyaneas eſt imperauit: ędificia in vꝛbe magnifice extructa gymnaſiũ ⁊ foꝛũ ⁊ poꝛticus ⁊ tẽpla ſplẽdida. Hic Diogenes cynicus ⁊ Timotheus ⁊ patrion ⁊ Diphilus Comicus oꝛti ſunt. Eſt ⁊ ſinope nomen regis numidarũ.

Sinopis idis. coloꝛ quidaʒ natiuus ſeu rubꝛica dicit̃: ꝗ pꝛimo apud Sinopẽ inuenta eſt. Victru. lib. vij. eaʒ rubꝛicã ſinopicã appellauit. de qua Stra. lib. xij. ſic ſcribit: In capadocia naſcit̃ ea ꝗ ſinopica rubꝛica dicit omniũ optima ꝗ cũ Iberica decertat. Idcirco ſinopica appellat̃ ꝙ eã mercatoꝛes eo deferebãt pꝛiꝰ ꝙ̃ epheſioꝛũ empoꝛiũ tam celebꝛe eſſet.

Sinus us. pe. coꝛ. dicit̃ illa pars quę eſt intra pectoꝛis bꝛachioꝛũq̃ complexũ. hinc ſinus veſtiuʒ appellati ſunt: quales erãt tunicę romanoꝝ ⁊ laxitas illa ſupꝛa cincturã. Virg. Sinus collecta fluẽtes. Per tranſlationẽ Sinus vocant̃ littoꝛa curua ad ſimilitudinẽ ſinus ⁊ quaſi bꝛachijs mare amplectentia. Greci κολπον vocant: a quo curuitas ipſa ſinuatio dicit̃. ⁊ Sinuatim ꝑ ſinꝰ. Aliqñ ſiuꝰ dꝛ cõcauitas oculoꝛũ. ſ. palpebꝛe vbi lachꝛymarũ cõceptacula ſunt ꝓpter quandam ſimilitudinẽ. Virgi. lib. iiij. Sic effata ſinum lachꝛymis impleuit oboꝛtis. Aliqñ ponit̃ ꝓ quacunq̃ re fluẽte ob laxitatẽ atq̃ capacitatem. Iuue. Fata regunt hoĩes fatũ eſt in partibꝰ illis. Quas ſinꝰ abſcõdit. Vnde ⁊ retia ſinꝰ vocant̃. Idem: Impleuitq̃ ſinus. Aliqñ ponit̃ pꝛo velo quod ventis flãtibus curuatur/ ⁊ ſinũ facit. Idem. Totos pãde ſinus. Et ſinꝰ in ſacra ſcriptura locus eſt in quo abꝛaã cum ſanctis patribus vſq̃ ad chꝛiſti aduentũ perſtitit.

Sinuoſus a. um. qđ habet multos ſinus vt mare ſinuoſum: vela ſinuoſa ꝗ ſinꝰ. i. curuationes faciũt. Claud. li. j. de rap. Sinuoſa dꝛaconũ mẽbꝛa regẽs. i. nodoſa

Sinuo as. curuo/ in ſinus flecto Virgi. lib. ij. Sinuatq̃ immenſa volumine terga. i. in ſinus flectit. Oui. li. ij. meta. Tremulę ſinuant̃ flumine veſtes: i. foꝛmantur rugant̃: vel in ſinus colligũtur. Clau. lib. j. Cęperat ⁊ vitreis ſũmo iam margine texi Oceanũ ſinuare vadis. i. nodoſum facere. Hinc componit̃ Inſinuo/ qđ pꝛopꝛie ſignificat coniungo ⁊ quaſi in ſinũ pono/ immitto/ influo. Iuſti. Cui ſe celeriter officij comitate ⁊ obſequẽdi gratia inſinuauit. Lactan. lib. iiij. Deſcendens itaq̃ de cęlo ſanctus ille ſpiritus dei ſanctã virginem cuius vtero ſe inſinuare elegit. i. immittere. Idẽ in eodem. Item ſurdoꝛũ patefactis auribus inſinuabat auditũ. Plaut. in ciſ. Obſecro quo is homo inſinuauit pacto ſe ad te: id eſt introduxit. Et inſinuare eſt oſtendere. Hiero. ad Ruſticũ: Totũ qđ inſinuare tibi cupio. Et in pꝛologo Heſter. Volẽtes ſeptuaginta interpꝛetũ oꝛdinẽ per hoc inſinuare ſtudioſo lectoꝛi. Similiter inſinuare dicimus non aperte ⁊ ſimpliciter rem exponere/ ſed latenter vel caute in animum audientis veluti in ſinũ qđ volumus mittere ⁊ ingredi facere. Cice. Pu. Figulo. Nam ⁊ cõplectoꝛ eius familiariſſimos qui me admodũ diligunt/ multumq̃ mecum ſunt: ⁊ in ipſius conſuetudinem quam adhuc meus pudoꝛ mihi clauſit inſinuabo. Hinc inſinuatio occulta ingreſſio: quę ẽ exoꝛdij pars qua artificioſe diſſimulanter ſurrepimus animis iudicuʒ in cauſa non ſatis fauoꝛabili. Idem ad heren. Ergo ſi fidem factam putabimus/ inſinuabimus ad cauſam. i. per ſinũ locũ dicẽdi quem ſumpſimus occulte ingrediemur. Sic inſinuatus ſumitur ꝓ conciliato in amicitiam non rectã/ ſed per quoſdã ſinus ⁊ quaſi diuerticula intrat in amicitiã latenter.

Sinus us. ⁊ ſinũ penul. pꝛo. genus vaſis: ſicut galeola. Plau. in cur. Hic cum vino ſinus fertur. Var. Vbi erat vinũ poſitũ in menſa/ aut galeola/ aut ſinu. Virgi. Sinũ lactis ⁊c. Quidã accipiũt ꝓ flaſco.

Sinueſſa/ ciuitas mediterranea Cũpanię vino ſat' abũdans quod ſinueſſanuʒ dicit̃. De hac Liui. lib. x. In ſaltu veſtino Falernũ cõtingente agrũ. Sinope dicitur gręca vꝛbs fuiſſe. Sinueſſa deinde a romanis colonis appellata. Stra. li. v. Sinueſſa in ſetino ſita eſt ſinu: a quo nomẽ vẽdicat: ei ꝓxime calide ſunt balneę ad ęgritudines quaſdã accõmodatiſſime.

Singulus a. um. quaſi ſine angulo: ꝙ ea quę vnica ſunt nequeant conſtituere angulum. Dicunt̃ autẽ ſinguli vnuſquiſq̃ per ſe: hoc eſt ſeparatim ab alijs. Plau. Et ad ſingulũ video veſtigiũ. Aug. lib. xiij. de ci. dei. dixit: Singulus quiſq̃ homo: vt in ſermone vna littera: ita quaſi elementũ eſt ciuitatis ⁊ regni quãtalibꝰ terrarũ occupatione latiſſimi.

Singulare/ qđ eſt vnicum excellens: ⁊ tam in malum ꝙ̃ in bonũ ſumitur. Cice. pꝛo Silla. De ſingulari immanitate ⁊ crudelitate pꝛęditũ.

Singulatim/ multi ſeparatim ⁊ vnũqđq̃ per ſe. Cecil. Primũ malo publicos ſingulatim gratias agere.

Singillatim a ſingulo/ idem qđ ſingulatim. Lucil. Singillatim vnuſquiſq̃ noſtrũ mouetur. Sue. in Augu. Atq̃ etiã ſingillatim e certo genere hominũ libẽtes ac pꝛo facultate quiſq̃ pecunias contulerunt. Hoꝛa. lib. Ser. per ſincopẽ/ dixit: Vt veni coꝛã ſingillatim pauca locutus. Verius legit̃ ſingulatim.

Singulariter/ vnice/ excellenter.

Siniſtra/ manꝰ leua: a ſino is/ ꝙ gerere nos dextra manu quę aptioꝛ eſt/ ſinat. Siniſtrũ aũt quãtũ ad auguria pertinet/ ſignificat pꝛoſperũ/ ꝙ nos agere aliquid ſinat. Aliqñ dicit̃ aduerſum/ noxiũ. Virgi. li. j. geoꝛ. Arboꝛibuſq̃ ſatiſq̃ notus pecoꝛiq̃ ſiniſter.

Siniſtroꝛſum aduerbium/ ſignificat ꝟſus ſiniſtrã partẽ

Siphones penul. pꝛodu. cãnales tibię fiſtulę: per quas vꝛgente ſpiritu aqua vel alius liquoꝛ emittit̃: a ſono vocis dicti ſi ſi ſi. Vnde illud Iuue. Effigieſq̃ deę longis ſiphonibꝰ implẽt. Pli. lib. ij. De aqua in ſũma iuga erũpẽte quo ſpiritu acta ⁊ pondere terrę preſſa ſiphonũ mõ emittat. Tales ſunt i fontibꝰ manu fabꝛefactis in quibus ſunt hmõi lingulę plures ꝓminẽtes ⁊ aquas plurifariã euomẽtes. Pli. ad apollinarẽ. In hoc fonte crater circa ſiphonculi plures miſcẽt iucũdiſſimũ murmur. Eſt aũt ſiphonculus diminutiuũ a ſiphone: ⁊ accipit̃ ꝓ exigua fiſtula ex ęre vel marmoꝛe alia ve materia ex qua aqua exilit e fonte.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Siphnos/ inſula in mari ęgeo in qua auri ⁊ argenti fo/
dine erant. vt Herodo.ait.

Sipo as.ſpargo. Hinc fiūt cōpoſita Diſſipo/qđ eſt de
ſtruo. Cice. Marcel. Habem⁹ etiā ratione rei fami/
liaris tuę quā diſſipari volumus. Aliquādo diſſipare
eſt diſpergere/diuulgare. Col.li.ij. Grumoſq; quos
ad verſurā plęrūq; tractę faciūt/crates diſſipabim⁹.
Inſipo/inijcio/intus iacio. Cato. de re ruſti. Pultez
panicā ſic coquito/librā alice in aquā indito vti bene
madeat id infundito in alueū paruz eo caſei recentis
p.iiij.mellis p.v.ouū vnū omnia vna permiſceto: be
ne ita inſipito in aulā nouā. Obſipo: de quo alibi.

Sipontum/ vrbs Apulię iuxta garganū monte a Dio/
mede ędificata/ que ⁊ ſipus ⁊ a gręcis ob multitudi/
nem ſepiaꝝ q̄ ibi capiunt Sepius ſepiūtis dr. Hinc
Sipontinus a ſiponto ⁊ ſepiūtinus a ſepiūte.

Siquidē habet accētū in antepenul. Componiturq; ex
ſi ⁊ q̄dē: q̄uis ſi per ſe producatur/ibiq; correpta ſit:
nec ſignificationē partiū habeat ex quibus componi
tur. Significat enim nā ſeu: quoniā. Cice. Dolobel/
le. Gratulor baijs nr̄is: ſi q̄dē vt ſcribis ſalubres repē
te facte ſunt. Ponitur ⁊ pro ſi certe dubitatiua coniū
ctione. Aſinius. Cice. Nam ⁊ robur ⁊ ſoboles mili/
tum interijt: ſiquidē quę nunciātur vera ſunt. Col. in
pręfatione. Accedit huc q illę quem nos perfectum
eſſe volumus agricolā: ſi quidez artis conſūmate ſit
id eſt ſi vere. Quidem duplā eſſe putant: ſed vnā di/
ctionē oſtendit Ouidi. Qui in eodem ſignificato vti
tur prima breui: qđ non accideret niſi eſſet compoſi/
ta. Quę mihi ventura eſt ſi quidem ventura ſenect⁹.
Cum deſit numeris ipſa iuuenta ſuis. ❡ Valla quo
q; ſic legit: ſed duas particulas cenſet: vera autem le
ctio eſt ſi qua eſt.

Siquis alius/elocutio ornata: vt cum dicimus: Varro
doctus eſt ſi q̄s alius: hoc eſt prout quiſpiā alius do/
ctus reperiri poteſt. Suc. in Claudio. Siquem aliū
⁊ ſe liberum eſſe.

Siren ⁊ ſirena monſtrū maris ab εἰρεῖν qđ connectere
vel retinere ſignificat: vel a σειρα catena: eo q libi/
dinis vinculū ſirenes fuerint. Sunt ⁊ qui hoc nomē
ab σύρω traho deducant. Vn̄ fit vt quidā per i lati/
num quidā per ypſilon ſcribant. Hiero. in prologo
Ioſue. Et nos ad patriā feſtinantes mortiferos ſire
narum cantus ſurda debemus aure tranſire. Fuerūt
autem Sirenes/ Acheloi ⁊ Calliopes filię ore ⁊ pu/
betenus virgines: reliqua parte corporis piſces ſicu
lum littus incolentes: quarū nomina fuerunt parthe
nope lygia ⁊ leucoſia.

Sirius/ſtella in ore leonis pernicioſa. Continet eīn ca/
nis decemocto ſtellas. Luc. lib. x. Rapidus qua ſiri
us ignes exerit. Sta. lib. j. ſyl. Nec calido latrauit ſi
rius aſtro: ductū nomē απο του σειρειν hio q per
ęſtū pręcipue canes faciunt: quo tēpore plęrūq; in ra/
biem cōuertūtur. Vel απο του σεριαειν: qđ eſt are
facio: q2 tunc maxima ſiccitas eſt amnibus ac fontib⁹
deficientibus. Vel dicit ſirius a lōgo tractu quoniā
magnitudine ſua triū ſignorū ſpatiū occupare vide/
tur. Nec annis omnibus: vt inquit Ser. oritur circa
viij. kal. Iulij noſter Suidas σειριον εκαλουν λε
πτον ιμαθιον αεπαθτον. Et ſubdit ſolē ſiriū dici:
⁊ omnia aſtra nominari ſiria σειριον τον κυρα ο τε
δε και τον ηλιον ιβυκοσ δε παντα τα αστρα σει
ρια λεγει etiam ex auctoritate eliani dicit q ſol dici
poteſt ſirſiros ⁊ ſiri⁹ ſirij και σιρσειροσ ο ηλιοσ
οι δε και σειροσ.

Siri defoſſiones terre in modū puteorū vbi tranſmari/
nę prouincię loco horreorū frumēta defoſſa ſeruant:
vt Col. lib. j. ⁊ Varro de re ruſti. ſcribunt.

Sirpi iunci fragiles paluſtreſq; ſunt: nec in fruticū ve
priū ve aut cauliū ſiue herbarū genere numerantur.
Ex his tegunt domus ⁊ tegetes fiunt his velificāt in
pado nautici: ⁊ dicunt ſtorę. Dona. Sirpus ſine no
do ⁊ lenis iunci ſpecies paluſtris res. Hinc factū eſt
prouerbiū. Nodū in ſirpo quęris: de his qui in reb⁹
claris atq; apertis difficultatē faciūt. Hiero. ad Pā
ma. Qui inimicus eſt etiā in ſirpo nodū quęrit. Sir/
pi etiā dicunt nodoſa poemnta ⁊ implicata inſtar vi
minū capolatim ſirpata vt enodari nō poſſint. Gel.
lib. xj. Quę gręci enigmata/latini ſirpos appellaue/
runt. Tales etiā a gręcis itidē Gryphi vocitant.

Sirpo as. vincio/ligo/inecto/implico a ſirpis dictum.

Sirpea/qui virgis ſirpat: hoc eſt colligādo implicatur
in qua ſtercus/aliud ve ſimile vehit iumētis. Ouiđ.
In plauſtro ſirpea lata fuit. Cato. Crates ſeſternari
as vimine cōtextas appellat ſirpeas. Sirpea/ſimu/
lachra vocat. Ouiđ. li. v. faſt. Pro vimineis argeis
ſirpea dolia quaſſa.

Sirpicula/falces quibus in ſirpandis: hoc eſt ligandis
vineis vtimur ad amputanda ſuperflua ligamentoꝝ
Var. Falces dicunt vineatice opus eſſe ſex: ſirpicu/
lę quinq;. Hę etiā dicunt ſirparię falces.

Sirpiculū/caniſtrū vel qđ de ſpinis confectū eſt vel qđ
verius videtur a ſirpando.

Siſamus teſte Homero/fuit vrbs Paphlagonię.

Siſer/herba cuius radicē olim nobilitauit Tiberi⁹ fla/
gitans eā omnibus annis a germania.

Siſapo penul. cor. locus in hiſpania vbi miniū celeber/
rimū naſcebatur. Unde ⁊ ſiſaponenſis regio. Plini.
lib. xxxij. Celeberrimū miniū ex ſiſaponenſi regione
bethica minario metallo.

Siſyphus penul. corre. fuit ęoli filius qui ob latrocinia
a Theſeo fertur occciſus: ⁊ hac pęna apud iferos af/
fici: vt grande ſaxum ſupra montez portare coactus:
cum ad apicem deduxerit/cōtinuo ad ima relaxetur.
Unde Ouiđ. lib. xiij. meta. Aut petis aut vrges re/
diturū ſiſyphe ſaxum.

Siſto is. ſiſti ſupinū non habet/ſignificat ſtare facio ſeu
retineo: vt ſiſte gradum/ſiſte lachrymas. Pli. San/
guis profluuiū ſiſtit herbę peonię ſemē rubrū. Quā/
doq; ſiſtere ſignificat pręſentare: ⁊ quaſi p̄ſentiā cor/
poris exhibere/cōparere. Dicit ab eo q eo nō tm̄ cō/
parere quis debet/ſed etiā manere. Cice. ad atticū:
Des operā id quod mihi affirmaſti: vt te ante Calē.
Ianuarias vbicūq; erimus ſiſtas. Idem: Vas fact⁹
eſt alter ſiſtendi: vt ſi ille non reuertiſſet moriendū eſ/
ſet ſibi. Quandoq; eſt confirmare/corroborare: vt h̄
romā magno turbante tumultu ſiſtet eques. Sto ta
men ſteti ſtatū facit. Unde ſtator non autē a ſiſto: vt
quidā putarunt: cum teſte Priſcia. nullū habeat ſu/
pinū: nec vllū vocabulū a ſiſto profectū legam⁹. Nā
ſi ſupinū haberet non ſtatū/ſed ſtitum eſſet: quoniam
eius pręteritū non ſteti eſt: vt Priſcia. quoſdam vel/
le dicit: neq; ſtatui vt ipſe ſentit: quoniā tunc ſtatutū
ſupinū faceret/ſed ſtiti eſt: ſi Gellio credimus ita di/
centi. In libro vetere. M. Catonis qui inſcribit cō/
tra Tiberiū exulem ſcriptū quidem ſic erat. Quid ſi
vadimoniū capite obuoluto ſtitiſſes: Recte ille ſti/
tiſſet ſcripſit ſed falſi ⁊ audaces emendatores excri/
ptos per libros ſtetiſſes fecerūt tanq; ſtitiſſes vanuz
⁊ nihili verbū eſſet q̄n poti⁹ ipi neq; ⁊ nihili ſunt qui
ignorant ſtitiſſes dictū a Catone: quoniā ſiſteretur
vadimoniū/non ſtaretur. Igitur cum ſupinū huius
verbi ſi habet conueniat eſſe ſtitum non ſtatum iā cō
ſtat ſtator a ſtatū/nō a ſtitū eſſe formatū: pręterea cū
nullū vocabulū a ſiſti deſcendat: multa vo a ſto ne/
mini dubiū eſſe debet/quin ſiſto ſupino careat. Hinc
eīn ſtabilis/ſtabilio/ſtellę/ſtaturus ⁊ multa alia. Nec
quia Romulus orauerit Iouem vt ſuorū fugā ſiſte/
ret: ⁊ ſtatori Ioui templū vouerit: idcirco a ſiſto ſta/
tor eſt. Non enim dicit Liuius p̄pterea q Romul⁹

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

precatus eſt Iouē vt ſuos ſiſteret: inde iouē ſiſtorem
appellatū: nec Romulus iouem ſtatorem appellatu
rum ſi ſuos ſiſteret: ſed ait: Hic ego tibi templū ſta/
tori Ioui.i. qui es ſtator propria virtute ſtans: ꝛ rex
ſtabilitor tanq̄ ſtabilitori noſtro futuro tēplū qđ mo
numentū ſit poſteris tua p̄ſentia p̄ſeruatā eſſe vrbē
voueo. Nam ꝙ Romulus dixit fugā fœdā ſiſte: non
ſic accipiendum eſt ꝙ precatus ſit iouem: vt ſuos ſo/
lum ſiſteret (hoc em̄ ridiculū foret) ſed vt ſic ſiſteret:
vt in ſabinos īpugnātes ac inſectātes ſtarent: illiſq̄
reſiſterēt. Qđ Liuius eodē loco tāgit/ cum ait. Hęc
precatus velut ſi ſenſiſſet auditas preces hic inq̄t ro
manis Iuppiter optimus maxim᷒ reſiſtere retatq̄ ite/
rare pugnā iubet. Reſiſtere romani tanq̄ cęleſti vo/
ce iuſſi. Hoc etiā Cice. lib. j. inuec. ꝓprie poſuit: Tu
iuppiter qui iiſdē rebus quibus hęc vrbs condita au
ſpiciis a Romulo es cōſtitutus: quē ſtatorē huius vr
bis atq̄ imperii vere noīamus: hunc ꝛ huius ſocios
a tuis aris/ ceteriſq̄ tēplis ac tectis vrbis a mœnibus
a vita fortuniſq̄ ciuiū omniū arcebis. Et lib. iii. de fi
ni. Ad ſeruandū genus humanū natura incitant̄ atq̄
etiā iouē tū optimū maximū dicimus: cūq̄ eū ſalu/
tarē hoſpitalē ſtatorē hoc intelligi volumus ſalutem
hominū in eius eſſe tutela. Ex his cōſtat Iouē cogno
minatū ſtatorē fuiſſe nō a ſiſtēdo: vt Valla dixit: ſed
a ſtando: quia cum ſtare ſolus putaret̄ aduerſus tē/
plo ſibi dicato tanq̄ vrbis Romę romaniq̄ populi
ſtabilitor: vt ibi pro tutela romanorū veneratus ſta/
ret hoſpitalis/ eo ꝙ romanos aduerſus ſabinos ſta/
re feciſſe crederet̄. Quod ꝛ pater meus Aug. lib. iii.
de ciuitate dei. paucis verbis complexus eſt dicēs:
Hic tamē Romulus de ſuorū virtute deſperans/ io/
uem orauit vt ſtarent: atq̄ ille hac occaſione nomen
ſtatoris inuenit. Nec mirū ſi a ſto ſtator ſit: quoniā
ſtare eſt virorū fortiter pugnantiū: vt apud Plau. in
am. Si in fugā ſe tū nemo cōuertit: nec recedit loco
quin ſtatim rem gerat animā omittunt prius q̄ loco
demigrent: quiſq̄ vt ſteterat iacet obtinetq̄ ordinē.
A ſiſto fiūt cōpoſita Abſiſto/ aſſiſto/ qđ eſt p̄ſentem
me exhibeo ſiue corā me firmo. Teren. in adel. Acce
de huc parmeno nimiū iſthoc abiſti. Hic ꝓpter hūc
aſſiſte. Virgil. Ac libię citus aſtitit oris .i. p̄ſentauit.
Cōſiſto/ circūſiſto/ deſiſto/ exiſto/ inſiſto/ obſiſto/ perſi
ſto/ duro p̄ſeuero. Apul. Cum me rogaſſent an in ꝓ/
poſito perſiſterē. Pręſiſto/ anteſiſto/ reſiſto.

Siſtrū/ muſicū inſtrumentū: hoc eſt cornu recuruū pecu
liare ęgyptiorū quo vtūtur in iſidis ſacris argutū et
ſonorū dum percuteretur. Ouid. Per tua ſiſtra pre/
cor per anubidis ora verendi. Apul. Ereis et argen/
teis ꝛ aureis ſiſtris argutum tinnitū conſtrepentes.
Mar. Si qs plorator collo tibi vernula pēdet: Hęc
quatiat tenera garrula ſiſtra manu. Hoc tamē inſtru
mentum apud ęgyptios vicem tubę exhibebat. Vir
gilius: Patrio vocat agmina ſiſtro. Inde a martiale
dicitur Siſtrata tuba.

Sitaces/ auis quę alio noīe pſitacus ꝛ papagallus dici
tur. Pli. India auē hāc mittit ſitacen/ vocant viridē
toto corpore: torque tm̄ miniato in ceruice diſtinctā.

Sitarchia/ vas repoſitoriū ſiue ſacc᷒ vel pera in qua po
ni conſueuit cibus. σιτον enim cibus. Hiero. libro. j.
Regū. Panis defecit in ſitarchiis noſtris ꝛ ſportu/
lam non habemus.

Sitometra/ menſura frumenti ad largiendū.

Sitonia/ regio littoralis macedonię verſus Thermo/
pontū: in qua mōs eſt ſithon niuoſus. Virgi. Sitho
niaſq̄ niues hyemis ſubeam᷒ aquoſę. Hoc etiā no/
mine dicta fuit Thracia: vt inq̄t Gel. lib. x. Unde ſpi
rat aquilo: quoniā ad ſeptentrionē expoſita. Ouidi.
Et ſithonio aquiloni.

Sitis/ proprie bibendi appetitus. Per tranſlationē po
nitur pro nimia auiditate cuiuſq̄ rei. Plancus. Cu/
pio te amplecti: neq̄ aliter ſitim iamdiu conceptā ſe
dare poſſum. Hinc ſitio is. Iuſti. Satiare inquit ſan
guine quē ſitiſti. Huius diminutiuū eſt Siticula.

Siticuloſus/ qui ſemper ſitit. Inde Hora. Siticuloſā
vocat Apuliam.

Sitibundus/ abunde ſitiens.

Situla/ ciſta qua populi ſuffragia in creandis magiſtra
tibus/ legibuſq̄ ferendis colligebātur. Plau. in caſ.
Sortitia ſilla in ſitula. Situla etiā vas ad hauriendā
aquā acōmodū ꝙ aquā ſitiat. Idem: Si hanc ſitulā
accepero/ omnē illi puteo animā intertraxero. Hui᷒
diminutiuū eſt Sitella. Cice. pro Corne. Neq̄ ma/
ius eſt legere codicē cum intercedat̄ q̄ ſitellā ipſam
cum ipſo interceſſore deferre.

Situs a. um. poſitus. Et ſitū eſt quicquid loco ſuo poſi
tum non euertit̄. Teren. in adel. In quo noſtrę ſpes
opeſq̄ omnes ſitę erant.

Situs us. lanugo ex humore creata que ſit in locis ſole
carentibus. Dona. exponēs illud Virgi. li. vii. Sed
te victa ſitu/ ſic ſcribit: Situs eſt corruptio ex humo
re ꝛ diuturnitate ↄtracta qua deteriores fiūt ſpecies
vno loco ꝛ prolixo tēpore cōſtitutę. Victr. ſitu quaſi
quę ſenio eſſet/ ꝛ nihil agēdo corrupta. Solet autē in
locis ſitulentis odor quidā teter ꝛ aſpernabilis olfa/
ctantiū nares offendere/ qui ꝛ ipſe ſitus dicit̄. Pliñ.
li. xxi. Peſſimū eſſe crocū qđ ſitū redolet. Sedet etiā
ſitus in vultu/ capite/ totoq̄ corpore ꝛ habitu: pręſer
tim inopū qualem Luc. deſcribit: Fœda ſitu macies.
Hunc etiā pedorē dicimus. Col. lib. v. Vitibus ſitū
dedit. Iā vo muſcus qui more cōpedis crura vitiū ꝛ
vineta cōprimit ſituq̄ ꝛ veterno macerat: ferro di/
ſtringendus ꝛ eradendus eſt. Pręterea ſitus dicit̄ lo
ci qualitas: vt de ſitu ſyracuſarū. Virgil. lib. j. geor.
Et ſegnē patiere ſitu dureſcere campū .i. ſicut ſtat.

S Ante M

Smaragdus/ gēma qua oculoꝝ acies recreat̄ quo nihil
viridius. Hinc ſmaragdinus a. um. pe. cor. Suidas.
σμαραγδοσ θηλυκωσ λεγεται εστι δε ειδοσ
λιθου πολυτιμοι ελεγχοσ δε βεβαιοτητοσ
τησ θεοσεβειασ και λοιπα.

Smigma tis. dicit̄ omne illud qđ purgat: ab σμηχω
purgo/ abſtergo. Et eſt generale nomē quo medica/
mentū omne ſignificat̄: qđ valet ad emaculādā faciē
ꝛ abſtergenda corporum dehoneſtamēta. Hiero. in
Dañ. Afferte mihi oleū ꝛ ſmigmata.

Smigtic᷒ a. um: Ut ius Smigtica efficatia ſmigmat᷒.

Smilax/ arbor quā latini taxum vocant. Eſt ꝛ gen᷒ her/
bę hedere ſimilis denſis geniculatę caulibus ſpinoſę
fruticoſę ramis folio herbaceo flore candido olente
liliū. Oui. li. iiii. me. Et crocon in paruos verſum cū
ſmilace flores. Sunt qui ſmilacem antophorum vo/
cant quaſi ſeipſum ferentē. Hinc Smilaceus a. um.
quod eſt factū ex ſmilace.

Smyrna/ vrbs in minori aſia: quā fluuius Meles circū
fluit. Hanc Theſeus Theſſalus in memoriā vxoris
ſuę quę ſmyrna vocabat̄/ extruxit. Ex hac Homerum
ortum habuiſſe quidā exiſtimant.

S Ante O

Soanes populi Aſię caucaſi extrema obtinentes: ſicut
Strabo refert. lib. xi. Qui ducēta hominū milia co/
gunt exercitum.

Soboles/ ſucceſſio: ab oleſcendo .i. creſcendo dicta.

Sobrius/ dicit̄ homo ſane mentis: quaſi ſeparatus ab
ebrio. Teren. in an. Tu pol homo non es ſobrius.

Sobrini/ duarum plurium ve ſororum filii quaſi ſorori/
ni Patrueles patruorum filii: id eſt duoꝝ aut pluriū
fratrum filii.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Socer vxoris mee paṫ. Socrus vxoris mee mater. So
cer magnus/vxoris mee auus/qui ⁊ proſocer dicitur
⁊ ego ſum illius progener. Et auus meus ſocer ma/
gnus eſt vxoris mee: illa illi pronurus. Socer autē ⁊
ſocrus dicunṫ: q2 ſibi generū aſſocient. A ſocer fiunt
cōſocer/proſocer ⁊ adſocer. Cōſoceros vocāt quorū
filij inter ſe matrimonio copulati ſunt. Verbi gratia
Ego illi cōſocer ſum: ⁊ ille mihi cōſocer eſt: cuꝰ filio
filia mea nupſit. Proſocer ⁊ abſocer eodē modo di/
cuntur quo proauus ⁊ abauus.

Socus per ſimplex c fuit vir Troianus animo ⁊ corpo
ris dignitate generoſus.

Soccus per duplex cc. genus calceamenti a ſacco dedu
ctum nomē: ad cuius ſimilitudinē erat factū/ita ꝙ li/
gatū ſuper pedē plicas multas per totū effundebat:
qđ non tm̄ comedorū erat: vt apud Hora. Hunc ſoc
ci cepe pedē/ſed etiam mulierū. Hiero. ad Saluinā:
Que pullā tunicā/nigroſꝫ calceolos candide veſtis
⁊ aurati ſocci depoſitione ſumpſiſti. Sueto. de Cal.
Sepe gēmatas depictaſꝫ penulas manuleatꝰ ⁊ ar/
millatus in publicū proceſſit: aliquādo ſericatꝰ ⁊ cy/
cladatus ac modo in crepidis ⁊ cothurnis: mō in ſpi/
culatoria caliga: nonnunꝗ̄ ſocco muliebri.

Socculus/paruꝰ ſoccus. Sue. in Vitel. Pro maximo
munere a Meſſalina petijt vt ſibi pedes preberet ex
calciandos detractumꝫ ſocculū dextrū inter togam
tunicaſꝫ geſtauit.

Socius dicitꝰ ꝙ ſit eiuſdē ſortis: vel ꝙ ſecet. i. diuidat la
borem alterius: vel ꝙ eū in re laborioſa ſequaṫ: vł a
ſocco qui calceus eſt vtriꝫ pedi aptus: quoniā ſoci/
us ſe amico cūmodū in vtraꝫ fortuna prebeat. Sunt
autē ſocij qui pari cōſilio ⁊ auctoritate rem ſimul ag
grediūtur. Et qui in re ſeria ⁊ laborioſa aliquorū pa/
res ſunt. Unde ſocij populi romani dicebanṫ: ita cū
his federe cōiūcti: vt paucis ac belli participes eēnt:
ꝗ̄uis plus ſit ſocius ꝗ̄ particeps. Comites qui con
ſulēdo operā ve p̄ſtando ſubſequūtur: ⁊ ꝓprie in itine
re qui non ſua cauſa iter capiūt: ſed vt aliū proſequā/
tur. Ceſar cum ſe victorie pompei comitē eſſe mallet
ꝗ̄ ſociū ceſaris. Et generaliter quicūꝫ aliquē ſequitꝰ:
comes appellaṫ. Cice. Eſt gloria comes virtutꝫ. Glo
ria em̄ ſequitꝰ honeſtatē: ſicut vmbra corpus. Soda/
les in rebus leuioribus ⁊ fere in cōuiuijs dicunṫ: qua
ſi ſimul edales: vel ꝙ vna ſederēt ⁊ eſſent ſimul in mē
ſa: vel ꝙ ex ſuo datis veſci ſolerēt: vł ꝙ inter ſe ſuade
rent qđ vtile eſſet. Quintil. Et tēpeſtiua cōuiuia ⁊ ꝑ/
uigiles iocos aduocata ſodaliū turba ſolutꝰ atꝫ af/
fluens agerē. Caius: Sodales ſunt q̄ eiuſdē collegij
ſunt. Cum eo ſentire videṫ apud Cice. Antonius: q̄
Morbanū queſtorē ſuū appellat ſodalē.

Socialis ⁊ hoc ſociale/qđ eſt ſociorū. Vn̄ Sociale bel
lum qđ cum ſocijs geſtū eſt: hoc dictū eſt Marſicū:
quoniā a Marſis rebellandi ſuſcitatū fuerat initiū.
Sociale autem: quia omne latiuꝫ picenum ⁊ etruria
omnis atꝫ Campania: poſtremo italia cōtra romā
conſurrexerunt.

Societas q̄ſi participatio. Liui. Infida regni ſocietas.

Socienus dicebaṫ ſocius. Plau. Ibo intro atꝫ illi ſo/
cieno tuo iam interſtringā gulā.

Socio as. iungo quaſi ſociū ſocio appono. Col. lib. iiij.
At ſi quis cum ſciētia ſociauerit diligentiā. Eius cō/
poſita ſunt Aſſocio/conſocio eiuſdē ſignificatiōis cū
primitiuo. Lactā. lib. vij. Licet anima ⁊ corpus con/
ſociata ſint. Diſſocio/deiūgo: ſicut diſuadeor/dehor
tor. Nam dis interdū non diuerſitatē/ſed diuiſionē
facit: ſicut diſſimilitudo/diſpar ⁊ hmōi. Cice. Quorū
diſſimilitudo diſſociat amicitiā.

Socordia. vide in dictione ſocors.

Socrates penul. corre. philoſophus athenienſis vnus
omniū ſapientiſſimus iudicatus: qui philoſophiā na
turalem in moralem tranſtulit. Suidas. σοκράτησ
σωφρονισκου λιθοξο ου και μητροσ φαινα/
ρετισ μαιασ προτερον γενο μενοσ λιθοξο/
οσωσ τε και φασιν αυτου εργον ειναι τασ αθη
νησιν εν δεδυμενασ χαριτασ ειτα φιλοσο/
φησασ διατο ακουσαι αναξαγορου του κλα/
ζομενιου. Hic eq̄bilitatē in omni vita ſeruauit: vt
idem ſemper vultus/eademꝫ frons/ſiue proſperis/
ſiue aduerſis rebus extiterit vſꝫ ad extremū. Plini.
lib. vij. Ferunt Socratē clarū ſapientia eodem ſemꝑ
viſum vultu/nec aut hilari magis aut turbato. Ha/
buit duas vxores Xātippē ⁊ Mironē vno tp̄e. Que
cum crebro inter ſe iurgarent: ⁊ ille eas eſſet ſolitꝰ de
ridere/ꝙ propter fediſſimū hominē ſimis naribꝰ re/
calua fronte/piloſis humeris/repandis cruribus diſ
ceptarent nouiſſime verterunt in eū impetū: ⁊ male
mulctatū fugientēꝫ diu perſecute ſunt. Quondā cū
infinita conuicia ex ſuperiori loco ingerenti xantippe
reſtitiſſet aqua perfuſus immunda nihil amplius re/
ſpondit ꝗ̄ capite terſo. Sciebā inquit futuꝝ/ vt poſt
iſta tonitrua imber ſubſequereṫ: interrogauit Alcibi
ades cur mulierē tā acerbā domo nō exigeret? Quo
niam inquit Socrates cum illā domi talem perpeti/
or/inſueſco ⁊ exerceor/quo foris petulantē iniuriam
facilius ferā. Iteꝝ dicenti Alcibiade intolerandam
eſſe Xantippes maledicentiā. Tu inquit nonne tole/
ras anſeres clamore p̄ſtrepantes? Illo annuēte quo
niam mihi oua ⁊ pullos pariūt. Et mihi ait xantip/
pe filios gignit. Pater Socratis fuit Sophroniſcꝰ
lapidarius: mater phenareta obſtetrix. Qui in pau/
pertate beatiſſimus amicis olim audientibus Emiſ/
ſem palliū ſi nūmos haberē neminē popoſcit: omnes
admonuit: a quo acciperet ambiguus fuit. Hic audi
tor fuit Anaxagore ⁊ Damonis: poſtea ad Archelaū
phyſicum ſe cotulit. Qui animaduertens naturalis
ſpeculationis fructū nullū eſſe: inuenit primus ethi/
cen. i. moralem philoſophiā ad quem tranſiens ferṫ
dixiſſe: que ſupra nos nihil ad nos. Auctor eſt Xeno/
phon Socratē nunꝗ̄ de natura rerum neꝫ de ſubli/
mioribus rebus diſputaſſe: cum ea ſint ſupra captū
hominū. Ex ſocratis varijs in omnē partem diffuſis
diſputationibus plures fluxere diſcipuli. Et cum aliꝰ
aliud apprehēderet: proſeminate ſunt/quaſi familie
diſſentiētes inter ſe: cum tamē omnes ſe philoſophi
ſocraticos ⁊ dici vellent ⁊ eſſe arbitrarenṫ. Primuꝫ
ab ipſo Socrate Plato: a Platone Ariſtoteles ⁊ xe
nocrates. Deinde ab antiſthene qui patientiā ⁊ durē
ciam in ſocratico ſermone maxime/adamarat. Cyni
ca. Cum ab ariſtipppo quem maxime voluptarie diſ
putationes delectarunt Cyrenaica philoſophia ma
nauerunt: fuerunt etiā alia genera philoſophorū: vt
Eretricorū/Megaricorum/Pyrrhonioꝝ: qui ſe ſo/
craticos eſſe dicerent. Unde philoſophoꝝ fons So
crates appellatus eſt.

Sodalis. Vide in dictione ſocius. Hinc ſodalitas ⁊ ſo
dalitiū que ſignificant collegiū multorū ſeu cōuiuiū.
Cice. Sodalitates me queſtore ſunt inſtitute. Idem
in arte veteri. Venit in edes quaſdā in quibus ſoda/
litiū erat futurū eodē die.

Sodes quidā aduerbiū p̄cationē vel exhortationem de
notans arbitrantur. Priſcia. putat verbū. Ait enim
quedā verba que in vſu deficiunt perſonis: vt cedo/
ſodes/ſalue/aue/furis/infit/inquā/foret/fio. Dictum
ſodes/pro ſi audes: vt ſis ꝓ ſi vis: illico/pro loco.

Sodoma e. Sodomū ⁊ Sodoma oꝝ. plurali tm̄/oppi
dum fuit iudee. de quo legiṫ in Gen̄. Anteꝗ̄ ſubuer
teret dn̄s ſodomā ⁊ gomorrā. Et iteꝝ: Habitauit in
ſodomis. Solinꝰ de ſitu iudee. Ibi duo oppida: vnū
Sodomū: alterū gomorꝝ. Hinc ſodomite dicti ſunt
ſodomorū incole.

Sodomito as.pe.pro.verbũ obſcenũ. Ci.lib.j.of. La/
trocinari/fraudare/adulterare/ſodomitare turpe eſt
ſed dicit̃ nõ obſcene.

Sogdiana/ꝓuincia aſię quę vt li.vj.ſcribit Ptolemeus
a ſeptẽtriõe parte Scythię terminat̃.ab oriẽte ſecis:
a meridie occaſu bactriana. In ea ſũt vrbes Oxiana/
Maruca ⁊ alexãdria:quã vt Solinus ait: Alexãder
tertiã cõdidit ad cõteſtandos itineris ſui terminos.

Solus a ſolon/qđ oſcoꝝ lingua totũ ſignificat. Nã qui
vnus eſt/totus eſt. Hinc ſolitudo quę ⁊ ſolitas a ve/
teribus dicebat̃. Sciendũ ꝙ ſolus ⁊ vnus pro ſolus
more ſuperlatiuoꝝ genitiuũ regũt vt ſolus vel vnus
omniũ accipenſer ſquãmis ad os verſis cõtra aquas
natando meat:inquit Pliñ. Item dicimus ſolus vel
vnus ex omnibus vel inter omnes. Et cũ ſingularita
tem ſignificet/inuenit̃ tamẽ pluraliter. Ter.in adel.
Sole ſumus. Quãdoqꝫ ſolus dicitur deſertus. Vir
gi.lib.iij.geor. Heu male tum libyę ſolis errat̃ in ar/
uis. Teren. Venit meditatus alicunde ex ſolo loco.
Idẽ: Nonne hunc abijci oportet in ſolas terras: Fa
citqꝫ genitiuũ ſolius: ⁊ ſoli ſole ſoli. Terẽ.in eu. Mi
hi ſole ridiculo fuit.

Solitarius a.um.vt ſolitarius qui ſolus viuit. Hinc ſo
litarius piſcis ⁊ ſolitaria vita.

Soliloquus pe.cor.qui ſolus loquit̃. Et ſoliloquiũ qđ
per nos cõtemplando loqui ſolemus.

Soliuagus peñ.cor.qui ſolus vagat̃. Aug.lib.xij.de ci
ui.dei. Nam cum animãtes alš ſolitarias ⁊ quodam
modo ſoliuagas.i.quę ſolitudinẽ magis appetãt:ſi/
cuti ſunt aquilę/milui/leones/lupi.

Solennis ⁊ hoc ſolenne per duplex nn.qđ omnibus an
nis pręſtare debet:compoſitũ nomen ex ſolo ⁊ anno
Vale.maxi. Maiores ſtatas/ſolẽneſqꝫ cerimonias
põtificũ ſciẽtia bene gerendarũ rerũ auctoritate ⁊c̃.
Hinc ſolẽnitas.

Solenniũ ſolennij ⁊ ſolennia ſolennioꝝ/feſta quę ſingu
lis annis certo tẽpore fiunt.

Soliferreũ/genus teli apppellatũ/quaſi totum ferreũ.
Nam ſolũ ſignificat totũ ⁊ ſolidũ.

Solitaurilia/imolatio triũ hoſtiarũ erat diuerſi gene/
ris/tauri/arietis ⁊ verris:quia omẽs ſolidi integriqꝫ
corporis ſint. Pli.li.viij. Si potiatur marti ſolitau/
rilibus piaculũ fieri. Hoc ſacrificiũ cenſores: vt ſcri/
bit Aſco.vrbem completo quinquennio luſtrantes
de ſue/oue/tauro/faciebant.

Solũ dicitur omne qđ ſuſtinet: ⁊ vnicuiqꝫ rei ſubiacet:
vbi aliquid fundari poteſt. Unde aquę ſuperficies di
citur ſolũ:quia nauiũ fundamentũ eſt. Virgi.lib.v.
Subtrahiturqꝫ ſolũ. Cęleſte ſtellarũ ſolũ eſt. Ouiđ.
Aſtra tenent cęleſte ſolũ. Ennius ꝓ ſola terraꝝ plu
rali numero dixit: Aer etiã ſolũ dicit̃:quia auiũ ſuſtẽ/
taculum. Hinc ſolũ pro loco ſeu ſedili ponit̃. Itẽ pro
terra/ꝙ hominũ ⁊ animaliũ fundamentũ ſit. Col. li.
ij. Naꝫ qđ ſicco ſolo ingeſtũ ⁊ iam inoccatũ:perinde
ac ſi repoſitũ in horreo non corrumpit̃. Unde nata/
le ſolum dicimus patriã:hoc eſt terrã in qua nati ſu/
mus. Unde exul qui extra ſolũ:hoc eſt patriaꝫ eiectꝰ
eſt. Virgi.lib.vij.etiã menſam appellauit ſolum. Et
cereale ſolum pomis agreſtibus augent. Rurſus ſo
lum inferior pedis pars:quã vulgo ſoleã vocãt: quę
calloſa fit ⁊ dura etiaꝫ diſcalciatis. Cice.lib.v.tuſcu.
Mihi amictui eſt ſcythicũ tegmen calciamentũ ſolo
rum callum:cubile terra. Ambro. Nota facta ſolo at
trita eſt plurimorũ. Et ſolũ dictũ eſt pro ſolea calcia/
menti ⁊ corio. Mar. Sordidus antiquas ſolitꝰ pro/
ducere pelles. Et mordere luto putre vetuſqꝫ ſolum.
Proprie tamẽ ſolũ terra dicit̃.

Sol/a ſolus fit/ꝙ ſolus cũ eſt exortus obſcuratis omni/
bus alijs apparet. Vel vt ſcribit Diodo.ad Hyperi
onis filiũ qui liber a romanis appellatus eſt/ꝙ liber
⁊ vagus ſit. Soles plurali numero/pro die legimꝰ.
Virg.lib.iij. Tris adeo incertos ceca caligine ſoles
Erramus pelago. Et ſoles ſolis ſplendores vel radij
dicunt̃. Mar. Hibernis obiecta locis ſpecularia pu
ros Admittũt ſoles ⁊ ſine fece dies. Itẽ ſoles ęſtus
vel ardores ſolis. Hora. Corporis exigui precanum
ſolibus aptum. Hinc Inſolo inſolas. de quo ſupra.
Sol autẽ gręce dicit̃ ηλιοσ.

Solis/inſula eſt in mari indico ſemper rubẽs: ⁊ vt Soli
nus refert:omni animantiũ generi inacceſſa:qm̃ eo
ingreſſos vis circũfuſi aeris cõfeſtim exanimat.

Solaris ⁊ hoc ſolare:qđ eſt ſolis: vt radij ſolares annꝰ
ſolaris:cum ſol expleto per omnia ſigna circuitu ad
id vnde digreſſus fuerat redit:qđ fit fere. ccclxv.die
bus. Et ſolaris herba quę gręce heliotropiũ dicitur:
ꝙ ſe cum ſole circumagat etiam nubilo die. Tantus
eſt eius ſideris amor.

Solanus a.um.pe.ꝓ.idem qđ ſolaris. Hinc Subſola
nus/ventus q̃ ſub ſole oriẽte naſci videt̃.

Solariũ/locus in quo horę ad ſolẽ cõſpiciũtur. Primꝰ
romanis hoc ſtatuiſſe dicit̃. L. Papyrius curſor ad
ędem Quirini ante duodecim annis q̃ cuꝫ Pyrrho
bellatũ eſt. Nã prius ortus tm̃ ⁊ occaſus ſolis noia/
bantur:poſt aliquot annos adiecto meridie. Dicit̃ ⁊
ſolariũ locus in domo ſuperior ſtratus. Hiero.li.ij.
Reg. Vidit mulierẽ ſe lauantẽ ex aduerſo ſuper ſola
rium. Nam latini ſolaria vocant plana tecta q̃ gręci
domata: vt ideꝫ Hiero.eſt auctor. Pręterea ſolariũ
appellant iuriſcõſulti vectigal qđ pro ſolo penditur:
titulo: Ne quid in publico fiat.

Solario as.pe.pro.in altũ ędifico.

Solſtitiũ/ſolis ſtatio:cum ſol vltra non ꝓgredit̃/ſed re
trocedere incipit. Singulis quippe annis duo ſolſti/
tia ſunt. Unũ ęſtiuũ:alterũ hyemale. Sunt eñ duo
tropici:hybernus ⁊ ęſtiuus. Hybernus quidem eſt
per quẽ ſol trãſmittẽs octauã capricorni partẽ ſolſti/
tium hybernũ facit. viij. Kal.ianuarias die quo tẽpo
re ſol altiores incipit circulos petere. Aeſtiuus vero
per quẽ ſol octauã partẽ cancri tranſmittẽs ſolſtitiũ
ęſtiuũ facit. viij.kal̃. Iulij quo tẽpore remeare ſol ad
inferiores incipit circulos. Sane veteres ſolſtitiũ fe/
re vocant ęſtiuũ:licet nihil adijciat̃. Virgi.lib.j.Ge.
Humida ſolſtitia atqꝫ hyemes optate ſerenas Agri
colę. Nã inuenias vbi adijcit̃ brumale vbi de hyber/
no fit mentio. Col.lib.xvj. Cal̃. Ianuarij. Sol in ca
pricornũ tranſitũ facit brumale ſolſtitiũ.

Solati dicunt̃ q̃ ſole correpti ſunt/quẽadmodũ ſiderati
q̃ ſidere. Pli. Sic ⁊ ſolatis proſunt.

Solipugna ſeu ſolifuga genus beſtiole malefice q̃ acriꝰ
cõcitatiuſqꝫ fert̃ calore ſolis vnde nomẽ traxit.

Solea/q̃ ſolo pedis ſubijcit̃:q̃nqꝫ etiã id genus calceoꝝ
eſt:quo plantarũ calces tm̃ obtegunt̃ cęteris ꝓpe re/
lictis nudis pedibus partibus teretibus ſuperne pe
dem vinciens anſis quas ligulas vocant.alio nomĩe
ſuberes dicunt̃. Et a gręcis crepidę:licet hęc differre
putẽt aliqui. Dictę ſoleę/ꝙ ſola pedibus ſubijciant̃.
Plau.in tru. Date iam ſoleas atqꝫ intro me actutuꝫ
ducite. Fiunt autẽ quãdoqꝫ ſoleę dum ſolea capit̃ ꝓ
ea quę ſolo pedis ſubijcit̃ ex ferro vel argento corio
vel alia materia. Naꝫ equis ⁊ bobus ſoleę ferreę ap
plicãtur. Catul. Et ſupinã amniũ graui delinquere
ceno ferreã. Ut ſoleã tenaci ĩ voragine mula. Poni
tur interdũ ꝓ calceo. Prop. Proſilit in laxa nixa pe
dem ſolea. Item Solea genus piſcis plani a ſimilitu
dine ſoleę.de quo Col. Pli.lib.ix. Rumbi ſole paſſe
res habent formã planã. Et ſolea dicitur materia ro/
borea ſuper qua paries craticius extruit̃. Iuue. Et ſo
lea pulſare nates.

Solearij/ſolearũ ſutores. Plau.in aul. Solearij aſtãt:
aſtant molochinarij.

Soleatus dicit̃ qui ſoleis indutus eſt. Gel. Cur ſoleatos dixiſſet qui gallicas non haberēt ſoleas.

Soliū/armariū ex vno ligno factū: in quo reges ob corporis ſui tutelā ſedebāt: dictū quaſi ſolidū: quoniam ex prędura materia roboris fiebat: vel dicit̃ quaſi ſolū ꝙ in his ſoli ſederēt. Syr. Cōſedit ſolio rerūq; innixit habenas. Uel ſm̄ aſprū per antiſtichon quaſi ſediū a ſedēdo. Nā ꝛ ſella quaſi ſeda dicta eſt. Abuſiue tamē quādoq; ponit̃ ꝓ ſella regali. Virgi. Pręfatus diuos ſolio res infit ab alto. Quādoq; pro vaſe ſaligno vel abiete ad vnū plurimoſq; liquores trāſferendos ꝛ ad pannos lineos cum lixinio calido ꝛ cinere emaculandos accōmodato: ꝛ quo in balneis ſedētes lauamur. Celſus: Interpoſitis duabus horis in ſolium: is aquę calidę reſupinus dimittendus eſt ſicut a genibus ad vmbilicū aqua teneat. Mar. Nō vis in ſolio prius lauari. Sue. de Aug. At quotiens neruorū cauſa marinis albuliſq; calidis vtendū eſſet contentus: hoc erat vt incidens ligneo ſolio qḋ ipſe hiſpanico verbo duretā vocabat manus ac pedes alternis iactaret. Nonnunq; huic ſimile vas dicit̃ ſeu loculamentū ſepulchrale in quo condūtur defuncti. Pli. lib. xxxv. Quoniā defuncto ſeſe multi fictilibus ſoliis cōdi maluere. Curtius: Septimus dies erat ex quo corpus regis iacebat in ſolio.

Solidus a. um. penul. cor. modo iuge ac continuū ſignificat. Plau. Decē annos ſolidos errauit puer. Modo plenū integrū nihil cōcaui aut vacui habens. Unde ſolidū corpus dicimus: qḋ conſtat longitudine/latitudine ꝛ altitudine. Virgi. Solidoq; adamāte colūnę. Hinc fit inſolidū aduerbialiter qḋ ſignificat in integrū: vt oēs ꝓmiſerūt in ſolidū ſe ſatiſfacturos. i. integer vnuſquiſq; pro ſe/ꝛ non omnes ſimul. Solidū quidā a ſolo terra deducūt: alij a ſolon oſcorum vocabulo: qḋ totū ſignificat. Eſt ꝛ ſolidus ſubſtantiuū genus nūmi/quo in ꝑſentia vtimur: cum dicimus viginti ſolidos librā conſtituere.

Solido as. pe. cor. roboro/firmo: qḋ vernacula lingua dicimus ſaldare. Virgi. lib. j. geor. Area tum primū ingenti eſt equanda cylindro. Et vertenda manu et creta ſolidanda tenaci.

Solideſco/ſolidus fio. Pli. Veſica membrana conſtat vulnerata cicatrice non ſolideſcit.

Soliſtimū pe. cor. qḋ eſt ſoli: ita eñ a ſolo ſoliſtimū fit: ſicut a medio mediaſtimū. De ſoliſtimo tripudio vide in dictione tripudiū.

Solidurius/lingua gallica dicit̃ deuotus. Cęſar: Cū ſexcentis deuotis: quos galli ſoliduriòs appellant: quorum eſt conditio. vt omnibus vitę cōmodis vna cum his fruantur: querū ſe amicitię deddierūt ſi quicq; ꝑ vim accidat: aut eundē caſum vna ferāt: aut ſibi mortem conſciſcant.

Soli/ciuitas inſignis Cilicię ab achiuis ꝛ rhodijs ędificata: poſtea Pompeiopolis appellata a Pompeio qui piratas in eam tranſtulit: quos dignos exiſtimauit/vt ſeruarent̃. Hinc fuit Chryſippus philoſophꝰ ſtoicus ꝛ philemon comicus poeta: ꝛ Eratus qui de aſtris verſu conſcripſit: cuius plurima carmina Cicero in latinum vertit.

Soloeciſmus/eſt impar ꝛ inconueniēs cōpoſitura partium orationis: a noſtris imparilitas: a vetuſtioribꝰ latinis Scribligo dicebat̃ inuerſura ꝛ prauitate tortuoſa orationis tanq; ſtrebligo quędā: ſiquidē σϳρο βεω torqueo ac deprauo ſignificat. Per tranſlationē dicitur a poetis error. Iuue. Soloeciſmū liceat feciſſe marito. Mar. Sępe ſoloeciſmū mētula noſtra facit. Dicitur etiā ſolecon: ſicut barbariſmus ꝛ barbaron. Soloeci autem nomen a Solone deductū Laertius teſtatur: qui cum in Cilicia vrbem a ſuo nomine Soloe condidiſſet: pauci ex athenienſibus quos in ea reliq̄t: nō multo interiecto tēpore corrupto patrio ſmōe incōuenieti partiū ſtructura loq̄ ceperūt. Quapropter qui eo vitio aliquādo vterentur/dicti ſunt σολοικιζειν: hoc eſt ſoloeciſſare. Suidas. σολοισικελιασ πολισ και κυπρου αφων ο ησολικισ μοσ βαρβαριζον Των και Τηνι διανγλωσσανσ ολων δε ταυτην ικτιζει.

Soleo es. ſolitus: quaſi ſolus: id eſt totus eo. Sal. li. ij. hiſt. ſolui pręteritū vſurpauit. Neq; inquit ſubſidijs vti ſoluerat cōpoſitis. Eius ſignificatio nota eſt. Accipitur enim per ſolere eſſere vſato. Virg. Unde ois troia videri. Et danaū ſolute naues: ꝛ achaica caſtra Huius cōpoſita ſunt Aſſoleo/abſoleo/obſoleo/inſolens/inſolitus/pro inſueto.

Solet imperſonale paſſiuę ſignificatiōis. Cice. in Lel. Cum in hortos D. Bruti cōmentandi cauſa (vt aſſolet) venimus: tu nō affuiſti.

Solito as. frequēter ſoleo. Gel. Scipionē affricanū ſolitauiſſe noctis extremo prius q; diluculare in capitoliū ventitare. Hieronī. in Eſaia. Et habitabunt ibi ſtrutiones: ꝛ piloſi ſolitabunt ibi.

Solers/cōtrarius maxime eſt inerti: hoc eſt totus ingenioſus ꝛ artificioſus: quaſi totus ex arte: vel quaſi ſolus in arte ſit: quiq; in omnibus rebus prudens eſt. Hiero. in prolo. Danielis. Quę magis prudētia ſolertis viri/q; prophetali ſpiritu ecī propheta. Hinc ſolertia quę eſt ingeniū totū acutū ꝛ artificioſuƺ: qua quidē bene vtuntur: quidā male. Bene. Cice. in Catone. Tum eū dixiſſe mirari ſe non modo diligentiaƺ ſed etiā ſolertiā eius: a quo eſſent illa dimenſa atq; deſcripta. Male. Idem lib. j. offi. Itaq; eorum fines ſicut ipſi dixerant/terminauit: ꝛ in medio relictū quod erat populo romano adiudicauit. Unde hoc improbans. Cice. ſequitur: ꝛ ait: Decipere hoc quidem eſt/non iudicare. Quo circa in omni re/fugiēda eſt talis ſolertia. Ex quo apparet etiā/ꝙ ſolers quis bonꝰ vel malus erit pro qualitate ſolertię qua vtit̃. De cuius ꝓprietatę Claud. li. iij. de raptu ſic inquit: Rerumq; remotas ingenioſa vias paulatim exploret ęgeſtas. Utq; artes pariat ſolertia nutriat vſus.

Solicitudo/cura ꝛ mētis inquietudo q̄ mētibꝰ inhęret. Terē. in an. Quātas hic cōficit ſolicitudines? Solicitus/inquietus ꝛ curis affectus/nō autē diligēs. Cice. Celio: Deſunt aūt ꝓpter hanc cauſam ꝙ mirifice ſum ſolicitus quidnā de ꝓuincijs decernat̃.

Solicito as. penul. cor. ſpem metūq; oſtendo: vt Solicito plebē. Aliquādo inquieto ꝛ curā inijcio ſeu ꝯtriſtor. Teren. in an. Cur meā ſenectuteƺ ſolicito huius amentia? Hinc ſolicitatio quę fit ab alio. Aliquando inſto: vt Solicito te ꝓmiſſis. Curt. li. ij. Uerū enimuero: cum modo milites meos litteris ad ꝓditionē: modo amicos ad perniciē pecunia ſolicitet: ad internecionē mihi perſequēdus eſt: non vt iniuſtus hoſtis ſed vt percuſſor veneficus. Dictū ſolicitare quaſi ſolo citare. i. ſuo loco mouere.

Solox/lana craſſa quaſi ſolida. Item pecus lana tectū. Titi. Lana ſoloci ad purpurā data. Lucil Montano hirco atq; ſoloce.

Solor aris. a ſolū pro terra ſolida fieri quidā exiſtimāt quaſi ſolidū reintegro. Virgi. Interea longum cantu ſolata laborem. Arguto cōiunx percurrit pectine telas. Hinc fiunt cōpoſita Conſolor. Cice. Ser. ſul. Quid me iſta res conſolatur in tantis tenebris ꝛ quaſi perpetuis reipu. Eſt enim vix cōſolabilis dolor: tāta eſt omniū rerum amiſſio ꝛ deſperatio recuperādi. Deſolor contrariū eſt. Hiero. ad Tira. Sola deſperatione dormientis ęſtuans deſolatus ſolatio pij pignoris iactor. Et habent penul. corre.

Solo ſolas in eadem ſignificatione. Unde ꝛ deſolo. de quo loco ſuo.

Solatiũ/ipſa cõſolatio: ⁊ ꝓprie rebus fit. Hiero. Ditiis ſolatia ſumptuũ. Quintil. Cecitatis miſerę ſolatium/eſt habere rem videntiũ.

Solamen/idẽ qđ ſolatiũ. Cice. i Lel. Et ſi illis plane orbatus eſſem magnũ tñ ferret mihi ętas ipſa ſolamẽ. Virgi. Solamenq; mali de collo fiſtula pendet.

Soluo is. ui. utũ. qđ ligatũ erat nõ ligatũ facio/enodo. Virgil. lib. vij. Soluite crinales vittas capite orgia mecũ. Plau. in am. Nam noctu hac ſoluta eſt nauis noſtra e portu perſico. Sed quoniã q̃ debent quodãmodo obligati ſunt creditori: ſoluere etiã pro debitũ reddere ponit̃. Cice. in Ver. Pro quo frumẽto pecunia ſoluta nõ eſt. Hinc per tranſlationẽ ſolutiõis vocabulũ ad omnẽ liberationẽ quoquo mõ factũ transfertur: magiſq; ad ſubiectũ obligatiõis q̃ ad nũmorum ſolutionẽ. Unde ſoluere pro ſatiſfacere. Teren. in adel. Neq; tu verbis vnq; ſolues/qđ mihi re male feceris. Quãdoq; pro dimittere. Virgi. lib. ij. geor. Solue mares mitte in venerẽ pecuaria prim⁹. Quãdoq; ꝓ liberare. Idem: Soluite corda metu teucri. Unde ſolutus riſus dicitur magn⁹ a curis liber. Idẽ Riſuq; ſoluto. Quandoq; pro mollẽ facere. Hora. li. car. Soluitur acris hyems grata vice veris. Soluere fidem eſt rumpere vel nõ ſeruare fidem. Teren. in an. Soluiſti fidem. Et ſoluere eſt aperire. Col. lib. vij. Ea porro vena que in auro videt̃ eſſe ampliſſima ſarmento prius verberat̃: deinde cum ad ictum intumuit/cultello ſoluit̃. Cõpoſita huius verbi ſunt: Abſoluo/diſſoluo/exoluo/perſoluo ⁊ reſoluo.

Soluendo non ſum/ſignificat non ſatiſfacio: pro eo qđ obligatus ſum ſiue pecunia/ſiue remuneratione. Cice. in phili. Tu nec ſoluẽdo eras: id eſt ſoluere debita non poteras.

Solutus a. um. p̃ter ſignificationes quas cõmunes habet cum ſoluo: ponitur pro raro/quod eſt contrariuz ſpiſſo. Colu. lib. j. Soli pinguis vel macri/ſoluti vel ſpiſſi/humidi vel ſicci.

Solutilis penult̃. cor. quaſi ſolubilis/q̃ facile ſolui põt: vel q̃ ſolutus ⁊ non fideliter ꝯſutus eſt: vt nauis quã Nero ꝑ inſidias matri Agrippinę fecit naufragiũ.

Solimi fuerũt populi iuxta Lyciã quos Homer⁹ pugnaciſſimos fuiſſe ſcribit: ⁊ a Belerophõte deuictos Corne. tacitus de origine iudęorũ. Alij clara iudęorum initia ſolymos carminibus celebrataz. Homeri gentẽ conditã vrbẽ hieroſolymã nomine ſuo feciſſe. Unde Iuue. Interpres legũ ſolymarũ. Et declinat̃ ſolymę arũ. ⁊ hieroſolymę ar. ⁊ hieroſolyma ę. Unde Hieroſolymitanus.

Solon fuit vnus ex ſeptẽ ſapientibus grecię patria Salaminus: qui teſte gellio lib. xvij. Athenis claruit/regnante Tarquinio priſco Romę: hic athenienſibus leges dedit cũ tanto tẽperamẽto cõpoſitas/ꝙ parez gratiã a ſenatu ⁊ plebe cõtraheret: cũ plebs ⁊ ſenatus in ſumma prius eſſent diſſenſione.

Somatophylaces/cuſtodes corporis regis: quos latini p̃ſco vocabulo latrones dixerũt/quaſi laterones.

Sonchos/herba quã ſcariolã punici vocant: ⁊ quã pimpinellam vulgus nominat.

Somatopeia/latine corporis factura. Et eſt figura cuz incorporeũ modo corporeo loqui introducit̃.

Sonus dicitur omnis vox ⁊ quicquid auribus percipi poteſt. Hiero. tamen in interpretatiõe Pſ. docet ſonum proprie dici cũ additur tãtũmodo ſonus: ⁊ vox nõ intelligitur. Soni tria ſunt genera: aut enim voce conſtat per fauces: aut flatu per tubã/ aut pulſu ꝑ lyram ⁊ omnia crepitantia. A ſonus fiunt Abſonus ſine ſono/inconueniẽs/altiſonus /armiſonus/ bombiſonus: bombũ ſonans. Conſonus /cõueniẽs ⁊ ſimul ſonans. Diſſonus/diuerſe ſonans/inconueniẽs. Dulciſſonus. Et omnia habent penul. cor.

Sonor/vehementior ſonus. Virgi. Magno veluti cũ flãma ſonore Virgea ſuggerit̃ coſtis vndãtis aheni.

Sonit⁹ us. pe. cor. idẽ qđ ſonor. Virg. li. iij. Dum flammas iouis ⁊ ſonitus imitatus olimpi.

Sono as. aui. atũ. Unde ſonatus ⁊ ſonatur⁹. Hora. li. j. Ser. Magna ſonaturũ des noſtris hui⁹ honorem Dicit̃ ⁊ ſono is. ui. itũ. Acti⁹: Clamore ⁊ gemitu tẽplũ reſonauit. Eſt aũt ſonare muſico aliquo iſtrumẽto canere: ⁊ ꝯſtruit̃ cũ abl'to. Var. Nõ arguta ſonãt tenui pſalteria chorda. Et reſonant arbuſta cicadis. Aliqñ ſignificat effigere: ⁊ ſic ꝯſtruit̃ cũ actõ. Idem Nec vox hoiez ſonat. Manil. li. v. Aura ꝑ extremas reſonauit flebile rupes. Aliqñ ꝓferre/ pronunciare. Hiero. in ꝓlo. Dañ. Et vt verũ fatear: vſq; ad p̃ſentẽ diẽ magis poſſum ſermonẽ chaldaicũ legere ⁊ intelligere q̃ ſonare. Aliqñ laudare. Idez in ꝓlo. Paral. Unde ⁊ nobis curę fuit vt circuirem⁹ ꝓuinciã quam vniuerſę chriſti eccleſię ſonãt. Aliqñ ſignificare. Idẽ ibi: Sed ⁊ ipſę appellationes nõ hoies vt plerią; exiſtimant: ſed vrbes ⁊ regiões ⁊ ſaltus ⁊ ꝓuincias ſonant. Qñq; indicare/exprimere. Idem: Quid aliud ſonant euangelia niſi naſcẽtẽ dñm ex maria virgine? Illud autẽ eiuſdẽ habet neſcio quid latentis energię viua vox vt in aures diſcipuli auctoris voce trãſfuſa fortius ſonet: hoc eſt imprimit vel ingredit̃. Huius cõpoſita ſunt: Aſſono/reſpõdeo ſeu iuxta ſono. Perſi. Reparabilis aſſonat echo. Interdum male ſono. Cõſono/ſimul ſono/cõcordo: a quo Cõſonantia/concordia vocuz quę ⁊ vocalitas latine: grece euphonia dicit̃. Circũſono. Cice. lib. iiij. offi. Tamẽ conducere arbitror talibus aures tuas vocibus vndiq; circũſonare. Diſſono/diuerſe ſono/diſcordo. Hinc diſſonãtia/vocũ diſcordãtia. Inſono/valde ſono: vt inſonuięnem⁹. Interſono/in medio ſono. Perſono/valde ſono ſiue ꝑfecte ſono: vel ſonando ſono. Lactan. lib. j. Qui cũ frequẽter cytharę cantu perſonaret: citherõ appellat⁹ eſt. Hiero. de Pauli. Cuiuſq; doctrinę academię gymnaſia perſonabant. i. diuulgabant. Reſono/ꝓprie cõtra ſonantẽ ſono. Virgi. Formoſam reſonare doces amaryllida ſyluas. Et reſonare/ſonum reddere. Apul. Et cicadarũ cãtu agri reſonarẽt. Itẽ ſonãdo repſentare/explicare. Hiero. i Iob. Hęc aũt trãſlatio nullũ de veteribus ſequit̃ interpretẽ: ſed ex ipſo hebraico/arabicoq; ſermone: ⁊ interdũ nũc v̓bũ nũc ſenſum/nunc ſimul vtrumq; reſonabit. Et illud: Quid ſi ipſam audiſſetis beſtiã ſua verba reſonantẽ id eſt ꝓferentẽ. Et omnia habẽt pe. cor.

Sonito as. pe. cor. frequentatiuũ eſt a ſono.

Sonipes pe. cor. ſignificat celerẽ equũ: a ſonito pedis ꝙ pedibus ſonet.

Sonorus a. um. pe. pro. qđ graue ſonat: ⁊ ꝓprie epithethon tẽpeſtatis eſt. Virgi. Luctãtes vẽtos tẽpeſtateſq; ſonoras. Hinc ſonoritas ⁊ ſonoroſitas.

Sons/ꝓprie dicit̃ cuius culpa iam ſonat: hoc eſt erroris cõuictus eſt. Unde inſontẽ dicimus eũ qui innocens repertus eſt. Item ſons eſt q̃ cuiq; rei nocet.

Sonitic⁹ a. um. pe. cor. qđ nocet. Unde ſontic⁹ morb⁹ q̃ totũ inuadit corp⁹. Venuleus, quotiẽs morb⁹ ſonticus noiat̃ eũ ſignificari Caſſi⁹ ait: qui noceat. Nocere aũt intelligit̃ q̃ perpetuus/nõ q̃ tpe finit̃. Plini. Gagates lapis nomen habet loci ⁊ amnis Gagatis Licię niger eſt planus pumicoſus: nõ multũ a ligno differens/leuis/fragilis/odore ſi terat̃ grauis: fictilia ex eo inſcripta/nõ delent̃: cũ vrit̃ odorẽ ſulphureum reddit/fugat ſerpẽtes/depҺẽdit ſonticũ morbũ ⁊ virginitatez ſuffitus deprehendit inquit: hoc eſt vtrum perpetuũ ſit/an interualla habeat. Qm̃ autẽ ſontic⁹ morbus eſt iuſta cauſa abſentię: interdũ ſonticũ ponitur pro iuſto. Neuius: Sonticã eſſe oportet cauſam quãobrem perdas mulierem.

Sophocles/nomen poetę tragici:qui inter grecos principatum obtinet. Hunc Cicero diuinū poetā li.j.de diuinatione vocauit. Hinc Sophocleus a.um. Unde Carmina ſophoclea.

Sophaci appellati ſunt afri:a Sophano/qui in africa regnauit.

Sophia/latine ſapiētia dicit̄:⁊ q̄ eam ꝓfitent̄/ſophi appellant̄ σοφοσ enī ſapiens doctus. Mar. Cuʒ tibi ſit ſophię par cura ⁊ cura deorū.

Sophiſta ⁊ ſophiſtes/dicitur qui ſophię cauillator eſt. Unde ea pars dialectices nomen ſumpſit ſophiſtice q̄d ſit Suidas ait ſic:σοφιστησ πασ τεχνιτησ και ο το λεκτορησ κηκασ και ο επηρεαζων εκ ων εν τοισ λογρισεσι και απα τεων και πολλαζη τειδεεν τω Δυραμισσουιδου. Capit̄ nōnunq̄ꝫ pro apparente ⁊ non exiſtente ſopho. Itē pro ſapiente:necnō ⁊ pro eo qui in arte rhetorica ꝓponit quę imitari debeamꝰ. Plato docet ſophiſtas eē rhetores qui veluti venatores parati ſunt ad capiēdos iuuenū animos ſophiſtica diſciplina quā venalē per vrbes circūferunt/verbo demonſtrātes ſe oratorie ⁊ ciuilis diſciplinę eſſe profeſſores:cum revera ſint corruptores. Ariſto.lib.x.ęthicorū.inquit ſciētiā gubernandarū rerūpu.ſophiſtę profitent̄:quorū nullus rēpu.gerit. Hinc antiſophiſtę a Suetonio dicuntur inter ſe cōpugnantes ſophiſtę.

Sophiſma atis.dicit̄ cōmentū ⁊ oratio ita cōpoſita:vt vera eſſe videatur. Quo nomine etiā dicitur fraus/deceptio/cautela.

Sophroniū/nomen ęſt fęminę per diminutionē adulationis amatorię prolatū:⁊ ab σωφροσυνη que eſt prudentia deductū velut totula prudens.

Sophron/latine tēperantia qua carnales frenātur libidines/ne in quęq̄ꝫ vitia mētē cōſentiētē trahāt.

Sophroſynę/ſimiliter temperantia/modeſtia/caſtitas. Hiero.contra Joui. Non enim vt male habetur in latinis codicibus ſobrietas eſt legēda:ſed caſtitas/id eſt σωφροσυνε.

Sopor/idem qđ ſomnus:a quo ſoporifer.

Soporo as.pe.pro.ſoporē inducere. Unde ſoporatus cui veluti irrigatus eſt ſomnus.

Sopio is.iui.itū.ſignificat ſoporo. Quinti. Illa ſtatim nocte iam totā domū ac familiā quies prima ſopiuerat. Undę ſopitum dicimus qui iam cępit dormire. Uirgi.tamē ſopitū ſomno dixit quaſi irrigatum. Et ſopitus dicit̄ qui ſenſus amiſit:vulgo ſtramortitꝰ dicitur. Liui.lib.j. Jubet bono animo eſſe:ſopitū fuiſſe regem ſubito ictu:ferrū haud alte in corpus deſcēdiſſe:iam ad ſe rediſſe inſpectū vulnus abſterſo cruore omnia ſalubria eſſe cōfidere prope diē ipm eos viſuros. Huius cōpoſitū eſt conſopio/qđ eſt totus ſopore obruor. Cice.lib.j.tuſ. Num igit̄ eū curare cenſes cum luna laborat aqua conſopitus putatur:vt eū dormientē oſculetur?

Somnus Gręce υπνοσ:latine apud antiquiſſimos ſypnus:poſtęa ſopnus/mutata aſpiratiōe in ſ ⁊ υ in o:ſicut fit in herpillon ſerpillū. Sunt tamen qui magis ſomnus vſurpent ſine p. Et dicit̄ ſomnus cū dormimus. Uirg.lib.j.geor. Nec ſomnos abrumpit aura quietos. Somniū ꝟo illuſio quā patimur cū dormimus. Hiero.ad Euſto. Nec ꝟo ſopor ille fuerat:nec vana ſomnia quibus ſępe deludimur. Ponit̄ quandoq̄ꝫ ſomnus pro deo. Mar. Et q̄ nulla venit:tu mihi ſomne veni. Ser.tamē cōmē.lib.v.en.ait:Somnꝰ ipſe deus ſomnium qđ dormimus. Inſomniū quod in ſomnis videmꝰ:vt Falſa ad cęlū mittūt inſomnia manes. Sciendū tamē vt Macro.docet ꝙ eorū quę dormiētes videre nobis videmur:quinq̄ꝫ ſunt genera ſōniū.ſ.viſio/inſomniū/oraculū/viſus qui a grecis phantaſma dicit̄. Ex his inſomniū ⁊ phantaſma cuꝫ falſa ſint interpretatione non indigent:tria reliq̄ vates interpretant̄. Et oraculū quidē eſt cū quis inſomniis aliquid nobis denunciat. Uiſio cū id quis videt qđ eodē modo quo apparuerat euenit. Somniū autem proprie vocat̄ qđ tegit̄ figuris ⁊ velat̄ ambagibus nō niſi interpretatione intelligēdis. A ſomnꝰ fit inſomnis:qđ eſt peruigil. Unde inſomnes noctes dicuntur peruigiles.

Somnio as.per quieteʒ aliquid quaſi vigilans video. Uñ ſomniator apud geneſim. Plau.in cur. Quos tu mihi luſcos libertos/q̄s ſumanos ſomnias:id eſt ſomniādo loqueris. Aug.li.de ciui.dei.abſolute poſuit. Et dormiuit in loco illo ⁊ ſomniauit.

Somnifer a.um.qđ affert ſomniū. Pli.lib.xviij. Uiſq̄ꝫ ſomnifera etiā ſatiuo papaueri.

Somnificus a.um.qđ ſomnū inducit:vt vis ſomnifica.

Somniculoſus a ſomniculo magis fit q̄ꝫ a ſomno:⁊ is dicit̄ qui ad ſomnos vacat.i.ſomno plenꝰ ⁊ ignauię. Interdū dicit̄ non qui ſomno indulget:ſed qui ſomnum inducit/habetq̄ꝫ vim ſomnificā. Unde Cinna:aſpidem vocat ſomniculoſam:nō ꝙ ipā dormiat/ſed ꝙ vi ſomnifica homines percuſſos enecet.

Somnorinū/apud antiquos dicebat̄ id qđ inſomnis vidētur. Uar. Hinc ſomnorinas imagines affat̄.

Sora fuit oppidū volſcoꝝ.de q̄ Liui.li.ix. Et Juue.eiꝰ meminit cū ait:Optima ſore aūt phabraterię domꝰ.

Soracte/mons in phaliſcis apollini ſacer:.quo ſpelūca cooperta latebrā ſibi elegit diuꝰ Silueſter. Et generis neu:qđ ⁊ hęc ſoras ⁊ hoc ſoracte is.dr̄. Syr.lib.viij. Et ſacrū phebo ſoracte frequētāt. Uirgil.lib.xj. Sūmę deū ſancti cuſtos ſoractis apollo. Itē dicitur ſoractis is.ſicut preneſte ⁊ preneſtis.

Sorbeo es.bui.itum. Unde ſorbitio. Dicit̄ ⁊ ſorbo is.pſi.ptum. Eſt autē ſorbere deglutire quicq̄ꝫ molle:facticiū verbum:a ſono vocis quem faciūt qui ſorbent. Transfert̄ ⁊ ad alia. Hiero.in paulo. Fontē lucidiſſimū oſtēdēs tātūmodo foris eundē quē genuerat terra ſorbebat. Huius cōpoſita ſunt Abſorbeo vel abſorbo. Luc.lib.iiij. Abſorpſit penitus rupes ⁊ tecta ferarū. Aug.lib.vj.con. Gurges tñ morū carthaginenſiū quibus nugatoria feruēt ſpectacula abſorbuerat eū inſania circenſiū. Exorbeo vł exorbo/extra ſorbere. Cice.lib.ij. Phil. In ſanguinē ciuilem exhauſit vel potius exorbuit. Plau.in epi. Jam ego me conuertā i hirudinē atq̄ꝫ eoꝝ exorbebo ſanguinē. Obſorbeo vel abſorbo/totū ſorbeo. Idē in cur. Uin aquā? Si fruſculēta eſt:da obſecro/hercle obſorbeā.

Sorbitio/ipē ſorbēdi actus. Perſi. Barbatū hęc crede magiſtrū Dicere ſorbitio tollit quē dira cicute. Huiꝰ dimi.eſt ſorbitiūcula ꝓ cibo q̄ de facili ſorbet̄.

Sorbities/idem quod ſorbitio:a quo fit diminutiuū ſorbitiuncula.

Sorbillo as.diminutiuū a ſorbeo. Et proprie eſt paruꝫ ſed frequēter ſorbeo. Ter.in adel. Et cyathos ſorbillans paulatim hunc producā diē.

Sorbū/genus fructus ſimilis pyri/qđ ſiccū aluū ſiſtit. Mar. Sorba ſumus molles nimiū durātia vētres. Aptiꝰ hęc puero q̄ꝫ tibi poma dabis Col. Sorba manu lecta in vrceolos picatos adijcito.

Sordes imundicia:a quo ſordidus.

Sordidus a.um.qđ eſt ſordibus infectū. Liui. Teren. Uar.loco nō humili ſolū/ſed etiā ſordido ortus.

Sordeo es.dui.ſordidus ſum. Pli.lib.xxv. Uitā iuuare non fortaſſis credet aliquis/cum hęc quoq̄ꝫ noſtra friuola exiſtimētur adeo delitijs ſordent:⁊ quę ad ſalutem pertinent.

Sordeſco/ſordidus fio:vt qui ſordet/ſordeſcat adhuc. Hinc exordeſco/qđ ē valde ſordeſco. Gel. Cur ergo non patimur nomen philoſophię illuſtriſſimū in hominibus deterrimis exordeſcere.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sordido as:ſordidū facio:fędo. Aug.lib.j.confeſ. Dilata eſt itaqꝫ mundatio mea:quaſi neceſſe eſſet vt adhuc ſordidarer ſi viuerem.

Sorex animal paruum a ſono vocis quē rodendo facit. Vide in dictione Mus. Hinc ſoriceus a um:⁊ Soricinus a um. Unde Soricinos dētes dixit Plaut⁹.

Soror dicta eſt ꝙ q̄ſi ſeorſum a ſua ſtirpe naſcit̄:ſepat̄qꝫ ab ea domo in qua oritur ⁊ in aliā familiā tranſgreditur: vel ſoror quaſi diuerſa ſorte orta.

Sororius dictus eſt cui ſoror mea nupſit. Similiter frater ⁊ ſororis filius ſororius dicitur.

Sororie:puellarū māme vocant̄ cū intumeſcunt.

Soros grece:apud nos aceruus ſiue cumulus dicitur. Unde Serapis quaſi ſoros apis.

Sors a ſerie dicit̄ ſm̄ Uar. ponit̄ ꝓ fortuito alicui⁹ rei euentu. Uñ Sortior verbū. Aliquādo pro fatali neceſſitate. Virgi. Hic exitus illuꝫ ſorte tulit. Quid ſit ſors Aug. in pſal. interpretatione oſtēdit his verbis Sors eſt res in dubitatione humana diuinā indicās voluntatem. Nam ⁊ ſortes miſerunt apoſtoli:electi ſunt duo iudicio humano:⁊ electus de duobus iudicio diuino. Unde ſcribitur. Cecidit ſors ſuper Mathiam. Ponitur ergo ſors pro gratia qua ſaluamur: quia in ſortem non eſt electio: ſed voluntas dei. Nā vbi dicit̄. Iſte faciet:iſte non facit:merita conſiderantur:⁊ vbi merita conſiderantur electio eſt: non ſors. Quoniā autē deus nulla merita noſtra inuenit:ſorte volūtatis ſue nos ſaluos fecit: quia voluit: non quia digni fuimus. Hec eſt ſors. Unde in actibus apoſtolicis. Quia exiſtimaſti donum dei pecunia comparari:non eſt tibi pars neqꝫ ſors in fide hac: id eſt gr̄a nō ꝑtines ad iſtaꝫ gratiā quā gratis oēs accepimus. Et ſortes ex ꝓmiſſione dei ꝑtes hereditatis vocant̄: quę populo ſunt diſtribute. Unde tribu leui ꝓceptum eſt nō habere ſortē inter fratres ſuos: ꝙ ex eorum decimis ſuſtentaret̄. Hinc ſors dicit̄ patrimoniū. Unde conſortes ⁊ cōſortia:qui aliqđ patrimoniū ſimul habent. Et ſors ſumma eſt ſiue caput et prima pecunia que cōfertur in ſocietatē: vt inde lucrū fiat. Teren. in adel. Hei mihi etiā de ſorte nunc venio in dubiū:hoc eſt de pręcio quo empta erat fidicina. Inde cōſortes qui tantūdem ſortis attulerāt ad ſocietatē: quantum ille cum quo eſt ſocietas. Item ſors eſt fatalis neceſſitas ſiue parce: ꝙ ita vnicuiqꝫ ſortitū ſit vt ipſe voluerunt. Virgi. Hic exitus illum ſorte tulit. Item dicitur iudicium. Idem. Nec vero he ſine ſorte date ſine iudice ſedes. Tractum ex romano more. Non eñ audiebtāur cauſe niſi per ſortē ordinate:nā quo tempore cauſę agebantur: conueniebant omnes:⁊ ex ſorte dierum ordinem accipiebant:puta ꝙ poſt triginta dies cauſas ſuas exequerētur. Item Succeſſio vt in hymno. Ut cum dies abceſſerit:noctēqꝫ ſors reduxerit:mūdi ꝑ abſtinentiā ipſi canamus gloriā.

Sortilegus penul.cor. qui ꝑ ſortes futura pręnūciat ⁊ q̄ per ſortē aliquid eligit. Hinc ſortilegiū.

Sortior iris:ſortes facio:ſiue ꝑ ſortes aliquid recipio:⁊ ſorte aliquid conſequor. Lactā. lib. vij. Uñ apparet hominē q̄ eo vtitur imortalē ſortitū eſſe conditionē. Sueto. in Aug. Ex ꝓtura macedoniā ſortitus. Aliqñ Sortiri ſignificat diſponere: Virg. Sic fata deū rex ſortitur voluitqꝫ vices ſic vertitur ordo.

Sortito penul. ꝓdu. aduerbium qualitatis ſignificat ex ſorte Hor. li. car. Lupis ⁊ agnis q̄nto ſortito obtigit

Soſpes generis cōmunis:quis Soſpita femininū habeat. Et nō ſolum qui ſeruatur.i.ſaluus eſt ſoſpes dicitur:ſed etiam qui ſeruat. Unde Ennius ſoſpitē pro ſeruatore poſuit.

Soſpitalis:q̄ ſoſpitatē dat. Plau. in pſeu. Quis eſt qui morā occupato moleſtā obtulit q̄ tibi ſoſpitalis fuit.

Soſpito as:penul.cor. incolumē ſeruo. Liuius. libro. j. Propicius ſuam ſemꝑ ſoſpitat progeniē.

Soſia:nomen viri propriū apud comicos.

Soſtratus fuit vir Aeginita Laodomantis filius.

Soter: vt Cice. in ver. acti. iiij. inquit vno verbo exprimi nō poteſt: cum eum ſignificet qui ſalutem dedit. Soteria ſalus:ſoterion ſalutare dicitur

Sotularis:calceus. Hiero. contra Iouinia. Legimus quendam apud romanos nobilem cum eū amici arguerent quare vxorem formoſam ⁊ caſtam ⁊ diuitem repudiaſſet protendiſſe pedem ⁊ dixiſſe eis:Et hic ſotularis queꝫ cernitis videtur vobis nouus ⁊ elegās: ſed nemo ſcit pręter me vbi me pręmat.

S Ante P

Spado:⁊ eunuchus grece dicti omnes ſunt in nullo differētes:niſi ꝙ elegantius ⁊ magis atticū eſt eunuchū q̄ſ ſpadonem dicere. Fit autem Spado ab σπαω quod eſt aufero:euello:ꝙ ab eo pars maxima virilitatis auferatur.

Spadix teſte Gel. lib. ij. eſt auulſus:a palma termes cuꝫ fructu:ħ ē palmes. Eſt ⁊ color. Virg. li. iij. ge. Luxuriatqꝫ toris aioſuꝫ pect⁹: honeſti Spadices glaucique

Spadicus penultima ꝓducta color qui ⁊ pheniceus:id eſt coccinius: ꝙ non ſit diſſimilis fructui palme arboris nondum ſole incocto.

Spera:latine globus:⁊ id eſt qđ ex omni exteriore parte rotundum apparet. Nonnunqꝫ etiā Sphera cuꝫ ph. aſpirato ſcribit̄. Nā grece σφαιρα dicta: vt Euſebius lib. ꝓpara. quaſi ſphera:hoc eſt corp⁹ ęthereū Manil. Ingēti ſphera totū ꝑcingit olympū. Higi. Sphera eſt ſpecies q̄dā in rotūdo cōformata oibus ex partibus ęqualis apparēs. Huius diminutiuū eſt ſperula ⁊ ſpherula:parua rotūditas.

Spartha:lacus in atropatia:in quo ſales naſcūtur ⁊ cōgelaſcunt.

Spargapiſes:fuit teſte Herodoto fili⁹ Tomyris maſſagetarum reginę.

Sparta ę. ⁊ ſparta es:eadē eſt que ⁊ Lacedemon vrbs Laconie in peloponeſo:a Sparto Phoronei filio:q̄ eā cōdidit appellata Sparta. Fuit autē ciuitas grecię inſignis:q̄ diu cū athenienſibus grauia bella geſſit:⁊ q̄ Lycurgi legib⁹ optime iſtituta fuit. Ab ea dicti ſūt Spartiate:ſparte:⁊ ſpartani: Spartiatas legim⁹ in lib. Machab. romanis fuiſſe confederatos. Virgil. Veloces ſparte catulos acrēqꝫ moloſſuꝫ Paſce ſero pingui. Idē. Virginis os habitūqꝫ gerēs ⁊ virginis arma Spartane. σπαρΤη latine filū: linea carpētariū ſiue rubrica trāſferri pōt. Suidas. σπαρΤη σχοινια σπαρΤη η πολισ Των λακεδαιμονιων ο απο Ταυ Τησ σπαρΤιαΤησ και σπαρΤιηΤεων.

Spartacus famoſus gladiator fuit ex thracia oriūdus. robore animi ⁊ corporis ꝓſtans:q̄ vna cuꝫ Chryſo et enomao effracto Lētuli ludo gladiatorio cū. lxx. gladiatoribus erupit capua manuqꝫ ſeruoꝝ cōgregata: quaſi iuſto exercitu cōparato bellū ingens excitauit. ſed victus a Craſſo fuit. De quo Luc. Ut ſimili cauſa caderes qua ſpartacus hoſtis.

Spartea ſunt vtēſilia ad maioris ſūme pecunias capiēdas. Nūmoꝝ eñ receptacula varijs noibus appellata fuere. Nā vt ſacci:ſacculi:ſaccelli:crumene ſcortee ⁊ mātice ⁊ marſupia:ita fiſci fiſcine ⁊ fiſcelle.

Spartum:genus herbę apud hiſpanos frequētis. Quidam latini hanc Geniſtam interpretant̄. A ſpartum fit ſparteus a um.

Sparus ſeu ſparum: telum ruſticum in modum pedis recuruum. Virgilius libro. x. Agreſtiſqꝫ manus armat ſparus. Sal. Sed ex omniū copia circiter quarta pars militaribus armis inſtructa:ceteri vt quoſqꝫ caſus armauerat ſparis aut lanceis:alij preacutos ſudes portabāt. Feſtus. Spara paruiſſimi generis ſūt

S

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

ſacula a ſpargēdo dicta: ꝙ paſſim pugnādo ſpergerēt Lucil. Tū ſpara: tū murices portant tragula porro.

Spargo is ſi ſum: paſſim aliquid iacto. Uirg. Jam cornu petat: ⁊ pedib⁹ q̄ ſpargat arenā. Et ſpargere ſternere. Idē. Spargite humū folijs. Qñqȝ guttatiȝ infūdere. Idem Spargit' rara vngula rores ſanguinis. Qñqȝ madefacere. Uñ adſpgere dicimus. Solebāt eñ veteres vt nos quoqȝ facimus aqua corpus purgationis cauſa madefacere: dijs inferis ſacrificaturi. Huius cōpoſita ſunt Aſpgo Conſpgo. Col. libro. iij. Stercore vel palea cōſpgito humū ante brumā. i. pfecte ſpgito. Diſpgo diuerſe ſpgo. Lactā. li. iiij. Ubi animus in multa diſpſus: huc atqȝ illuc diuagať. Circūſpgo. Pli. li. xviij. Ibiqȝ ſe purificātes ſolēniter aq̄ circūſpgi. Inſpgo: intus vel valde ſpargo. Reſpergo ſatis bene ſpargo. Liuius li. j. Ne ſanguine ſe nefando ſoceri generiqȝ reſpgerēt. Col. li. j. deinde cuȝ pdictū tectoriū inaruit: rurſus amurca reſpergiť.

Spaſtici dicunť quib⁹ aliq̄d intus cōuulſum eſt. Pli. li. xxviij. Tremulis ſpaſticis exiliētibus.

Spaticus diciť quaſi maligno ſpū correptus: qui in aliquo loco neq̄t ꝯſiſtere ſed ſubito moueť. Pli. li. xxiij Neqȝ expaueſcentibus repente: nec ſpaticis rurſus torpētibus: nec ſup ſomnos genitura effundať.

Spata: a σπαζω ſcindo vel dilacero: vel ab σπαω qđ euello: ſiue euagino ſignificat. Apuleius. Militaris ⁊ ſacramenti geniū ob amiſſam ſpatā verebať.

Spatula: ſiue ſpataliū diminutiuū a ſpates: diciť ram⁹ vel folium palmę. Spates eñ ramus palmę vocať a quo pendēt balani: hoc eſt palmule ſiue palma.

Spatiū non ſolum de loco diciť: ſed etiam de tempore. Cice. lib. ij. ad Hereñ. Spaciū ita cōſiderať: ſatis ne longū fuerit ad eā rem tranſigēdā: ſcierit ne ſatis ad pficiendū ſpacū futurum.

Spatior: ſpatiatū eo. Uirgi. lib. j. Beor. Tū cornix plena pluuiā vocat improba voce. Et ſola in ſicca ſecum ſpatiať arena. Et ſpatiari eſt intra certū ſpaciū deambulare. Idē. Aut ante ora deū pingues ſpatiatur ad aras. Feſtus. Spatiatorē ꝓ erratore poſuit Cato.

Specio is: xi ctum apud antiquos in vſu fuit: qđ videre ſignificat. Unde Augures ſpecere: hoc eſt inſpicere aues dicebantur. Ennius. Uos ępulo poſtq̄ ſpexit. Eius cōpoſitis tm̄ vtimur. Aſpicio: Cōſpicio: Circūſpicio: Deſpicio: diſpicio: inſpicio: pſpicio: ꝓſpicio: pręſpicio: reſpicio: introſpicio: ſuſpicio: ⁊ tranſpicio.

Specto as: frequētatiuū ſignificat ſępe ſeu fixe intueor Lactā. lib. ij. Spectare nos cęlum deus voluit vtiq̄ nō fruſtra. Et referť ad oīa: ſed ꝓprie ad voluntatē. Uñ ſpectacula dicta ſunt. Interdū Approbo. Cice. li. v. tuſ. Non igiť ex ſingulis vocib⁹ philoſophi ſpectādi ſunt. Uñ ⁊ ſpectatores pecunię dicunť q̄ eā ꝓbāt. Interdū caueo: inſpicio. Plau. Spectādū ne tibi ānulū det neq̄ roget. Interdū Tēdo: ⁊ q̄ſi reſpiciēdo tēdo: vt apđ Cice. Ad extremū ſi ad pniciē patrię ſpectabit: patrię ſalutē antepones ſaluti pr̄is. Quintilia. Et qđ ad peſſimū ſpectat cunctū miſerabilis ſis oportet vt amator eſſe videaris. Interdū Cōparare Uirg. Si ad vitulā ſpectes nihil eſt ꝙ pocula laudes

Spectatores qui ad ludos ſpectandi cauſa conueniunt Plau. Nūc ſpectatores iouis ſūmi cauſa clare plaudite. Et ſpectatores ꝓbatores dicūť. Terē. i Eu. Cū meipſum noris q̄ elegans formarū ſpectator ſiem.

Spectabilis: ſpectatione dignus: ⁊ quaſi admiratiōe dignus. Apul. Jubet ꝯſtrui pulchrū ⁊ ſpectabilē currū

Spectatus ꝓbatus: cuius ſcilicet ſpectata iam virtus eſt. Uirg. Sunt nobis fortia bello Pectora: ſunt animi ⁊ rebus ſpectata iuuentus.

Spectaculū dicitur id quod ſpectatur: hoc eſt ludi qui ſpectantur. Uirgi. Nocte pluit tota: redeunt ſpectacula mane. Liuius lib. j. Indici deinde finitimis ſpectaculū iubet. Aliquādo dicitur ipſa ſpectatio. Cice. O graue acerbūq̄ ſpectaculū. Aliq̄n locus vnde ſpectatur. Sue. De ſpectaculo excitatus deſcendit. Liuius. Tum primū Circo qui maximus diciť deſignatus eſt locus: diuiſa loca patrib⁹ eq̄tibuſq̄ vt ſpectacula ſibi quiſq̄ faceret fori appellati.

Species: effigies: facies: vel imago. Cice. li. j. offi. Que autem ſpecie quadam vtilitatis: hanc gręci ideam vocant. Et in top. In diuiſione formarū quas gręci ideas vocant: noſtri ſi qui hęc forte tractant ſpecies appellant. Itē Cęſar in com. iiij. Auxiliareſq̄ quib⁹ ad pugnā non multū Craſſus confidebat teliſq̄ ſubminiſtrandū: ⁊ ad aggerem ceſpitibus comportandum ſpeciem atq̄ oppugnationē pugnantium pręberent id eſt demonſtrationē ſiue ſimulationē prętextum et quaſi velamentū. Qñq̄ ſpecies ſumitur ꝓ aſpectu ⁊ re viſa. Uirg. Non tulit hanc ſpeciem furiata mente chorebus. Quandoq̄ ꝓ pulchritudine ſeu deformitate a ſpeciēdo. Unde dicimus Speciosus forma p̄ filijs hominū. Et ſpecies vt diffinitur a dialecticis eſt que diciť de pluribus differētibus numero: vt homo eſt ſpecies: q̄m de Socrate ⁊ Platone: ⁊ alijs nō ſpecie: ſed numero differētibus pdicatur. Ob eā rationem ita appellata: ꝙ multorum collectio vna quaſi viſione comprehendatur. Nam genus eſt qđ predicatur de pluribus differentibus ſpecie: vt animal qđ de homine/equo/aſino ⁊ huiuſmodi dicitur: quę ſpecie differant. Quandoq̄ ſpecies ſumitur pro aromatib⁹. Macrobi⁹ libro vltimo ſatur. Species ⁊ acres ⁊ calide ſuperficiem cum apponunť exulcerant. Hieronymus in Cañ. Homelia dixit. Aromata quideȝ ſpecies eſſe: ſed non ſimpliciter. Addidit eñ ſpecies pigmentorū. Martianus iureconſul. Species pertinentes ad vectigal: Cynnamomū: piper longum: piper album. Sic dicitur vicus ſpeciarius a ſpeciebus arabis peregriniſq̄.

Specialis ⁊ hoc ſpeciale ſignificat non tam particulare q̄ proprium: ⁊ veluti peculiare ſicut ait Jul. Capi. Macrianoꝝ familiā id ſpeciale ſp habuiſſe vt Alexādrū magnū in auro ⁊ argēto exculptū ſemp haberēt.

Speciatim aduerbiū: ſignificat particulariter.

Specificus a um: qđ eſt particulare.

Specioſus: pulcher. Semper enim in bonum accipiť q̄uis ſpecies medium vocabulū ſit. Uirg. Neq̄ eñ ſpecie fama ve moueť: hoc eſt nec pſenti deformitate nec rumore mox futuro: ſic et Formoſus licet forma indifferenter ponatur.

Specimen penul. cor. experimentū: probatio: ſiue exemplar. Nam eſt illud parum qđ in mercibus emptori oſtendi ſolet: vt in pannis: vel deguſtatio in ęſculētis. Cice. in Tuſc. Quid illud num dubitas quin ſpecimen nature capi deceat ex optima quaq̄ natura. Aug. li. xvj. de ciui. dei. Uerū ⁊ hoc eoꝝ ſupplicium futuri iudicij diuini ſpecimen fuit.

Specula ę. accipitur ꝓ loco ędito ⁊ eminenti vñ aliq̄d longe videri ⁊ ſpeculari poteſt: ſiue ſit mons ſiue turris: ſiue lapis: ſiue arbor: ſiue q̄d aliud eminēs. Uirg. Specula de mōtis in altū Deferar. Ouidi⁹. In ſpeculis oīs abydos erat. Eſt ⁊ ſpecula diminutiuū a ſpe: ⁊ ſignificat paruam ſpem qđ fit blandimenti cauſa. Cice. Celio. Hac tñ oblectabar ſpecula. ſ. tullia. Ut eñ a res recula: ita a ſpes ſpecula fit.

Speculum in quod aſpicimus: ac ſpeciem. i. imaginem noſtram contemplamur quod datum nobis a natura fuit: vt noſmetipſos noſceremus: ⁊ formoſi deuitaremus infamiam: deformes redimenduȝ ſciremus eſſe virtutibus quicq̄d corpori deeſſet: ſicut ſocrates monebat adoleſcentes.

Speculare: ⁊ per apocopen Specular ⁊ ſpecularium: idem quod ſpeculum. Interduȝ ponitur ꝓ vitreatis

ſiue pro ocularijs: vtpote olim facta e ſpeculari lapide tranſlucido: nunc autē e vitreis orbibus vel teſſellis plumbo iunctis. Vlp. Specularia et vela que frigoris cauſa vel imbrium in domo ſunt, inſtrumento domus non contineri Caſſius exiſtimauit. Iuuena. Que vehitur clauſo latis ſpecularibꝰ antro. Specularis autem lapis dictus eſt: ꝙ ad ſpeculi ſimilitudinem luceat atqȝ imaginem reddat. Finditur in tenuiſſimas cruſtas. Pli. Multi aluearia ⁊ e ſpeculari lapide fecere: vt operantes intus ſpectarent. Idem li. xxxvj. In arabia quoqȝ eſſe lapidem vitri modo trāſluciduȝ, quo vtuntur pro ſpecularibus. Iuba auctor eſt Speculariorum vſum clarum tranſmittētium lumen memoria ſua prodijſſe ſcribit Seneca in epiſtolis. Qui item de Scipione ait: ꝙ non in caldariū ſuū latis ſpecularibus diem admiſerit. Mar. Hibernis obiecta notis ſpecularia puros Admittit ſoles: et ſine fece dies.

Speculor a ſpecula fit: quaſi e ſpecula proſpecto vel vt videā intēdo. Unde ſpeculatores qui e ſpecula aſpiciunt: vel in bello ante exercitum explorandi gratia mitti ſolent. Per tranſlationem ſpeculari ponitur ꝓ ſcrutari ⁊ exacte cōſiderare. A quo compoſitū Preſpeculor: qđ eſt ante ſpeculor. Sueto. de Ceſa. Exercitum neqȝ per inſidioſa itinera duxit vnqȝ: niſi preſpeculatus locorum ſitus.

Specus a ſpecio. Eſt eñ vt in ꝓble. Plutar. inqt locus vnde deſpicitur ⁊ inde ſpectacula dicuntur. Unde et ſpecula dicta eſt. Et dicimus ſpecus us: ⁊ ſpecus ci. tam maſculini qȝ feminini generis. Similiter ſpecus oris. neutri generis ꝓ ſpelunca: que a grecis ſpeleū. Uñ Uirg. ad imitationē grecorū Spelea ferarū dixit. Gel. lib. vj. Sole medio ⁊ arido ac flagranti ſpecum quandā nactus remotam latebroſamqȝ penetro Hora. lib. iij. car. Que nemora aut quos agor in ſpecus. Inuenit᷑ etiā hec ſpeca: hoc ſpecū ⁊ hoc ſpecu. ⁊ in plurali he ſpecꝰ. Seruius docet ſpecus apud maiores trium generū fuiſſe quod hodie in numero ſingulari tribus tm̄ vtimur caſibus. In plurali a genere maſcu. habet omnes caſus.

Specium. Inſtrumentū teres ⁊ paruum quo medici ad tēptandā vulnerū ac fiſtularū viam vel ꝓfunditatem vtunt᷑. Pacu. Ut medici faciūt qui prius ſpecio vulnus tēptant. Fit autem a ſpecio.

Specillum diminutiuū: paruum ſpecium. Cor. Cel. lib. v. Ante omnia ſpecillum dimitti in fiſtulaȝ conuenit vt quo tēdat: ⁊ qȝ alte ꝑueniat ſcire poſſimus. Hinc auricularium ſpecillum dicitur: quod curādis auribꝰ adhibetur. Eſt et ſpecillum inſtrumentū quo oculos inungimus. Pli. lib. vij. C. Iulius medicus duȝ inungit ſpecillum per oculum trahens. Cel. libro. vj. Specillo ſuꝑ oculum inducatur.

Speleum: a noſtris dicit᷑ ſpelunca. Uirg. Certum eſt in ſyluis inter ſpelea ferarū Malle pati.

Spectra: ſimulachra. Cice. Caſ. His autē ſpectris etiā ſi oculis poſſent feriri. i. imaginibus mentis.

Spera: vide ſupra: quia ſcribit᷑ cum diph. ſphera.

Sperma atis / grecum eſt ⁊ latine Semen dicitur: generale ad omnia ſemina.

Sperno is: ſpreui ſpretū faſtidio deſpicio. Antiqui etiā ſpernere pro ſeparare poſuerunt. Ennius. Ius atqȝ equū ſe a malis ſpernit ꝓcul. Hinc fit compoſitum. Deſperno: qđ eſt valde ſperno. Uar. Homo ridiculus ⁊ ab omni pube deſpretus.

Spes ſpei: ⁊ ſperes is: antiqui ꝓtulerunt. Uar. Quibꝰ ſuam delectet ipſe amicam ⁊ ſeſe ſperibus iactet ſuis Unde aſpere quaſi ſine ſpere: ⁊ ꝓſpere ꝓ ſpere. In plurali habet omnes caſus: ⁊ maxime ſpes: ⁊ ſpebꝰ. Hiero. in li. Macha. Noli extolli vanis ſpebus. Eſt autē ſpes opinio futuroꝝ. Referturqȝ tā ad mala qȝ ad bona. Huiꝰ diminutiuū eſt ſpecula: de quo ſupra. Et compoſitum Expes ſine ſpe.

Spero ſperas: ad dolorem et ad voluptatem refertur. Uirg. Hunc ego ſi potui tantum ſperare dolorē. Et perferre ſoror potero. Sperare inquit id eſt futuruȝ opinari ſiue timere. Pli. lib. xj. Sperator largior ꝓuentus. Hinc bene ſpero ⁊ male ſpero. Aliquando Sperare eſt exiſtimare: ſeu credere. Et tam de ꝑſenti qȝ de preterito dicitur: De ꝑſenti. Quint. Facilis vt animaduertere vos ſpero defenſiōis mee curſus eſt. De preterito. Idem. Et innocentiam quidem puelle ſatis vt ſpero defendimus. Hinc ſperatum veteres dicebant eum qui vxorem petit: ⁊ Speratāȝ virginē que petitur. Afranius. Curre et nuncia venire ⁊ mecum ſperatam adducere vt videat puellam. Poſtqȝ vo ſponſio facta erat: nō ſperata ſed vel dicta vel pacta: vel ſponſa vocabatur. A ſpero fit compoſitum Deſpero: et inſperatus.

Sperchius: fluuius Theſſalie quē Pelion mons effundit: ⁊ velociſſimo curſu defluit in ſinū Maleacū.

Speuſippus: philoſophus athenieñſis Platonis ex ſorore nepos: qui octo annos Platonice ſchole ꝑfuit. Ferūt hūc ſenio confectū ſibi mortē cōſciuiſſe merore impulſum. Plutarchus vo ſcribit illū pediculis efferueſcentibus interijſſe. Primus inuenit quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vaſa capacia.

Speuſici panes dicti ſunt a feſtinatione σπευεΔω eñ grece ſignificat feſtino.

Sphera: vide in dictione ſpera. Suidas. σφαιρα αειβολοσ Ίασ Δεσφαῖρασ ευρεσιν αναγαλισ η κερκυραια γραμματικη ναυσικααη αλκνοου θυγατριαν αἰιθησι ꝓ pila luſoria etiā ponitur ſpheriſterion locus vbi luditur.

Spheriſterium: locus balnei ſpecie rotunda in quo varia exercitationū genera veteres habuere. Pli. in epiſtolis. Apoditerio ſuppoſitū eſt ſpheriſteriū: qđ plura genera exercitationis: pluresqȝ circulos capit. Sȝ in ꝑmis ad exercitiū pile deputatꝰ ē: quā greci σφαιραν appellāt. Nā σφαιζω ſignificat pila ludo. Lāprid. Poſt lectionē operā paleſtre: aut ſpheriſterio aut curſui: aut luctaminibus mollioribus dabat.

Spheromachia: pile luſorie ceratmē: a ſpherica circulariqȝ figura dicta eſt.

Sphinx gis vel gos: ⁊ Sphingiū: animal ethyopie prodigioſum ad hominis ſpeciem accedēs ſolo pilo quē fuſcum habet et ſimilitudine feram aſſimilat᷑: habet geminas mammas in pectore: vt inquit Pli. lib. viij. a ſtringēdo dictū: hoc eſt απο Ίου σφιγγειν. Hic cū hoībus offert᷑ ſi illū ꝑſentiat: ſaluat᷑. Si vo beſtia prius hominē ſenſerit: ꝑdit᷑ homo. Albertus magnꝰ li. xxij. De aīalibus inter ſimiarum genera enumerat ſphinga inſignē duabꝰ ī maxilla maculis nigricātibꝰ cauda coloris ſubnigri oblonga. Solinus. Inter ſimias habent᷑ ⁊ ſphinges villoſe comis: mamis ꝓminentibus: dociles ad feriatis obliuionem.

Sphondyliū: internodiū ſeu vertebrum ſpine dicitur: ⁊ Sphondylus penul. ꝓdu. Sunt autem decem ⁊ ſeptem ſpondyli. quoꝝ. xxij. ſpinam faciunt: relipui vo lumbos. Sunt ⁊ qui ſphondylos dicant cubos. Seneca ⁊ Macro. videntur accipere ꝓ quodam piſcis genere: quē iuniores Schinalū dictitant. Sphondylus etiam verticulm dicitur appoſitum fuſis: vt nendo melius vertātur.

Spica ce. ⁊ ſpicus et ſpicum dicitur cum per culmi folliculum. i. extremum tumorem ariſte adbuc tenues in modum ſpiculi eminent. Abuſiue tamen ⁊ de maturis frugibus dicit᷑: et de quocūqȝ acumine ad ſpice ſimilitudinē facto. Dicta ſpica a ſpe: vt inquit Uarro. Nam cū fruges in ſpicam exit: ſpem prebet hoībus. Spica in hordeo ⁊ tritico tria habet cōtinentia gra-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

num/glumā:ariſtā. Sciendū eſt a ſpicus vtrūqꝫ numerū eſſe:a ſpicū tātū ſingularē. Cice.in aratro. Spicum illuſtre:ferens inſigni corpore virgo.

Spica mutica:que nō habet ariſtam. Ariſte enim quaſi cornua ſunt ſpicarum.

Spiceus a um:qđ ex ſpicis eſt. Tibul. Flaua ceres tibi ſit noſtro de rure corona ſpicea.

Spicilegium: collectio ſpicarum. Uarro. Ad corbem meſſe facta ſpicilegium venire oportet: aut domi legere ſtipulam.

Spico as:ſpicas emitto. Pli.lib.xviij. Grana in ſtipula crinito textu ſpicātur. Uñ ſuſpico as:penul.ꝓdu. qđ eſt ad ſpicarū ſimilitudinē incido vel fodio. Hinc ſpicatus a um:qđ habet ſpicas. Idē lib.xxj. Aliud rurſus ſpicatarū genus herbarum.

Spiculum lancea breuis:ſeu vt Uege.ait:telum miſſile cuius ferrū eſt triangulū vnciarū nouē: haſtile pedū quinqꝫ ⁊ ſemis. Antiqui pilū neutro genere vocauerūt. Accipit̄ ⁊ ꝓ ſagitta. Uirg. Spicula ꝯuerſo fugiētia dirigit arcu. Aliqñ đr ſagitte ferrū:ſeu cuſpis ipſa ⁊ aculeꝰ: vt ſunt ſpicula ſagittarū ⁊ aculei apiū. Curtius. Alexander ſagitta ictus eſt:q̄ in medio crure reliq̄rat ſpiculū. Uirg.de Apibꝰ. Et ſpicula ceca relinquūt Affixe venis. Dictū ſpiculū a ſpicarū ſpecie.

Spiculo as:cuſpidē acuo. Pli.lib.xj. Telū đo ꝑfodiendo tergori quo ſpiculauit ingenio.

Spiculatores dicti ſunt ſatellites principū a ſpiculis q̄ geſtāt. Cor. Tacitus Dilapſis ſpiculatoribus cetera cohors non aſpernata concionantē. Quidā etiā accipiunt ſpiculatorē ꝓ carnifice.

Spinus:pyrorū ſeu prunorū arbor: ꝙ ſpinis referta ſit. Uirgi.lib.iiij. Geor. Eduraqꝫ pyrum et ſpinos iam pruna ferentis.

Spina:ſentis qua pungimur. Hinc ſpineus a um:vt corona ſpinea:q̄ e ſpinis facta eſt. Spinoſus a um: ſpinis abundās. Spina etiā dicit̄ a collo vſqꝫ ad natiū flexū depꝛeſſa:ꝙ q̄ſi vallis ē inter colles q̊s vocāt dorſa Pli.li.xj. Spina lūbus oſſea ſꝫ tereti ſtructura ꝑ media foramina a cerebro medulla deſcēdēte:eſſe ei naturā quā cerebro colligūt qm̄ pretenui eius mēbrana mō inciſa ſtatim expiret̄. In ſpine igit̄ parte ſuꝑiore ſcapule:a lateribus dorſaq̄ oīa dicunt̄ terga.

Spinter:fibula in humeris:aut armilla vt inquit Priſ. Plau.i Mene. Jubeas ſpinter nouū recōcinnarier. Hoc armille genere mulieres vtebāt̄ brachio ſūmo ſiniſtro:ſoliſqꝫ feminis decorā fuiſſe veſtē lōge lateqꝫ diffuſam ad vlnas cruraqꝫ ab oculis defendendas

Spintrie dicti ſunt repertores monſtroſe libidinis nouiqꝫ concubitus. Sue.in Tiber. Monſtroſiqꝫ cōcubitus reꝑtores quos ſpintrias appellabat.

Spitrillum:barba capre.

Spire ſunt reuolutiones ſiue circuli qui in ſeipſos non recurrūt. Hinc in ornamentis capitis matronarū:et in ſerpētibꝰ ē ſpira cū ſe i girū voluūt. Uñ ⁊ ꝓ ſerpēte q̄nqꝫ ponit̄. Pli.li.ix. Lolliā paulinā q̄ fuit Caij p̄ncipis matrona vidi ſmaragdis margaritiſqꝫ opertā alterno textu fulgētibus toto capite crinibus ſpiris auribus collo monilibus digitiſqꝫ. Uirg.li.ij. Geor. Nec rapit immēſos orbes ꝑ humū neqꝫ tāto Squāmeꝰ in ſpirā tractu ſe colligit anguis.i.i circulū. Et li.ij. En. Spiriſqꝫ ligāt igētibꝰ ⁊ iā bis mediū Amplexi Ser. Spiris nodis. Uñ ⁊ baſes colūnarū ſpirulas dicūt. Nā ꝓprie ſpira eſt volubilitas funiū puta cū funis nauticꝰ in orbē cōuolutꝰ ē. Itē ſpira đr funis q̄ a pileo ad fauces diſtēdit̄ ⁊ ſub mento alligat̄. Juue. de faucibꝰ aurea cū ſe Porrigat: ⁊ lōgo iactet̄ ſpira galero. Itē đr baſis colūne vniꝰ tori aut duorū. Pli. In epheſie Diane ede primū colūnis ſpire ſubdite ⁊ capitella addita. Itē ſpira genus operis piſtorij. Ennius etiā ſpiram hominū multitudinē vocauit.

Spiro as:exhalo. Pli. Hec duo genera fiſtulis ſpirāt: q̄ ad pulmonē ꝑtinēt. Aliqñ ſpirare eſt emittere ⁊ ſic conſtruit̄ cū actō. Uirg. Ambroſieqꝫ come diuinum a vertice odorē Spirauere. Col.li.j. Reliquiſqꝫ immundicijs tetrū odorē ſpirantibus. Si autē de morte fit ſermo:abſolutū eſt. Huius verbi cōpoſita ſunt Aſpiro: Cōſpiro: Exſpiro: Inſpiro: Interſpiro: Proſpiro: Reſpiro ⁊ Suſpiro.

Spiritus halitus. Idem enim ſunt ſpiritus : halitus et anime. Pli. Anime leonis virus graue: vrſi peſtilēs hominis tm̄ anima infici voluit pluribus modis. Aliquando etiam ſpiritus dicit̄ ventus.

Spirituale: ⁊ ꝑ ſyncopen ſpiritale:qđ eſt ſpiritus.

Spirabile:vitale quo ſpiramus. Uirg.lib.iij. Eñ. Per ſydera teſtor Per ſuꝑos atqꝫ hoc celi ſpirabile lumē Cicero tñ ſpiritabile dixit in libro de natura deorū.

Spiramentū eſt ꝑ qđ exit ſpiritus. Uirg.lib.iiij. Geor. In tectis certatim tenuia cera ſpiramēta linunt.

Spiraculū idem qđ ſpiramentū. Uirg. Seui ſpiracula ditis. Hiero.in Geñ.poſuit ꝓ ipſo ſpiritu. Et inſpirauit in faciē eius ſpiraculū vite.

Spiracus:quaſi primipilaris:aut cohortis p̄fectus.

Spiſſus a um ꝓprie denſum ſignificat:a ſepiū denſitate. Uirg. Scrobibꝰ ſuꝑabit Terra ſpiſſus ager. Qñqꝫ ſignificat tardū. Plau. Spiſſum: hoc eſt amanti dicere veniet. Idem. Quia qđ bene ꝓmittūt haruſpices: ꝑſpiſſe euenit:id qđ male ꝓmittūt preſentaneū eſt. Hinc Spiſſitas: ⁊ ſpiſſitudo.

Spiſſo as:ſpiſſum facio. Cuius cōpoſita ſunt: Inſpiſſo ⁊ Conſpiſſo:quod eſt totum ſimul denſo. Col.libro viij. Atqꝫ vbi duratus eſt: vehemētius p̄mitur: vt cōconſpiſſetur caſeus.

Splen dicit̄ qui ⁊ lyen. Celſus lib.iiij. Splen in ſiniſtra parte eſt inteſtino innexus:natura mollis ⁊ rarus longitudinis ⁊ craſſitudinis modice.

Spleneticus:qui ex ſplene laborat.

Spleniū: vt Jul.pol.inquit: eſt caput ſplenis pinguis. Hinc ſplenia velut ꝑ ſimilitudinē dicunt̄ facta expāno laneo vel lineo q̄ ad curā corporis ſuꝑponi ſolēt Pli. Suꝑimponi oportet ſpleniū e melle decoctum

Splendeo es:dui.luceo. Uñ ſplēdeſco is:ſplēdidus fio Apul. Cum iam aurora ſplendeſceret. Huius compoſitum eſt Reſplendeo.

Splendor:lux ꝑ tranſlationē ponit̄ ꝓ decore dignitate gloria. Uñ ſplendor noīs:ſplendor familie ſplendor virtutū:hoc eſt claritas.

Splēdidus a um:clarus fulgens. Et ſplendidi dicuntur qui oꝑas ſuas ad libertatē cōuertūt. Ecōuerſo Sordidi auari. Hora. Quatinus id facis vt quidā memoratur athenis Sordidus ac diues. Et alibi. Obijciet nemo ſordes:id eſt auariciā.

Spolio as:priuo. Tractū a militibus. Spolia em̄ dicunt̄ quecūqꝫ hoſti detrahunt̄. Terē.in Hecy. Quin ſpolies mutiles laceres. Huiꝰ cōpoſita ſunt. Deſpolio Diſpolio varie ſpolio. Amb. Hi autē diſpoliāt q̄ accepimꝰ indumēta gr̄e ſpūalis. Exſpolio ꝑfecte ſpolio: vt apđ apl'ꝫ. Expoliātes veterē hoīeꝫ iduite nouū

Spoletium cū i ante um:ciuitas in vmbria q̄ nūc ducatus ſpoletinꝰ dicit̄ nō ſpoletanꝰ:ſicut ab Aretio aretinus. Mar. De ſpoletinis que ſunt carioſa lagenis Malueris qꝫ ſi vina falerna bibas. Sic Cice.lib.de claris oratoribꝰ. P. Conutiū ſpoletinū dixit.

Sponda:latus lecti. Naꝫ ſponde ſunt tabule q̄ vtrinqꝫ lectū ſuſtinēt. Mar. Nec nudi ſponda grabati.

Spongia:apud antiquos in vſu erat tergēdarū menſarū:adhibebaturqꝫ ad obſcena emūdāda. Mar. Hec tibi ſorte dat̄ tergēdis ſpōgia mēſis. Señ.li.x.epl'arū Unus e germanis lignū id qđ ad emundanda obſcena adherente ſpōgia totū in gulam farſit: ⁊ in precluſis faucibꝰ ſpm̄ emiſit. Accipit̄ ⁊ ſpōgia ꝓ aſparagi

ſatiui radice: vt apud Pli. ⁊ Col.

Spondeo es: ſpopondi ſponſum: Vide in dictione De ſpondeo. Eius cōpoſita ſunt Conſpondeo. Unde veteres conſponſos dicebant fide mutua obligatos: et Conſponſores: ſibi inuicem ꝓmittētes. Cice. Lepte. De negocio tuo ꝙ ſponſor es pro Pompeio: ſi Galba conſponſor tuus redierit. Deſpondeo ⁊ Reſpondeo: de quibus alibi.

Sponſo as: frequentatiuum: a quo Deſponſo as ⁊ Deſponſor aris.

Sponſio: non ſolum ꝓmiſſio dicitur: ſed etiam actionis genus eſt. Caper. Religione ſancitur fędus at ſponſio pęna. Paulus iureconſul. ſponſionem dici affirmat: non ſolum quę per ſponſi interrogationē fit: ſed etiam omnē ſtipulationē promiſſionēqꝫ ⁊ ſponſor ꝓ fideiuſſore quandoqꝫ ponit̃.

Sponſus us. Sponſio: Ser. ſul. Si poſt eas ſtipulationes vxor non dabat̃: qui ſtipulabatur ex ſponſu agebat: iudices cognoſcebant.

Sponſus a um: participiū. Terē. in Eu. Scis ſponſaz mihi? Et deeſt eſſe.

Sponſalis et hoc ſponſale qđ ad ſponſionem pertinet. Unde ſponſalis dies dicit̃ quo puella ꝓmittit̃.

Sponſalia orum: ꝓmiſſio ſiue contractus ſtipulationū futurarum nuptiarum. Sponſalia hoc modo fiebāt. Qui vxorem ducturus erat: ab eo vnde ducēda erat: ſtipulabatur eā in matrimoniū ductū iri. Qui daturus erat itidem ſpondebat daturū. Is contractꝰ ſtipulationū ſponſionūqꝫ dicebat̃ ſponſalia.

Spondeus: pes duabus ſyllabis longis conſtans. Legitimus pes qui in heroico verſu omnē ſibi vēdicat locuz: licet raro quinto loco reperiatur. Dictus ꝙ in ſacrificijs ⁊ libamentis eo maxime vterentur. Nam σπονδη libamentū fedusqꝫ ac ſponſionē ſignificat.

Spondylus eſt qui in ima parte fuſi apponitur: vt fęmine melius nere poſſint: a cuius ſimilitudine callus ſiue caro interior omniū oſtreorum ſpondylus dicit̃. Mar. ꝓ aialiū oſſiculis in Sātra. lib. vij. Roſos tepenti ſpondylos ſinu condit. Eſt ⁊ ſalſamenti genus ſpondyle apud atheniū: ⁊ nomē piſcis apud Pli. inſectū apud Ariſtotelē. Pli. li. xxvij. Nullū aial radices a nobis dictas attingit excepta ſpondyle q̄ oēs ꝑſequit̃. Genus id ſerpētis eſt. Atheneus id qđ in capite mugilū echinata ſpecie conſpicimus ſpondyluz tradit appellari. Sed ⁊ calculus ęneus quo ſuffragia ſua iudices athenis dabant: ſpondylos vocabat̃: vt eſt apud Julium pollucem.

Sponte aduerbiū ſignificat naturaliter: vt multe arbores ſponte naſcunt̃. i. naturaliter ⁊ nō ab hominibus ſate. Aliqñ ſignificat ſine reqſitione: vt ſponte ad te venio. Capit̃ nōnunqꝫ noialr ⁊ in abltō tm̄: vt ſponte mea: ſpōte tua. Virg. Spōte ſua ſandyx paſcētes veſtiet agnos. Hinc Spōtaneus a um: qđ eſt voluntariū: aut naturale. Amb. Terra aūt ſpōtaneos fructꝰ germinat: aut creditas vberiore cumulo refundit.

Sporos gręce: latine ſemen dicitur.

Sporades: inſulę quedā circa cretā in mari Carpathio ſicut Stra. li. x. ſcribit: dictę ꝙ in mari ſparſe ſint: ſunt autē harū noīa Hellene. Phocuſa. Hecaria. Schimuſa. Polegrados. Thera. Anaphe. aſtypalea. Laguſa. Jon: vbi ſepultus fertur Homerus.

Sporta quę ⁊ ſportula: aut a ſparto herba que frequēs apud hiſpanos naſcitur: aut ab aſportando: vaſis genus quaſi fiſcella. Sal. lib. ij. hi. E muris canes ſportis dimittebant. Et qm̄ in ſportis pecunia: qñqꝫ etiaz cibus in quotidianū vſuz deferri ſolebat: mō ꝓ diſtributiōe ad pplm: mō ꝓ ipſis cibis ſumit̃. Sue. in clau. Exhibuit anniuerſariū in caſtris ꝑtorianis ſine veneratione apparatuqꝫ iuſtū atqꝫ legitimū in ſeptis ibidē extraordinariū ⁊ breue dierūqꝫ paucor̄. Qđqꝫ appellare cępit ſportulā: qr primū daturum ſe dixerat: velut ad ſubitā dictāqꝫ cęnulā inuitare ſe populum. Idē dicit Neronē cęnas ad ſportulas reuocaſſe. i. ad parua conuiuia. Juue. Nonne vides quāto celebret̃ ſportula fumo? Erat ⁊ ſportula locus in atrio domꝰ: vbi ꝑponebant̃ eo die q̄ dono danda erāt. Dimiuutiuū a ſporta eſt ſportula: a quo fit ſportella.

Spuma: ſordes earū rerū a quibus eijcit̃. Virg. Spumas ſalis ęre ruebant. Hinc ſpumeus ⁊ ſpumoſus.

Spumo as: ſpumā facio: a q̊ Deſpumo: de quo alibi.

Spuo is: ſpui: ſputū ſaliuā emitto. Virg. lib. iiij. Geor. Nāqꝫ alie turpes horrēt ceu puluere ab alto: Cū venit ⁊ terram ſicco ſpuit ore viator Aridus. Huius compoſita ſunt. Cōſpuo ſimul ſpuo vel aliquē fędo. Lactā. lib. iiij. Poſt hęc cōſpuerūt in faciē eiꝰ. Plau. Ab oībꝰ deriſus atqꝫ ꝯſputꝰ. Deſpuo: Expuo: inſpuo in aliquē ſpuo. Pli. lib. xxij. Tradūtqꝫ cōmanducata ea ſi inſpuat̃ mori ſerpētē. Reſpuo repudio: ⁊ quaſi cuz ſputo per contēptū reijcio. Lactā. li. j. Hāc totā opinionē quaſi a poetis confictā Saluſtius reſpuit.

Sputo as frequentatiuū. Plau. Nam illic iſti q̄ ſputatur interdū morbus venit.

Sputū: ſaliua: qđ a pus deſcēdit. Dicitur ⁊ ſputus us. Lactā. lib. iiij. Dabūt autē deo alapas manibus inceſtis: ⁊ impurato ore expuent venenatos ſputus.

Sputamen: idē qđ ſputum. Hiero. in lib. Judi. Quō ſi rumpat quis filū de ſtupa tortū ſputamine.

Spudacten: quidaz interp̄tant̃ amatorē. Hiero. lib. de viris illuſt. Ubi de diuo Luca agit. Sed ⁊ Tertulianus vicinus eorū tēpor̄ refert preſbyterū quendam in aſia σπουδακτην. i. amatorē pauli cōuictū apđ Joannē ꝙ auctor eſſet libri: ⁊ confeſſum ſe hoc pauli amore feciſſe loco excidiſſe.

Spurcus a um: qđ eſt impurū: obſcenū: lutulētū: a ſpuēdo dictum: ꝙ tale ſit vt de eo ſpuat̃. Plaut. Tot noctes reddat ſpurcas quot puras habuit. Aliqñ ponit̃ ꝓ fętido. Apul. Tam multe res ſpurce ⁊ graues nares infeſtāt. Aliqñ ꝓ vehementi: aſpo. Cice. Jactatī tēpeſtate ſpurciſſima. Col. Atqꝫ in his ipſis haberet cognitū q̇d recuſaret collis: q̇d cāpeſtris poſitio: q̇d humidꝰ ⁊ gramioſus: q̇d ſiccꝰ ⁊ ſpurcꝰ ager. Aliqñ ꝓ ſeuo ⁊ ſanguiario. Var. Spurcꝰ gladiator ⁊ carnifex.

Spurcicia ⁊ ſpurcicies imundicia. Lucre. lib. vj. At cōtra nobis cęnante teterrima cū ſit ſpurcicies eadem porcis hęc munda videtur.

Spurco as: fędo vitio. Celſus iurecō. Cum eo agi poſſe aquilia qui vinū ſpurcauit: vel effudit: vel acetū fecit vel aliquo alio mō vitiauit. Plau. Spurcat̃ naſum odore illutibili. Antiq̄ ſpurcū vinū dicebant cū aqua mixtū: tanqꝫ nō amplius purū foret: aut igne calefactum: aut muſtū anteqꝫ deferueſcat. Hinc fit cōpoſitum. Conſpurco. Col. lib. ix. Nam ſupſiliens auis ꝓluuie ventris cibos ⁊ aquā conſpurcat.

Spurius: incerto patre natus: ab σπειρειν. ſeminare: quia nihil habet a patre niſi ſemen. Unde ſpurios verſus dicimꝰ alterius aut incerti auctoris. Auſoniꝰ. Quiqꝫ notas ſpurijs verſibꝰ appoſuit. Ser. Spuriꝰ dicit̃ qui ex muliere non nota ortus eſt. Sabini nāqꝫ pudenda mulieris ſporios dicunt.

S Ante Q.

Squallor: inquinatio: ſordes. Gel. In corporibꝰ incultis ſquamoſis alta cōgerie ſordiū ſquallor appellabat̃

Squallidus: ſordidus: incultus. Unde ager nō aratus ſquallidus dicit̃. Aliqñ ponit̃ ꝓ fulgēti. Virg. Alter erit maculis auro ſquallētibus ardens.

Squalleo es lui: a ſquāmarū crebritate ⁊ aſperitate dictum. Unde ⁊ ſquallēs ꝓ fulgenti pleno diuite honorato abundātiqꝫ ponit̃. Quicq̇d eīm nimis inculcatū obſitūqꝫ aliqua re erat: ita vt incuteret viſentibꝰ hor-

roꝛē ſqualleꝛe veteres dicebant. Uirgi. li. xij. Per tunicam ſquallentē auro latus haurit apertum. Hinc poſtea tractū eſt vt coꝛpoꝛa inculta ⁊ veluti ſquāmoſa alta congerie ſoꝛdium ſquallere dicant̄. Idē lib. ij. Squallentē barbam ⁊ cōcretos ſanguine crines. Et lib. j. Geoꝛ. Squallēt abductis arua colonis.

Squāme: quibus coꝛium piſcis aut ſerpentis tegitur. Hinc Deſquāmo as: ⁊ exquāma as: qđ eſt ſquāmas detrabo. Plau. in au. Dꝛomo deſquāma piſces. Ab harum ſimilitudine loꝛicarū quoqꝫ catenule ſquāme dicunt̄. Uirgi. Quem pellis ahenis in plumā ſquāmis auro conſerta tegebat.

Squaroſus: a ſquāmarū ſimilitudine dicitur: cuius ſcutis exurgit ob aſſiduā illuuiem. Lucil. Uaronū ac rapicum ſquaroſa incondita roſtra.

Squatina: ex planoꝝ piſciū genere: ꝙ ꝓpter ſqualloꝛē: hoc eſt aſperitatem cutis ligna ⁊ eboꝛea poliant̄.

Squille genus arboꝛis. Uar. li. j. de re ruſt. Alia in mari: vt palmas ⁊ ſquillas.

S Ante T

Stalagniū genus inauriū fuiſſe oſtendit Nonius. allegās Ceciliū ꝗ ait. Ex auro ei⁹ ſtalagniū domi habeo.

Stadiū latine curriculū: ſiue locus in quo equi homies ve currūt ⁊ certant athlete. Nam ⁊ Domitianus inter cetera ſtadiū extruxit. Dictū ſtadium απο ΤΗσ σΤασεοσ hoc ē a ſtatione: ꝙ hercules eo ſpatio vno ſpū confecto conſtitiſſet. Nam clariſſimū fuit curriculū ſtadij olympij qđ hercules ſuis pedib⁹ metatus fertur: continetqꝫ octauam mille paſſuum partem qđ centum. xxv. noſtros efficit paſſus hoc eſt pedes ſexcentos viginti quinqꝫ vt ſcribit Pli. Que menſura octies efficit mille paſſus.

Stadiodꝛomi dicti ſunt qui in ſtadio curſu certāt Firmicus Si mars reſpexerit lepoꝛē cęleſtē in hoꝛoſcopo: faciet ſtadiodꝛomos. Stadiodꝛomos etiaꝫ locus in quo ludi ⁊ curſus exercent̄. Plinius. li. xxxiiij. Eundē vicit: ⁊ leontius qui fecit ſtadiodꝛomon aſtylon qui olimpię oſtenditur.

Sto ſtas ſteti: ſtatū ꝓpꝛie ſignificat in ſe ⁊ ſua mole conſiſtere. Et nō tantum de animatis: ſed de inanimatis quoqꝫ dicitur: vt nauis ſtat: flumen ſtat: currus ſtat: ſol ſtat. Unde ſolſtitium. Item auis in aere ſtat. Arboꝛ ſtat. Uirgilius. Stabat acuta ſilex. Item Stare ſignificat rectum eſſe. Seneca. Alios ſtantes/ alios genibus flexis vidiſſes: ſedentem aut cubantem neminem. Item permanere: durare. Cicero. Facere ꝓmiſſa: ſtare conuentis: reddere depoſitum. Uirgili⁹. Et bene apud memoꝛes veteris ſtat gratia facti. Itē hoꝛrere. Cecil. Stat ager ſentibus. Item plenuꝫ eſſe Uirgilius. Iam puluere cęlum Stare vident. Iteꝫ pꝛominere. Lucil. Hic coꝛpus ſolidum inuenies hic ſtare papillas Pictoꝛ marmoꝛeo. Item pꝛęſtitutum eſſe ⁊ immobilem. Uirgilius. Stat ſua cuiqꝫ dies. Ouidius. Sic ſtat ſententia: id eſt imobilis ⁊ fixa eſt. Item in animo eſſe. vt Uirgilius. Omnis in aſcanio chari ſtat cura parētis. Itē quieſcere. Apul. Dū foꝛte ſtarent in taberna ludētes. Itē in pꝛiſtino ſtatu manere. Uirgil. Troiaqꝫ nunc ſtares pꝛiamiqꝫ arx alta maneres. Itē conſtare in pꝛęcio eſſe. Liuius. lib. xxiij Multoqꝫ ſanguine ac vulneribus ea pęnis victoꝛia ſtetit. Gelli⁹. Magno ei ſtet ea nocte abſentē fuiſſe. Quintilianus. Neqꝫ ipſe hoc periculū ignoꝛo expertus nō leui documēto quāti ſteterit mihi ꝙ ſemel impata nō feci. Stare firmū eſſe nō moueri: ſed cōſtantem eſſe. Liuius. Reſiſtis aūt aduerſus famā: rumoreſqꝫ hominū: ſi ſatis firmus ſteteris. Stare ꝑ me: ꝑ ſe: per illū dicit̄: cū nos ad aliquid aliud cauſa ſumus ne qđ fiat. Pli. lib. xviij. Non ſtat ꝑ me: quo minus cęlū itelligas ⁊ cęleſtia ſcias. Quint. Nō ꝑ me ſtetit ſed ꝑ illa. Cōpoſita huis verbi ſunt. Abſto adſto vel aſto. Cōſto: Circūſto: Anteſto: Cōtraſto ꝓ aduerſoꝛ Neuius. Cōtraſtat ſemꝑ: nec me ſinit loquier. Exto a quo ſuꝑexto. Inſto: Interſto. Diſto. Obſto. Perſto Reſto: Subſto: Superſto. Et ſm̄ aliquos Manifeſto: qđ eſt quaſi ad manus foꝛis ſto. Preterea. Solſtitium ⁊ iuſticiū a ſto deducunt̄.

Stabilis: qui eſt aptus ad ſtandū.

Stabilio is: ſtabilem facio: firmo: Plau. in am. Regiqꝫ thebano Creonti regnū ſtabiliuit ſuū. Hinc Conſtabilio: qđ eſt totū ſtabilio. Idē in ac. Ego rē meā cōſtabiliui cū illum emi de pꝛęda a queſtoꝛibus.

Stabulum: a ſtādo locus dicit̄ in quē longo itinere feſſi ſuccedere ſolent: ꝙ ⁊ diuerſoꝛium ⁊ hoſpitiuꝫ dici ſolet. Unde ⁊ pꝛoſtibulę meretrices dicte ꝙ queſtus copioſioꝛis gratia concurrētibus illuc aduenis manſiones ante ſtabula habuere. Petro. in ſatyr. Sed nec viam diligēter tenebā: quia nec quo ſtabulū eſſet ſciebam. Hinc ſtabula dicunt̄ loca generaliter in quibus armenta gregeſqꝫ conſiſtunt in agris ⁊ ſub dio veluti quedam ſtationes animaliū. Nam vbi ęqui tenentur ſpecialiter Equile. vbi oues Ouile. Ubi ſues haram dixere. Bobile quoqꝫ a bobus. Capꝛile a capꝛis nomen traxerunt. Uirg. Quattuoꝛ a ſtabulis pꝛęſtāti coꝛpoꝛe tauros Auertit. Idē. Interea cū iam ſtabulis ſaturata moueret Amphitrioniades armēta abitūqꝫ ꝑaret. Poteſt etiā pꝛęſepe in hoſpitijs ſtabuluꝫ dici. Apul. Duriſſimo caſui meo ſeruiens ad equū illū victoꝛē meū ꝓbiſſimū in ſtabulū cōcedo. Ubi aliū etiā Milonis quōdā hoſpitis mei aſinū ſtabulantē inueni. i. quaſi hoſpitantē. Stabulū etiā ſumit̄ ꝓ quacūqꝫ ſtatione ſeu habitatiōe ⁊ loco vbi ꝗs ſtare conſueuit. Uirg. Ardua tecta petit ſtabuli ⁊ de culmine ſūmo Paſtoꝛale canit ſignū. A ſtabulū fit ꝓſtibulū.

Stabulo as: neu. ⁊ ſtabuloꝛ deponens ſignificat ſto diuerto: ⁊ qͣſi ſtationē habeo: ſiue etiā in ſtabulo guberno. Uar. lib. j. de re ruſti. Si pꝛata ſint ⁊ i fundo neqꝫ pecus dn̄s habet: dāda oꝑa vt pabulo vēdito alienū pecus in ſuo fundo paſcat ⁊ ſtabulet. Col. lib. vij. Si idoneis tēpoꝛib⁹ ad ꝑſepia: ad aquā: ad exercitationē pecus duxerimus: cureqꝫ fuerit vt ſtabulent̄: ſic in eo loco ne humoꝛe madeſcant vngulę: qđ facile vitabimus: ſi ſtabula roboꝛeis aſſerib⁹ cōſtrata: aut diligenter ſubinde emundata fuerint hum⁹ ⁊ palea ſupiecta. Sta. li. j. th. Geticeqꝫ pec⁹ ſtabulare ſū hemo. Oui. lib. xiij. met. Hoc pec⁹ omne meū: multę ſtabulant̄ in antris. Gel. Tubero in hiſtoꝛijs ſcriptū reliqͭt. Attiliū conſulē in Africa apud Bragadā flumē grāde feciſſe aduerſus ſerpentē in illis locis ſtabulantē pꝛęliū Hinc ſtabulatio māſio in ſtabulo. Col. li. vij. Caloꝛe boues ſub dio: frigoꝛib⁹ intra tectū manere opoꝛtet. Itaqꝫ hiberna ſtabulatio eoꝝ pꝛęparāda eſt. i. locus ſtabuli: vel vbi ſtabulentur.

Stabularius hoſpes viatoꝛes pꝛęcio recipiens. Apul. Sumo ſarcinulā ⁊ pꝛęcio manſionis ſtabulario ꝑſoluto capeſſimus viaꝫ. Ulp. Caupones ⁊ ſtabularios eos ęque accipiemus ꝗ cauponā ⁊ ſtabulū exercēt: et ſtabularius dicit̄ ꝗ ſtabuli: hoc eſt loci vbi aīalia ſtāt curā gerit. Col. li. vij. Hic eīn recognoſci grex poterit: numeruſqꝫ cōſtare ſi velut ex militari diſciplina intra ſtabularij caſtra manſerint.

Statio: locus in quo naues aut milites tuto ad tempus ſtant: vel in quo frequenter conſiſtitur. Curt. Cognitū id ꝑ exploꝛatoꝛes ꝗ ſtatiōes hoſtiū fuerāt ingreſſi. Itē ſtatio dicit̄ loc⁹ ad cuſtodiā aſſignat⁹: qn̄ milites ſtantes vigilāt. Uirgi. Seruantqꝫ vices ſtatiōe relicta. Ipſe comes nyſo gradit̄. Hinc ſtationarij milites. Itē officina in quā multi cōueniunt vt de aliꝗ re decernat̄: ⁊ ius dicat̄ ſtatio appellat̄. Gel. Queſituꝫ eſſe memini in pleriſqꝫ vꝛbis ſtationibus ius publice

docẽtium. Iuue. Statiões omne theatrũ. Similr̃ ex rãtiũ ſtellarũ matutine q̃s p̃mas vocãt: ⁊ veſptine q̃s ſcđas cõſtare ſpectãtibꝰ videant̃ in oriẽte ⁊ occidẽte ſtationes vocant̃. Et ſtatio ipſe ſtandi actus: vnde et nomen accepit ſtatio. Hiero. Ieſus filius naue ſtationem impetrauit ſoli ⁊ lunę. i. vt ſtarent.

Statiuncula: diminutiuũ: id eſt parua ſtatio: ſicut a ratio ratiuncula.

Stationarij milites dicunt̃ quibus cuſtodie aut pręſidij gr̃a ſtatio aſſignata eſt. Itẽ q̇ in vrbibus aut ꝓuincijs tenent̃ ad ꝑſoꝝ q̇etẽ tuendã ſtationarij vocant̃.

Stationalis firmiter ſtans. Pli. de ſideribꝰ. Eadẽ ſtationalis ſenis mẽſibus cõmorat̃ in ſignis: alioq̇n bimeſtris cũ cetere vtraq; ſtationẽ q̇ternoſ mẽſes nõ ipleãt

Statiua ⁊ ſtatiue: quaſi ſtationes dicunt̃ ſiue munitões in quibus vt ꝓpius pugnẽt milites conſident. Liuiꝰ lib. j. Tentata res ſi primo impetu capi ardea poſſet Ubi id parum proceſſit obſidione et munitionibus ſepti primi hoſtes. In his ſtatio vt fit lõgo magis q̃ acri bello ſatis liberi cõmeatus erant. Et lib. ix. Statiua noſtra munimento ſatis tuta ſunt.

Stata: ſacrificia que certis ac ſtatutis diebus fiebãt que nõ mutabant̃: ſed firma ⁊ ſtabilita erant. Cato. Sacra ſtata ſolẽnia ſancta ſeruaſti. Ennius. Modicaꝫ et modeſtã formã mulieris ſtatam vocauit.

Statarius a um: a participio ſtatus q̃ſi ſtabilis ſiue idoneus ad ſtandũ. Terẽ. in heau. Adeſte equo aïo: date mihi poteſtatẽ ſtatariã agere: vt mihi liceat ꝑ ſilẽtiũ. Liuiꝰ. lib. ix. Statarius vterq; miles ordines ſeruãs

Stator qui apud magiſtratũ aſſidue eſt: a crebra ſtatione: quales ſunt nũcij: vel tabellarij: vel apparitores q̇ reos in ius vel in carcerẽ ducunt: qm̃ apud magiſtratum dicati ſunt vt ſtẽt parati ire quo ab illo miſſi fuerint. Unde Plancus de ſtatore Lentuli conſulis ad Ciceronẽ ſcribit. Preſto mihi fuit ſtator eius cũ lr̃is q̇bꝰ ne venirẽ denũciabat. Et ſtator dictꝰ eſt Iupiter qm̃ ſtare fecerit. Romanos in fugã a ſamnitibꝰ v̄ſosꝰ De quo in ſiſto dictũ eſt. Non eñ a ſiſto: ſed a ſto deſcẽdit: qđ patet ex eius cõpoſito Antiſtitor: qđ cõpoſitionẽ ⁊ ſignificationẽ habꝫ a ſto: ſicut ⁊ antiſtes. Et dicit̃ Stator iupiter: qui ſtare animo facit.

Status us: conditio habitus qđ lingua vernacula dicimus cõditione. Hiero. Nã corporis noſtri certus eſt ſtatus. vt omniũ animãtiũ. Sed qm̃ apud deũ nõ de ſtatu corporis noſtri: ſed de vitę meritis iudicamur apparet omnẽ hominẽ mente ſua ſibijpſi ſtatum nomenq; formare. Col. lib. viij. Quare ſtatus eius longior ꝓductiorq; ad hos caſus magis habilis eſt. Ci. Qui ſtatus rerũ: que conditio tẽpoꝝ. Do. Statꝰ ad habitum refertur. Statura corpori adſcribitur. Status eſt ſcenici ſtatura lõgitudo corporis. Qñq; apđ rhetores Status dicit̃ in quo cauſa maxime vertitur Cice. Status eſt in q̇ primo inſiſtis q̃ſi ad te pugnandum congreſſa defenſio. Quintil. Status eſt qđ ex prima conflictione naſcitur. Exempli cauſa. Intentio eſt. Feciſti homicidiuꝫ. Depulſio eſt. Non feci. Queſtio an fecerit. Hinc conſtitutio cõiecturalis q̇ et ſtatus dicitur. Tres aũt eſſe ſtatus quidã dixerunt. Coniecturalem: Iuridicialem: ⁊ finitiuum: ſiue legalem. De quibus in rhetoricis.

Status a um: idem qđ firmus. Pli. lib. xviij. Iam primũ hanc iniuriã oïbus annis accidere nõ poſſe propter ſtatos ſyderum curſus. Stati dies dicebantur q̇ iudicij cauſa cum peregrino inſtituunt̃. Plau. in cur. Status condictus cũ hoſte interceſſit dies.

Staturus a um: participium eſt a Sto.

Statim aduerbiũ ſignificat conſtanter: ꝑſeueranter: continue quaſi inſiſtendo ⁊ vno ſtatu a ſtando. Plau. in amp. Nec recedit loco quin ſtatim rem gerat. Neq; veſꝑugo neq; vergilie occidũt iſta ſtatim ſtant. Terẽtius in phor. Bina talenta capiebam ſtatim. Aliq̃ñ mox illico: ꝙ ea q̃ mox fiunt cõtinenter fieri videant̃. Cice. in ver. Statim meſſa nam lr̃as dedit.

Stagnum a ſtando dicit̃ aqua ſtans. Uirg. Stagnũ ꝓ parte maris ꝓfundiſſima poſuit ꝙ ea minime moueatur: ſempq; ſtet. i. quieſcat. Emiſſamq; hyemen ſenſit neptunus ⁊ imis Stagna refuſa vadis. Stagnum etiam metallũ eſt: a quo Stagneus a um. Pli. li. xxx. Pyxide ſtagnea dixit: hoc ⁊ ſtagnuꝫ dicitur.

Stagno as: ſtagnum facio: aquã contineo. Uirg. li. iiij. Geor. Nam qua pelei gens fortunata canopi Accolit effuſo ſtagnantem flumine nilum. Et dicimus ſtagnare aquã cum non effluit: neq; ſorbetur. Pli. Ubi marini fluctꝰ effuſi ſtagnare ſolẽt. Et ſtagnare terraꝫ que nõ abſorbet: ſed cõtinet aquã. Idẽ. Agris humidis atq; ſtagnãtibꝰ. Huius cõpoſitũ eſt. Reſtagno: qđ eſt exundo: vt apud eũdẽ lib. ix. Idẽ tradit in paphlagonia effodi piſces gratiſſimos cibis terrenos altis ſcrobibus in his locis vbi nulle reſtagnẽt aque.

Stannum plumbum a ſtando dici videt̃ ꝙ in fornacibus primũ fluat ac per ſe ſtet: qđ ⁊ Stagnũ et grece caſſiterũ ſiue Catiteron: ſiue Caſſiriton imutatis ab homero lr̃is. Nam plumbi ſunt duo genera nigrum ſcꝫ ⁊ albũ. Hinc Stãneus a um. Uñ vaſa ſtannea.

Stamen a ſtando: ꝙ eo ſtat in tela omne velamentũ eo ꝙ firme ſtat dũ texitur: non id qđ hincinde trahitur. Subtegmẽ qđ ſubit ſtamini. Dicit̃ etiã ſtamen q̇cq̇d in colo ad nendũ ponit̃. Hiero. ad Fabio. Ex quibus facta fila retorquent̃ cũ ſubtegmine triũ colorũ hyacinthi cocci purpure ⁊ cũ ſtamine byſſino.

Statilinus ⁊ Statanus: dij p̄ſides q̃ſi nobis adſtãtes.

Stater eris pe. corre. generis maſculini teſte Hiero. in Matth. dicitur qui duo habet didragmata. Idem lib. Regũ. Ecce inuẽta eſt in manu mea quarta pars ſtateris argẽti. Et in Hiere. Et appẽdi argentũ ſeptẽ ſtateres ⁊ decẽ argẽteos. Fit aũt a greco ιστημι: qđ eſt pondero η in α cõuerſo: ſicut ⁊ ab ιστημι qđ eſt ſto fit στασισ ſtatio. Pari modo η in α mutato. A cuius actõ greco στατηρα formauerũt. Quidã hoc nomẽ aſpirãt atq; ab σταθμιζω: qđ eſt trutino vel põdero deducũt. Suidas tñ στατηρτο εκχρυσου νομισματων βαλαντιων η συνωριστο μεν ειχεν εβολουσ εκχαλκου του δεστατηρασ χρυσιου των ευμηλου ιππων πολυ μαλλον αλληλοισ εοικοτασ.

Statera ę pe. pro. a ſtando dicta eſt: quia ſtante libra pẽſatur aurum vel argentũ. Eſt eñ inſtrumẽtũ quo res ponderantur ſine bilancibus.

Statuo is tui ſtatutũ. delibero: ordino: dedico: firmiter pono. Lactã. lib. ij. Abſtinere p̄lio ſtatuiſſet. Et li. vj. Sed his omnibꝰ deus certos limites ſtatuit. i. ordinauit. Uirgi. Crateraſq; duos ſtatuam tibi pinguis oliui. i. dedicabo. Terẽ. ꝓ Concutere poſuit cum ait Sublimẽ illum arriperem ⁊ caput primũ in terram ſtatuerem: vt cerebro diſpergat viam. Huius cõpoſita ſũt Cõſtituo: Deſtituo: Inſtituo: Preſtituo: Proſtituo: Reſtituo: ⁊ Subſtituo.

Statua a ſtatuo deduci videtur: et eſt imago alicuius q̃uis inter ſe differant: ꝙ ſtatuę ſint ęnee eboreę lapideę. Imagines cereę ⁊ pictę. Sue. in Tibe. Etiã ſtatuas atq; imagines niſi ꝑmittẽte ſe poni ꝓhibuit.

Statuncula diminutiuũ parua ſtatua.

Staticulũ diminutiuũ a ſtatua. Hiero. in trãſlatiõe homelie origenis. Sed vxor eius imemor p̄cepti retrorſum reſpicit: impoſitã legẽ rupit: fit ſtaticulum ſalis. Staticulũ etiã dicit̃ i vehiculis ſicut Eſſedũ in equo ⁊ petoritũ in mula. Pli. li. vltio. Reddũt ſpẽs fluminũ nemoꝝ ⁊ iumẽtoꝝ ⁊ eſſeda ⁊ ſtaticula ⁊ equoꝝ ornamenta. Apud Plau. in ꝑſa. Staticulũ genus ſaltationis eſt.

Statuarius qui ſtatuas fingit:ſeu qui imagines fundit.
In qua nimirū arte excelluere Liſippus. Appelles
Praxiteles Myron Polycletus.

Statuarius a um:qȯ ad ſtatuā ꝑtinet vt opus ſtatuariū

Statuaria ę.ars ipſa faciendi ſtatuas.

Staturoſus qui ſtatura.i.magno corpore eſt. Aug. For
te habens ſeruum formoſum:ſtaturoſum: bene cō/
poſitū:habens alium forte ſtatura paruum.

Statumen pe.pro.dicit̄ id quo fulcit̄ vitis:vt pali ⁊ pe/
damēta et quicq̄d ꝓ monumento accedit. Statumē
dici pōt:q̄ſi armamētū quo res ſtare poſſit. Ipſa q̄ꝙ
pedamēta vitiū ob hoc armamēta q̄nꝙ nominant̄.
Apud Victr. Statumē dicit̄ quicq̄d ꝓ ſtrato adiicit̄
Et ſtatumina a ſtatu arborū dicunt̄ ꝓ vt creſcēdo ſta
tū accipiūt rami. Quo ad primū ſignificatū. Col.li.v
Poſita vinea.i.tertio auctūno vehemētioribus ſta/
tuminibus ſtatim impedienda eſt.

Statumino as:ſtatuminibus firmo. Pli.lib.xviij. In ſo
lutiore terra ſepibus formari ora vtrinꝙ lapidibus
ſtatuminari:⁊ alio ſemꝑ integi.

Stapedes pe.cor.machinulę ferreę in quibus pedes ha
bere ſolemus dum equitamus.

Stachys latine ſpica. Unde nardi ſtachys.i.nardi ſpi/
ca ex qua vnguentū generoſum concinnat̄. Nam vt
ſcribit Pli. Unguētarij non ſolum folia:ſed etiā ſpi/
cas nardi in vnguēto celebrāt. A folio vō nardi fo/
liata nuncupātur vnguēta nardina.

Stactis myrrhe flos appellat̄. Hiero. Narrent ⁊ hi qui
aromatū nouere virtutes ſtactē florem eſſe myrrhe.
Hęc ⁊ Gutta alio nomine dicit̄ ſiue ſtilla ⁊ aloe. Vn̄
in euāge.legimus ꝙ Nicodemus centū libras myr/
rhe ⁊ aloes ad ſepeliendū dn̄m p̄parauerit.

Staphylinus paſtinaca agreſtis. Col.lib.x. Tum agre/
ſtis paſtinaca ⁊ eiuſdē nois edomita quā gręci στα/
φυλην vocant: hęc etiã ſtaphis dicit̄. Palladius.
Staphyſagria perimit pediculos gallinarū.

Staphis. Vide in dictiōe Staphilinus de quo modo.

Statius nomen poetę comici fuit qui Cecilius dictus
eſt. Statius autem appellatus fuit q̄m ſeruus fuit.
Statius em̄ nomē ſeruile eſt. Fuit ⁊ alius poeta hoc
noīe qui heroico carmine multa conſcripſit.

Stechades pe.cor.ſunt tres inſulę in rhodani oſtio vici
nę maſſiliēſibus ſic dictę propter ordinē quo ſitę ſunt
Gręci em̄ ſticon dicunt ordinem ⁊ verſum. Luc. ſin/
gulariter ꝓtulit. Venerat in fluctus rhodani cū gur/
gite claſſis Stechados ora tenens.

Stella a ſtando:ꝙ ſtare ſtelle videant̄. Sunt autē ſingu
lares ſtellę non admixte aliis: ſydera vero ſiue aſtra
ſunt que ad aliquod ſignum compluriū ſtellarū com/
poſita ſunt:vt aries taurus. Eſt ⁊ ſtella nomen poetę
patauini lepidiſſimi.

Stello as:luceo:⁊ quaſi ſtellas facio. Mar. Et numero
ſa linunt ſtellantē ſplenia frontē. Pli.lib.xxxvij. Om̄
ſtellarū hyadum ⁊ numero ⁊ diſpoſitione ſtellantur.
Hinc ſtellatū ſtellis plenum:qȯ eſt cęli epithetum cū
ſerenum eſt. Interdū ſtellare eſt ad modū ſtellarum
factum eſſe:qȯ dicimus facto id ē ſtellę. Claud.lib.ij.
Ducit̄ in thalamū virgo ſtat ꝓnuba iuxta Stellātes
nox picta ſinus. Idē lib.iij. Et patuit ſtellata dom⁹
cōſidere iuſſi. Interdū inuidere a ſtellione aīali cuius
natura eſt inuidiā habere.de quo Pli.lib.xxx.

Stele per ſimplex l.colūnę quas latini pilas vocant.

Stellio animal ſimile lacerte tergo depictū lucentibus
guttis ad modū ſtellarū:vulgo Tarantula dicitur a
gręcis Aſcalabotes ꝙ apud eos ασκαλὄσ circu/
lus eſt. Stellio autē circulis quibuſdam depictus eſt
Et veluti lucētibus guttis in modū ſtellarum. Mor
ſus eius perraro interimit hominē tn̄ ſemiſtupidum
facit ⁊ varie afficit. Eſt ⁊ alius ſtellio ex araneoꝝ ge/
nere lentiginoſus in cauerniculis dehiſcētis ꝑ eſtum
terrę habitans. In apulia frequens viſitur: ⁊ ſimili/
ter Tarantula dicitur ſcorpionibus ita contrarius:
vt viſus ab eis pauorem ipſis afferat ⁊ torporē. Au/
guſti.lib.x.cōfeſ. Quid cum me domi ſedentē ſtellio
muſcas captās:vel aranea retibus ſuis irruētes ipli/
cans ſepe intētū facit. Hinc ſtellare ꝓ inuidere. Sed
⁊ maledicta:hinc ⁊ ſtellionatus crimen:⁊ Stellaturā
accipere apud Spartianū qui ait. Tribunos qui ſtel
laturas militibus tuliſſent capitali pęna afficit.

Stellionatus crimen apud iuriſcon.a ſtellione nomen
ſumpſit. Qȯ fit cum aliquid dolo factum eſt: vt ſi q̇s
rem alij obligatā diſſimilata obligatione per callidi/
tatē alij diſtraxerit: aut ſi quis merces corruperit aut
impoſturā fecerit:cuius nulla ordinaria pęna eſt: ſed
extraordinarie plectit̄. Et ad pręſidē ſpectat.

Stemma atis:coronamentū quod ex multis floribus cō
poſitum eſt:dictum a gręco quaſi στεφαρο μἁ:στε
φω corono: και στεφαρoσ corona. Firmi.lib.iij.
Magnos viros faciet Mercurius qui ſacris ⁊ glo/
rioſis ſtemmatibus coronentur. Quandoꝙ ſignifi/
cat claram familiam:in qua inſignes viri vt in ſertis
flores eluceſcunt:et que plerūꝙ ex victoriis ⁊ coro/
nis maiorum cōtrahitur. Iuuenalis. Stemmata q̇d
faciunt: quid prodeſt pontice longo: Sanguine cen/
ſeri. Sueto. ꝙ in vetere gentiliū ſtemmate. C. Caſſij
ꝑcuſſoris cęſaris imagines retinuiſſet. Quoniā vero
mos erat apud antiq̄s vt viri ob res bn̄ geſtas coro/
nis donarentur:et eedem ſtatuarum capitibus impo
nerentur:inualuit conſuetudo: vt ſtemma aliquando
pro facinore accipiatur. Aliquando pro ipſis imagi/
nibus maiorum que poni ſolebant in atriis. Mar.
Atria piſonum ſtabant cum ſtemmate toto. Seu ꝓ
gradibus generis ⁊ ordinibus deſcendentium qui ra
mis quibuſdam ⁊ velut intercurrētibus lineis diſtin/
guebātur. Plinius lib.xxxv. Stemmata vero lineis
diſcurrebāt ad imagines pictas. Augu. Lucas euan
geliſta ſanctus cōmemorat generationes eius quo or
dine:qua ſerie:quo ſtemmate ad illam generationẽ
ventum fuerit qua natus eſt chriſtus. Quin ⁊ pro in/
ſcriptionibus ſaxorū. Mar. Triſtia ſaxorum ſtem/
mata delet herus.

Stentor ab homero inducitur vocaliſſimus cuius tan/
tus erat vocis ſonus quātus aliorū quinquaginta.

Stercus ab extergēdo deduci videtur:ꝙ vndiꝙ abſter/
gi ſoleat.

Stercoro as:fimum agris fęcunditatis gratia adhibeo
Pli.lib.xviij. Ager ſi non ſtercoratur alget: ſi nimiū
ſtercoratus eſt aduritur. Colu. Lupinum vbi in florē
verterit:nihil agrũ ſtercoraueris. Et Stercorare eſt
pinguefacere. Idem libro.xij. Vicia ⁊ faba ſtercora/
re agrum dicuntur. Stercoratum ſtercore infectum
etiam dicitur. Idem libro.j. Pomaria quoꝙ ⁊ hor/
tos oportet ſepto circundari:⁊ eſſe in ꝓpinquo atꝙ
in ea parte qua poſſit omnis ſtercorata colluuies co/
hortis balneorumꝙ et oleis expreſſa amurce ſanies
influere.

Stercutius dictus eſt ſaturnus : ꝙ primus ſtercorandī
agri rationem inuenerit.

Stercorarius a um:quod ad ſtercora pertinet. Varro.
libro.j.de re ruſti. Sic e ligno ⁊ ferro vt plauſtra ma
iora tria aratra cum vomeribus: ſex crates ſtercora/
rias quattuor.

Sterquiliniū:locus ſtercoribus plenus:ſeu ſtercoris re/
ceptaculū. Col.lib.j. Sterquilinia duo ſint. Vnū qȯ
noua purgamenta recipiat ⁊ in annū conſeruet. Alte
rum ex quo vetera vehantur.

Sterno is:ſtraui ſtratū:de ſtatu deiicio: ⁊ quaſi in terrā
extendo. Virgi.libro.x. Sternitur infelix alieno vul/
nere. Hinc Ceſum exercitum: ſtratum dicimus. In/
de Strages. Per tranſlationē ſternere ꝓ extendere

quādoqꝫ ponitur. Unde ſternere humi tapetas frondes et hmōi dicimus. Et quoniā ſternendo fit vt id ſupra quod ſternimus: hoc eſt extēdimus aliquid tegamus ſternere etiā pro tegere: atqꝫ implere ſumit. Unde ſternere equos dicimus: hoc eſt inſtratis tegere. Hiero. in Gñ. Habraā de nocte ꝯſurgens ſtrauit aſinū. Sic ſternere equos cooperire: ſternere humū floribus implere. Uirg. Sternitur omne ſolū iaculis. Item quoniā ſternēdo .i. extendendo: et id quod extendimus cōplanamus atqꝫ cōponimus fit vt ſternere quoqꝫ ꝓ componere: ac cōplanare vſurpemus. Et ſtratum dicamus complanatum atqꝫ compoſitū Unde ſtratum mare dicimus quando nullo vrgente in fluctus vento equatum manet. Uirg. Et om̄e tibi ſtratum ſilet equor. Et ſtratas vias: ſiue ꝙ cōplanate ſint: ſiue ꝙ lapidibus tecte. Idem. Miratur portas ſtrepitumqꝫ ⁊ ſtrata viarū. Item quia iacēdo quodammodo extendimur: fit vt eos etiā ſe ſternere dicamus qui ſe ad iacendum collocant vt quieſcant. Idē li. iiij. ge. Sternūt ſe ſomno diuerſo in littore phoce. Huius verbi compoſita ſunt Cōſterno: Exſterno: a quo ſupſterno: deſterno: inſterno: proſterno: et ſubſterno: a quo ſubſtratus.

Sternax equus dr̄ qui ſeſſorē excutit: ac in terrā deijcit: hoc eſt ferox. Uirg. Et ſternacis equi.

Sternuo is. ſternui ſternutū: a quo fit frequentatiuum Sternuto as. penulti. pro. Inde ſternutatio inflatio que a pectore exurgens totū caput cōcutit. Proper. Num tibi naſcenti primis mea vita diebus Aridus argentum ſternuit om̄e amor. Col. lib. viij. At ſi moleſta pituita eſt cinile bubule vel ſurculi nepete ſilueſtris lana inuoluti naribus inſerunt verſanturqꝫ donec ſternuat ouis.

Sterto is. tui. dormio. Terē. in eu. Fatuus inſulſus tardus ſtertit noctes dieſqꝫ. Hinc fit cōpoſitū Diſterto Perſi. Cur iubet h̄ ennij poſtqꝫ deſtertuit eſſe Meonides: quintus pauone ⁊ pythagoreo.

Sterilis infecundus ⁊ fructū non ferens ſine prole στέρεω em̄ priuo dicitur ſeu careo. Et στερηπκοσ ſterile greci στερησιν orbitatem dicunt. Hinc ſterileſco is. ſterileſcere ſignificat ſterilē fieri. Palladius de gallinis loquens. Uinacie cibo ſterileſcunt. Hordeo ſemicocto ⁊ parere ſepe cogunt et reddunt oua maiora. Plinius libro octauo. Capre pinguedine ſterileſcunt.

Steſichorus penulti. correpta nomen poete ex himera ſicilie vrbe ex qua himereus eſt dictus. Alij ex Methauria vrbe natum dicunt. Alij ex palantio arcadie oppido. ferunt inde profugum Catanam veniſſe: eoqꝫ in loco: defunctum et extra portam vrbis ſepultū fuiſſe: portamqꝫ ab eo ſteſichoriā nuncupatam. Floruit. xxxvij. olympiade ſextaqꝫ et quinquageſima obijt. Fertur luſciniam aliqñ in ore ſteſichori infantē ceciniſſe mirabili auſpicio ſummū eū poetam futurū et cantus ſuauitate omnes qui ante eū fuerunt ſuperaturū. Hor. Steſichoriqꝫ graues camene. Fuit em̄ excellentiſſimus lyricus: a quo ſteſichorium carmen dictū. Ideo autē dictus eſt ſteſichorus: ꝙ primus ſaltare ad citharā inſtituit: hoc eſt chorea ducere: antea Tiſias vocabatur.

Stibadium accipitur pro ſella et abaco quo fulti diſcūbunt cōuiue: quod primo herbidū fuit. Poſtea inualeſcente luxuria marmoreum. hic Torus rectius appellatur quando a tortis herbis inflectat. Nā apud grecos ſtibades herbe ſunt apte ad diſcumbendum. Hinc ſtibadion cubile ex ſtibade herba cōſtructum. Pli. lib. v. epiſtola. Ex ſtibadio aqua velut expreſſa cubantiū pondere ſiphunculis effluit. Sunt qui dicant ſtibadia eſſe paruas cenationes in quibus ſcriptū eſſe ſolebat quot cōuiuas cenatio caperet. Ser. in pri. con. en. Stibadia antiqui non habebant: ſed ſtratis tribus lectis epulabantur vnde ⁊ Triclinium ſterni dicitur. Mar. Stibadium accipe lunata ſcriptum teſtudine ſigma. Octo capit veniat quiſquis amicus erit.

Stibium dicitur quo ad venuſtandos oculos peculiariter vtebantur. In argenti em̄ metallis inuenit lapis ſpume candide atqꝫ nitētis: quem alij ſtibiū: alij alabaſtrū: alij turbaſin appellant cuius vis principalis eſt circa oculos quos dilatat: quorumqꝫ fluitiōes exulcerationeſqꝫ inhibet. Ideo id greci platyophthalmon dixere ab oculorū dilatatione. Unde in Hiere. ꝓphe. Cum pinxeris ſtibio oculos tuos fruſtra componeris. Hieron. ad Furiā. Non habuit criſpantes mitras nec ſtridentes calciolos: nec orbes ſtibio fuliginatos: et de paul. Turbanda eſt facies quā contra dei p̄ceptū purpuriſſo ceruſa ⁊ ſtibio ſepe depinxit. Hinc ſtibinus a. um. penultima producta quod ſtibij colorē habet: vt apud lib. j. Paralip. Hiero. Onychinos ſtibinos dixit.

Stichos latine verſus ſiue ordo dicit. Unde diſtichus

Stigma atis. nota ſiue ſignum que inurūtur ab στιζω pungo. Mar. Frons hec ſtigmate nō meo notanda eſt Per trāſlationē quādoqꝫ ponitur pro ſuggillatione ⁊ infamia. Sue. Ual. Catullum a quo ſibi verſiculis de marmurra perpetua ſtigmata impoſita non diſſimulauerat ſatiſfacientē eadem die adhibuit cene hoſpitioqꝫ patris eius. Stigmata vt inquit Pli. delentur columbino fimo.

Stigmatici dicunt famoſi et nocentes qui nota aliqua aduſti ſunt vt ſemꝑ appareāt. Stigmatias dici voluerunt notis: et ſtigmate punctos.

Stigo as. ſtimulo irrito: a quo inſtigo: caſtigo: fuſtigo: Quis quidā ab ago cōpoſita eſſe velint.

Stilbo philoſophus fuit qui capta patria: amiſſis liberis ⁊ vxore cum ex incendio ſolus ⁊ tamē beatus exiret. Interroganti Demetrio cui cognomē ab exitio vrbiū polyocertes fuit: nunquid perdidiſſet? Om̄ia inquit mea bona mecum ſunt. Quo dicto dubitare demetriū coegit an viciſſet. Nihil inquit ꝑdidi: oīa mea mecū ſunt: videlicet virtutes quas nulla vis hoſtilis eripere neqt quibꝰ ſapiens ſeptus nullū poteſt ſubire diſpendium.

Stilpones dicuntur ab aliquibus hoīes parui qui nani vocitantur.

Stimulus απο του στιζω proprie dicit fuſtis acute cuſpidis quo ruſtici boues ſubpungūt. Plau. in aſi. Utinā nunc ſtimulus in manu mihi ſit. Per tranſlationē dicit om̄e illud a quo vexamur. Hinc ſtimulū carnis ⁊ vitiorū dicimus.

Stimulo as. pungo. Teren. in heau. Magis nunc me amice dicta ſtimulāt. Hinc extimulo: quod eſt valde ſtimulo. Col. lib. vij. Libidinis extimulat furijs.

Stingo ⁊ ſtinguo is. xi. ctum. eiuſdē ſignificationis eſt cū extinguo. Cice. in progno. Ut cū luna meās hiperionis officit orbi Stingunt radij ceca caligine tecti Huius cōpoſita ſunt Diſtinguo: extinguo: interſtinguo: inſtinguo: et reſtinguo.

Stiria ꝓprie eſt aqua frigore cōcreta pendēs guttatimqꝫ ſtillās. Uirg. Stiriaqꝫ impexis induruit horrida barbis. Pli. Diſtillantes hiberno gelu ſtirias. Inde Stiricidiū quod eſt quaſi ſtirie cadiū.

Stilla diminutiuū a ſtiria vt inquit feſtus: et accipit ꝓ gutta: vt ſtilla olei: ſtilla aque. Apulei. Et ſanguinis eruptionē vtriculo admoto excipit diligēter vt nulla ſtilla compareat vſqꝫ. Uict. lib. ij. Faſtigia facientes luto inducto proclinatis tectis ſtillicidia deducebāt: per id ſtille decidūt in inpluuiū. Mar. Atqꝫ olei ſtillam donaret opellicus vnctor.

Stillicidium quaſi ſtillarū cadiū: ꝙ ſtillatim cadat vbi

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

e tectis guttę fluunt. Hierony. in pſ. Sicut ſtillicidia ſtillantia ſuper terram.

Stillo as. guttatim fluo: ſiue emitto. Plini. Frutex eſt reſina ſtillans. Huius compoſita ſunt Diſtillo deorſum ſtillo. Virg. li. iij. ge. Lentū diſtillat ab inguine virus. Et diſtillare eſt paulatim fluere. Unde fluxus humorū a capite dicit̄ diſtillatio. Itē ſignificat guttatim humorem extrahere. Unde diſtillare herbas eſt humorem ex his paulatim extrahere. Hinc diſtillatio liquamen quo vtimur cum pulmētarijs. Et diſtillarius dictus eſt ꝯcinnator diſtillationū ⁊ venditor. Seneca. Jam libarij varias exclamationes ⁊ botularium ⁊ diſtillarium ⁊ om̄es popinarum inſtitores mercē ſuā quadā inſignita modulatione vendentes. Extillo perfecte ſeu totū ſtillo. Terē. in phor. Haſce ego illam dictis ita tibi incenſam dabo vt ne reſtinguas lachrymas ſi extillaueris. Inſtillo intro ſtillo. Plini⁹ libro. xx. Et aurium grauitati ſuccum raphani inſtillant.

Stylus ſiue ſtylū cū y. grecum dici poteſt colūna. Vn̄ epiſtyliū capitellū qđ ſup colūnā locat̄. Stylus etiā dr̄ modus dicēdi. Terē. in ꝓlogo An. Diſſimili oratione ſunt facte ac ſtilo. Do. Oratio. in ſenſu ſtylus in v̄bis oratio ad res: ſtylus ad verbū.

Stylobate σϊυλοσ ϊοκαμαξ λεγεϊαι κάι βαιρω βαδιζω συρϊιθε ϊαιοσ σχοιροβαϊησ. i. funābulus σχοιροσ funis et βαιρω ꝯſuetudo ſic σϊυλοσ palus lignum trabs per quā vadat aqua quaſi canalis ligneus: et inſtrumentū ligneū quo aqua traijciatur: vt ſub tegulis fieri ſolet. Var. lib. j. de re ru. Cohortes in fūdo magno duę aptiores: vna vt interdiu cōpluuiū habeat lacum vbi aqua ſaliat qui intra ſtylobatas cū venis ſit piſcina. Boues em̄ ex aratro ęſtate reducti hic bibunt: hic perfundūtur. Et lib. iij. Subtus columnarū ſtylobatem.

Stipes fuſtis terrę defixus: qui quoniā pullulare aliqn̄ conſueuit putant aliqui ſtirpē ab eo dictā. Itē ſtipes dicitur torris lignum et quodlibet aliud quod facile incenditur.

Stips is. et ſtipis is. merces que ſtipatoribus ⁊ militibus dabatur. Et cum ſpondetur pecunia ſtipulari dicitur: id eſt ſtipem obligare. Pecunia quoq̧ quā vel in ęrarium reponebant: vel dijs offerebant: vel mendicis porrigebant ad ſuſtentationē vitę ſtips diceba tur a ſtipando propterea ꝙ in cella ſtipabant: id eſt componebant.

Stipendium ęs militare ſeu premium quod militibus datur. Cōpoſitū nomen ex ſtipe ⁊ pendo: quaſi ſtips ponderata ſit. Stips autē dicebatur ab antiquis ęs eo ꝙ anteq̧ ſignatū eſſet non numerabat̄: ſed penſabatur. Quod qui ſupra as: vt Var. inquit acceperāt ſua neceſſitate maiorem numerum non in arca ponebant: aut in loculis ſed in theſauris ſtipabant. i. in anguſtum ponebant: quo nimis loci occuparent. Ulp. Stipendiū a ſtipe appellatum eſt: ꝙ per ſtipes id eſt modica ęra colligatur. Sed quoniā ſtipendiū quod militi dabatur perpetuū erat quouſq̧ exautoraretur diminueretur ve ſolideq̧ dabatur tractū videmus vt dici ceperit illū militē ad ſolidū conduci cui ꝓmitteretur ſtipendiū licet annuū Caſſiodorus Uegetius ⁊ frontinus ſolidatū in militia fuiſſe ſcribunt eū cui ſtipendia ab imperatore ꝓmiſſa erant. Stipendiū etiā dicit̄ qđ quis tenet̄ ſoluere principi: aut reipu. Liui. lib. ij. Ut diuites conferent qui oneri ferendo eſſent pauperes: ſatis ſtipendij pendere ſi liberos educēt.

Stipendiale qđ ꝑtinet ad ſtipendiū. Sidonius. Poſſit federe ſubſtipendiali.

Stipendiarius tributarius qui ſoluendo ſtipendio obnoxius eſt: qui alio noīe vectigalis dicitur. Vn̄ multi populi ſtipendarij erant reipu. romane. Hoc eſt qui ſoluebant ſtipendiū. Cęſar. cō. j. Reliquaſq̧ ciuitates ſtipendiarias haberent. i. tributarias. Uulgus perperā appellat ſtipendiarios milites qui ſtipendia faciūt cū tales mercenarij ſiue erarij milites ſint nūcupandi: quos Vege. ſtipendioſos vocat: Quis ⁊ ſtipendioſi dicantur ſtipendijs pleni: hoc eſt qui ſtipendia plurima fecerunt.

Stipendioſus: de quo mox in dictione ſtipendiarius.

Stipendiariū: certū vectigal. Cice. in ver. acti. v. Inter ſiciliam ceteraſq̧ prouinciae in agrorū vectigalium ratione hoc intereſt: ꝙ ceteris aut impoſitū vectigal certū quod ſtipendiariū dicit̄.

Stipendiatus a ſtipendior aris. qui ſtipendiū recipit: ⁊ alio noīe mercenarius dicit̄: vt ſunt hi qui ad militiā adſcribuntur. Pli. lib. vj. Regi eorū peditū ſexcēta millia equitū. xxx. millia elephantoꝝ nouē millia per omnes dies ſtipendiant̄.

Stipo as. rimas obturo/ condenſo: quia in hoc ſtupa vti ſolemus. Eſt em̄ deterius linum quod rimis maxime nauium claudendis adhibet̄. Unde ſtipatores dicti ſunt qui in nauibus ſtipam hoc eſt ſtupam componunt. Hinc ſtipare pro claudendo coarctare denſareq̧ accipit̄ ſicut in nauibus fieri videmus. Virg. Stipatq̧ carinis ingens argentū. Et ſtipare ſignificat circūdare aliquē defendēdi cauſa. Liui. lib. j. Stipatus agmine armatoꝝ in forū irrūpit. Hic cōſtipo.

Stipatores qui in nauibus onera componunt ⁊ qui regum vel alioꝝ corpora cuſtodiūt: a ſtipe quā accipiebant: vel ꝙ reges ſtipent ⁊ vndiq̧ circūdent ac claudant pene conſtringentes inſtar apum circa ipſarum regem: aut ꝙ ipſi ferro ſtipati ſint. Cice. libro. ij. offi. Premittebatq̧ de ſtipatoribus ſuis qui ſcrutarent̄ arculas muliebres: et ne quod in veſtimentis telum occultaretur exquirerēt. Hos antiqui a latere latrones vocabant.

Stiparius a. um. quod ad ſtipendiū ꝑtinet. Pli. lib. xix. Mox ſiccate in ſaxo tundunt̄ ſtipario malleo.

Stipulor penulti. cor. a ſtipando ſignificat ꝓmitto: ſeu pecuniā ſpondeo: ſtipē obligo: obligationem vel per obligationem habeo. Nam ꝓprie de pecunia dicit̄: Quis ad omnes rogationes quę ſolenniter fiūt trāſlatum ſit. Hinc ſtipulatores dicūtur qui per interrogationem obligant promiſſorem. Nęc enim duo ſtipulato opponuntur. Quod docēt Juriſconſulti de verborum obligationibus. Eſt autem ſtipulatio: vt inquit pomponius verborum conceptio quibus is qui interrogatur daturum facturum ve ſe id quod interrogatus reſpondet. Eſt autem ſtipulor ſm̄ Priſ. verbum cōmune: qđ tam in actiua q̄ in paſſiua ſignificatione ablatiuo iungitur. Dicimus em̄ Stipulor abs te rogo te: peto abs te: et ſtipulor abs te: pro rogor abs te. Juuena. Quantum vis ſtipulare et protinus accipe quod do: vt totiens illum pater audiat ſubauditur a me ſtipulare. Eſt em̄ actiue ſignificātie. Sueto. vero paſſiue ꝓtulit: Pretorum lectoria quę vetat minorē annis. xxv. ſtipulari: id eſt interrogari. Plau. quoq̧ paſſiue dixit. Niſi dolo malo inſtipulatus ſis. Stipulator qui rogat ⁊ qui rogatur. Huius verbi compoſita ſunt Adſtipulor quod eſt cōſentio. Cice. lib. accad. Falſum eſſe ſtoici dicūt ⁊ eorū adſtipulator antiochus. Inſtipulor. Plau. in pſeu. Menſurę viginti ſalue et ſane ſunt tibi hodie quas abs te eſt inſtipulatus etiā pſeudolus. Reſtipulor quod eſt contra ſponſionē pecuniā obligo.

Stipulatus us. idē quod ſtipulatio. Pli. Jouis deorū ſummi ſtipulatu.

Stipula a ſtipa: hoc eſt ſtupa deducitur: ſiue ꝙ ſtipe inſtar vratur: ſiue ꝙ ea q̄q̧ ſtipari tectorū rimę conſueuerūt. Eſt autē ſtipula calamus frumenti puta tritici hordei: et ſimilium: quod ſcȝ continet ſpicam cuius

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

internodia genicula dicuntur: et aliquando genua: a ſimilitudine genuū animalis. Plin. Frumenta quedam in genu tertio ſpicam incipiunt concipere. Idē Genicula ſūt tritico q̄terna: farri ſena: hordeo octona. Stipula etiā dicitur que remanet in campo demeſſo frumento. Itē ea pars que e frumēto demeſſo contuſa ſpica ſuperſtat: ſimiliter ſtipula generali vocabulo appellatur.

Stirps cum de hoibus dicit̄ generis fę. eſt ⁊ ſignificat originē. Virg. Heu ſtirpem inuiſam. Cum vero de arboribus ꝓ trūco gener̄ maſ. Idē lib. xij. Cū ſemel in ſiluis imo de ſtirpe reciſum. Inuenit̄ etiā feminīnum. Hora. Cū ſtirpeſqꝫ raptas ⁊ pecus/et domos.

Stirpo as. radices aufero: a qua exſtirpo: ꝑ trāſlationē Extirpari vitia dicimus quaſi funditus tolli.

Stirpitus pe. cor. aduerbiū ſignificat radicitus. Cice. lib. iiij. tuſ. Hunc errorē quaſi radicē omniū malorū ſtirpitus philoſophia ſe extracturā pollicet̄.

Stirpices qui ſtirpes euellunt. Que tñ omnia a ſtipes incipiendo a quibuſdā cū y. ypſilon ſcribunt̄.

Stiua aratri manica que tenetur manibus cum aratur. Virg. Stiuaqꝫ que currus a tergo torqueat imos. Dicta ſtiua a ſtādo: q2 ſuꝑ eā regula ſtat: et eſt quaſi temo inter boues.

Stlata genus nauigij latum magis q̄ȝ altum a latitudine ſic appellatum: ſed ea conſuetudine quaſi ſtlotum pro lotū ſtlitē pro litē dicebāt antiqui qui dictionib⁹ ab l. incipientibus ſt. litteras ꝓponere ſolebāt. A ſtlata Stlatarius dicit̄: ſicut a ſcapha ſcapharius. Stlatarium quādoqꝫ dicitur quod mari portatū eſt quaſi ſtlata aduectum.

Stlembus grauis ⁊ tardus. Lucil. Atqꝫ equum pedibus ſtlembum.

Stlopus ſonus qui ex inflatiōe buccarum erumpitur. Perſius. Nec ſtlopo tumidas intendis rūpere buccas. Poſtea ſclopus ⁊ ſclopetus.

Stoici philoſophi appellati ſunt ab στοᾶ: quod ſignificat porticū quo cōuenire ac diſſerere ſolebāt. Erat eñi porticus athenis dicta pecile ex varietate picture greci eñi ποικιλον variū dicunt. Suidas noſter στοὰ ηεν αθηναισ δια τριβη του ο μικρου στωικοι δε οι απο αυτησ δια του ω μεγαλου ηισ ωνομαζετο πεισιαν ακτειοσ υστερων δεζων ραφηθεισα ποικιλη εκληθη την στοαν την εκτοσ εφεσου απο τειρομενην εισ το ιερον. In hac porticu ʒeno philoſophus diſcipulos docebat. Vñ et ſecta ſtoica: et philoſophi ſtoici nuncupati ſunt qui antea ʒenonij dicebant̄ a ʒenone doctore. Hęc eſt illa porticus ſtoicorū memoratiſſima quam Chryſippus dictus eſt fulcire: quā pinxit polygnotus gratuito.

Stola apud veteres dicebat̄ quicquid tegebat et apud grecos στολη indumētū ſignificat vnde ſtola deducitur. Poſtea ad honeſte tantū matrone veſtē hoc nomen tranſlatū eſt que vſqꝫ ad imos pedes demiſſa erat. Tibull⁹. Impediat crines nec ſtola longa pedes. Hic ſtola ꝓ matrona et honeſta muliere ponit̄ Papi. Omīs plebeio teritur ꝓtexta tumultu. Hinc eques: hinc iuuenū cetu ſtola mixta laborat. Et ſtolatum matronale atqꝫ honeſtū dicimus. Mar. Quis floralia veſtit et ſtolatū ꝑmittit meretricib⁹ pudorē. Val. max. lib. ij. Sed quo matronale decus verecundie munimēto tutius in ius vocando matronā corp⁹ eius attingere non permiſerūt: vt inuiolata manus aliene tactus ſtole relinqueret̄.

Stolidus ponit̄ ꝓ excordi tetro moleſto atqꝫ illepido.

Stolones inutilis ⁊ quaſi ſtolida fruticatio ex arborū radicibus. Pli. Fuerunt ab arboribus cognomina antiquis: vt fronditio militi illi qui ꝓclara facinora vulturnū trāſnatās fronde capiti impoſita aduerſus Annibalē edidit: ſtolonū lacinie genti. Ita eñi appellatur in his arboribus fructicatio inutilis. Var. lib. j. de re ruſ. Nā ſtolonis illa lex quę vetat plus quingenta iugera habere ciuem romanū. Et qui propter diligentiā culture ſtolonum confirmauit cognomen ꝙ nullus i eius fundo reperiri poterat ꝙ effodiebat circum arbores radices que naſcerentur e ſolo quos ſtolones appellabant.

Stomachus fiſtula per quē cibus deſcendit: ſed ponit̄ pro ventriculo. i. receptaculo ciborū. Eſt eñi principium inteſtinorū a ſeptimę ſpinę vertebra incipiens circa ꝓcordia cū ventriculo cōnexus ab στομα του στοματοσ ore ⁊ εχω habeo ηχεω: q2 os ſic habēs vt effundat alio. Iuue. Si ſtomachus dñi feruet vinoqꝫ ciboqꝫ. Interdū ſtomachus ponit̄ ꝓ indignatione ⁊ ira odio ⁊ faſtidio. Cice. lib. iiij. tuſ. Tractata diffinitione fortitudinis intelliges eā ſtomacho non egere. Sic dicimus Nō poſſum ſine ſtomacho dicere: hoc eſt cū faſtidio ⁊ indignatiōe. Interdū in bonā partē capit̄ ꝓ facilitate. Pli. in ꝓlogo. Argumentū huius ſtomachi mei habebis. i. huius mee facilitatis et manſuetudinis ⁊ benignitatis.

Stomachor indignor ac turbor. Cice. Caſ. Si eñi ſtomachabere ⁊ moleſte feres plura dicem⁹. Hinc ſubſtomachor paulū faſtidio. Augu. lib. iij. cō. Ille iam ſubſtomachans tedio. Vade inquit a me ita viuas fieri nō poteſt vt filius iſtarū lachrymarū pereat.

Stomachicus qui ex ſtomacho laborat. Plin. lib. xxv. ſcribit helleborꝫ mederi ſtomachicis.

Stomachoſus qui facile indignatur ac cuncta faſtidit. Cice. Appio pul. Accipit ꝓ eo qui iniuriā contumeliāqꝫ facit: ſtomachoſiores inq̄t meas litteras quas dictas non intelligo.

Storax genus aromatis: et arbor vnde fluit. Dicitur ⁊ Styrax. Pli. li. xij. Arabes ex ſyria reuehūt ſtyracē. Ex hac fiebat oīe vnguentū.

Storea quā extendimus ſuꝑ terrā. Pli. lib. xv. Colligi mala poſt equinoctiū auctūnale neqꝫ ante ſextā decimā lunā: neqꝫ ante primā horā cadiua ſeparari ſtramentis ſtoreis paleiſve ſubſterni. Dicta ſtorea απο του στορεννυμι: quod ſignificat ſternere. Hęc alio noie ⁊ teges ⁊ matta vocat̄.

Stratum participiū ſiue ſupinū verbi ſterno: et ſignificat id quod ſterni ſolet. Virg. Strata iacent paſſim ſua queqꝫ ſub arbore poma. Stratum vo nomen ponitur pro lecto: vt in ꝑs. Stratum lachrymis meis rigabo. Strata etiā dicuntur omnia veſtimenta quę ſternūtur: vt veſtes ſtragule ⁊ periſtromata. Ouid. Strataqꝫ quę membris intepuere tuis. Rurſus ſtrata ſeu inſtrata generaliter dicunt̄ oīa q̄ equis muliſve inſternunt̄: et dicim⁹ equos ſtratos inſtratoſqꝫ eis ornatos. Liui. lib. vij. Strata detrahi iubet. Et libro de ſecūdo bel. pu. Armatos deinde inſtratiſqꝫ equis ſignū expectare. Seneca ad Lucil. Stultus ē qui equū emptur⁹ nō ipſum inſpicit ſed ſtratū eius ⁊ frenos. Strataqꝫ ſine appoſitione vię: dicit̄ via lapidibus tecta: vt ſunt vię romane in oēs italię vrbes ſilicib⁹ ſtrate. Ideoqꝫ plus ſceleris latro predo percuſſorqꝫ cōmittit ſi in via ſtrata in viatorē graſſat̄

Stratus us. lectus. Hiero. lib. ij. Re. Accidit vt ſurgeret dauid de ſtratu ſuo.

Stratoriū qđ ſterni ſolet. Idez in eodē. Obtulerunt ei ſtratoria ⁊ tapetia.

Stramen quod ſolo quieſcendi gratia ſternit̄. Dicitur ⁊ ſtramentū/et proprie eſt ſtipula. Var. Tertio modo metitur: vt ſtramentum medium ſubſecent quod manu ſiniſtra ſummū ꝓhendūt: a quo medio meſſem dictā puto. Infra manū ſtramentū qđ terrę heret poſtea ſubſequatur. Dictum ſtramētum a ſtando vel a ſtratu quod id ſubſternatur pecori.

Stramineus a.um.qđ eſt ex ſtramine. Prop. Stramiñea poſſet dux habitare caſa. Doxius ędificij lutei inuentor fuit exemplo hirundinū.

Stramentitius a.um.quod ex ſtramento fit.

Strages ſignificat cladem depulſionē profligationem iacturā. Nam antiqui ſterno ⁊ fligo in eadem ſignificatione accipiebant.

Stragulū genus veſtis inquit Aſco. Alp. Stragulam veſtem accipit pro veſtimento quod inijcit quale eſt grecorū palliū. ſed Hiero. pro veſte muliebri poſuit cum inquit. Stragulatam veſtem fecit ſibi/byſſus ⁊ purpura indumentū eius. Alij accipiunt ꝓ lectorum opertorio: vbi ⁊ dormiebant antiqui ⁊ diſcūbebant vario deliniměto figurarū aut acu picto. Var. Quicquid inſternebant: a ſternendo ſtragulū appellabant quicq̄d culcitre ſternit. Tibul. Nam neqꝫ tūc plumę nec ſtragula picta ſoporē. Et ſtragulas veſtes aulea ⁊ tapetes intelligimus.

Stranguria difficultas vrine qñ guttatim micturiunt: ab στραγγαλέω conſtringo et το ουρος vrina: vel ab σταγξγος: quod apud nos guttā ſignificat ουρεω mingo latine. Subſtilliū dicit.

Strangulo as. ſtringendo gulam neco. Plini. lib. vij. Fabius ſenator pictor in lactis hauſtu vno pilo ſtrāgulatus eſt.

Stratagemata aſtutie rei militaris: geſta militaria: exempla: ſiue conſilia militaria: quibꝰ hoies ad ſimilia faciēda ducunt στρατος eñ exercitus αγω duco Stratia militia exercitus.

Strato nomen ꝓprium ſidonis reguli: qui vt Hiero. ſcribit manu ꝓpria ſe volēs confodere ne imminentibus Perſis ludibrio foret: quorū fedus egyptij regis ſocietate neglexerat retrahebatur formidine: et gladium quē arripuerat circūſpectans hoſtium pauidus expectabat aduentū. Quē iamiāqꝫ capiendū vxor intelligens extorſit acinacem demanu et latus eius tranſuerberauit. Cōpoſitoqꝫ ex morte cadaueri ſe moriens ſuperiecit ne poſt virginalia federa alterius coitum ſuſtineret.

Strena munus quod datur die feſto ominis boni gratia qualia ſunt que paſſim dantur die dominice natiuitatis et principio anni noui: a nūero quo ſignificat alterū tertiūqꝫ venturū ſimilis cōmodi veluti trena. que prępoſita ſ. littera dicit ſtrena vt in lite ſolebant antiqui dicētes ſlitem. Quidā a ſtrenuitate ſtrenam dici putant. Pompo. Aſſide ſi qua ventura eſt alia ſtrena ſtrene. Sue. de Cali. Et ne ſordidus fetiduſqꝫ imperator eam conſuetudinis priſcorū liberalitatis gloriā conſeruaret ineunte anno dixit ſe per calēdas ianuarij ſtrenas recepturū ſtetitqꝫ in veſtibulo ędiū calendarū die ad captādas ſtipes quas plenis ante eū manibus ac ſinu omnis turba ferebat: tamē gręce vulgo ita dicit etiā verſus ſubaudiam.

Strenuꝰ fortis/celer/vigilans: et ad res gerēdas promptus. Sal. Nā vt quiſqꝫ ſtrenuus ceciderat in bello Col. li. viij. Magiſter pecoris acer durus ſtrenuus: laboris patientiſſimus alacer atqꝫ audax eſſe debet Hinc ſtrenuitas. Ouid. Priſcaqꝫ ſtrenuitas manſit.

Strepo ſtrepis ſtrepui ſtrepitū. vnde ſtrepitus us. qui proprie pedū ambulātiū manuumqꝫ aliquid pertractantiū ſonus eſt. Appellatur ⁊ faſtus ⁊ pompa diuitiarū quaſi a ſtrepitu comitantiū: vt apud Quintili. Hic cum me euocaſſet ſubito trepidū: totoqꝫ fortūę ſue ſtrepitu circūſtetiſſet. Hinc cōponunt Cōſtrepo. Gel. lib. ij. At omniū bonorū ⁊ teſtimonijs ⁊ exemplis conſtrepebat. Circūſtrepo. Auguſt. lib. iij. con. Veni carthaginē ⁊ circunſtrepebat me vndiqꝫ ſartago flagitiorum amorum. Inſtrepo contra vel valde ſtrepo: aut cum ſtrepitu nomino. Virg. lib. iij. geor. Poſt valido nitēs ſub pondere faginus axis Inſtrepat. Auguſt. libro. viij. cō. Omnes ſibimet inuicem quiſqꝫ vt eū nouerat inſtrepuerunt nomē in ſtrepitu congratulationis. Interſtrepo. Virgili. Digna ſed argutos interſtrepere anſer olores. Obſtrepo cōtra aliquem ſtrepitū facio. Sal. Ad hęc maledicta alia cum adderet obſtrepere omnes hoſtem atqꝫ parricidam vocare. Perſtrepo: valde ſtrepo. Teren. in eu. Foras ſimul prorūūt ſe abeunt lauatū perſtrepunt: ita vt fit domini vbi abſunt. Et omnia habent penultimā correptam.

Strepito as. penul. cor. ſępe ſtrepitū facio. Virg. lib. j. geor. Neſcio qua ꝑter ſolitū dulcedine leti: Inter ſe folijs ſtrepitant.

Strepitus us. Vide paulo ante in dictione ſtrepo.

Strideo es. dui. et Strido is. di. Virg. Striduntqꝫ caminis ſtricturę chalybum. Et proprie ſtridere dicit cum funes ſonum faciunt. Idē. Stridorqꝫ rudētum: Quis etiā ad alia transferatur. Hora. in ſer. Stridere ſecreta diuerſos aure ſuſurros. Et in Euā. legitur ſtridor dentium.

Stridon oppidū in agro Iuſtinopolitano: a quo diuus Hiero. ortum habuit. Quod a gothis euerſum dalmatię quondā pannonięqꝫ confiniū fuit.

Stringo is. xi. ctum. arcto. Pli. Apprehenſamqꝫ manu ſtringit. Per trāſlationē ſtringere qñqꝫ pro pcutere ponitur. Virg. lib. x. Atqꝫ animū patrie ſtrinxit pietatis imago. Quandoqꝫ ꝓ rarefacere/excidere. Idē in buc. Hic vbi denſas Agricole ſtringunt frondes. Quādoqꝫ pro decerpere/colligere. Idē lib. ij. geor. Sed tamē ⁊ quernas glandes tunc ſtringere tēpus ⁊ lauri baccas. Hinc ſtrictiue oliuę quę manu legūtur ad differentiam caducarū. Quādoqꝫ pro radere. Idem lib. viij. Ego ſum pleno quem flumine cernis ſtringentē ripas. Quādoqꝫ pro vulnerare. Idem in eodem. Nunc primū leuis haſta themille ſtrinxerat. Qñqꝫ pro attenuare/componere: quod ſtringendo fieri ſolet: vt ⁊ ſtringite remos. Stringere enſem eſt nudare. Idem lib. xj. Strictū rotat acer lucagus enſem. Huius compoſita ſūt Aſtringo: quod eſt iuxta ſtringo. Conſtringo ſimul totum ſtringo. Colu. lib. vj. Si eodē ſcrobe duas aut tres arbuſculas voles conſtituere: curato ne pariter ſe conſtringāt. Diſtringo valde ſiue diuerſis modis ſtringo. Deſtringo deorſum: aut valde ſtringo/excido. Col. lib. v. Iam ho muſcus qui more compedis crura vitium et vineta comprimit ſituqꝫ veterno macerat ferro diſtringendus ⁊ eradendus eſt: atqꝫ hoc in ima parte vitis. Exſtringo extra ſtringo. Hieron. ad Cteſi. Tamen in ꝑſenti epiſtola hoc breuiter extinxiſſe ſufficit ꝙ iuſti appellentur nō quo omni vitio careāt: ſed ex maiore parte virtutū. Obſtringo Perſtringo Pręſtringo Reſtringo et Subſtringo. Colu. lib. ij. Boues cum ab opere diſiunxerit ſubſtrictos cōfricet: manibuſqꝫ comprimat dorſum.

Strictim aduerbiū ſignificat ſingula ſtringēdo. Unde ſtrictim referri dicimus ea que cum ſparſa ac diffuſa eſſent: breuiter ⁊ quaſi ſummatim colligunt.

Stricte ſignificat arcte: a quo formantur ſtrictius ⁊ ſtrictiſſime.

Strictiue oliue: que manu colliguntur ad differentiam caducarum.

Stricture ꝓprie dicunt ſcintillę que de ferro candenti micant euntqꝫ cum maſſa malleis tūditur: aut ꝙ ſtricte emittuntur: id eſt celeriter: aut ꝙ oculos ſuo fulgore perſtringūt. Virg. lib. viij. Stricture chalybū et fornacibꝰ ignis anhelat. Ser. vero ait. Strictura eſt terra ferri in maſſam coacta: ibiqꝫ ponitur ſtrictura pro ferri maſſis.

Strigones denſarum virium homines ꝙ in ſe conſtricti atqꝫ arctati ſint.

Strige ordines rerũ inter ſe continuate collocatarũ: ꝙ vna ſint ſtricte. Col. lib. ij. Utrumꝗ ſiccatũ coarctabimur in ſtrigam: atꝗ ita manipulos vinciemꝰ. Itẽ longitudo maior latitudine dicit̃. Striga: a quo ſtrigatus ager vocat̃ qui ꝑ ſtrigas creſcit a ſeptentrione in meridiem.

Strigoſus a. um. quod eſt exhauſtũ ⁊ macilentũ: quaſi ſtringoſum. Unde iumenta ſtrigoſa dicta ſunt ꝙ corpora eoꝝ reſtricta ſint fame: aut alia vitij cauſa. Col. lib. vij. Nec poſſit huic aliquatenus cõparari ꝙ progenerat onager: niſi ⁊ indomitũ et ſeruire contumax ſilueſtri more ſtrigoſum patrẽ ꝓferret habitũ. Et lib. viij. Placide ac lente pabulet̃ vt et largi ſit vberis ⁊ non ſtrigoſiſſimi corporis.

Strigmenta: ſordes que ex corporibus raduntur. Unde ſtrigmenta olei dicimus ceromata. i. ſordes olei q̃ ex vnctorũ athletarũ corporibꝰ radunt̃. Pli. Notum eſt magiſtratꝰ honoris eius octogenis ſeſtertijs ſtrigmenta olei vendidiſſe.

Strigil inſtrumẽtũ proprie e ferro dentatũ: a ſtringendo. i. radẽdo quo equos ⁊ id genus iumẽta expolire ſolẽt equiſones e corpore ſordes abradẽdo. Eo vtebant̃ veteres ad radendas ſordes corporis ſudorẽꝗ tergendũ: precipue in balneis anteꝗ comederent ex auro argẽto ferro. Interdũ etiã lapidibus quibuſdã vt nunc linteis. Perſius. I puer et ſtrigiles criſpini ad balnea defer. Quidã ſtrigiles accipiũt pro pectinibus fricatorijs quos indi ex hebeno faciebant. Legimus apud Stra. lib. xv. de moribus indoꝝ. Illos exercitium precipue frictionẽ probare ⁊ maxime ſtrigilibus hebeni leuibus corpora expolire: reges ꝗ̊ꝗ corpora ſtrigilũ perfrictione curare. Strigiles etiã ſũt velaria vnde athlete poſt laborẽ ſtringunt̃. Pli. de ſpongia. Cinis eius plurimũ proficit contra ſcabricies genarũ et quicquid opus diſtringere preſtat et ſtrigilum vicem linteorumꝗ affectis corporibus. Alij ſtrigilẽ accipiũt pro quodã vaſis genere. Stra. Inde ſtrigilum ⁊ ampullarũ artifices mature euaſerant. Plau. in perſa. Ampullã ſtrigulem ſcaphium ſoccos palliũ marſupium habeat. Cice. lib. iiij. de. fi. Si ad illam vitam que cũ virtute degatur ampulla aut ſtrigilis accedat. Et in hiſpania ſtrigiles etiã vocabãt auri paruulas maſſas. Itẽ ſtrigil aluminis genus pumicoſum ⁊ foraminum fiſtulis ſpõgie ſimile rotundumꝗ natura. Cor. Celſus. Medicamentũ in aurem ꝑ ſtrigilẽ inſtillari iubet. Strigiles etiã num ſermõe vernaculo piſciculi quidã dicũtur: quorũ frequens fit captura ꝑ hyemes. Hanc dictionẽ Priſ. a ſtringo vel a greco στλεγγισ deduci exiſtimat.

Strigilecula dimi. a ſtrigil pro vaſe Apul. Strigilis ⁊ gutti ſpeciẽ graphice deſcribens ſic inquit. Qui magno inceptu predicauit fabricatũ ſemet ſibi ampullã quoꝗ oleariã quã geſtabat lenticulari forma tereti ambitu preſſula rotunditate: iuxtaꝗ honeſtam ſtrigileculam recta faſtigiatione clauſule flexa tribulo ligule: vt et ipſa in manu capulo moraretur: et ſudor ex ea riuulo laberetur.

Strigium veſtis hiſpanica. Plau. Nudus eſt iurat ſe tribulo ſtrigium oppigneraſſe.

Strix ſtrigis: auis quedã nocturna ⁊ importuna a ſtridendo dicta. Luc. libro. vj. Et trepidus bubo ꝙ ſtrix nocturna queruntur. Aggredit̃ pueros nutricis egentes: et ex illoꝝ corpuſculis vitalẽ ſanguinẽ abſorbet. A cuius auis nocumento ſtriges appellamus mulieres puellulos faſcinantes ſuo cõtactu ⁊ lactis munerumꝗ oblatione. Sere. Preterea ſi forte premit ſtrix atra puellos. Viroſa immulgẽs exertis vbera labris. Striges etiã ſunt olera vilia: vt apud Plaut. in pſeu. Hei homines cenas ſibi coquũt cũ condiũt: non condimẽtis condiunt: ſed ſtrigibus. Iuuena. Et ſonat vnctis ſtrigibus. Legit̃ ⁊ ſtrigilibus.

Strie et ſtriature: ſunt quaſi canalicule et ſulci quibus quoddam columnarum genus excauatur. Victru. lib. iij. Columnarũ ſtrie faciende ſunt. xxiiij. Ita excauate vt norma in cauo ſtrie cum fuerit cõiecta circũacta anconibus ſtriarum dextra ac ſiniſtra tẽgat acumen. Hinc ſtriatas columnas: dicimus que ſtrijs diſtincte ſunt. Plini. li. xxj. Candor eius eximius folijs foris ſtriatis. Apul. Frontem ſtriatam vocat cõtractam caperatamꝗ et quaſi ſulcos facientem pre triſtitudine. Striare etiam videntur boues cum peracto aut non peracto priore verſu alius initur. Hoc autem fieri dum boues adhuc in priore verſu anhelant non conuenit.

Strimon fluuius thracie. Unde fit ſtrimonius a. um. Virg. li. j. ge. Strimonieꝗ grues: et amaris intyba fibris. De primitiuo idẽ. Rupe ſub aduerſa deſerti ad ſtrimonis vndam.

Strobilus nucleus pineus ſimiliter ⁊ arbores nucleos pineos ferentes ſtrobili dicũtur apud Dioſcorum ⁊ Galenum.

Strophas adis. latine cõuerſio vertigo.

Stropha: acumen ſubtilitas: ab στροπή conuerſio. Hiero. cõtra Ruf. Vis ſcire totas argutiarũ tuarũ ſtrophas vel ſpecularũ inſidias.

Strophos: dolor inteſtinorum: quos tormines latini vocant.

Strophius propriũ nomen phocenſis regis.

Strophium: faſcia pectoralis que virginalẽ tumorem cohibet papillaꝝ. Turp. Me miſeram ꝙ inter vias ep̃la excidit mihi infelix quã iter tuniculã ac ſtrophiũ collocarã. Strophia etiã corona ab inſigni qđ imponebat̃ capitibus ſacerdotũ quod απο του στροφειν: hoc eſt vertendo. Pli. lib. xxj. Tenuioribus vtebant̃ antiqui coronis ſtrophia appellãtes. Huius diminutiuũ eſt ſtrophiolum.

Strophades ſũt due inſule in mari Ionio quas antea plote vocabantur. Virgiliꝰ. Accipiunt ſtrophades graio ſũt nomine dicte Inſule ionio in magno. Dicte ſtrophades ab στροφη conuerſio. Suidas autem στροφιον τοσ τρογγυλον ζωναριον: et ſubdit ωσ στροφιον δια δημαδι ωσ και οι ιερεισ φορουσι.

Strongylos ⁊ ſtrongyle es. penul. cor. Inſula in mari egeo: vna ex eolijs ſic dicta q: ſit rotunda ⁊ globoſa quod ſtrongylon grece deſignat. Nec vt Plini. lib. iiij. ſcribit vinearum fertilis eſt cuiꝰ ambitus patet. lxxv. milibus paſſuũ. Ea nunc Naxos: ſed antea dia vocata. Syr. lib. xiiij. Mille agathina dedi ꝑlataꝗ ſtrongylos hauſtris.

Stroma ſtromatꝭ: omñe qđ ſternit̃: a quo fit periſtroma.

Struo is. xi. ctum. ordino ſeu ordinate apto. Liui. lib. j. Poſtꝗ ſtruxi vtrinꝗ ſtabant cum paucis procerũ in medium duces prodeũt. Compoſita huius verbi ſunt Adſtruo: conſtruo: deſtruo: extruo: inſtruo: obſtruo: preſtruo: ſubſtruo: et ſuperſtruo: que ſm vim prepoſitionum ſignificant. Hieron. ad Terentiam. Hinc valles ſubſtructiõibus opplendo. Cypri. Ad certamen animus ante preſtruitur quando ſe aduerſarius confitetur.

Structilis ⁊ hoc ſtructile pe. cor. vt ſtructiles columne que nõ ſunt ex vno lapide: ſed ex multis.

Structor qui aliqđ ordinat. Ponit̃ et ꝓ cellario qui inſtruende menſe ⁊ cibo curã habet a ſtruendo. i. ordinando ⁊ cõponendo qui cultello ſcindit in fruſtula. Mar. Et que nõ egeãt ferro ſtructoris offelle. Qui vero cõuiuij princeps eſt architriclinus vocat̃.

Structura edificium ſiue compoſitio ⁊ ordinatio. Col. lib. j. Igit̃ ad ſtructure cũ primũ ſtatim fundamenta iaciuntur: euitandum eſt.

Strues a ſtruo ꝓprie lignoꝝ cõgeries eſt. Et ſtrues dr̄ genus libi quod addebatᷣ in ſacris. Ouid. lib. j. faſt. Nec adolet flammis cũ ſtrue farra ſuis.

Struma tumor vel morbꝰ qui a ſcrophis que id morbi patiuntur Scrophula dicitᷣ. in quo ſubtus concrete quedam ⁊ pure ⁊ ſanguinee quaſi glandule oriũtur. Inde ſtrumoſi dicuntur qui id vitium patiuntur. At Cor. Cel. ſcribit Strumam extantia quedã in tergo. Gibbus vero in pectore. Alij strumã vitiũ gutturis eſſe putant. Catul. in opprobriũ dixit Sella in curruli ſtruma nonius ſedet. Inde ſtrumoſus. Iuuena. Nec pretextatum rapuit nero loripedem vl' ſtrumoſum atqꝫ vtero pariter gibboqꝫ tumentem. Pli. lib. xj. Guttur homini tm̄ et ſuibus intumeſcunt aquarũ quę potãtur plerũqꝫ vitio: propter qđ quedã tubera ſpongioſa ꝑ corpus aliqñ inſperſa ſcrophule dicunᷣ quę etiã ſub ſtrume appellatione cõtinenᷣ: vt rectius ſtrumule q̃ſi parue ſtrume ꝗ̃ ſcrophule nominẽtur.

Struthius ⁊ pro fę. Struthio auis eſt corpore grãdis grauiſqꝫ. Hiero. in iob. Penna ſtruthionis ſimilis eſt pennę herodũ ⁊ accipitris.

Struthiocamelus: maxima auium eſt ſi tamen auis eſt dicenda cũ pennas duntaxat habeat vt adiuuent ad currendum cetero volucris non ſit nec a terra tollatur. Vngulas habet ceruis ſimiles biſulcas comprehendendis lapidibus vtiles quos in fuga cõtra inſequentes pedibus ingerit. Concoquit quecũqꝫ deuorat ſine aliquo delectu. Mira in eo ſtoliditas. Etenĩ in tanta corporis altitudine: ſi colla frutice occultauerit latere ſe putat. Oua eius in pretio ſunt ꝓpter amplitudinẽ: et pennę quia galeas varijs coloribus infecte adornãt.

Studiũ eſt vehemens applicatio animi ad aliquid peragendum. Accipitur quãdoqꝫ pro exercitatione: vt cũ dicimus ſtudia litterarũ. Colu. Et ne ſingula perſequar ei ſtudio: quod quiſqꝫ agere velit cõſultiſſimũ rectorem adhibeat: id eſt exercitio vel operi vel arti. Quãdoqꝫ pro diligentia. Quãdoqꝫ pro fauore ſeu amore. Sal. D. Syllanum certe ſcio ꝗ dixerit ſtudio reipu. dixiſſe. Quãdoqꝫ pro volũtate: vt Scinditur incertũ ſtudia in cõtraria vulgus.

Studioſus modo aſſiduum ac perſeuerantẽ ſignificat. Ci. ad heren. Ideoqꝫ bonis viris et ſtudioſis amicꝰ erat. Modo cupidũ ⁊ alicui rei debitum atqꝫ addictũ: vt ſtudioſus laudis. i. cupidꝰ et ſtudioſus cęſarꝭ: id eſt amator vel beniuolus. Cic. Cecinne: Viri ſunt optimi ⁊ tui ſtudioſi ⁊ mei neceſſarij. Hinc fit Perſtudioſus. Idẽ in Cato. Attribuito lr̄is grecꝭ quarũ conſtat eũ ꝑſtudioſum fuiſſe in ſenectute.

Studeo ſtudes ſtudui itum. ſtudium adhibeo: do operam alicui rei. Cęſar con. j. Cupiditate regni adductus nouis rebus ſtudebat: id ẽ vacabat: conſtruitur etiam cum ablatiuo mediante in vel etiã accuſatiuo ꝑ̃ſertim ſi aliquid ſtudioſius legimus. Titi. in pſal. Ferẽtinatis populꝰ gręca ſtudet. Et ſtudere eſt amare: ſiue fauere. Sal. Neqꝫ ſtudere neqꝫ odiſſe: ſꝫ minime iraſci decet. Ouid. lib. ix. me. Cui ſtudeat deus omnis habet. Item Eniti. Cice. lib. j. offi. Quorum vero patres aut maiores aliqua gloria preſtiterunt: hi ſtudent plerumqꝫ in eodẽ genere laudis excellere. Lactan. lib. iij. duo ſignificata eius comprehendit. Qui ſapiẽtię ſtudet vtiqꝫ nondũ ſapit: ſed vt ſapere poſſit ſtudet.

Stupa linum vile quod lini cortici proximum eſt: vt inquit Plini. ab gręco στυππειον quod ſtupam ſignificat: vel a ſtipando ꝙ ea ſtipentur naues. Hinc Stupeus a. um. Virgilius. Subijciunt lapſus et ſtupea vincula collo.

Stuprum eſt coitus lege vetitus qui duplex eſt. Unus cum nupta quod adulterium dicitur: aut cum puero aut cum ſanguine coniunctis: ſiue ſacris virginibus aut cum vis affertur: cuilibet perſone: etiã ſi ancilla ſit. Aliquãdo ſtuprum poniᷣ pro turpitudine. Neuius Perire malunt ibidẽ ꝗ̃ cũ ſtupro redire ad ſuos populares. Ennius. Fede ſtupreqꝫ caſtigor quotidie turpiter.

Stupro as. vitio ſtupro. Plau. in aul. Is adoleſcentis illius eſt auũculus qui illam ſtuprauit noctu cereris vigilijs. Cic. lib. iiij. ad herẽ. Qui violaſſet ingenuã: matrem conſtupraſſet.

Stupeo es. pui. ſignificat quodã modo ſenſum rerum nõ habere. Perſius. Sed ſtupet hic vitio. i. inſanus eſt factus vitijs. Iungitur et cũ accuſatiuo. Cice. de fi. bo. Nec cũ loqueris varrones ſtupemus. Huius compoſita ſunt Obſtupeo et Subſtupeo: a quibus Stupeſco: obſtupeſco: ſtupefacio: obſtupefacio: ſtupefio: et obſtupefio.

Stupor eſt alienatio quedam ſenſuum ꝙ ſcilicet ſenſus conſtipentur.

Stupidus quãdoqꝫ pro ſtupefacto: qñqꝫ pro inſenſato accipiᷣ. Unde ſtupentia ſiue ſtupida dicunᷣ quando vel paruũ vel nullũ habent ſenſum.

Stultus: imprudens / improuidus. Nam et multi non inſipientes aliquãdo ſtulte aliquid vel agunt vel loquuntur. Fatuus plene inſipiens. Afra. Ego ſtultũ me exiſtimo fatuũ eſſe non opinor. Inſanus qui abiecta ratione cũ furore ⁊ impetu oĩa facit. Rudis qui nunqꝫ didicit. Stultitia quattuor modis dignoſcitur. Aut cum non venerit in mentẽ quod oportet. Aut ſi venerit: non tenere: aut bonum conſilum non admittere: aut malũ admittere. hinc Heſiodus econuerſo. Optimus ille quidem qui per ſeſe omnia noſcẽs Preceptor ſuus ipſe ſibi meliora peregit. Rurſus et ille bonus monitus qui recta ſequeᷣ. Qui non ipſe ſapit neqꝫ credit recta monenti: Hic nullam in partem vtilis eſt.

Stypticus: idem quod ſtrictus: ab στυφω obturo: ſtringo.

Stymna eſt ſpiſſamentũ et domitura vnguenti: vt inq̃t Dioſcorides.

Stymphalus lacus in arcadia in cuiꝰ ripis erat Stymphalũ oppidũ. Ouid. lib. ij. faſt. Teſtis erit phoioe teſtes ſtymphalides vndę. A ſtymphalo lacu ſtymphalides aues appellate ſunt tante magnitudinis: vt ſolis radios obumbrare dicerentur omnẽ arcadiam deuaſtantes. Hiero. Cerberũ et ſtymphalidas narrãt fabulę poetarũ. A ſtymphalo oppido fit. Stymphalius a. um. et Stymphalis idis. Hieron. contra Ioui. Ariſtoteles Orcomeni tyrãnus adamauit virginẽ Stymphalidẽ que cũ patre occiſo ad templum diane conceſſiſſet: et ſimulachrũ eius teneret: nec vi poſſet auelli: in eodẽ loco confoſſa eſt. Ob cuiꝰ necẽ tanto omnis arcadia dolore commota eſt: vt bellum publice ſumeret: et necem virginis vlciſcereᷣ.

Styx gis. generis fęminini proprie meſtitiam deſignat στυγνος enim triſtis dicitur στυγναζω mereo: vel dicitur ab στυγω timeo odi ꝙ terrori omnibus ſit. Virgꝭ. Stygiamqꝫ paludẽ dij cuiꝰ iurare timent et fallere numen. Fingiᷣ a poetis ꝙ ſit infernalis palus cum ſit fons in arcadia exitioſus animalibus cuius aqua illico necat ex nimio frigore: vtpote cũ perfluens ipſa ſtatim lapideſcat. Tradunt hac aqua es ferrum erodi ⁊ omnia vaſa in ea miſſa frangi preter cornea. Eſt et alia palus in ęgypto iuxta memphim quam veteres ſtyga vocauere. Hinc ſtygius a. um. Seneca. Hic ſceuus vmbras territat ſtygius canis Ariſtophanes autem in ea comedia: que βατραχος εγγραφεται ενταυθεν αυλων τισ οι περι εισι προ νοσει τεφωσ καλλιστον ωσπερ ενθαδε και μυρριμωνασ και θιασουσ αι-

Δαιμόρας ἄνδρον γυναικὸν καὶ κρόσον χεῖρων πολυν. Nã ſtix proxima eſt elyſio.

S Ante V

Suauis dulcis: a quo ſuauitas ⁊ ſuauitudo pro dulcedine. Plau. Suauitudo mea. Quorũ cõtraria ſunt Inſuauis/auſterus/aſper. Inſuauitas inſuauitudo. Aduerbia ſuauiter/inſuauiter/ſuaue/⁊ inſuaue. Virgili. Et ſuaue rubens hyacincthus.

Suadeo es. ſi. ſum. ſm naturã biſyllabũ eſt: licet multi triſyllabũ putent. Quod et ſi inueniatur ſolutio dicẽda eſt a ſuaue et do pro dico. compoſitũ eſſe quidã arbitrant̃: hoc eſt ſuaue dico. Eſt em̃ ſuadere accommodatis ⁊ ſuauib⁹ verbis aliquẽ in opinionẽ noſtrã inducere conari: hoc eſt hortari aliquem ad id quod intendimus. Cuius contrariũ eſt diſſuadere. De perſuadeo ſupra habitũ eſt.

Suadela pe. pro. ſuaſio dicit̃.

Suaſorius a. um. quod ad ſuadendũ ptinet: vt ſuaſoriũ munus. i. officium ſuadendi. Et pars deliberatiua a rhetoricis ſuaſoria dicit̃.

Suaſum: color ex ſtillicidio fumoſo in veſtimẽto albo. Sunt ⁊ qui omnẽ colorẽ ſuaſum velint appellari: ꝙ quaſi perſuadat̃ in aliũ colorẽ tranſire.

Suauiũ qđ et ſauiũ dicit̃ p diminutionẽ. i. voluptas or. Terẽ. O thais meũ ſuauiũ.

Suauior aris. et ſauior ſignificat cũ voluptate aut pre gaudio oſculor. Catul. ad Vetaniũ. Lucidũ os oculoſqꝫ ſuauiabor. De hoc etiã in Diſſauior.

Suapte ſua ipſiusnatura. Et ſuopte ſuo ipſius: ſicut meopte meoipſius. Cice. lib. j. tuſ. Terrena ⁊ humida ſuopte nutu et ſuo pondere ad pares angulos in terrã ⁊ in mare ferũtur.

Sub prepoſitio ⁊ ſeparatur: et componitur. Separata aliquãdo denotat tempus ⁊ accuſatiuo iungitur: ſignificatqꝫ circa vel per. Virg. Sub lucem exportãt calathis. i. per lucem: ſeu adueniente luce. Aliquãdo ponitur pro in: vt ſub idẽ tempus: ſub eandem horã id eſt in eodem tempore/ in eadem hora: qꝫꝫ et per idem tempus/et per eandem horam: vel circa idem tẽpus/et circa eandẽ horã exponi poſſit. Liui. Vtrinqꝫ legati fere ſub idẽ tempus ad res repetẽdas miſſi. Sue. de Augu. Sub horã pugne tam arcto repente ſomno deuictus vt ad dandũ ſignum ab amicis excitaretur. Aliquãdo pro ſtatim poſt: vt ſub hec verba. Cice. planco. Sub eas autẽ reddite ſunt. Aliquãdo ſignificat ad locũ et pro ante ſumit̃. Virg. Poſteſqꝫ ſub ipſos nituntur gradibus. Aliquãdo in loco et p ſubter capitur/conſtruiturqꝫ cũ ablatiuo. Idem lib. viij. Arma ſub aduerſa poſuit radiantia quercu. Itẽ cũ ablatiuo accipitur pro in: vt apud eundẽ. Namqꝫ ſub ingenti luſtrat dũ ſingula templo. Itẽ prope: vt quo deinde ſub ipſo ecce volat. Itez ſignificat cũ: vt ſub ſarcinis. i. cum ſarcinis. Compoſita ⁊ plerumqꝫ localem ſignificationẽ retinet que illi propria eſt: vt ſubeo ſuppono. i. ſubter. Interdum ſignificat infra: vt Caudamqꝫ remulcens ſubiecit pauitãtem vtero ſiluaſqꝫ petiuit. Interdũ diminutionem: vt ſubdubito/ſubiraſcor. i. aliquantulum. Eſt em̃ vt Do. inquit. temperamentũ plene pronunciationis. Interdũ ſignificat ſupra: vt Corpora ſaltu ſubijciũt in equos: id eſt ſupra iaciunt. Interdum proſpere: vt ſuccedit. Interdũ poſt: vel qꝫprimũ: vt ſubſequor. Interdum contra vel prope: vt ſubſiſto. Ceſar. Audacius ſubſiſtere: nõnunqꝫ et nouiſſimo agmine prelio noſtros laceſſere. Interdũ prudenter/ſeu diligenter: vt ſubſeruio. Interdum in promptu: vt quomodo ratio non ſubeſt. Interdũ latenter: vt ſuppilo. Interdũ ſenſim: vt ſurrepo. Interdum adbuc. Liui. Tanqꝫ ſpes ſubeſſet. Componitur autẽ fere cum omnibus litteris. A vt ſubaro. B vt ſubbibo. C vt ſuccido. D vt ſubdo. E vt ſubeo. F vt ſuffero. G vt ſuggero. H vt ſubhaſto. I vt ſubiũgo. L vt ſubleuo. M vt ſubmoueo. N vt ſubnecto. O vt ſuborior. P vt ſuppono. R vt ſurripio. S vt ſubſanno. T vt ſubtraho. V vt ſubuenio. Sed quotiens ſubiungit̃ vocalibus vel b. d. h. l. n. ſ. t. remanet b. integra: in alijs mutatur b. in litterã ſequẽtem: ſubrideo/ſubrogo/ſubruo. Suſtineo vero ſuſpiro/ſuſpicor/ſuſpicio/ſuſtuli/ſuſtollo: ⁊ huiuſmodi ſine b. ſcribenda ſunt: quia non a ſub: ſed a ſuſum ſiue ſurſum compoſita ſunt.

Sub corona venũdari captiui dicebant̃: quia coronati vendebantur.

Sub iugũ dicebant̃ hoſtes miſſi eſſe: quia duab⁹ haſtis in terra defixis: tertiaqꝫ ſuperligata inermes ſub ea tranſire cogebantur.

Sub manu vulgaris locutio: et ſignificat ſtatim: temporiſqꝫ momentũ quaſi de manu in manũ. Seneca libro. x. epiſtolarum ad Lucil. Conſiliũ naſci ſub die debet et hoc quoqꝫ tardũ eſt nimis: ſub manu quoqꝫ quod aiunt conſilium naſcatur. Sueto. de Augu. Et quo celerius ac ſub manu annũciari cognoſciqꝫ poſſet quod in prouincia quaqꝫ gereretur: iuuenes primo modicis interuallis per militaris vias/ dehinc vehicula diſpoſuit.

Sub vitem haſtas iacere dicebatur veles: cũ ſub manũ ſurſum haſtam mittebat. Sub vitem preliari milites dicebãtur cum ſub vinea militari pugnabant. Sub vineam iacere cum adſtãtibus centurionibus ſudes iacere cogebantur.

Subactus a. um. vide in dictione ſubigo.

Subagito as. ſignificat ineo. Plau. Dum ille meretricem ſubagitat: ego quieſco.

Subaquaneus a. um. quod ſub aqua manet vt ſcopul⁹ ſubaquaneus.

Subalaris ⁊ hoc ſubalare: quod ſub alis eſt. Unde ſcribit Lampri. Heliogabalũ ſolitum fuiſſe in accubitis habere plumas ſubalares.

Subcerniculũ farinariũ cribrũ: quod fit e ſetis equorũ quemadmodũ excuſſorium et pollinarium fit e lino. Excuſſoria cribra ſunt quibus furfur ſecernitur. Pollinaria quibus pollen: hoc eſt groſſior puluiſculus farine diuiditur.

Subcinericius a. um. qđ ſub cinere coquitur. Vñ ſubcinericium panẽ legimus.

Subdo ſubdis ſuppono/ ſubijcio. Cato de re ruſtica. Ignem ſubdito: vbi bullabit vinum ignem ſubducito: ⁊ ſubdere ſubiungere. Quintil. His dictis ⁊ alia ſubdidit.

Subditus: qui alicuius imperio ſubiectus eſt: ſubditũ etiã partum dicimus ſuppoſitũ: hoc eſt ſublatum ab ea muliere q̃ peperit: et alteri appoſitũ. Itẽ apud iuriſconſultos ſubditũ teſtamentũ dicit̃: cũ vero teſtamẽto occultato aliud clam fuit appoſitũ. Subditus iudex qui loco mortui datur.

Subditiuus qui ſubditus eſt. Plau. in am. Subditiu⁹ eccum exit foras.

Subdititius ſuppoſititius. vnde a Plauto iupiter dictus eſt ſubdititius Amphitrio. Suet. Non modo verſus cenſoria quadam virgula notare ⁊ libros qui falſo viderent̃ inſcripti tanqꝫ ſubdititios ſummouere familia permiſerint ſibi.

Subdolus penul. cor. occulte decipiens.

Sub dio aliquid eſſe dicimus quod nõ eſt ſub tecto: ſed in nudo et ſub celo. Aliter dicitur ſub Ioue ab eo ꝙ greci iouem τὸν Δία dicunt. Hora. lib. j. car. Vitãqꝫ ſub dio ⁊ trepidus agat: hinc ſubdialia pauimẽta et ſubdiales deambulationes quas Vict. greco vocabulo vocat hypetras.

Subdiale quod ſub dio permanet. i. ſubaere. Pli. Illa

ſuper terrã ex ſubdialibus petris cedit. Nec ex obrutis Subdialia a grecis pmo habita quib⁹ cõgerent domus ex tunſa teſta et pedali craſſitudine ſiſtucata. Terratium nũc appellat.

Subduco is. penul. ꝓ. ſubter duco. Interdũ ſubtraho. Cato. Ignẽ ſubdito: vbi bullabit vinum: ignẽ ſubducito. Sunt eñi contraria ſubdo ⁊ ſubduco. Iuue. Et nos ergo manũ ferule ſubduxim⁹. Interdũ ſurripio. Virg. Et ſuccus pecori ⁊ lac ſubducit agnis. Interdum ſurſum duco/leuo/extollo. Idẽ. Qua ſe ſubducere colles Incipiũt. Hinc ſubducere naues dicim⁹ in terrã trahere ꝙ terra mari altior ſit: ſic econtrario deducere in mare e terra ducere. Idez. Quaſſatam vẽtis liceat ſubducere claſſem. Plau. in caſ. Ibo intro vt ſubducã nauim rurſum in puluinariũ. Interdũ ſubducere cũ hoc noie ratio ſignificat computare calculare. Ci. lentulo. Rationibuſqꝫ ſubductis ſummã feci cogitationũ mearũ. Plau. in cap. Subducã ratiunculã quantillũ argentũ mihi apud trapeçitam ſiet. Et ſubducere eſt furtim ſubtrahere. Idẽ in cur. Propino magnũ poculuz: ille bibit: caput ponit: cũ dormiſcit ego ei ſubduco inanulũ. Salu. Preterea ex gregariis militibus quemqꝫ armatũ in prima acie ſubducit. i. extrahit ⁊ alibi locat.

Subeo is. iui. vel ſubii itũ. ingredior. Ceſar. cõ. j. Qui intra annos quattuordecim tectũ nõ ſubiiſſent. Lac. Siue virtutes inſeras vitia ſua ſponte decedẽt: ſiue vitia eximas virtutes vltro ſubibũt. Paſſiuũ ꝓtulit Iuuena. Quo ſi ſubeunt proſpera caſtra. Et ſubire eſt ſuſcipere aut pati: vt ſubeo periculũ: ſubeo crucem: mortem. Cice. lib. iii. offi. Qui retinendi officii cauſa cruciatus ſubierit vltro. Itẽ ſuccreſcere. Virg. Ne ſubeant herbe: neu puluere victa fatiſcat. Itẽ in memoriã venire. Et modo cũ dtõ: modo cũ actõ cõſtruitur: vt ſubiit mihi. Curtius. Sera penitentia ſubiit regẽ. i. in mentẽ vel in memoriã venit. Itez ſubdere ſupponere. Virg. li. x. Aeneas ſubiit mucronẽ ipmqꝫ morãdo Suſtinuit. Itẽ extolli. Pli. Sed hi rationẽ afferũt ꝙ leuiſſima ſit imbriũ ciſternarũ aqua vt que ſubire potuerit ⁊ pendere in aere. Idẽ. Nec leuitatꝭ in pluuia aqua argumentũ eſt ſubiiſſe eam in celum cum etiã lapides ſubiiſſe appareat. Item ſuccedere. Var. In quarũ locũ ſubierũt inquiline impietas perfidia impudicicia. Itẽ reſpondere ſeu reſiſtere. Cice. in ver. Diuinatiõe poterꝭ ne orationem eius ſubire. Itẽ aggredi. Hier. Nunc deprecor deſideri clariſſime: qr me tantũ opus ſubire feciſti.

Subfibulũ: vide in dictione Fibula.

Subhaſtare: eſt ſub haſta mittere: hoc eſt per auctionẽ vendere. Haſta eñi erat virga ꝗ dabat cũ poteſtas alicui daret de aliqua merce.

Subigo is. penulti. cor. ſignificat cogo. Sal. Ambitio mltos mortales falſos fieri ſubegit. Qñqꝫ ſubigere eſt ſubiicere domare. Idem. Poſtea vero ꝙ in aſia Cyrus in grecia lacedemonii et athenienſes cepere vrbes atqꝫ nationes ſubigere. Qñqꝫ ſummittere: vt ſubige ſub arbore pecus. Qñqꝫ acuere. Virg. li. vii. Pars leues clypeos ⁊ ſpicula lucida tergũt Aruina pingui: ſubigũtqꝫ in cote ſecures. Qñqꝫ attrectare: agitare. Cato. Farinã in mortariũ indito: aquã paulatim addito ſubigitoqꝫ pulchre. Qñqꝫ bene arare: bene colere. Virg. Ante iouẽ nulli ſubigebant arua coloni. Col. lib. ii. Sequit vt tẽpora quoqꝫ ſubigẽdi arui ꝑcipiamus. Cice. per tranſlationẽ lib. ii. de ora. ꝓ exercere poſuit. Subacto mihi ingenio opus eſt: vt agro nõ ſemel arato: ſed nouato ⁊ iterato. Qñqꝫ ſuffodere. Virgꝭ. libro. ii. Geor. Tamẽ hec quoqꝫ ſi quis inſerat aut ſcrobibus mandet mutata ſubactis. Qñqꝫ ſubagitare. Cic. Gallã ſubigo. Qñqꝫ ſurſum agere. Et tunc a ſus: qꝺ ſignificat ſurſum cõponitur. Virg. lib. j. ge. Nõ aliter ꝙ qui aduerſo vix flumine lembũ remigiis ſubigit. A ſubigo fit aliud cõpoſitũ Proſubigo: de quo ſupra.

Subiicio is. pe. cor. ſuppono. Virgꝭ. Et ramea coſtis ſubiciunt fragmenta. Et illud ſubiicientibus prunas inſultat leuita chriſti. Aliqñ ſubigo. Cice. Tot ſibi populis repẽte ſubiectis. Aliqñ ſurſum iacio. Virg. Et corpora ſaltu ſubiciũt in equos.

Subices penul. cor. dicunt ſubiecti. Ennius. Ergo deũ ſublimis ſubices humidus vnde orit imber ſonitu ſeuo ⁊ ſtrepitu.

Subiecto as. ſepe ſubiicio. Virgꝭ. Nigramqꝫ alte ſubiectat arenam.

Subiacto as. ſepe in altum iacto: quod fit cum in areis frumenta a paleis ſecernunt. Var. His tritis oportet e terra ſubiactari vannis aut vẽtilabris cũ vent⁹ ſpirat lenis. Ita fit vt quod leuiſſimum eſt in ea atqꝫ appellat acus euãnetur foras: ac frumentũ quod eſt ponderoſum purũ veniat.

Subitus a. um. Subeo is. idem qꝺ repentinus. Virg. Tum ſubito aſſurgens fluctu nimboſus orion. Hinc ſubito aduerbiũ. Har. Nã ſubito collapſa ruit.

Subitarius a. um. repẽtinus: licet qñqꝫ ꝓ extemporali ſumat. Gel. Quid ſibi vellet ſubitaria dictio.

Subitaneus a. um. eo modo dicitur quo ſubitarius: vt ſubitanea mors.

Subitatus a. um. qꝺ eſt ſubito mutatũ. Cyprianus ad corneliũ. Steterunt fortes ⁊ ipſo dolore penitentie facti ad preliũ fortiores vt appareat nuper ſubitatos eſſe ⁊ noue atqꝫ inſuete rei pauore trepidaſſe.

Subinde cũ accentu in antepe. ſignifi. deinde vel ſtaim poſt. Hora. Si recte dicet primũ gaudere ſubinde. Preceptum auriculis hoc inſtillare memento. Liui. Vno alteroqꝫ ſubinde ictu ventrẽ atqꝫ inguina hauſit. Interdũ ſignificat frequenter: ſiue vt ꝓprie dicã identidẽ: hoc eſt crebro cũ quodã interuallo. Suet. Tibe. Leua natura ne in puero qdẽ latuit quã Theodorus Gadareus et proſperiſſe prim⁹ ſagaciter et aſſimilaſſe aptiſſime viſus eſt ſubinde in obiurgãdo appellãs eũ lutũ a ſanguine maceratũ.

Subiugo as. pe. corre. debello ⁊ imperio meo ſubiicio qſi ſub iugo pono. Lact. lib. iii. Totũ hominẽ aliene ditioni ſubiugauerũt.

Subiugalis ſub iugo aſſuetus: et domitus. Vñ pullus ſubiugalis in euãgelio legit.

Subiũgo is. addo. Vñ ſubiũctiuus modus dictus eſt: qr ſubiũgit alteri ꝟbo. Nã eget aliqua re vt impleat ſentẽtiã: vt ſi dico Cũ clamẽ quare me tacere dicis? Ideo ergo ſubiũctiuus modus dictus eſt: qr ei coniungit aliquid: vt ſententia locutionis plena ſit.

Sublabor penulti. pro. ſignificat pretereo ſiue latenter decurro/aut fugio.

Sublabro as. pe. cor. intra labra mitto. Neuius. Iam ego illis ſubiens ſublabrabo eſui illud ſynciput.

Sublego is. pe. cor. furto aliquid ſurripio. Virgꝭ. Vel que ſublegi tacitus tibi carmina nuper.

Sublego as. pe. prod. ſubſtituo. Iuſti. lib. iii. Senatus cuſtodiã legũ populo ſublegandi ſenatũ vel creandẽ quos vellet magiſtratus poteſtatẽ permiſit.

Subleſta infirma leuia friuola debilia. Plau. in perſa. Grauior paup fides ſubleſtior. Idẽ dixit vinũ ſubleſtiſſimũ: qr infirmos facit vel corpore vel animo.

Subleuo as. penul. cor. alleuio auxiliũ preſto defendo. Cice. Zophirus qui ſe naturã cuiuſqꝫ ex forma proſpicere profitebat deriſus a ceteris eſt qui illa in ſocrate vitia non agnoſcebãt: que ipſe ex illius aſpectu multa collegerat. Ab ipſo aũt ſocrate ſubleuatus cũ illa ſibi ingenita: ſed ratione a ſe deuicta diceret. Et ſubleuare ſurſum leuare: ſuſtẽtare. Sue. de Veſpa. Aluo repente vſqꝫ ad defectionẽ ſoluta imperatorẽ

ſit ſtantem mori oportere: dūq; ſurgit ac nitit̄: inter
manꝰ ſubleuantiū extinctus eſt.

Subligo as. pe. cor. ſubtꝰ ligo. Uñ ⁊ Subligaculū.

Subligar pe. cor. ſiue ſubligaculū: dicit̄ quo pudēdę ꝑ/
tes obteguntˀ. Marci. Tecta tñ nō hac q̄ debes pte
lauaris. Si pudor eſt transfer ſubligar in faciē. Cice.
lib. de offi. Scenicorū mos tantā habet vetere diſci/
plina verecūdiā: vt in ſcenā ſine ſbligaculo ꝓdeat ne/
mo. Dicit̄ ⁊ Succinctoriū/ Femorale/ Feminale/ Cā
peſtre/ Bracha/ Periçoma ⁊ Lumbare.

Sublimis pe. ꝓ. in altū eleuatus: a limine ſuperiore di/
ctus ꝙ ſupra nos eſt. Uirgil. Jpa paphos ſublimis
abit. Col. lib. ij. Jgit̄ in ope boues arcte iūctos habe
re ↄuenit/ q̄ ſpecioſiꝰ ingrediant̄ ſublimes ⁊ elatis ca
pitibus. Hinc Sublimitas: exaltatio.

Sublimo as. exalto/ in altū mitto vado ve. Enniꝰ. Sol
qui candentē in cęlo ſublimat facē. Augꝰ lib. vij. Con.
Augebat̄ diuitijs: ſublimabat̄ honoribus.

Sublino is. pe. corre. aliquantulū tingo ſeu noto. Cor.
Celſus. Jdē quoq; vmbilico ſublitū facit. Jnde ſubli
tio: quę eſt quaſi primū tectoriū et fundamentū colo/
ris eius: quē reddi volumꝰ inductione manꝰ vltima.
Aliqñ illudo ⁊ ꝓ ridiculo habeo. Tractū a genere lu
di quo dormientibꝰ ora pingunt̄: vt apud Plautū in
Aul. Ah ſubleuit mihi os peſſime.

Subluco as. pe. ꝓ. a luco: ſignificat ramos arborū ſup/
puto: ⁊ veluti ſubtꝰ lucē mitto. Cōlucare aūt eſt ſucci
ſis arboribus lucū luce implere.

Subluo is. expurgo.

Sublicius: pons Romę: hoc eſt ligneꝰ: qm̄ ſine ferreo
clauo cōſtructꝰ fuerat: vt meminit Pli. lib. xxxvj.

Subnecto is. ſubligo/ appēdo ſubſcribo ve ſignificat.

Subneruo as. vide in dictione Neruus.

Subnitor pe. ꝓ. ſuffulcio: vide in dictione Nitor.

Subo as. ſubare dicunt̄ ſues cū libidinē exercēt/ aut ap
petūt: Quis ⁊ ad alia aīalia/ etiā ad homines transfe
rat̄. Hor. Jamq; ſubando te cubilia tectaq; rumpit.
Ariſtoteles lib. de animalibꝰ. vj. Jta ſubare dicit̄ in
ſuibus/ quemadmodū equę libidine ſtimulatę dicun
tur equire. Tertul. in Apologetico ſcribit: Jouem fę
de ſubantem in ſororem fuiſſe: id eſt libidinantem/ et
rei venereę inhiantem.

Suborno as. aliquantulū orno: hoc eſt honoro ſiue lau/
do. Plancus Ciceroni. Tu Cicero quod adhuc feci/
ſti idem pręſta/ vt vigilanter neruoſeq; nos q̄ ſtamus
in acie ſubornes. Et Subornare eſt latenter ſeduce/
re. Gel. Jn caput meū ſubornauit.

Subrideo: latēter vel aliquantum rideo: vel riſus ſigna
oſtēdo. Uirg. Olli ſubridēs hoim ſator atq; deoꝝ.

Subrogo penul. corre. ſubſtituo. Augꝰ lib. iij. de ciuit.
dei. Lucretiꝰ quoq; qui in locū Bruti fuerat ſubroga
tus: morbo abſumptus eſt.

Subruo is. cū impetu ſubingredior. Aliquādo paꝝ vl
alquantulū vel latenter ruo. Et hoc ex vi ꝓpoſitiōis
ſub. Aliquādo Effodio. Seneca. Subruūt terrā the/
ſauros queritant.

Subrumi: dicti ſunt agni qui adhuc ſunt ſb māma: q̄ ru/
mis a veteribus dicebat̄. Jnde ſubrumari: qđ eſt ſub
ruma. i. māma ſūmittere. Col. lib. viij. Diligēti cura
ſeruādū eſt: vt in ſuis quotidie matribꝰ/ et alienis nō
amātibus agni ſubrument̄.

Subſanno nas. non a ſano ſed a ſanna fit: quę eſt irriſio.
Eſt autem ſubſannare/ irridere: ⁊ conſtruitur cū actō.
Hiero. ↄtra Uir. Rideas forſitan: ⁊ mulierculaꝝ de
liramenta ſubſannes. Et ad Marcel. Quadrante in
dignā eloquentiā nare ſuaſanno: quid ad te qui de/
ſertus es? Hinc Subſannatio: quę ꝓprie rugata frō/
te et cōtracto naſo exprimitur.

Subſcudes penult. ꝓdu. tabellę quibus tabulę inter ſe
configuntur: quia quo immittūtur ſucciditur. Pacu.
Nec vlla ſubſcus cohibet compagem.

Subſcribo: ſubnoto: ſubſigno: ſicut ſolēt principes qui
ſubſcribunt ea quę rata habent. Alexāder romanus
imperator ſubſcriptioni ⁊ lectioni epiſtolaꝝ operaꝫ
dabat poſt horas meridianas. Als ſubſcribere ſigni
ficat fauere. Col. Or ſi fortuna ſubſcripſerit. Uerbū
eſt iudicijs ⁊ foro accōmodatū. Unde Subſcripto/
res: fautores approbatoreſq; dicti ſunt. Cic. Uenit
paratus cū ſubſcriptoribꝰ exercitat et diſertis. Ubi
Aſco. Scriptores dicunt̄ q̄ adiuuare accuſatorē dici
(ſolent.

Subſequor pe. cor. ſtatim ſequor.

Subſellia: ſedes ⁊ pulpita: vel (vt ita dicam) ſcamna in
quibus audientes poetas recitantes ſedere conſue/
uerant: vel in quibus ab equitibus ſpectabant̄ ludi: a
ſubſedendo/ quaſi ſubſedia: ꝑ mutationē d in l. vt ſel/
la ꝓ ſeda. Nam ſenatores in ſellis altioribus cōſide/
bāt. Perſius. Troſilus exultat tibi ꝑ ſubſellia leuis.
Scribit Aſco. ſubſellia eſſe tribunorū triumuirorū/
queſtoꝝ/ ⁊ hmōi minora iudicia exercentiū: qui nō in
ſellis curulibus/ nec tribunalibus/ ſed in ſubſellijs cō
ſidebant. Unde a Uarrone Subſellium dictū eſt/ ꝙ
nō ſit plane ſella.

Subſideo des. penul. corre. ſubtus ſedeo. Col. Uillica
debet curam adhibere: vt ſi quę feces aut amurcę in
fundis vaſorum ſubſederint: ſemel ſtatim emunden/
tur. Jnde Subſellia. Eſt et Subſidere inſidiari. Jn/
de ſubſeſſores ⁊ ſubſeſſę.

Subſeſſe dicuntur a Uegetio inſidię: quibus in itinere
exercitus imparatus: ac nihil tale ſuſpicans opprimi
ſolet. Subſidere em̄ ſignificat deliteſcere. Unde ſb/
ſeſſores dicti/ qui deliteſcētes inſidiant/ et inſidijs cir
cūuentos interimūt. Cōtra Subſeſſos vocamus ho
ſtibꝰ circumuētos. A Ualerio ſubſeſſor alieni matri
monij dictus eſt: q̄ pudicicię alienę ↄiugis inſidiat̄.

Subſeſſores et Subſeſſi: vide in dictione Subſeſſę: de
quo modo.

Subſidiū: quęre in dictione Pręſidiū.

Subſiſto is. contra ſiſto. Ceſar. Audaciꝰ ſubſiſtere nō/
nunq; et nouiſſimo agmine pręlio noſtros laceſſere.
Quādoq; ſignificat gradū ſiſto. Hiero. in libro Re/
gū. Tu autē ſubſiſte pauliſper: vt indicē tibi verbum
dñi. Proprie tñ ſubſiſtere eſt ꝑ ſe exiſtere: vt eſt ſub/
ſtantia quę per ſe exiſtit: quod de accidentibꝰ intelligi
nō poteſt. Et vt inquit Augꝰ lib. vij. đ Trini. hoc eſt
deo eſſe quod ſubſiſtere.

Subſto as. ſuſtineo et conſtans ſum. Terē. Perij me/
tuo vt ſubſtet hoſpes. Et ſubſtare eſt rem aliquam
conſtanter ſuſtinere: Nam Subſtare dicit̄ aliquid vt
alijs ſubeſt.

Subſtantia eſt quę per ſe ſubſtat ⁊ fundamentū eſt: ſub/
ſtat em̄ accidentibus. Differt autē ſubſtātia ab acci/
dente in tribus. Primo: quia ei ſubijcit̄ ⁊ ipm̄ ſubſtē
tat/ nō autē econtrario. Secūdo: quia ꝑ ſe nō indiget
ſubſtantia accidente/ ſed accidens ſubſtantia. Tertio
quia ſubſtantia ꝓprie eſt. accidens vō ideo eſt: qꝛ ꝓ/
prie ineſt. Gręci modo υποσασιν: modo ουσιαν
vocant latini: vtrunq; interpretant̄ ſubſtantiā: Quis
ſint qui υποσασιν ſubſtantiā: ουσιαν eſſentiā di/
cant. Sciēdū eſt/ ꝙ vna et eadē natura pōt dici ſubſtā
tia/ eſſentia ⁊ ſubſiſtētia: vt natura Sortis inq̄tū dat
ſorti ꝙ ſit/ dicit̄ ſubſiſtētia. Prout aūt ſortes habet ꝙ
per illam naturā accidentibꝰ ſubſit/ dicit̄ ſubſtantia.
Quādoq; etiā ſubſtātia ponit̄ ꝓ materia et q̄ſi eſſen/
tia et ſoliditate ac neruis cuiuſq; rei. Pli. Subſtātia
ois orationis fuit cohortatio eius ad pacē. Quintil.
Prima apud rhetorē elementa: ⁊ quę de ipa rhetori/
ce ſubſtātia quęrunt̄/ tractabimus. Qñq; ſubſtantia
ponit̄ ꝓ facultatibꝰ. Jdē. Ut plus ſubſtantię filio re/
linquerē. Et in euāgelio. Qui cōſumpſit omnē ſub/
ſtantiā viuendo luxurioſe.

Subſtātiuꝰ a.um. qđ ꝑ ſe ſtare pōt: cuiꝰ ꝯtrariū eſt inſubſtātiuꝰ. Rufinꝰ in expoſitione ſymboli. Sed fortaſſe dicas iſta quā memoras inſubſtantiua eſt generatio. Neq; eñ lux ſubſtātiuū facit ſplēdorē: aut cor ſubſtātiuū generat verbū. Amb. lib. Hexa. Qui ſic minuta ꝛ inſubſtātiua ꝓncipia celo ac terris darēt.

Subſtituo is. ſb ordino: vt cū q̄s defuncto vel abrogato ſubſtituiť in eiꝰ locū. Amb. ꝓ ſuppono poſuit cū inq̄t. Et hūc ſctūs Lucas viꝝ a ſpū nequitię liberatū añ ꝑmiſit ꝛ ſubſtituit feminę ſanitatē.

Subſum: infra ſum. Pliniꝰ. Suberāt tecto abiegnę trabes. Aliqñ ſubeſſe ſignificat latenter ineſſe. Virg. libro. ij. Geor. Quippe ſolo natura ſubeſt: q2 naturaliter reꝝ oīm mater eſt terra: ꝛ vniuerſa intra ſe continet ſemina: licet nō appareāt. Unde Epicurei dicunt nihil eſſe qđ nō habeat originē ſui.

Subſtillū tempꝰ diciť: qđ ante pluuiā vel poſt pluuiam eſt nō ſiccū: ſed humidū: ꝙ aūt iā ſtillet aut nōdū ſtillare deſiſtat. Apud Cato. lib. de re ruſt. poniť ꝓ ęgritudine: qñ ſtillatim vrina emittitur.

Subſtruo: ſubtus ſtruo. Col. libro. j. Cū ex depreſſiore loco fuerint orſa fundamēta: nō ſolū ſuꝑficiē ſuā ſuſtinebūt facile: ſed ꝛ ꝓfultura et ſubſtructione fungenť aduerſus ea q̄ mox ſi forte villam ꝓlātare libuerit: ad ſuperiorē partē applicabuntur.

Subſolanꝰ: vētus diciť q̄ ſole oriēte ſubnaſci videtur.

Subſortitꝰ diciť: q̄ alicuiꝰ occupati fūgiť officio. Uñ ſbſortitos iudices dicimꝰ: q̄ etiā ſubſtituti appellanť.

Subſero is. pe. corre. ſubtꝰ ſemino vel plāto. Col. li. v. Nā plimū itereſt adhuc noua ꝯſitiōe pedamē omne veſtiri: nec mox vineatū ſbſeri/ cū fructꝰ capiēdus eſt.

Subtal: ex ſub et talo cōponiť: ſignificatq; cauū pedis: q̄uis ꝛ ꝓ vola qñq; accipiať.

Subtegmē diciť filū qđ ſub ſtamine texiť. Hiero. i Exo. Inciditq; bracteas aureas/ ꝛ extenuauit i fila: vt poſſent torqueri cū prioꝝ coloꝝ ſubtegmine.

Subter ꝑpoſitio cuiꝰ relatiuū eſt ſuꝑ: vt. Hic mirifice natat duratq; ſubter aqua. Et tā abltō q̄ actō iungiť: licet q̄dā nō niſi figurate hoc fieri putēt: ſicut poſt/ circū ꝛ añ. Virg. Ferre iuuat dēſa ſbter teſtudie caſus.

Subterraneus a. um. quod eſt ſub terra. Colu. Uinctis q̄ ſaluberrimū ſubterraneū ergaſtulū: plurimis ſitq; id anguſtis illuſtratū feneſtris. Idem. Nā fere cum his partibꝰ ędificia rimas egerūt caua ꝑhent et latebras ſubterraneis animalibus.

Subturpe: latenter turpe/ qñ id qđ natura turpe eſt verbis tñ honeſtis dicitur.

Subuenio: ꝓprie ſubtꝰ venio. Hiero. in expoſitiōe ſymbo. Diſcute ſi potes q̄ habenť i manibꝰ: ꝛ tūc ad hoꝝ ſublimiora ſubuenies. Per trāſlationē ſbuenire ē auxiliū ꝑbere. Plau. Qui totiēs tibi miſero ſubueni.

Subueteribus: eſt loci nomē in vrbe Roma/ ſicut ꝛ ſbnouis. Plau. i Cur. Subueteribꝰ vbi ſunt q̄ dāt: quiq; accipiūt fęnore. Sueto. in Aug. Bifariā laudatus eſt ꝓ ęde diui Iulij a Tiberio et ꝓroſtris ſbueteribꝰ. Uar. Subnouis dicta ꝑs in foro ędificioꝝ: qđ vocabulū eius peruetuſtū.

Subula penul. corre. inſtrumentū cerdonū quo perforādis calceis acſuendis vtunť ſutores. Mar. Quodq; tibi tribuit ſubula ſicca rapit. Hiero. in Exo. Perforabitq; aurē eius ſubula.

Subulo pe. cor. lingua etruſca diciť tibicen. Apud Enniū ſubulo vicias ꝓpter aſtabat aq̄s. In alio ſignificato ſubulones dicūť cerui q̄bꝰ ſūt cornua ſimplicia minimeq; ramoſa ad ſubulaꝝ ſīlitudinē: vt docet Ariſt. lib. ix. đ aīalibꝰ. Pli. lib. xj. Alijs ſimplicia tribuit: vt in eodē genere ſubulonibꝰ ex argumēto dictis.

Subucula: genꝰ veſtis: quę fere ex lino fit: dicta ꝙ ea ſubter induamur. Var. de vita pa. Poſtq; binas tunicas habere cęperūt/ iſtituerūt vocare ſubuculā. Hiero. in Leui. Cūq; lauiſſet eos: veſtiuit pontificē ſubucula linea. Eſt ꝛ ſubucula: libū qđ dijs dabať ex alica oleo et melle cōpoſitū.

Subulcus: qui ſuū dux eſt: vł cui porcoꝝ nutriendoꝝ cura commiſſa eſt. Var. Altitudinis hare modus ſit vt ſubulcus facile circūſpicere poſſit: ne quis porcellus a matre opprimatur.

Suburbia plurali tm̄ numero: quaſi via ſb vrbe: hoc eſt vrbi ꝯtigua: ſunt frequētes extra vrbē domꝰ inſtar vici vrbani. Uicꝰ eñ ꝓprie ꝑs vrbis eſt.

Suburbanum: prędiū ſeu villa ſub vrbe. Col. libro. vij. Nam ſuburbanis lactens porcus acere nutricandꝰ eſt. Sueto. de Aug. Nutrimentoꝝ eius oſtendiť adhuc locꝰ in auito ſuburbano iuxta velitras ꝑmodicꝰ. Pli. Elegāter ſuburbanā appellat Italiā eā partē q̄ erat ꝓxima vrbi Romę.

Suburra: vicꝰ Romę: a quo regio ſuburrana eſt dicta: vt ſcribit Iuniꝰ: ab eo ꝙ fuerit ſub vrbe antiq̄. Uarro a pago ſuccuſano putat dictā ſuccuſā. Inde mutatis litteris ſuburrā. Cuiꝰ rei indiciū eſt/ ꝙ antiquitꝰ ꝑ c. litterā/ nō ꝑ b ſcribebať. Hinc Suburranꝰ a. um. vt Regio ſuburrana. in q̄ meretricū diuerſoria erāt: q̄ ob id ſuburranę dicunť a poetis.

Succedo is. pe. ꝓ. ſignificat eo ſub. Vir. li. iij. Ge. Aut tecto aſſuetꝰ coluber ſuccedere ꝛ vmbrę. Peſtis acerba boū pecoriq; aſꝑgere virꝰ. Et ſuccedere ē ingredi. Idē li. vij. Et nr̄is ſuccede penatibꝰ hoſpes. Itē in alteriꝰ locū venire. Ci. li. iij. off. Quid ergo hic nōne nocet q̄ q̄ndā q̄ſi veneno ꝑficiat: vt veros heredes moueat: in coꝝ locū ipſe ſuccedat. Augꝰ li. iiij. Cō. Ipſe ē deꝰ noſter ꝛ nō diſcedit: q2 nō ſuccediť ei. Inde ſucceſſor ꝛ ſucceſſio. Itē ꝓſpere cedere/ euenire. Ter. i An. Hac nō ſucceſſit: alia aggrediamur via.

Succeſſus us. pro euētu tā malo q̄ bono. De malo: vt Succeſſus indignos noli tu ferre moleſte. Virg. lib. ij. Atq; hoc ſucceſſu exultās animiſq; chorebus.

Succedaneus: qui ſuccedit. Cyprianꝰ ad Euagriū. Nō pōt videri ceſſaſſe/ q̄ vicarios ſbſtituit ei qui ꝓ ſe vno plures ſuccedaneos ſuggerit.

Succido is. pe. ꝓd. ex ſub et cedo: ſignificat ſubincido. Hiero. in ꝑfatꝰ. Pē. Cogitis vt veluti q̄ddā nouale ſciſſū iā aruū exerceā: ꝛ obliq̄s ſulcis renaſcentes ſpinas eradicē: ęquū eſſe dicētes: vt qđ crebro male pullulat/ crebriꝰ ſuccidať. Aliqñ ſuccidere ſignificat metere. Virgił. At rubicūda ceres medio ſucciditť ęſtu. Aliqñ poſt cedere/ ſicut ꝓcidere añ cedere.

Succidanę hoſtię dicebanť q̄ ſcđo loco cedebāť. Apđ veteres eñ ſi ꝓmis hoſtijs litatū non fuerat/ alię poſt eaſdē ductę hoſtię cedebanť: duę q̄ prioribus iā cęſis luendi piaculi gratia ſubdebanť.

Succidia: tergus ſiue maſſa carnis porcinę ſalita/ ꝛ ī neceſſariū vſū ſeruata: q̄ quotiens opus eſt ſucciditur. Noniꝰ ſuccidiā ꝓ lardo exponit. Succidia continet ꝑnā petaſonē et lardū. Ci. i Cato. Iā hortū ipſi agricolę ſuccidiā alterā appellāt. Var. nō a ſuccidēdo/ ſed a ſuibꝰ cedendis ſiue cędendis. Nā id pecꝰ primū occidere cęperūt: et vt id ſeruarent ſalire. Idem. Et q̄ nō audierit patres noſtros dicere ignauū et ſumptuoſū eſſe qui ſuccidiā ſuſpēderit in carnario potius e lanario q̄ e domeſtico fundo.

Succida pe. cor. lana a ſuccidēdo ꝙ talis ſit qualis ſucciſa eſt: hoc eſt plena ſordibꝰ. Var. a ſudore deriuat. Dicit eñ tōſurę tp̄s inter ęquinoctiū vernū et ſolſtitiū cū ſudare incęperūt oues: a quo ſudore recens lana tōſa ſuccida eſt appellata. Iuue. Qualis cęna tñ vinū qđ ſuccida nollet Lana pati.

Succeſſiuū tempꝰ diciť qđ ſubtrahiť a rebꝰ neceſſarijs vt ad aliquem vſū accōmodemus: vulgo diciť tempꝰ furto ſubtractum. Gel. Quantū aūt vitę mihi deinceps deū voluntate erit: quantūq; a cura ꝛ a re fami

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

ſtari, ꝓcurādoq; cultu libero ꝛ meoꝝ dabit ocij: oĩa
ſucciſiua ⁊ ſubſecūdaria ip̄a ad colligēdas hmõi me/
moriaꝝ delectitiūculas conferā. Menſores aūt terrę
nõnūq; dicūt ſucciſiuū eſſe: vnciā agri aūt ſextātem.
Dictū eſt aūt ſucciſiuū a ſuccidēdo.

Succido is. pen. coꝛ. ex ſub ⁊ cado/ q̄ſi ſubtꝰ cado. Gel.
Iā cõtinuo laboꝛe grauia genua ſucciderant. Plau.
in Cur. Genua mea ſuccidūt laſſitudine.

Succiduus: q̄ eſt pronꝰ ad cadendū/ ſiue ferme cadens.
Clau. lib. iij. Succidui titubāt greſſus.

Succēſeo es. ſignificat in re graui et iuſta ex cā iraſci: et
quaſi cenſurā exercere. Teren. in Phoꝛ. Sed paꝝ ꝙ
omnibꝰ nūc ſuccenſet ſenex.

Succerda: ſtercꝰ ſuillū. Titi. Quid habes niſi vnā arcā
ſine claue: eo cõdis ſuccerdas.

Succēturio as. vide in dictione Centurio.

Succino is. pe. coꝛ. ex ſub et cano: quaſi ſūmiſſa voce ca
no. Hinc Succento tas. frequentatiuū/ ⁊ ſuccentoꝛ.
Inter Cātoꝛes/ occentoꝛes et ſuccentoꝛes quidā ita
diſtinguūt: vt cātoꝛes ſint q̄ maxime eleuant/ ⁊ acuūt
vocē. Succentoꝛes: q̄ minimū. Occentoꝛes: q̄ inter
vtrūq; mediū tenēt: q̄ varietates mirabilem ſeruata
muſica ratione cõcentū reddūt.

Succollo as. collū ſuppono/ ſuſtollo/ ſubleuoq; ceruici
bus ſubiectis: qḋ ꝓprie eoꝝ eſt q̄ aliquem in lectica ge
ſtāt. Sue. de Nerone. Matris ſępe lectica ꝑ publi/
cū ſimul vectꝰ eſt: ei ſuccolabāt bini duo deniq; ſerui:
quibꝰ lõgo in itinere vicariū in laboꝛē alij ſuccollant.
De hoc etiā apud Var. li. iij. de re ruſt.

Succumbo bis. bui. bitū. ſignificat ſubijcioꝛ/ ⁊ aliquan/
do ſubiūgoꝛ.

Succubo as. pe. coꝛ. Et eſt ſuccubare: iniri. Vn̄ ⁊ ſuccu
bi dęmones: q̄ ſub hūana ſpecie coꝛꝑibꝰ aſſūptis ſe vi
ris ſubijciūt: ſicut incubi: q̄ mulieres ineūt.

Succurro is. auxiliū ꝑſto. Virg. Nõ ignara mali miſe/
ris ſuccurrere diſco. Itē Succurrere eſt ĩ mētē veni
re. Cic. Neq; em̄ mihi ſuccurrebāt vba q̄ an̄ diſceſſū
a dolobella audieramus.

Succutio tis. pe. coꝛre. ex ſub ⁊ q̄tio: de quo in dictione

Succuſſo as. pe. ꝓ. ſignificat frequenter ex/ (Quatio.
cutio: qḋ ꝓprie de equo dicit̃ q̄ gradario cõtrarꝰ eſt.
Nā is eſt q̄ cõcutiendo ſeſſoꝛē gradit̃: ⁊ equꝰ ip̄e ſuc/
cuſſoꝛ ſiue ſuccuſſarꝰ ⁊ ſuccuſſatoꝛ vocat̃. Actꝰ Agi
te ac vulnꝰne ſuccuſſet greſſus caute igredimini. Lu/
ci. Succuſſatoꝛis tardi rariq; caballi. Talis greſſus
ſuccuſſatura appellat̃.

Succꝰ a ſugo: q̄ſi ſugus: humoꝛ quē ex alimentis mem/
bꝛa ſugūt: vt ſe repleāt. Teren. in Heau. Coꝛpꝰ ſoli/
dū et ſucci plenū. Itē ſuccꝰ dicit̃ qḋ ab aliq̄ re ꝓducit̃/
puta ab arboꝛe liquoꝛ. Plini. Arboꝝ ex quibꝰ manat
ſuccꝰ: alię picē/ alię reſinā mittūt. Hinc ſucculētꝰ: ſuc/
co plenꝰ. Inſucco: de quo ſupꝛa.

Succuſo as. frequēter ſuccū excutio.

Succꝰus. a Sugo is. ip̄a humoꝛis ſoꝛbitio. Pli. li. x. Ca
pꝛarūq; vberibꝰ aduolāt ſuccū ꝓpter lactis q̄ iniuria
vber emoꝛitur.

Succinū pe. coꝛre. electrū deſudās ab arboꝛibꝰ. Mar.
Cū phaetõtea phoꝛmica vagat̃ in vmbꝛa. Implicu/
it tenuem ſuccina gutta ferā. Eſt ⁊ gemma nigri colo
ris: vulgo Ambꝛum dicit̃. Suidas tn̄ ait: σουκιροι
και ελεφαντινοι δακτυλοι δακτυλοι ταισ γυ
ναιξιν εισι συμφοροι.

Sucula pen. coꝛ. dimi. a ſue. Et ſuculę dictę ſunt ſtellę q̄
alio noīe Hiades vocant̃ a pluuia: Nā ⁊ oꝛientes ⁊
occidētes tēpeſtates ⁊ pluuias ciēt. Exoꝛiunt̃. xij. kal.
Iunij. Eſt ⁊ ſucula genꝰ intimę veſtis. Plautꝰ. Eſt ſu
cula argēteola ⁊ duę cõnexę nauiculę.

Sudes: pertica ſeu genꝰ teli militaris: hoc eſt paxillus
igni toꝛridꝰ. Virgilꝰ. Subdibuſve pꝛęuſtis. Idem li
bꝛo. j. Geoꝛg. Quadrifidaſve ſudes ⁊ acuto roboꝛe
vallos. Ser. Vallus ⁊ ſudes idem eſt.

Sudū quaſi ſemiudū. Eſt em̄ ꝓprie pars ſerena inter nu
bes. Ponit̃ tn̄ q̄nq; ꝓ ſereno poſt pluuiā. Virg. Er/
go vbi ver nacte ſudū. Sūt q̄ dicant Sudū ſine vdo
hoc eſt ſuccū/ nõ humidū.

Sudo as. απο του υδωρ: qḋ aquam vndamq; ſigni/
ficat/ deriuatū exiſtimāt. Et mõ abſolute ponit̃. Ho/
ra. Sudauit et alſit. Modo cū abltõ iūgit̃. Liui. Et
ſcuta duo ſanguine ſudaſſe. Mõ cū accõ: ⁊ ſignificat
ꝓduco. Virg. Et durę quercꝰ ſubdabūt roſcida mel
la. Huiꝰ compoſita ſūt Conſudo: qḋ eſt ſimul vel to
tus ſudo. Cato de re ruſt. Poſtea cū detonderis vn/
guito totas: ſinito biduū aut triduū conſudent: dein/
de lauato ĩ mari. Exudo: emitto quaſi ꝑ ſudoꝛē. Pli.
Frutex eſt liquoꝛē exudans. Deſudo: valde ſudo: a q̄
Deſudaſco: et impꝑſonale Deſudaſcit̃. Plau. Homo
adoleſcens penetrare hmõi palęſtrā vbi damnis de/
ſudaſcit̃. Inſudo ꝓ defatigoꝛ. Pręſudo: pꝛius ſudo.
Claud. lib. ij. Dū matutinis ꝑſudat ſolibꝰ aer. Et hęc
habēt pe. ꝓ. Inuenit̃ ⁊ ſudeſco is. qḋ eſt a ſudeo es.
niſi textꝰ falſus ſit. Col. lib. vi. Suppoſito copioſo ſa
le/ ita vt oliuā contegat. xxx. dies pati cõſudeſcere/ at/
q; omnē amurcā extillare.

Sudariū: linteū quo ſudoꝛ facile detergit̃/ et nares pur/
gant̃. Sue. de Nero. Adoperto capite/ ⁊ an̄ faciem
obtenſo ſudario equū aſcēdit q̄ttuoꝛ ſolis comitanti/
bus: ⁊ mox ligato circa collū ſudario ꝓdierat ĩ publi/
cū. Huiꝰ dimi. eſt Sudariolū.

Sueui: ꝑpli germanię bauaris finitimi: qui plꝰ q̄ cētū pa
gos habuerūt: gēs valida ⁊ bellicoſiſſima: de q̄ Lu/
ca. Fūdit ab extremo flauos aq̄lone ſueuos.

Sueſco is. eui etū. ſuetudinē capio. Cic. Metello. A te
id qḋ ſueſti peto me abſente diligas atq; defendas.
Claud. lib. iij. Poſt hęc cunabula dulci Ferre ſinu ſū
moq; Ioui deducere paruā Sueuerat: et genibus lu
dentē aptare paternis. Huiꝰ compoſita ſūt aſſueſco:
qḋ eſt alicui rei conſuetudinē habeo. Lactant. lib. vj.
Aſſueti dulcibꝰ et politis/ ſiue oꝛationibꝰ/ ſiue carmi/
nibꝰ. Conſueſco/ deſueſco: quę ſunt contraria. Inſue/
ſco: valde vel intꝰ ſueſco. Teren. in Adel. Qui mēti/
ri aut fallere inſueuerit patrē/ tāto magis audebit cę/
teros. Inſuetꝰ tn̄ nõ aſſuetꝰ dicit̃. Ci. lib. iiij. ad Herē.
Sin aūt iſtud artificioſū egregiū ducit̃: videte ne in
ſueti reꝝ maioꝝ videamini.

Sueſacio: a quo Aſſuefacio ⁊ cõſuefacio: vnde Sueſio
aſſueſio/ cõſueſio. Li. lib. j. Sed initiū turbādi oīa a
fęminis oꝛtū eſt ea ſecretis viri alieni aſſuefacta. Te/
rē. in Adel. Ea ne me celet cõſuefeci filiū.

Suffarraneus: a farre: quemadmodū cõfarratio deduci
videt̃: et ſignificat eū qui far in caſtra cõuehit: ſed mo
dicū alienū ve nõ iuſto cõmeatu aliquo/ ſed crebꝛis et
vilibꝰ inſtitoꝝ vecturis.

Suffes etis. lingua punica conſul dicit̃. Li. Senatū ita
q; ſuffetes: qḋ velut cõſulare imperiū apud Cartha/
ginenſes erat vocauerūt.

Suffero pe. coꝛ. ſuſtineo/ patioꝛ. Vir. Nec clauſtra nec
ipſi cuſtodes ſufferre valēt. Aliq̄n ſuppono. Plautꝰ.
Intro ad vxoꝛē meā ſufferāq; ⁊ meū tergū ob iiuriā.

Sufficio: ex ſub ⁊ facio: ſignificat ſufficere ſatis: cõſtruit̃
q; cū dtõ. Stat̃. lib. v. ſyl. Vade puer: tantiſq; enixus
ſuffice donis: id eſt ſatis ſis. Virgilꝰ lib. v. Nec nos
obniti contra nec tendere tantū Sufficimꝰ. Interdū
iungit̃ infinitiuo: et fit imperſonale: ſicut cõuenit/ va/
cat. Hieron. ad Euſto. Nec ſufficit ſcire qḋ bonū eſt
niſi cuſtodiat̃ attentius qḋ electū eſt. Aliq̄n ſignificat
durare. Virg. lib. xj. Nec ſufficit vmbo Ictibꝰ. Ali
q̄n ſubminiſtrare. Idē lib. ij. Geoꝛg. Ip̄a ſatis tellꝰ cū
dente recludit̃ vnco Sufficit humoꝛē. Aliq̄n ſubſti/
tuere. Idem in eodē lib. iij. Atq; aliā ex alia generan
do ſuffice ꝓlē. Vnde ſuffectos ꝯſules dicimus: qui in

demortuoꝝ locū ſubſtituti ſunt. Aliqñ inficere macu
lare. Ci. in Hor. At hi q̄ cõuiuijs purpurā: tñ ſuffici/
unt: poſt ſanāt medicamentis q̄buſdā.
Suffio is. iui. vel ſuffij. itū. ex ſub et fio: ſignificat ſuffu/
migo. Pliniꝰ. Hippocrates ruta vuluaꝝ cauſa natu
ram ſuffire iubet. Virgi. lib. iiij. Geoꝛ. At ſuffire thy
mo ceraſq; recidere inanes Quis dubitet? Et licet a
fio cõponat: eſt tñ ſuffio actiuū.
Suffitꝰ a. um. pe. ꝓd. ſuffumigatꝰ. Pli. Aniſū doloꝛes
capitis leuigat ſuffitū naribus. Suffitꝰ us. ſuffumiga
tio. Idē. Et vuluaꝝ ꝯuerſionē ſuffitu excitāt.
Suffitio onis. idem qꝺ ſuffitꝰ. Pli. Oꝛpheꝰ ⁊ Heſiodꝰ
ſuffitiones cõmendare.
Suffimentū: idē qꝺ ſuffitꝰ/ ⁊ ſuffitio. Pli. Qꝺ ⁊ ſuffimē
tis q̄buſdā facere ꝯſueuerūt. Suffimēta quoq; a ve/
teribꝰ dicta ſūt: q̄ fieri ſolebāt ex faba milioq; molito
mulſo ſparſo: vt inq̄t Feſtꝰ. Ea dijs eo tēpoꝛe daban/
tur/ quo vuę calcatę pꝛelo pꝛemebant.
Suffitoꝛes: q̄ ignē inſufflāt inflatis buccis.
Suffibulū: vide in dictione Fibula.
Sufflo as. ſubtꝰ flo. qꝺ fieri ſolet cū ignem accendi volu
mus. Pli. Lyciꝰ Myronis diſcipulus fuit: q̄ fecit di
gnū ꝓceptoꝛe pueꝝ ſufflantē lāguidos ignes.
Sufflamen: retinaculū quo decurrens rota inhibet. Eſt
eñ machinę genꝰ quo in deſcēſu vel ꝑcurſu nimio ro
ta ſolet retineri.
Suffoſſi eq̄ dicunt/ q̄s vulgo ceſpitatoꝛes vocāt. Virg.
lib. xj. Suffoſſo reuolutꝰ equo.
Suffoco as. pe. ꝓ. ex ſub et faux. au in o. ꝓductā cõuer/
ſa ſignificat ſpm̄ ꝓcludo/ et veluti obſtrictis faucibꝰ.
Ouid. Suffocēt animā dira venena tuā.
Suffragoꝛ pe. ꝓ. ſignificat adiuuo/ fauoꝛē fero. Cuiꝰ cõ
trariū eſt refragoꝛ ꝓ repugno/ aduerſoꝛ. Virgil. Co/
pia me perdit tu ſuffragare rogatus.
Suffragiū: modo auxiliū ſignificat: modo illas voces q̄
dabant in comitijs et in tabellis deſcribebantur/ qui
bus vnuſquiſq; ſuam declarabat volūtatē de aliquo
in magiſtratū eligendo. Iuue. Libera ſi dent popu/
lo ſuffragia qui tā. Inuenit etiā ſuffragiū a frāgo is.
fra ſyllaba coꝛrepta. Ouid. de nuce. Quid niſi ſuffra
giū nymbis ruitātibus eſſem?
Suffrago pe. ꝓd. dicit in poſterioꝛibꝰ pedibꝰ animaliū:
qꝺ in pꝛioꝛibꝰ genua. Vel eſt nodus ſub crure quo pe
dis verſura conſtat: tibięq; ita annectit pes vt verti
poſſit: id qꝺ ſpectamꝰ in bobꝰ/ equis/ ⁊ cęteris armen
tis. Dictę ſuffragines/ ꝙ ſuffringant: hoc eſt in altuꝫ
frangant. Conſtat ſane genua animaliū q̄ animal ge/
nerant ante ſe flectere: ſuffragiū ꝯo artꝰ in aduerſum
quemadmodū igit poplites dicti ſunt ꝙ poſt plicen
tur: ita ſuffragines/ ꝙ ſupꝛa frangant. Pli. Victima/
rū ꝓbatio in vitulo/ vt cauda articulū ſuffraginis cõ/
tingat. Id. Aues et q̄drupedes/ alas in ꝯoꝛa curuāt
ſuffragines i poſterioꝛa. Hinc ſuffraginoſi eq̄: quoꝝ
ſuffragies moꝛbo vitiatę ſūt. Col. li. vij. Suffragino
ſę hoꝛdeacea farina iponit. Suffragines etiā dicunt
vitis ſoboles. Col. lib. v. Et ſi ſoboles quā ruſtici ſuf
fraginē vocāt/ radicibꝰ adhęret diligēter explantāda:
ferroq; euellēda eſt: vt hybernas aq̄s reſpuat.
Suffulcio: ſuſtento. Var. Ut maioꝛibꝰ perticis ſuffultę
vites auras nõ pertimeſcāt.
Suffundo is. vide in dictione Fundo.
Suggero is. pe. coꝛ. ſuggeſſi ſtū. vide i dictiõe Gero.
Suggeſtus vel ſuggeſtum: a Suggero: ꝙ ibi ligna ſug
gerantur in quibꝰ ſtari poſſit. Significat enim locum
editioꝛem/ puta pulpitū: vt eſt apud Varro. lib. iij. de
re ruſti. Ex ſuggeſto faleris vbi ſolent eſſe peripetaſ/
mata/ pꝛodeūt aues in ſtagnū.
Sugo is. xi. ctū. et ſugitū: hinc ſuctꝰ us. et ſugitus ⁊ ſugi
turꝰ. Augꝰ. Multi ꝓcones ꝓceſſerūt adhuc naſcitu/
rū de ꝟgine Maria futuꝝ īfantē ⁊ ſugituꝝ lac. Di/
cit et ſugeo es. Unde Exugeo: ſicut a ſugo exugo: qꝺ
eſt ſuccū traho. Plau. in Epi. Ego me vertā in irudi/
nem: atq; eoꝝ exugebo ſanguinē. Sue. i Aug. Pſyl/
los admouit q̄ venenū ac virꝰ exugerent.
Sugillo as. ex percuſſu carnem maculo: a ſugēdo/ ꝙ ſuc
cus hoc eſt liuoꝛ deducatur. Hinc Sugillati dicunt/
q̄ ex percuſſione tumoꝛem maculamq; contraxerūt.
Pliniꝰ libꝛo. xxvij. Caſeus recens cuꝫ melle ſugillata
emendat. Et lib. xx. Cinis allij ex oleo ⁊ garo illitꝰ: ſu
gillata aut liuētia ad coloꝛem reducit. Interdū Su/
gillare eſt deridere/ detrahere/ accuſare/ damnare/ re/
pꝛehendere. Li. Legati grauiter ferentes ſe ſugilla/
tos eſſe. Hierony. in ꝓfa. Pentatheuci. Qui me aſſe
rūt in. lxx. interpꝛetū ſugillatione noua ꝓ veteribꝰ cu/
dere: nõ damno/ nõ repħēdo. lx. ſed cõfidenter cūctis
illis apoſtolos pꝛęfero.
Suggrūdia: partes tecti ꝓminētes. Var. li. iij. de re ru.
Suggrūdas appellat. Aues inq̄t/ ſubtꝰ ſubgrūdas ab
initio villatico vſq; tecto.
Suggrūdaria veteres dicebant ſepulchꝛa infantiū: qui
necdū. xl. dies iplеſſent: vt inq̄t Fulgētiꝰ. Placiades
cū nec buſta dici potuert: qꝛ oſſa q̄ cõburerēt nõ erāt:
nec tāta magnitudo cadaueris q̄ loco tumeſceret.
Suinus a. um. qꝺ ex ſue eſt: a quo fit diminutiuū Suil/
lus a. um. vt caro ſuilla.
Sui et eius deriuatiuum Suus a. um. ſunt pꝛonomina
recipꝛoca: dicta ꝙ ſicut recipꝛocat ſpūs cū recipitur:
ita hęc pꝛonomina ad id vnde ꝓdierant reuertuntur.
Unde nõ recte dicimus: Ego dixi ſibi. Nõ eſt ſibi cu
rę reſp. Tu fuiſti ſecū: quia nulla in his eſt recipꝛoca/
tio. Sed dicendū: Ego dixi ei: Non eſt ei curę reſpu.
Tu fuiſti cū eo. Similiter nõ dicimus: Vidi Cicero
nem et fratrem ſuū/ ſed fratrem eius. Ecõtrario nõ re
cte dicit: Omnia a te expectāt: vt des illis cibū in tē/
poꝛe: cū ſibi dicēdū ſit. Sicut eñ recte dicimꝰ: Oēs
expectamus/ vt det nobis eſcam. Omnes expectatis
vt det vobis eſcā. Ita dicendū eſt: Omnes expectāt
vt det ſibi eſcā. Eſt tamē qñ indifferenter ponit/ ꝓut
ad illiꝰ de quo loquimur/ vel ad noſtrā perſonam ſer/
monē referimꝰ: in quoꝝ pꝛimo recipꝛocatio eſt: aliter
nullā habet recipꝛocationē: vt Oēs optant qꝺ ſibi
vtile eſt: ⁊ Omnes optāt qꝺ ipſis vtile eſt. Illud ad
perſonā eius de quo loq̄mur refert: ⁊ manifeſtam ſ ha
bet recipꝛocationē/ hoc ad perſonā noſtram. Ideoq;
nulla eſt in eo recipꝛocatio. Cice. Multi dubitabant
quod optimū eſſet: multi quod ſibi expediret. Idem.
Legatus in pacem pꝛofectus in pꝛouincia pacatiſſi/
ma ita ſe geſſit/ vt ei pacem eſſe expediret. Notandū
ꝙ aliquādo pꝛo ſui ſiue ſuꝰ ponit is/ aut ipſe/ aut ille/
dūtaxat ad euitandā amphibologiā. Cice. in Bꝛuto.
Is ſoceri inſtituto quem qꝛ cooptatus i augurū col/
legium nõ erat/ nõ admodū diligebat: pꝛęſertim cum
ille. Q. Sceuolam ſibi minoꝛem natu generū pꝛętu/
liſſet. Item ſciendum/ ꝙ ſuus quādoq; ꝓ ꝓpꝛius acci
pitur: vt Velle ſuū cuiq; eſt. Interdū etiam additur
ſibi nulla neceſſitate/ ſed tm̄ veluti cuiuſdam feſtiuita
tis gratia. Cicero. Quo ſibi victitāt ſucco. Col. Suo
ſibi iure abluūtur. Dicimus etiam ſuus eſt illiꝰ mos.
Sua eſt iſtius natura. Suꝰ Ariſtotelis modus. Su/
um Platonis genꝰ. Habetq; hoc ꝓnomen ſuꝰ voca
tiuū: vt ſi dicā: Defendite cęſarē o amici ſui.
Sulcꝰ: ꝓſciſſio terrę. Unde tertio/ quarto/ quinto/ ſulco
ſerere dicimꝰ: id eſt ter/ quater/ quinq̄es arādo. Pli.
Quarto ſeri ſulco Virgiliꝰ exiſtimat voluiſſe cū ait:
Ipſa ſeges demū votis reſpõdet auari Agricolę bis
quę ſolem: bis frigoꝛa ſentit. Hoc eſt q̄ bis per ęſta/
tem: bis per hyemē arat: id eſt ſpiſſius ſolū ſicut plę/
rūq; i Italia quinto ſulco ſeri melius eſt. Aliqñ Sul
cus ponit ꝓ foſſa. Quandoq; et ipſa quędā terrę pꝛo
ſciſſio eſt. Virgil. Auſim vel tenui vitem cõmittere

ſulco. Proprie vo ſignificat quicqd aculeatũ in lõgi
tudine eſt. Idem. Et linguis micat ore triſulcꝫ. Hinc
Biſulcꝰ a.um. Unde Biſulcũ animal: qḋ nõ ſolidas/
ſed fiſſas vngulas habet. Triſulcus a.um. vt Triſul
cũ telũ: quod eſt trifidũ: id eſt tres acies habens/a tri
bus partibus findens.

Sulcatim aduerbiũ ſignificat per ſulcos.

Sulco cas. ſignificat ſulcos facio/ ꝓſcindo. Col. lib. xij.
In ſubacta iã terra latiores porcę ſulcant.

Sulphur naſcit in in inſulis ęolijs/inter Siciliã ⁊ Ita/
liã/ſed nobiliſſimũ i melo: vt ſcribit Pli. li. xxxv. Hic
Sulphureꝰ a.um. qḋ eſt ex ſulphure.

Sulphuratꝰ a.um. qḋ ſulphur habet. Uñ ſulfurata di/
cunt ligna exilia ſulphure ab vtraqꝫ parte itincta/ ad
accendẽdas lucernas. Mar. Qui pallẽtia ſulphura/
ta fractis ꝑmutat vitreis.

Sulphuraria ę. locꝰ vbi ſulphur coquit.

Sulmo: oppidũ in brutijs pelignę regionis/ Ouidij pa
tria. Uñ ipſe ait. Sulmo mihi patria ẽ gelidis vber/
rimus vndis Milia q̇ nouies diſtat ab vrbe decem.
Dictꝰ Sulmo/a Solymo enęę comite cõditore eius
vrbis. Ouid. Huiꝰ erat ſolymꝰ phrygia comes vnꝰ
ab ida. A quo ſulmonis męnia nomen habent.

Sultanus vocat rex Egypti.

Sum es. multis capitur modis: varieqꝫ conſtruitur: nã
ſubſtantiuũ dictuꝫ eſt ꝙ per ſe ſubſtet: nec ęgeat alio:
ſed in ipſum cętera verba reſoluant: vt Ego lego: id
eſt ego ſum qui lego. Tu legis: tu es qui legis. Pro
pterea etiam frequenter prępoſitis pronominibus
demonſtratiuis non poſitũ intelligitur. Uirgilius.
Tu ne ille ęnęas quem dardanio anchiſe. Et nã Po
lydorus ego. Exiſtimat autem Plato illa nõ eſſe quę
oriantur vt intereant/augeſcant/ſeneſcant. Id vo ꝓ/
prie eſſe dicit quod ęternũ eſt: neqꝫ mutabile/neqꝫ cor
ruptibile: quod dei propriuꝫ eſt. Unde eſt illud: Ego
ſum qui ſuꝫ: tanqꝫ ſolus deus eſſe dicat. Deus enim
auctore Auguſtino ſumma eſſentia eſt: rebꝰ aũt eſſe
dedit: ſed nõ ſũme eſſe ſicut ipe eſt. Et alijs dedit eſſe
amplius/alijs minus. Unde in Abacuc ſcribit. Ipſi
quoqꝫ erunt quaſi nõ ſint. Et in Heſter. Ne tradas
domine regnũ tuum his qui non ſunt. Copulat hoc
verbum quandoqꝫ ſimiles caſus: vt Cicero fuit elo/
quentiſſimus. Quandoqꝫ vltra nominatiuũ cõſtrui/
tur cũ datiuo. Hieronymus. Sicut enim abſcinden/
dos et erudiẽdos infideles ac perfidos homines qui
ſcandalũ ſunt corpori eccleſię dominꝰ pręcipit. Qui
tamẽ nominatiuꝰ a parte poſt in datiuo poni poteſt:
vt Qui ſunt ſcandalo corpori eccleſię. Quandoqꝫ cũ
genitiuo: et hoc multis modis: vt cũ poſſeſſionem de
notat: vt Pręedicamenta ſunt Ariſtotelis. Componi
tur pro ęſtimo ſiuę valeo: ſed hoc dumtaxat in tertia
perſona tam pluralis qꝫ ſingularis numeri. Sal. in
Iug. Nũc vos ęſtimate/facta an dicta plurꝫ ſint. Te
ren. in Adelp. Argenti quanti eſt ſumito: id eſt quan
to precio valet. Cice. libro ſecũdo offic. Ut cõmodi/
us putarent numerari ſibi ꝙ tanti eſſet qꝫ ſuũ recupe
rare. Eſſet: id eſt ęſtimaretur. Similiter cũ ſignificat
pertinet ſeu officiũ eſt. Et hoc in tertia perſona ſingu
laris numeri tm̃: vt Religioſi viri eſt pudiciciam ſer/
uare: id eſt officiũ eſt/vel ad religioſum virum perti/
net. Item cũ ſignificatur laus vel vituperatio: vt Tu
es egregię laudis: et Hęc res eſt magni laboris vł pe
riculi. Item cũ ſignificamus manſionem: vt Ego ſuꝫ
domi meę. Quandoqꝫ iungit datiuo: Et tũc ſignifi/
cat habeo. Uirgiliꝰ. Sunt mihi bis ſeptem pręſtan/
ti corpore nymphę. Iũgimus plerũqꝫ duos datiuos
et ſignificat do vel afficio. Cice. Q. Marco. Si enĩ
mihi ſtudij fidelitas eſt tantę voluptati quantę eſſe in
iſto. Hęc eadem bona debent additis litteris/ſermo
nibus/humanitate: quę ſunt in ipſis his commodis
potiora: id eſt dat vel afficit voluptate. Qui modus
dicendi frequens apud auctores inuenit. Ponitur ⁊
pro cõuenit ſiue contingit: ſed in tertia tm̃ pſona ſin/
gularis numeri. Uale. maximꝰ libro primo. Non eſt
inter patrem et filium vllius rei comparationẽ fieri:
pręſertim diuinitatis faſtigio iũctos. Uirgiliꝰ. Nec
nõ et tityon terrę omnipotẽtis alumnũ Cernere erat:
id eſt licebat. Quale eſt illud apoſtoli. Conuenienti/
bus vobis in vnũ iam nõ eſt cęnam dominicã mãdu
care. Apponit quandoqꝫ huic verbo ablatiuus ſine
pręepoſitione: vt Tuo beneficio liber ſum: Et Tu es
magna vi animi et corporis. Aliquando etiam cũ p̃/
poſitione: vt Hęc res eſt i poteſtate mea. Uis eſt in
armis. Omnes ſub cęlo ſumus. Suꝫ pro tribunali.
Sũ in ludo litterario. Hoc eſt ab re: id eſt non decet:
vel eſt indecorũ/alienũ/abſurdũ. A vobis eſt: veſter
eſt: ſicut Uerbũ eſt a Cicerone: id eſt verbũ eſt Cice/
ronis. Quandoqꝫ conſtruit cũ accuſatiuo mediante
apud vel penes: vt Hęc ſententia eſt apud Ariſtote/
lem. Interdũ mediante ad. Et tũc eſt ſignificat expo/
ſitũ eſt/vel vergit. Cęſar. Aquitania a Garunna flu/
mine ad pyreneos montes: ⁊ eam partem quę eſt ad
Heſperiam. Ponitur nõnũqꝫ ſine caſu ⁊ a ꝑte poſt:
vt in Exodo. Qui eſt miſit me. Et illud. Quę ſunt q̄
fuerant: et quę poſt facta ſequent. Aliquando eſt ſu/
mit pro habes: vt Nõ eſt ꝙ moleſte feras mortẽ pa/
tris. Pręterea iungit aduerbio: vt Hic illius arma/
hic currus fuit. Item iungit infinitiuo alterius ver/
bi: vt Magnę laudis eſt vacare ſapientię: Et Animi
fortitudo eſt aduerſa cõtemnere. Huiꝰ verbi compo/
ſita ſunt Abſũ/adſũ/deſũ. Exum apud veteres ꝓ ex/
tra ſũ. Sic enĩ lictor in quibuſdã ſacris clamitare ſo/
lebat: hoſtis vicꝰ mulier virgo exeſto: hoc eſt/nõ in/
troito. Inſũ/interſũ/obſũ/poſſũ/p̃ſũ/ ꝓſũ. Perſũ: val/
de ſum. Gel. Platoni ⁊ Socrati perfuit familiaris.
Subſum et ſuperſum.

Sumen fit ex papillis ſuillis vno die poſt partum ſectis
ac ſalitis. Marc. Eſſe putas ſumen nondum ſic vbe/
re largo Effluit: ⁊ viuo lacte papilla tumet. Plau. in
Cap. Quanta labes larido: quanta ſumini abſumen
do. Alij putant eſſe lac ſuis extractũ ac denſatum ſue
occiſa: vel quaſi rumen: id eſt mulieris mãma nomen
a ſugendo deductũ.

Sũma: eſt ſentẽtię alicuiꝰ aut rerũ de quibus verba fiũt
collectio. Uirg. lib. iiij. Nauiget hęc ſũma eſt. Huiꝰ
dimi. eſt ſũmula. i. parua ſũma.

Summus a.um. quod eſt omniũ altiſſimũ: vt hic: Sũ/
mũ locum in vrbe tenuit. Uirgilius. Sũmoqꝫ vlula/
rũt vertice nymphę. Aliquãdo dicit extremũ. Cicero
in Horten: Uixit ad ſummaꝫ ſenectutem valitudine
optima. Uirgł. Uenit ſumma dies ⁊ ineluctabile tẽ
pus Dardanię. Aliqñ maximũ/ quo nihil ſit maius.
Sic Iupiter ſũmꝰ dicit. Cic. lib. ij. Tuſ. Sũmũ quo
nihil ſit ſupiꝰ. Et a Uirgił. dictũ eſt: Sũme deũ/ pro
maxime deoꝝ. Aliquando laudabile/glorioſũ. Uir/
gilius. Me ne igit ſociũ ſũmis adiũgere rebus Ny
ſe fugis? Hinc ſũmitas: altitudo: ex quo altior ꝑs mõ
tis ſummitas dicit.

Sũmates: principes in ciuitate: qui et optimates ⁊ pri/
mates appellantur.

Summũ preciũ eſt libertas. Teren. in An. Qḋ habui
ſummũ preciũ perſolui tibi.

Sũmo as. ſũmã facio. Hinc Cõſũmo as. de quo alibi.

Sũmatim: ꝑ ſingulas ſũmas. Apuł. Oĩa ſũmatim te
tigerat. Itẽ breuiter ⁊ oĩbꝰ quaſi ſimul cõprehẽſis.
Pli. Sed vt de hac re ſũmatim dicã. Huiꝰ ſignificã/
tię ſunt In ſũma et ad ſũmã: q̇ ita ſignificãt: acſi dice/
remus: Quod vt ſũmatim comprehendã. Quintił.
In ſũma nõ recedo: fas eſt mihi inuitis etiã parenti/
bus pie facere. Cice. lib. offi. Ad ſummã ne agam de

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ſingulis cōmunē toti⁹ humani ſocietatē/ congregati/
onē et cōciliationem colere/tueri/cōſeruare debem⁹.
Sed ſi ad ſūmū dicim⁹: ſiue ſūmū/ſiue ad: ſignificat
ad plus. Cice.ꝓ Milone. Un⁹ aut ad ſūmū duo inuē
ti ſunt: qui Milonis cauſam nō probarent: id eſt non
plures ꝙ vn⁹ aut duo ex omnib⁹. Hoc modo dicen/
di frequēter vti ſolet Quintil. ꝓ aduerbiū ſemel. Et
vt ſemel oīa cōplectar: id eſt in ſūma. In eūdē ſen/
ſū etiā qn̄qꝫ ſumit Breuiter. Quintil. Breuiter tamē
longe crudelitatis explicāda ſeuitia eſt ex oīb⁹ ꝗ ꝑ/
tuli: leuiſſimū fuit ꝙ occiſus eſt. Pli. A reliq̄ vo gal/
lia cultu viroꝝ moꝝ dignatione/amplitudine opū ꝓ
ferēda: breuiterqꝫ Italia veri⁹ ꝙ ꝓuincia. Aliqn̄ etiā
ſūmatim a ſūmus fit: ⁊ ſignificat ꝑ ſūma: hoc eſt alta.
Col. lib. iiij. Si naūt eouſqꝫ exaruit/ſcꝫ vinee trūc⁹: vt
curuari nō poſſit primo anno ſūmatim: ita ne radices
eruas aut ledas ablaqueato.

Sūme aduerbiū: a ſūm⁹: ſignificat maxime/excellēterqꝫ

Sumo is. pſi. ptū. ꝑ ſimplex m. ſignificat multū et pene
nimiū mihi tribuo. Cicero ꝓ Plan. Nec nō mihi tm̄
ſumo iudices neqꝫ arrogo. Item ſignificat Accipio.
Saluſtius. Epiſtolā ſuper caput temere poſitam ſu/
mit. Itē eligo. Plau. Sumat aliquem ex populo mo
nitorem officij ſui. Item cōduco. Cice. Quoad enim
peruētū quo ſūpta nauis eſt: nō dn̄i eſt nauis/ſed na/
uigantiū. Item cōſumo. Terē. in Adel. I ergo intro
et cui rei op⁹ eſt hilarē hūc ſumam⁹ diē. Item impen/
do. Idē in Phor. Nunc argentū attuli fructū quem
lemni vxoris reddūt ꝑdia id ſumā. i. impēdā: vt Do/
nat⁹ exponit. Un̄ ſūpt⁹. Hui⁹ cōpoſita ſūt Abſumo/
cōſumo/deſumo/aſſumo/inſumo/ꝑſumo/reſumo: trā
ſumo: ꝗ habent penul. ꝓductā.

Suman⁹ dicit: q̄ libēter ex alieno ſumit.

Sumanalia dicunt liba farinacea ī modū rote facta.

Sūpt⁹ a. um. capt⁹ vel elect⁹: vt Sūpt⁹ eſt cibus.

Sūpt⁹ us. ipenſa ꝙ pecunia ipendat vel exponat. Pli.
Qui eā domū magno ſūptu edificauerat.

Sumptuoſus: q̄ immoderatū ſumptū facit. Sumptuo
ſa cena/ in qua multū impenſe datū eſt. Cice. Peto.
Expecta igit hoſpitem: tū minime edacem/ tū inimi/
cū cenis ſumptuoſis.

Sūptuari⁹ a. um. qđ ad ſumpt⁹ pertinet: vt Lex ſūptu/
aria: que de moderādi ſumptib⁹ lata eſt: quam Cato
Cibariā appellat. Cicero Peto. Ad fungos me tu/
os conferā domū. ſi habebo in denos dies ſingulos
ſūptuarie legis dies cōferā. Tertul. in Apol. ſic ſcri/
bit. Leges ſūptū comprimentes centū era nō ampli
us ī cenā ſbſcribi iubebāt: nō ampli⁹ ꝙ vnā īferre gal
linā/ ⁊ eā nō ſaginatā. Centenarias appellauere antiq̄
cenas/ab impēſa centū ſeſtertioꝝ.

Sūptifacio is. ſicut ſonat Plau. Si nūc me ſuſpēdam/
meā operā luſerim: vt ꝑter operā reſtim ſūptifeceri.

Sūmitto: clanculū et furtim immitto. Suetoni⁹ in Ce/
ſare. Sūmiſſis nōnunqꝫ lictorib⁹ atqꝫ militib⁹. Et ſū/
mittere eſt permittere/creſcere. Idem in eodem. Au
dita clade Titurianā barbā capillūqꝫ ſūmiſerit. Nā/
qꝫ ſūmittere barbā ⁊ capillū dicimur: qn̄ neqꝫ tonde/
mus/neqꝫ radim⁹: permittentes ad enormitatē ado/
leſcere: quod ſpecimen eſt maximi doloris. Id etiam
promittere ⁊ immittere dicit. Aliqn̄ ſubdere/inclina
re/ſupponere. Lucilli⁹. Sūmittas alios ſi quos poſ
ſe cenſeas. Aliquando demittere. Uirgilius. Paſci/
te vt ante boues pueri ſubmittite tauros. Hinc Sū
miſſū humile dicim⁹. Cice. Neqꝫ ſūmiſſū nimis: neqꝫ
ſe nimiū efferentē.

Sūmiſſus: humilis. De quo modo Uirgili⁹. Sūmiſſi
petim⁹ terrā. Et ſūmiſſus/murmurator: qui nō aper/
te loquit. Hinc ſūmiſſim aduerbiū. Sueto. in Aug.
Nā ⁊ ad cōmunionē ſermonis tacētes etiā ſūmiſſim
fabulantes ꝓuocabat.

Suo is. ſui ſutū/ſarcino. Unde Sutores: q̄ calceos ſu/
unt. Et a Sue quidā hoc verbū deducūt: qꝛ hui⁹ ani/
malis pilis in ſuendo ſutores vtunt. Per tranſlatio/
nem ſuere ponit ꝓ coniūgere/nectere/ligare/ſtringe/
re. Gell. Sed hi pleraſqꝫ naues loris ſuebant. Hui⁹
cōpoſita ſūt Aſſuo: qđ eſt ad aliqđ ſuo/ſiue ſuēdo an
necto. Cōſuo/circūſuo. Pli. lib. vij. Etiā nūc in britā/
nico oceano vtiles corio circūſute fiūt rates. Deſuo:
qđ ſutū erat diſſoluo. Similiter Diſſuo. Ci. ī Lelio.
Tales igit amicitie ſunt remiſſiore vſu eſuēde. Et vt
Catonē dicere audiui/diſſuēde magis ꝙ diſcindēde.
Exuo/inſuo: int⁹ ſuo ſiue ligo. Ual. maxi. libro primo.
Tarquini⁹. M. Tulliū duūuirū: ꝙ libꝝ ſecreta ciui/
liū ſacrorū cōtinentē cuſtodie ſue commiſſū/pecunia
corrupt⁹ Petronio ſabino ſcribendū dediſſet: culeo
inſutū in mare abijci iuſſit. Interſuo: interpono/inter
mitto. Perſuo: ī totū ſuo. Preſuo: ante ſuo. Reſuo:
rurſus ſuo. Aliqn̄ etiā eſt ꝯtrariū ſuo ſimplici. Reſuī
mus em̄ q̄ ſuta ſūt/ſicut recludim⁹ q̄ clauſa. Suet. de
Aug. Sumenti virilem togā tunica laticlaui reſutat
ex vtraqꝫ ꝑte ad pedes decidit. Subſuo: ſubter ſuo.
Trāſuo: admodū ac⁹ trāſeo. Col. lib. vij. Media ꝑ
deſcripti orbiculi eadē fibula trāſuit.

Suppar. ex ſub et par: quaſi equalis. Ambro. libro He/
xa. Preſtantiſſimū quoqꝫ candidū munus eſt/ ⁊ viſuī
ſuppar gratia. Idem libro de Abel. Tertiū gen⁹ eſt
peccati quidē minoris: ſed ſupparis arrogātie: eoꝝ ſcꝫ
qui datorē bonoꝝ deū nō negant: ſed que acciderint
ea ſibi ꝓpter prudentiā ſuam/ceterarūqꝫ merita virtu
tū iure delata arbitrant.

Suppar⁹ vel ſuppaꝝ penul. corre. vtroqꝫ modo dicit ꝓ
genere leuis atqꝫ anguſte toge/ ꝙ eo ſuperinduimur.
Luca. Suppara nudatos cingunt anguſta lacertos.
Feſtus. Supparū: veſtimentū puellare lineū: quod
etiā Subucula/hoc eſt camiſia dicit. Eſt et ſupparū/
nauiū inſigne. Seneca lib. xj. epiſtolaꝝ ſcribit. Sup/
parū: alexandrinaꝝ nauiū inſigne indiciū eſſe. Sunt
em̄ ſuppara vela veloꝝ: que ſuper antemnas explican
tur: de quibus Luca. Imaqꝫ pandens ſuppara veloꝝ
perituras accipit auras.

Suppariū: velum tenuiſſimū ad ſcenas velandas. Cice.
de ꝓuincijs conſularibus. Quibus cū iam ex orche/
ſtra heluatur: antea poſt ſuppariū ſolebat. Apul. in
Me. Oro te inqꝫ auleū tragicū dimoueto: ⁊ ſuppari/
um ſcenicū complicato.

Supellex/et hec ſupellectilis/et hoc ſupellectile. Nam
in plrali hec ſupellectilia facit. In ablcō ſinglari ſupel
lectile et ſupellectili. Uar. lib. ij. de Anal. Sepe ita/
qꝫ ex eadē ſupellectili licet videre. Supellex dicit do
meſticū patriſfamilias inſtrumentū: ſicut docēt iuriſ/
conſulti: apud quos titulus eſt de ſupellectili legata:
cui⁹ nomine (vt inquit Pompo.) continent menſe/
trapeze/amphora/delphica ſubſellia/ſcāna/lecti/mar/
garite/culcitre/et toralia imperialia/pelles/ aq̄mina/
ria/cādelabra/lucerne/et trulla/ vaſa enea/ vulgaria:
id eſt que nō ꝓprio ſunt loco attributa/capſa/armaria
vitrea/eſcaria ⁊ potoria.

Suppilones: dicti ſūt emaſculatores/pedicones: ꝙ ſub/
tus podicis pilos tundāt.

Super et ſupra: υπερ υ ειϲ δυλδϊιροϊϲ καὶ Δάϲειϲ
ειϲ τρεπεϊαι: prepoſitione a ſupera deducte idem ſi
gnificat: Super quidem per Apocopen/ſupra ꝑ ſyn/
copen. Sup vtriqꝫ caſui ſeruit: ſupra accuſatiuo tm̄.
Et ſuper in ſignificato contrariat ſubter: ſupra vo in
fra. Et autem quidam dicant ſuper continuum eſſe:
vt Sedeo ſuper lapidem: ſupra interiecto ſpacio: vt
Nubes impendent ſupra nos: nō vſqꝫquaqꝫ ſeruatū
eſt ab auctoribus. Aug⁹ libro quinto Con. vtrūqꝫ in/
differenter poſuit de luce dei loquēs. Nec ita erat ſu
pra mentem meā ſicut oleū ſuper aquā: nec ſicut celū

ſuper terram ſed ſupioꝛ:quia ipſa fecit me/⁊ ego infe
rioꝛ:qꝛ factus ſum ab ea. Liui⁹li.xliiij. Ubi citra mu/
ros ſupꝛa ſubterq̃ terrã p dies.xxv.pugnatũ eſt. Sci
endũ eſt/ꝙ ſuper ſeparata ⁊ ablto iũcta:mõ ſignificat
de. Virgi. Multa ſup Priamo rogitans/ſup hecto
re multa. Modo In:vt Fronde ſup viridi ſunt no/
bis mitia poma. Idem Virgi. Nec ſup ipſe ſua mo/
lit laude laboꝛem. Iũcta vo actõ ſignificat vltra: vt
Sup Garamãtes ⁊ indos Pꝛoferret iperiũ. Apul.
Iã eni ſup oppidũ pfect⁹/nos citra reliquerat. Virg.
lib.ix.ablatiuo iũxit. Nocte ſup media:ideſt vltra me
diam noctem. Et eſt bona elocutio: vt ſi dicas: Legi
noctem ſuper mediã. Aliquãdo deſup. Virgil. Et ſu
per e vallo pſpectãt troes. Aliquãdo valde: vt His
accenſa ſuper iactatos ęquoꝛe toto Troas relliqui/
as danaum atq̃ immitis achilli. Quandoq̃ abſolu/
te ponit in ſignificatione naturali. Plau. Hinc atq̃
hinc ſup ſubterq̃ pmoꝛ anguſtijs. Quãdoq̃ ponit p
ſupereſt. Virgil. Nec fuga iã ſupeſt. Quãdoq̃ p in
ſup/⁊ ampli⁹. Idem. Cui neq̃ apud danaos vſq̃ lo/
cus:⁊ ſup ipſi Dardanide infenſi pęnas cũ ſanguine
poſcũt. Compoſita habent ſignificationẽ naturalẽ:⁊
componit cũ dictione incipiente ab a. vt Supaddo.
C.vt ſupcido. D.vt ſupduco. E.vt ſupequo. F.vt ſu
perflo. I.vt ſupincido. M.vt ſupmeo. P.vt ſuper/
pono. S.vt ſupſedeo. V.vt ſuperuacu⁹. A ſuper fit
compatiuũ ſuperioꝛ/ſuplatiuũ ſupꝛem⁹. Compoſita
ſunt Inſup et deſuper.

Supioꝛẽ et inferioꝛẽ dicim⁹ fere/qñ de malis loq̃mur:
vt Dionyſi⁹ſupioꝛ/⁊ Dionyſi⁹inferioꝛ. Cũ de bonis
loq̃mur: ſi tps denotam⁹/ſupioꝛ et poſterioꝛ dicim⁹:
vt Cyrus ſupioꝛ/⁊ Cyrus poſterioꝛ. Si vo dignita/
tẽ/maioꝛ et minoꝛ: vt maioꝛ ⁊ minoꝛ Scipio. Et hoc
de duob⁹:nã ſi de pluribus/vtimur ſuplatiuo vel po
ſitiuo: vt Magn⁹ Pompeius: Alexander magnus.

Superioꝛes compatiue ſumptũ ſignificat qui magis ſu
pꝛa ſunt.quib⁹contrarij ſunt inferioꝛes. Interdũ ha/
bet vim poſitiui:cũ intelligunt hi qui ſunt ſupꝛa gra/
d[illegible] [illegible]artũ cognationis vel affinitatis:ſicut inferio
res qui ſunt infra ipm gradũ. Varro libꝛo ſecũdo de
re ru. Itaq̃ pꝛoauos ac ſupioꝛes de tremelijs nemo
appellatus ſcropha.

Supbia:eſt ſupegrediens elatio mentis.

Supbio bis.a ſup et eo is.b.melioꝛis ſoni gratia inter/
poſita:⁊ e in i mutata:niſi velim⁹ ſupbio a ſupbia de/
riuatũ eſſe:qđ tamen nõ abnuo. Supbio tñ naturalẽ
ab eo is.cõpoſitionẽ et ſignificationẽ innatã habere
oſtẽdit. Vñ quicq̃d in aliqua re excellit/ſupbũ dicere
poſſum⁹:quaſi ſup alia iens. Virgi. Ceciditq̃ ſuper/
bũ Ilion. Hoc eſt nobile/magnificũ. Pli.lib.xxxvij.
ſupbio p ſuperb⁹eo vel ſupb⁹ſũ poſuit/cũ inq̃t. Hinc
geminę certę apud Menandrũ ⁊ Philomenẽ fabu/
lę ſuperbiũt. Claudian⁹lib.iiij.de raptu. Phlegreis
ſilua ſuperbit Exuuijs/totũq̃ nemus victoꝛia veſtit.
Hoc eſt:nobilitat/celebꝛat/illuſtrat.

Supbus:elat⁹:arrogans. Virgil. lib.iij Enei. Stirpis
achillee faſtus iuuenẽq̃ ſuperbũ. Aliqñ nobilis/ma/
gnific⁹/excellẽs: vt Hinc populo late regẽ belloq̃ ſu
perbũ. Aliqñ altus/elat⁹. Idem. Arua petens tibur
q̃ ſuperbũ. Aliqñ oꝛnat⁹. Idem. Barbarico poſtes
auro ſpolijſq̃ ſuperbi. Aliqñ opulent⁹: vt apud eun/
dem: Simul enſe ſuperbũ Rhamnetẽ aggredit. Ali
quando iniquus. Vñ. Quos illi bello pfugos egere
ſuperbo. Antiq̃ etiã ſuperbos pꝑter pompã funeris
moꝛtuos dixere. Plaut⁹i Am. Faciã ego hodie te ſu
perbũ/niſi tu hinc abis.

Supercido is.penul.coꝛ.ex ſuper ⁊ cado. Col. libꝛo.v.
Ne ſi tranſuerſa fuerit cicatrix: cęleſteƺ ſupercidentẽ
aquam contineat.

Superciliũ:ex ſuper et ciliũ. Supcilia data ſũt homini
pilis bꝛeuib⁹adoꝛnata: vt q̃ſi geminis aggerib⁹muni
mentũ oculis pſtarẽt:ne quid ſuperne incideret:et ſi
mul ſpeciẽ pꝛęberẽt:hęc et pariter ⁊ alterne mouent.
Supcilia dicunt vltima ps frontis pilis veſtita:q̃ ci
lis pminet. Sed qm his annuim⁹/his negam⁹:ideo
Superciliũ quandoq̃ pꝛo faſtu et ſupbia ponit. Iu/
ue. Si cũ magnis virtutib⁹afferẽs Grãde ſupciliũ:et
numeras in dote triũphos. Quãobꝛem etiã pꝛo emi
nentioꝛe loco ponit. Virgi. in Geoꝛg. Ecce ſupcilio
cliuoſi tramitis vndã Elicit. Hiero. in libꝛo Nume/
ri. Illo moꝛtuo in montis ſuperciliũ deſcẽdit Moy
ſes cũ Eleaçaro. Interdũ ponit p grauitate/auſteri/
tate ⁊ ſęueritate. Unde in Priap.legim⁹. Cõueniẽs
latio pone ſupciliũ: id ẽ grauitatẽ. Et apud Valeriũ
maximũ legit ſupciliũ cẽſoꝛiũ. Is vo cui ſupcilia poꝛ
rigunt ⁊ pminẽt Sillo appellat.

Supercubo as.pe.coꝛre.ſupiaceo/ſuperdoꝛmio. Col.
lib.viij. Perfoꝛatis tabulis quib⁹ouilia cõſternunt/
vt grex ſupercubet.

Supduco/q̃ſi ſuppono Hiero.ad Furiã. Superducit
mater filijs nõ nutritiũ ſed hoſtẽ:nõ parentẽ ſed tyrã
nũ/inflãmata libidine vteri ſui:⁊ int puulos ſuas mi
ſerias neſciẽtes/lugẽs dudũ noua nupta cõponit.

Supedo pe.coꝛ.ſupmãdo:q̃ſi poſt comedo. Pli.li.xix.
Menãder e gręcis auctoꝛ ẽ aliũ a dentib⁹betę i pꝛu/
ma toſtã ſupederint odoꝛẽ extingui.

Supererogo:ex ſup/ et e.et rogo:ſignificat ſuptribuo.
Aug⁹lib.j. Cõfeſ. Superogat tibi vt debeas. Et q̃s
habet aliq̃d nõ tuũ.

Superto as.cõponit ex ſup/et ex ⁊ ſto.

Supficies dicit q̃ ex lineis ducit:qꝛ duę linee iũctę faci/
unt ſupficiẽ vnius anguli/vel acuti/vel obtuſi. Dicta
ſupficies/quaſi ſuperioꝛ facies.

Supficiarię ędes/inq̃t Cai⁹:q̃ in ꝯducto ſolo poſitę ſũt:
quaꝝ ꝓꝑietas ⁊ ciuili ⁊ naturali iure ei⁹eſt cui⁹ ⁊ ſolũ
Supficiari⁹q̃ i alieno ſolo ſuperficiẽ habet:ita vt cer/
tã penſionẽ pręſtet:auctoꝛ Vlp.

Superfoꝛaneũ:quaſi p ſuperuacaneo. Sydoni⁹ appol/
linaris vſurpat.

Supiacio is.pe.coꝛ.ſuppono vel ſupextẽdo. Col.lib.ij.
Seminibuſq̃ de tabulato ſupiectis. Lactan.de opi.
Et ea viſcera foꝛmata in eũ modũ q̃ cõtexit vnicuiq̃
generi ac loco apt⁹fuit ſupiecta pelle.

Supincido is.ex ſup/⁊ in ⁊ cado cõponit:ſignificatq̃ ſu
pꝛa in aliquẽ/vel aliq̃d cado. Li.lib.ij. Multiſq̃ ſup
incidentib⁹telis incolumis ad ſuos tranauit.

Supermeo as.ſupfluo/ſiue ſuplaboꝛ. Pli.lib.j. Quę/
dam vo etiã dulces inter ſe ſupermeans alias: vt in
fucino lacu.

Supernati dicunt quib⁹ſemina ſucciſa ſunt i modũ ſu/
illarũ pernarũ.

Supernia:fęmina ita ipſa ſucciſa.

Supero as.pe.coꝛre.pꝛopꝛie ſignificat ſupergredioꝛ/⁊
quaſi ſupꝛa aſcendo. Virgi.lib.iij. Geoꝛ. Superant
montes/⁊ flumina tranãt. Pli.lib.vij. Arboꝛes q̃ q̃/
dem tantę pceritatis tradunt: vt ſagittis ſuperari ne/
queãt. Per trãſlationẽ ſuperare ponit pꝛo vincere.
Virgili⁹. Quid ſi idẽ certet phębũ ſuperare canen/
do. Itẽ ſupabũdare: vt Si ſuperent fęt⁹ pariter fru/
menta ſequent. Itẽ ſupuiuere/⁊ q̃ſi ſuperſtitẽ eſſe: vt
Quid puer Aſcani⁹ſuperat ne et veſcit aura Aethe/
rea: Item reſtare. Cice. Deq̃ eo qđ ipſis ſupat alijs
gratificari volũt. Et i euãg. Colligite q̃ ſuperauerũt
fragmenta ne pereãt. Itẽ occidere. Virg. Clã ferro
incautũ ſuperat. Hui⁹cõpoſita ſũt Exupero:abũdo.
Pꝛoſupero:ſupabũdo.

Super⁹a.um.pe.coꝛre.a ſuper fit. Et q̃uis ſuperus et
infer⁹ videant eſſe poſitiua ſuperioꝛis et inferioꝛis:
tamen in vſu ſuperi p cęleſtib⁹ ſiue viuis: Inferi aũt
p manib⁹ ſiue moꝛtuis accipi ſolent. Superũ mare

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

adriaticū nuncupaẜ/ꝑ reſpectū ad Tyrrhenū: qđ grę
ci inferū vocauere.
Supern⁹ a. um. qđ eſt ſupra: vt Supna regio. Hinc ſu/
perne aduerbiū: qđ ſignificat ex pte ſupiore. Pli. Ar/
gentū ſupne innatat/ vt oleū aquis.
Supſtruo is. ſuperędifico. Lactanẜ. lib. vj. Manentib⁹
eñi pceptis eoꝝ quę ſolent ad probitatē recte dari: ig
nota illis ſuperſtruem⁹/ad pficiendā conſūmandāqꝫ
iuſticiā quā nō tenent.
Superſedeo es. nō mutat e in i. ſicut cętera a ſedeo com
poſita: vt obſideo/reſideo/pſideo: ſignificatqꝫ omit/
to. Et ablatiuo ſępius conſtruitur. Cęſar cō. j. Et pro
pter multitudinem hoſtiū/et propter eximiam opini
onem virtutis prælio ſuperſedere ſtatuit. Et licet prę/
lio datiuus eſſe videaẜ: per ablatiuū tamē ſic reſolui
oportet: prælio ſuperſedere: id eſt ſedere ſuper prælio.
Quo item modo Cice. lib. iij. ad Heren. locutus eſt.
Cōmode poterimus principio ſuperſedere: cū tamē
Sulpicio ſcribens ablatiuo conſtruxerit: Tu ſi vide/
biẜ ita cenſeo facias: vt ſi habes iam ſtatutū quid ti/
bi agendū putes: in quo nō ſit conſiliū tuū cū meo ſu
perſedeas hoc labore itineris: id ē omittas ad me ve
nire. Gelli⁹ aūt libro ſecūdo accuſatiuo conſtruxit/cū
ait. Alia luce auis in paſtū profecta eſt: cognati et af/
fines operā quam dare rogati ſunt ſupſedent: qui ta/
men actūs reſoluiẜ in ablatiuū: Nam ſuper vtriqꝫ ca
ſui deſeruit. Hierony. contra Ioui. cū infinitiuo iun/
xit. Cice. rogatus ab Hircio/ vt poſt repudiū Teren
tię ſororē eius duceret: omnino facere ſupſedit: dicens
nō poſſe ſe vxori et philoſophię pariter operā dare.
Idem contra Pelagianos dtō iunxit. Unde ſuperſe
dendū huic labori cenſeo.
Superſto as. ſupra aliquid ſto. Gelẜ. Cū ſedenti aquila
ſuperſtaret. Qñqꝫ ſuperſtare eſt ſupereſſe: vnde Su
perſtites dicti ſunt.
Superſtito as. frequentatiuū quo veteres vſi ſūt: ſigni
ficat ſaluo et incolumē reddo. Ennius. Regnū veſtrū
vt ſoſpitent ſuperſtitentqꝫ.
Superſtes: qui ex mortuis qſi ſolus viu⁹ ſuperſtat. Am
bro. lib. j. offi. de Noe loquēs ait: Qui ad ſemē oim
reſeruat⁹: ſolus ex omib⁹ ⁊ poteſtate generationis ſu
perſtes eſt factus auctor futurę. Quintili. Defuncta
vxore liberis tamen ſupſtitib⁹. Supſtes quoqꝫ diciẜ
qui ſalu⁹ eſt: et viuit inter viuos: etiā ſine morte ſuoꝝ
omniū. Terenẜ. in An. Deos quęſo vt ſit ſuperſtes.
Antiqui etiā teſtes ſupſtites appellarūt. Aliqñ ſuper/
ſtes ꝓ pręſenti ſumiẜ. Plaut⁹. Superſtitē vtrūqꝫ mo
nui ne iniuſſi abeant.
Superſtitioſi proprietatem habent: vt Cic. libro. ij. de
natura deorū tradit: ex hoc ꝙ prę cultura deorum ſu/
perſedeant: qui ſine cauſa timidi ſunt: qui deū timent
in rebus etiam nō timendis: hi ſunt qui apud veteres
totos dies pręcabanẜ ⁊ immolabāt: vt ſibi ſui liberi
ſuperſtites eſſent. Ideo nō ſolū philoſophi/ verūeti/
am maiores omnes ſuperſtitionē a religione ſepara
uerunt. Omnis tamen importuna ineptaqꝫ religio
ſm Gellium/ſuperſtitio dici poteſt. Lactantius do/
cet ſuperſtitionem et ſuperſtitioſos dici/qui ſuperſti/
tem memoriam eorū colunt: aut qui parentibus ſuis
ſuperſtites colebāt imagines eoꝝ domi tanqꝫ deos.
Superſtitio autem nihil aliud eſt qꝫ falſi dei cultus: ⁊
ſicut religio colit deos: ita ſuperſtitio violat: vt inqt
Seneca: a quo ſuperſtitio diciẜ error inſanus. Ser/
ui⁹ a ſuperſtite ſupſtitio dicta: quę aniculaꝝ ꝓpria eſt:
quę multis per ętatem ſuperſtites ſunt: et quę reb⁹ in/
anibus addictę dū volunt videri nimis religioſę/ſup/
ſtitioſę fiūt: et ita delyrāt. Lucre. refert/ ꝙ ſuperſtitio
ſit ſuberſtantiū rerū: id eſt cęleſtiū ⁊ diuinaꝝ q̃ ſuper
nos ſtant inanis ⁊ ſuperflu⁹ timor.
Superſum: affluo/abūdo. Uirgili⁹. Auxilio vrbes Ita/
lię populiqꝫ ſuperſunt. Interdū pręeſſe ſignificat re/
liquū eſſe. Ennius libro. iij. anna. Inde ſibi memorat
vnū ſupeſſe laborē. Interdū ſupſtitē eſſe. Plau. i Aſi.
Sicut tuū vis vnicū natū tuę ſupereſſe vitę ſoſpitē ⁊
ſuperſtitē. Interdū vincere/ſupiorē eſſe. Uirgẜ. Fer/
rea q̃ blando nequeāt ſupeſſe labori: id eſt vincere la
borē. Interdū ſuperfluū eſſe. Gelẜ. Memini ego pto
ris docti hois tribunal me forte aſſiſtere: atqꝫ ibi ad/
uocatū eū nō hre. Et cū is q̃ verba faciebat reclamaſ
ſet. Ego illi ſupſū reſpōdiſſe pretorem feſtiuiter. Tu
plane ſuperes/nō ades: hoc eſt ſuperflu⁹/ſuperuaca/
neus es. Interdum durare. Uirgẜ. Prim⁹ ego in pa
triā mecū modo vita ſuperſit. Interdū defendere et
aduocatū eſſe. Sue. de Aug. Cūctari ſene ſi ſupereſ/
ſet/eriperet legibus reū.
Superuacu⁹ a. um. quod nō eſt neceſſariū. Colẜ. libro. iij.
Itaqꝫ ſuperuacuū eſt hoc repetere iam tradita ratio
ne terebrationis.
Superuacaneus a. um. idem qđ ſuperuacu⁹. Cice. Ap/
pio. Confirmata amicitia ⁊ pfecta fide commemora
tio officioꝝ ſupuacanea eſt.
Supuagane⁹ a. um. a vagor fit: vñ auis ſupuaganea di/
cebaẜ ab augurib⁹: cū ex ſūmo cacumine vocē emiſiſ
ſet. Uagane⁹ ſimplex nō legiẜ: vñ ⁊ deriuatiuū eſt.
Supparaſitor pe. cor. paraſito miniſtro. Plau. i Amph.
Accedā atqꝫ hāc appellabo: ⁊ ſupparaſitabor patri.
Supplanto as. pedem ſuppono: et ſic a planta fit. Cice.
lib. iij. offi. Cōtendere debet qꝫ maxime poſſit: vt vin
cat ſupplātare eū qui cū eo certat: ac manu depellere
nullo modo debet. Per tranſlationē ſupplātare ſigni
ficat decipere. Hiero. ad Iulianum. Ego te nequaqꝫ
decipiam adulatione: ne lubrica laude ſupplātem te.
Et ſupplantare/ſubt⁹ plantare. Sicqꝫ a plāto compo/
ſitū eſt. Colẜ. lib. iij. Sin aūt ipſam vitem ſternere vo/
les iuxta radicem: ita ne ipſam lędas curioſe fodito: ⁊
vitē ita ſupplātato/ne radicē abrūpas.
Supplaudo is. ex ſub ⁊ plaudo: ſignificat latenter plau/
do. Hiero. ad Heliodo. Nec quiſqꝫ ſibi de corporis
mūdi caſtitate ſupplaudat: cū de omi ꝟbo ocioſo qđ
locuti fuerint hoies reddituri ſint rationē in die iudi
cij. Hoc a me poſitum eſt: ne qs plaudo ꝓ plodo/aut
ecōtrario forte ſumat: cū maxime differāt. Plodere
eñi eſt quatiēdo ſiue collidēdo ſonū quēdā facere: ab
quatio aliquātulū aduerſū. Plaudere ꝟo eſt vocē lę/
ticię ⁊ exultatiōis in laudē cuiuſpiā rei aut hois effer/
re. Uirgẜ. Et ingenti ſonuerūt oia plauſu.
Supplodo is. pen. prod. eſt quaſi ſuccutio/ſiue pede/ſi/
ue alio ſigno. Cice. ad Herē. Pedis dextri rara ſup/
ploſione. Aliqñ ſignificat reijcio. Dam. Hiero. Ro
gam⁹ vt abſciſſis opinionib⁹/ambiguitatibuſqꝫ ſup/
ploſis qui ſe habeat ſcribas.
Suppedaneū diciẜ id qđ ſub pedib⁹ eſt dū ſedem⁹. Aug.
Et nō tantū ſuppedaneū chriſti quantū ſub pedib⁹ ſer
uoꝝ eius vos iudęos adduxit.
Suppedito as. pen. corre. ſubiugo/ſubminiſtro: a ſub et
pes pedis/vel a pedito as. cuius pedito nō ſit in vſu:
quaſi a pedio primitiuo. Uar. Largiore cibatu ſuſtē
tare debet: quo facili⁹ lac ſuppeditare poſſit. Eſt ⁊ ſup
peditare: opprimere. Cice. Nūc video in iudicio me/
cū contendere nō vis: vbi ſuppeditari turpiſſimū: ſu/
perare pulcherrimū eſt.
Suppeto is. pe. corre. ſignificat latenter ſeu per fraudē
peto. Ulpi. Apud labeonem relatū eſt/ſi ſiliginario
quis dixerit: vt ſi quis nomine eius ſiliginem petiſſet
ei daret: et quidā ex tranſeuntibus cuꝫ audiſſet/petit
eius nomine: ⁊ accępit furti actionem aduerſus eum
qui ſuppetijt ſiliginario non mihi: non enim mihi ne
gociū/ſed ſibi ſiliginarius geſſit. Suppetit ꝟo in ter/
tia perſona ⁊ ſuppetūt: ſignificat i ꝓmptu eſt: vel ſuc
currit/ ⁊ hmōi. Pli. Cui abūde ſuppetūt facultates

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Suppetię et ſuppetias tm̄ habemus a ſuppeto: quo nomine Valla auxiliū ſignificari exiſtimat: ſed magis ſubſidiū eſt. Pla. in Epi. Auxilia mihi ⁊ ſuppetię ſunt domi. Si enim auxilia et ſuppetię idem eſſent: fruſtra alterū eoꝝ poneret. Propter quod ſciendum eſt/ ꝙ ſicut inť pſidiū et ſubſidiū intereſt: ꝙ pſidiū ſit auxiliū quod pręſtať alicui: pręſertim quod ſatis videť ad defenſionem fore: Subſidiū quod ad ſuccurrendū venit: ita ſuppetie ſunt quę ad rem ne labať aut pereat ſuſtẽtandā mittunť: vt eſt ad ſuccurrendū oppidis ⁊ obſeſſis/ multūqꝫ laborantibꝰ: quod ſuccurſū milites appellant: et eſt fere idem quod ſubſidiū. Dictę ſuppetię: qꝛ ſuppetūt oppreſſis: id eſt pręſto ſunt ſiue ſuccurrūt eis/ et a fidis ſuppetianť. Auxiliū vo ꝓprie ad augendas copias atqꝫ vires/ ⁊ peti et mitti ſolẽt. Cęſar cō. ij. Et nūciabanť auxilia magna eqtatus oppidanis ſuppetias venire: id eſt in ſubſidiū.

Suppetioꝛ aris. auxilioꝛ/ ſuccurro. Apuľ. li. viij. At vobis facile eſt ſuppetiari miſerrimo ſeni.

Suppleo es. quid ſignificet ex voce ſua demōſtrať. Virgiľ. lib. iiij. Remigiū ſupplet: ſocios ſimul inſtruit armis. Et ſupplere eſt ęquare. Idẽ. Si fetura gregem ſuppleuerit aureꝰ eſto. Ser. Si tot agnos habuero qt oues: hoc eſt ẽ/ gregẽ p feturā ſuppleri. Sūt q hoc verbū p ſimplex p. ſcribi velint: vñ ⁊ ſuppellex.

Supplementū: qđ ſuppleť. Cice. Appio pul. Cenſebãt omnes fere vt in Italia ſupplementū meis et bibuli legionibus ſcribereť.

Supinū: a quibuſdam diciť verbū participiale: ſicut gerūdia ſunt nomina participialia. Et habet duas terminationes/ ſcꝫ um et u. vt lectū lectu. Qđ in um finiť habet ſignificationem actiuā. Salu. Legatos ad Iugurtham de iniurijs quęſtū miſit: id eſt qui quęrerenť. Idem. Non mea culpa ſępe ad vos oratū mitto. P. C. hoc eſt/ q orent. Do filiā nuptū dicimꝰ: hoc eſt/ q nubat. Do venū/ vẽdo. Spectatū admiſſi ſumꝰ: id eſt vt ſpectemꝰ. In u vo ſignificatiōis paſſiuę eſt: iūgiťqꝫ nominibꝰ adiectiuis. Virgiliꝰ. Nec viſu facilis nec dictu affabilis vlli: hoc eſt: qđ nec videri nec dici facile poſſit. Pli. Accipẽſer piſcꝭ rarꝰ inuẽtu: hoc eſt/ q raro inueniť. Dicimꝰ pterea dignū ſiue indignū relatu: qđ referať. Impiū factu: ſi fiat. Horrendū aſpectu: ſi aſpiciať. Iucundū cogitatu: ſi cogiteť. Obſcenū viſu: ſi videať: ⁊ ſic de reliquis.

Supinꝰ a. um. qđ iacet ventre cęlū verſus. Iuuena. Cubat in faciẽ mox deinde ſupinꝰ. Poniť nonnunqꝫ pro ocioſo/ molli/ negligẽtiqꝫ: tractū a re ipſa. Qui em̄ ſupini iacẽt: ocioſe/ molliť/ negligenterqꝫ degūt. Sene. ad Lucil. Eſt quidẽ mi Lucilli ſupinꝰ ⁊ negligẽs/ q in amici memoria ab aliq̄ regione admonitus reduciť. Iuue. Et multū referens de mecenate ſupino. Inde ſupinioꝛ. Mar. Nuſqꝫ delicię ſupiniores. Et ſupinꝰ: mōtuoſus. Hora. lib. Car. Seu mihi frigidū pneſte/ ſeu tibur ſupinū. Eſt em̄ ciuitas in aſcẽſu mōtis poſita. A Supinꝰ fit reſupinꝰ: de quo ſupra.

Suppino as. pe. ꝓ. rapio/ inuoluo cū fraude: a piloꝝ raptu/ ſiue ab πιλεω cōplano. Plau. in Tru. Hęc cū video fieri: ſuffuroꝛ/ ſuppilo: ⁊ de pda pdā facio.

Supplico cas. penľ. corre. ex ſub et plico: eo ꝙ genu poplitemqꝫ plicamꝰ: cū a potentiore magnū aliqđ pcamur. Sūt q hoc verbū a placo deducãt/ quaſi ſupplaco: ſed gręcum eſt πκεκω. Eſt aūt ſupplicarẽ: humiliter et cū reuerentia pręcari. Cice. in Leľ. qꝫ multa em̄ q noſtra cauſa nūqꝫ faceremꝰ/ facimꝰ cauſa amicoꝝ: pcari ab indigno: ſupplicare cū acerbiꝰ in aliquẽ inuehi inſectariqꝫ vehemẽtius.

Supplex. qui flexis genibus pręcať: a quo Suppliciter aduerbium.

Suppliciū: ſupplicatio. Saľ. Nō votꝭ neqꝫ ſupplicijs muliebribꝰ deoꝝ auxilia paranť: ſed vigilãdo/ agẽdo bñ cōſulẽdo ꝓſpera oia cedūt. Var. Boues ad victimas faciunt/ atqꝫ ad deoꝝ ſupplicia. Et ſuppliciū: pęna ſiue tormentū. Vir. Spero etiā medijs ſi qđ pia numina pñt: Supplicia hauſuꝝ ſcopulis.

Supp̄mo is. pe. corre. ſubtꝰ teneo. Ouiđ. li. j. Metam. Supp̄mit extẽplo vocẽ. Vñ ſupp̄ſſus/ ſūmerſus. Iuſti. Victi pſę i naues cōfugerūt. ex qbꝰ multę ſupp̄ſſę/ multę captę. Aliqñ ſupp̄ſſus poniť ꝓ occulto. Sene. E cuiꝰ opibꝰ qdā edita/ alia ſuppreſſa ſunt.

Supra: modo pꝑoſitio eſt. Virgiliꝰ. Olli ceruleꝰ ſupra caput aſtitit imber. Modo aduerbiū. Salu. in Iug. Pauca ſupra repetam. Prępoſitio vo nunqꝫ componiť: et vltra propriam ſignificationem qñqꝫ poniť ꝓ valde: vt Supra morem/ ſupra modū/ ſupra iuſtum. Virgꝭ. lib. ij. Geoꝛ. Rara ſit an ſupra morẽ ſit denſa requiras. Antiq etiā ſupera ꝓtulerūt/ ſicut infra ⁊ infera. Cice. in ara. Huic ſupera duplices humeros affixa videť Stella micans.

Supraqꝫ ſignificat ſupra id quantū qđ/ vel ſupra' id qđ. Saľ. Corpꝰ patiens inędię/ algoris et vigilię ſupraqꝫ cuiqꝫ credibile eſt: id eſt ſupra id quantū.

Supremꝰ. extremꝰ. Vir. Qui ſupremū comitenť honorẽ. Aliqñ diciť ſūmꝰ/ altꝰ/ maximꝰ. Sue. Vex ſupremū cęlū intuentẽ ſtupidū cubuiſſe. Ter. Proh. ſupreme iuppiter. Sic diciť ſuprema multa ꝓ maxima.

Supputo as. pe. coꝛ. vide in dictione Puto.

Suppudet pe. coꝛ. aliquãtulū pudet. Ci. caſio. Puto te iā ſuppudere/ cū hęc tertia iaꝫ ep̄la ante te opp̄ſſit qꝫ tu ſchedā aut litterā/ ſed nō vrgeo.

Suppuro as pe. ꝓ. Suppurare eſt apoſtema fieri. Colu. li. vij. Hic idẽ ſanguis niſi emiſſus fuerit/ ſaniẽ creabit: q ſi ſuppurauerit/ tarde ꝓcurať. Hic ſuppurãtia ſiue ſuppuratio diciť/ cū vlcꝰ ad ſaniẽ tẽdit. Vocať et apoſtema: hoc eſt ꝯcurſus mali humoris in aliquam partẽ corpꝛis: a pure dicta. Pus em̄ ſanies eſt/ ⁊ qcūqꝫ humoꝛ in putredinẽ vſus. Coľ. li. vij. Et cū maturauerit ſuppuratio/ reſcindiť ferro.

Suppuratoriꝰ a. um. qđ ad ſuppurationeꝫ ptinet. Idẽ. Ideo miſcenť ſuppuratorijs medicamẽtis.

Sura: poſterioꝛ pars cruris carnoſa: quę tm̄ homini ineſſe diciť: reliq̄ animalia habent crura ſine ſuris: licet qñqꝫ ſumať ꝓ toto crure. Virgiliꝰ. Suras vincire cothurno: ελληνιστι το σφυρον λεγεται ενθεν λατινοι αγουσι λεξιν.

Surcus: palus: cuiꝰ dimi. eſt ſurculus.

Surculus: ꝓprie eſt qui inſeriť. Germen vo q i ſurculis naſciť. Hinc ſurculoſus a. um. quod ſurculꝭ abūdat. Pli. Ramis hyſſopi ſurculoſam.

Surcularis et hoc re: vt terra ſurcularis: q̄ ſurculos generat. Coľ. li. iij. Conſiderandū eſt anteqꝫ paſtinemꝰ ſurcularis necne ſit terra.

Surculaceus a. um. Idẽ. Surculacea in foliculo ſūt raphano ſinapi rapo.

Surdꝰ: q habet aures obtuſas ab auriuꝫ ſordibus: q̄ in duriciem verſę marmora auriū dicunť: nec ſinūt audire. Et tā paſſiue qꝫ actiue diciť: Nā ſurdꝰ qui non audit/ ⁊ q non audiť. Iuue. Surda nihil gemeret graue buccina. Et herbę ſurdę a Pli. dicunť/ quarū noīa nō ſunt. Non em̄ audiunt cū ſint ſine nomine. Et abſurdū dictū eſt: quia tale nunqꝫ eſt auditū: vel qꝛ tale eſt vt efficiat ne audiať. Surdū item diciť cuiꝰ odoꝛ non ſentiť. Perſius. Nec ſpirent cynnama ſurduꝫ. Et ea quę guſtū amiſerūt/ exurdata dicunť. Hora. in Ser. Feruida ꝙ ſubtile exurdant vina palatū. Refert etiam ad viſū. Piniꝰ lib. xxxvj. Ad hoc quibuſdā incurrit vmbra/ ſurduſqꝫ coloꝛ fit. Locus etiā ſurdꝰ diciť in quo nō facile audiť. Victr. libro. v. Etiā diligẽter eſt animaduertendū/ ne ſit locus ſurdꝰ: ⁊ vt in eo vox qꝫ clariſſime vagari poſſit.

Surdaſter: diminutionẽ ſurditatis ſignificat: hoc eſt/ nō

plane ſurdꝰ:ſed vt ſic dicā Surdulꝰ q̄ parū ſurdꝰ eſt.
Sūt eñ duo noīa in aſter termiata/q̄ diminutionē ſi/
gnificāt/ſurdaſter ⁊ recaluaſter: cętera imitationē de/
notāt: vt paraſitaſter/antoniaſter/oleaſter.

Surdo as.actiuū eſt: ſurdū facio: a q̄ exurdo: de q̄ i dicti
one Surdꝰ apud Hora.in ſer.

Surdeo des.dui.ſurdꝰ ſū: a q̄ ſurdeſco: ſurdꝰ fio: a quibꝰ
obſurdeo ⁊ obſurdeſco.

Surgo gis.xi ctū.ex ſurſū et rego: ſignificat erigo. Te/
rentiꝰ. Vt triduo hoc perpetuo e lecto nequeat ſur/
gere. Hinc ſurgere venti dicunt̄: cū veluti ſe erigen/
tes/flare incipiunt. Virgiliꝰ. Et fando ſurgentes de/
mor hauſtros. Sicut econtrario/ quando flare deſi/
nūt: ponere ac reſidere dicunt̄. Idem. Cū venti poſu
ere omniſq̄ repente Reſedit flatꝰ. Aliquando Sur/
gere ponit̄ pro creſcere ſeu naſci. Idem. Aſcaniū ſur
gentem et ſpes heredis iuli. Huiꝰ compoſita ſūt Aſ
ſurgo: qđ eſt erigor in alicuiꝰ honorem officiꝭ vel be/
niuolentię cauſa. Et ſic datiuo iūgit̄. Virgiliꝰ. Utq̄
viro phębi chorꝰ aſſurrexerit oñis: id eſt honorē fece
rit. Aliqñ aſſurgere ponit̄ pro cedere. Auſo. Aſſur/
git muſę noſtra camęna tuę. Aliqñ ſumit̄ ſimpliciter
pro erigere ſiue creſcere. Col.libro.ij. Collem molli
ter aſſurgentez montem ſublimem et aſperū/ſed ne/
moroſū et herbidū maxime probauerūt. Virgiliꝰ li/
bro.iij.Georg. Sed iacet aggeribꝰ niueis informis
et alto Terra gelu late: ſeptēq̄ aſſurgit in vlnas. Cō
ſurgo: ſimul ſurgo. Sal. Conſurrexere omnes: ſimul
q̄ in eū impetū fecerunt. Exurgo: e loco ſurgo. Cice.
Exurgite omnes atq̄ excitatū. Diſſurgo: diuerſe ſur
go. Pli.lib.xviij. Ecce tibi herbas tuas ſpargo pecu
liares ſtellas: eaſq̄ veſpere ⁊ ab ope diſſurgēti oſten
do. Inſurgo: in aliquem inſilio. Lactā.libro.v. Nec
eſt magnopere mirandū/ſi aduerſus hominem iſta ſi
unt: cū aduerſus ipm deū ꝓpter eādē cauſam inſurre/
xerit etiam populꝰ in ſpe conſtitutꝰ. Pręſurgo: ante
ſurgo. Reſurgo: rurſus ſurgo. Unde qui reuixerunt
reſurrexiſſe dicunt̄.

Surrigo as pe.cor. vide in dictione Rego.

Surrepo is.pe.pro.ſenſim ſeu ſubtꝰ aut latenter ingre/
dior. Hiero.ad Dama. Nulli periculoſū: nulli vide
atur eſſe blaſphemū: ꝙ in apoſtolis inuidię malū di/
ximus potuiſſe ſurrepere.

Surripio is.pen.corre.latenter rapio ſeu furor. Aliqñ
in altū tollo: et aliquando per mendacem narrationē
aliquid extorqueo/et quaſi furor. Hinc ſurreptū pro
furto/⁊ ꝓ impetratione q̄ fit a principe vel magiſtra/
tu ꝑ falſam narrationē.

Surrhentū: oppidū fuit Cāpanię a gręcis cōditū cū pro
mōtorio Mineruę/ſirenū quōdā ſedes. Hinc Sur/
rhentina vina dicta ſūt: ⁊ ſurrhētini calices.

Sus ꝓpoſitio ꝓ ſurſū accipit̄: vt Suſpicio.

Sus ſuis: generis cōmunis ſm Priſci. Et dicit̄ tā de fe
ris q̄ de domeſticis. Cuius diminutiuū eſt Sucula.
Plau.in ru. Directa cū ſucula ⁊ porculis. A Sus fit
poſſeſſiuū Suinꝰ a.um. Varro. Hic eñ cōſiliator ſui
nę carnis dat̄ pplo. A ſuinꝰ fit dimi. Suillꝰ. Gręce au
tē υσ dicit̄: olim θυτησ ab illo verbo dictus qđ dicit̄
θυειν: qđ eſt immolare. A ſuillo eñ pecore immolan
di initiū primū ſumptū videt̄. Cuiꝰ veſtigia ꝙ initijs
cereris porci immolant̄: et ꝙ initijs pacis fędus feri/
ret̄/porcꝰ occidit̄. Suillū pecꝰ donatū a natura dicūt
ad epulandū.

Suſq̄ deq̄ fero: qđ et ſuſq̄ deq̄ habeo dicimꝰ: ſignifi/
cat ęquo animo ſū: ⁊ qđ accidit nō magni facio: et in/
terdū negligo atq̄ cōtemno: hoc eſt/ſurſū an deorſū
ferat̄ res parui facio.

Suſa ę.et ſuſa orū. oppidū ⁊ metropolis Perſidis i ſu/
ſia: q̄ Perſię pars eſt: a Suſo fluuio ſic vocata. Pro
per. Nō tot achemenijs armant̄ ſuſa ſagittę. Spicu
la q̄t noſtro pectore fixit amor. Hęc vrbs (vt ſcribit̄
Pli. a Dario hidaſpis filio ꝯdita fuit. Ibi fuit regia
Cyri lapide cādido ⁊ vario/colūnis aureis/⁊ lacuna
ribꝰ gēmiſq̄ diſtincta/cęli ꝯtinēs ſimulachꝝ/ſtellꝭ mi/
cātibꝰ inſignitū et icredibilia multa. Ibi Aſſuerꝰ cōuī
uiū maximis diuitijs ⁊ delicijs copioſū celebrauit.

Suſpendo is. vide in dictione Pendo.

Suſpicio is.pe.cor. ſurſū aſpicio. Virg. Et męnia ſuſ/
picit vrbis. Interdū veneror. Lactan.lib.ij. Et tamē
factorē ipm nemo ſuſpicit aut veret̄. Cice.lib.ij.offi.
Itaq̄ eos viros ſuſpiciūt/maximiſq̄ efferunt laudi/
bus. Sic Deſpicio ꝓ cōtemno. Suſpicere etiā eſt re
ſpondere. Virgil.lib.vj.Ene. Suſpicit anchiſes: at/
q̄ ordine ſingula pādit. Itē ſuſpectū habere: vt apđ
Sal.in Iug. Per idē tpš Bomilcar: cuiꝰ impulſu Iu
gurtha deditionē quā metu deſeruit: incęperat ſuſpe
ctꝰ eē regi: et eū ſuſpiciēs nouas res cupere/ac ꝑniciē
eius dolo quęrere.

Suſpicio onis. ſi cū venio iūgat̄/paſſiue accipit̄: vt Ve
ni in ſuſpicionē: id eſt factꝰ ſū ſuſpectus.

Suſpicioſus: q̄ ſuſpicionē habet. Teren.in Adel. Oēs
q̄bꝰ res ſūt minꝰ ſecūdę magis ſūt (neſcio quō) ſuſpicī
oſi: ad contumeliā omnia accipiūt magis ꝓpter ſuam
impotentiā ſe ſemꝑ credūt negligi. Accipit̄ etiā quā
doq̄ ꝓ eo qui ſuſpectꝰ eſt.

Suſpecto as. mō ſurſū ſpecto. Martianꝰ. Oculiſq̄ ſu/
ſpectans ſidera. Mō deorſū ſpecto: ⁊ ſic a ſub cōpo
nit̄. Mar. Sed ſuſpectat oculꝭ deuorātibꝰ draucos.

Suſcipio is.pen.cor. a ſuſū vel ſurſū: q̄ſi ſurſū capio: tā
ad animū q̄ ad corpꝰ refert̄: vt Suſcępi onꝰ: ſuſcępi
voluptatez: id eſt accępi. Aliqñ ſuſcipere eſt gignere.
Plau. Qui geminos ex ancilla ſuſcępit liberos.

Suſcito as. penultima cor. excito/plerūq̄ viuifico. Nec
tam ſanare languentē viſus eſt (inq̄t Seneca) q̄ mor
tuum ſuſcitare.

Suſcitabulū: incitamētū dicit̄. Varro. Symphonia vo
cis ſuſcitabulū.

Suſpiro as. penultima ꝓducta: ſignificat ſpiritū ab imo
pectore traho: qđ ſollicitudinis aut doloris argumē/
tū eſt: nā ex ſus et ſpiro componit̄. Per tranſlationē
ſuſpirare eſt deſiderare: et mō dtō/mō actō iungitur.
Augꝰ libro.v. de ciuit̄. dei. Inde fidei pignus accępi/
mus/q̄ diu peregrināteſ eiꝰ pulchritudini ſuſpiramꝰ.
Hiero. Carnes ęgyptiacas ſuſpirabāt. Iuue. Suſpi
rat longo nō viſam tempore matrē.

Suſpiriū: ipa ſuſpiratio: hoc ē ab imo pectore ſpiratio.
Et aliquādo ipſa ſpirandi difficultas. Eſt eñ morbꝰ
qui ex pulmone fit: q̄ et ſuſpiratꝰ dicit̄. Oui. Et ſuſpi/
ratibus hauſtis.

Suſpirioſi. qui ſpirandi difficultatem patiunt̄: vel qui/
bus vitioſa ē reſpiratio: quos gręci aſthmaticos vo/
cant. Pli.lib.xx. Podagris cū articuloꝝ morbis de/
coctū cucumerē in aceto illinūt pręſentaneo remedio
ſuſpirioſis ꝓdeſt.

Suſtineo es.pen.cor. a ſurſū et teneo: ſignificat patior.
Hiero.ad Ruſti. Si negociatores ſęculi tanta ſuſti/
nēt/vt ad incertas ꝑueniāt perituraſq̄ diuitias: quid
chriſti negociatori faciēdū eſt: q̄ vēditis oñibꝰ q̄rit ꝓ
cioſiſſimā margaritā? Aliqñ alo/reficio. Li. Milites
fluuiatili piſce ⁊ herbis ſuſtinebāt: id ē cibabāt̄. Vir.
li.ij.Geor. Hinc patriā ꝑuoſq̄ nepotes ſuſtinet.

Suſtento as. frequē. ſępe aut cōtinue ſuſtineo/ manute/
neo/nutrico. Lactā.li.iiij. Incredibili bñficētia genꝰ
humanū ſuſtētat: ⁊ q̄ſi paterna idulgētia fouet. Et li.
v. Nō ampliꝰ quęrit q̄ vnde vitā ſuſtentet.

Suſtentaculū dicit̄ qđ aliquid ſuſtinet.

Suſtollo is. ex ſurſū et tollo: ſuſtuli/ſublatū: apud vete/
res i vſu fuit. Diomeđ. Tollo tuli: qđ i cōpoſitiōe ſu
ſtuli facit. Eiꝰ tamē ꝑfecti inſtās apud veteres ſuſtol/
lo: Nunc vo a tollo ſuſtuli: qđ eſt ſuſcępi ſiue habui:

Nam quemadmodū de matre dicit̃:peperit filium:ita de patre ſuſtulit filiū. Aliqñ ſuſtuli capit̃ pro educaui. Virgil̃.lib.ix. Meonio regi quem ſerua licinia furtim Suſtulerat. Aliqñ ſurſū tuli. Idem. Suſtuli exutas vinclis ad ſidera palmas. Aliqñ erexi/ſuſcitaui. Aliqñ abſtuli:vt Iubet ⁊ ſublata reponi.

Suſiana:ꝓuincia Aſię:vt lib.vj. refert Ptolemeꝰ:q̄ a ſeptentrione terminat̃ Aſſyria. Ab occaſu Babylonię adiacet. Ab oriēte habet Perſidē. A meridie ptē perſici ſinus. Cuiꝰ ciuitates inſignes Traiana ⁊ Suſa:in qua templū Dianę ſuſię.

Suſurrus ⁊ ſuſurriū:paruū et ſūmiſſū murmur. Hora. lib.j.Car. Leueſqꝫ ſub noctē ſuſurri. Hiero. Suſurrus auiū inq̄t lib.cōtra Ioui. Idē in Iob. Et q̄ſi furtiue ſuſcępit auris mea venas ſuſurrij eiꝰ. Declinat̃ etiam hoc ſuſurrū. Ouid.lib.vij. Metamor. Procrin adit:linguaqꝫ refert audita ſuſurra.

Suſurro as.furtim ⁊ ſūmiſſa voce loq̄r. Ter. Iā ſuſurrari audio ciuē atticā eē hāc. Idē. Syrꝰ cū illo noſtro ꝯſuſurrāt/cōferūt. Hinc inſuſurro ⁊ cōſuſurro.

Suſurro onis.q̄ ſuſurrat:q̄ occulte maledicēdo odiū in aliquē aut diſſēſionē molit̃. Verbū factitiū ē:vt apō apl̃m. Suſurrones/detractores deo odibiles.

Sutores:qui calceos ſuūt. Proprie eñ artifex calceorū ſutor appellat̃:cū ille q̄ ſuit pannos elegantiꝰ ſarcinator q̄ꝫ ſutor dicatur.

Sutates dicunt̃ q̄ q̄ſi ꝯtinue ſuētes vel ſtātes i ſutrina. Plau.in Aul̃. Sedētarij:ſutates/diabathrarij.

Sutura:quā ſutor in ſuēdo facit:q̄ꝫuis et de alijs rebꝰ ꝑ ſil̃itudinez dicat̃ ſutura. Corneliꝰ Cel.lib.viij. Raro caluaria ſolida ſine ſuturis eſt:et id caput firmiſſimū atqꝫ dolore tutiſſimū eſt ex cęteris:in quo ſuturę pauciores ſunt:eo capitis valitudo cōmodior eſt.

Sutoriꝰ a.um.quod ad ſutorem ptinet:vt Ars ſutoria/inſtrumentū ſutoriū. Sutoriū:atramentū appellat̃ tinctura qua ſutores pelles ⁊ calceos tingūt. Ci. Iā pater eius accuſatꝰ a. M. Antonio ſutorio atramento abſolutus eſt.

Suterna:ipſa ſutura:ſiue opꝰ ſutoriū. Var. Ne ſuternas facere inſcius nihil homo agis.

Sutrina penul.ꝓd.locus vbi calcei ſuunt̃ ⁊ vendūtur:a qua Sutor dicit̃.

Sutella/doloſa aſtutia:a ſil̃itudine ſuentiū dicta.

Sutilis et hoc ſutile pe.corre.quod ſutū eſt. Vnde coronę ſutiles dicunt̃ ſicut pactiles coronę/et veſtis ſutilis/cōſutilis ⁊ incōſutilis.

S Ante y

Syagros/latine aper dicit̃:nam qδ apud gręcos συσ: apud nos ſus:⁊ αγριοσ ferus dicit̃.

Sychęus cū diph.nomen ꝓpriū.

Sycos:latie ficꝰ. Neuiꝰ. Hodie ſycos mihi recēs fuit.

Sycomorus penl̃.ꝓducta:ficus fatua grādior:συκοσ ficus:μωροσ fatuꝰ:quę et Mariſca dicit̃. Dioſco. ſcribit ſycomoꝝ eſſe arborē magnā ſimilē arbori ficuum habentē lactis multitudinē:cuiꝰ fructꝰ nō egreditur ex ſūmitatibꝰ ramoꝝ ſicut ficꝰ/ſed ex ramis ipſis. Et eſt dulcis ſil̃is fructui ficꝰ agreſtis. Grana eiꝰ ſunt minora q̄ꝫ grana ficꝰ:⁊ nō maturant̃ niſi radantur inſtrumēto ferreo. Et naſcit̃ multū apud Rhodū:et in locis vbi abundat frumentū.

Sycophanta:ad verbum dicit̃ ficorum comeſtor:απο του φαγειν τασ συκουσ:hoc eſt a ficis ędendis. Ponit̃ et pro calumniatore. Nam aiūt atticos iuuenes ſolitos i hortos irrūpere/ficoſqꝫ deligere. Quā ob cauſam lege eſt conſtitutū:vt qui id feciſſent/capite truncarent̃:quā pęnā qui pſequerent̃:ob paruula detrimenta ſycophātas appellatas. Alia ratio ſumitur apud Syneſiū grāmaticū gręcū:q̄ inq̄t/ꝙ ex duobus ſeruis cuiuſdā viri greci:alter ficus quę domi paratę erant abſumpſit:alter quis ꝓrſus exediſſet ignorabat. Quęrenti eas dño:a ſonte inſons accuſatꝰ eſt. Herus vtriqꝫ calidā aquā ꝑbuit:ſolus q̄ deliquerat euomuit:ex quo natū eſt id nomē ſycophāta:id eſt calumniator:quia inſontē falſo crimine calumniabat̃.

Sycophantia:mendacium/calumnia atqꝫ fallacia. Plau. Per fallaciā quam amabā/abduxit a lenone mulierem:neqꝫ puduit id ętatis ſycophātias ſtruere.

Sycophātiſſo as.ſycophātias ſtruo.

Sycoſis:morbꝰ quē nos ficū ſiue mariſcā appellamus.

Syene:vrbs in cōfinibꝰ ęthiopię atqꝫ ęgypti ſupra Alexandriā verſus meridiē q̄nqꝫ milibus ſtadijs ſub tropico cācri directe locata. Vnde ſole exiſtēte in cācro medio ſolſtitij die ſupra verticē ciuitatis cadēs:nullā ꝓrſus in eā vmbrā facit:vt inq̄t Pli.lib.ij. Luc.lib.ij. Vmbras nuſqꝫ flectente ſyene.

Sygeum:promontorium Troię:ſic dictū/ꝓpter Herculis taciturnitatem:qui prohibitus hoſpitio ſimulauit abſceſſum:et inde cōtra Troiam per ſilentium venit:quod συγε dicitur.

Syla ꝑ ſimplex l.mons Lucanię:⁊ ſilua in illo ſic dicta: quaſi συρα.i.tracta:hoc eſt latronibꝰ frequētata:vt Saluſt.de fugitiuis. In ſilua inq̄t ſyla fuerūt.

Sylla cū duplicato ll.fuit romanus nobilis ex antiqua Scipionū familia. Hic cathenas Iugurthę manibꝰ iniecit:Mithridatem compeſcuit:Socialis belli luctus repreſſit:Cinnę dominationē fregit:et Mariuz ꝓſcripſit. Fuit litteris grecis et latinis doctiſſimus. Facūdus/acer animo/grādis:ita vt dicat Sal̃. dubitari potuit fortior an fęlicior eſſet. Nā fęlix eo dici voluit/ꝙ de inimicis Marianis fęliciter vltꝰ fuit. Inde dictator factꝰ/rēpu. ſuppreſſit:vt nemo illo inuito nec bona/nec patriā/nec vitā retinere poſſet. Tādē pediculari morbo interijt. Scylla v̄o ꝑ c. aliud ſignificat: de quo loco ſuo. Sed nota ꝙ ratio militat cōtra vſū iſtiꝰ calcographię:q꞉ ꝑ iota ſcribi oportet ſilla/q̄ſi ſibylla:ſed corrupto noīe ponit̃ ſylla.

Syllaba:eſt compꝛ̄henſio litterarū/vel vnius vocal̃ enūciatio/tempoꝝ capax:q꞉ oīs ſyllaba aut breuis eſt et vnū tempus recipit:quod athomū metrici vocāt/vt pater:aut lōga:et duo recipit tempora/vt mater. Nam ma.longitudine ſui/circūflexus tantū temporis bis occupat/quantū occupat pa.ſemel/cuz acute dicitur pater. Dicta eſt autem ſyllaba ab συμβαλλω quod eſt comprehendo:vel a συν ſimul λαμβανω capio. Proprie eñ illa eſt ſyllaba quę ex pluribus conſtat/vt ſtirps. Quę autē de vna vocali perficit̃/abuſiue ſyllaba vocat̃:⁊ vnigrāma appellatur. Alię dicunt̃ bigrāmę:vt ne. vſqꝫ ad hexagrammam:vt ſtirps. Accidunt ſyllabę quattuor:tenor/ſpiritus/tempus et numerus litteraꝝ. Tenores tres ſūt. Acutus/grauis et circūflexus. Spūs duo:aſper et lenis. Tempora tria:breue/longū ⁊ cōmune. Numerꝰ:q꞉ cōſtare poteſt ex ſex litteris.

Syllabatim aduerbiū:ſignificat ꝑ ſyllabas. Augꝰ lib.x. de ciui.dei. Et ſyllabatim ꝑ tranſitorias tēpoꝝ morulas humanę lingue vocibus loqueretur.

Syllepſis dici poteſt cōcęptio:ab συν con:λεψισ acceptio:quę fit cū pluralis dictiō ſingulari v̄bo cōplectit̃. Virgiliꝰ. Socijs ⁊ rege recępto. Aut ſingularis plurali verbo connectit̃:vt Sūt nobis mitia poma: Caſtanee molles:et preſſi copia lactis. Aut cum pro multis vnꝰ ponit̃:vt Armato milite cōplēt. Itē pro vno multi:vt Vos o calliope precor aſpirate canenti. Rectius eñ dixiſſet:O vos muſę.

Syllogiſmus:computatio/pēſatio:ab συν και λεγομαι:quod eſt computo/concludo:vel ab λογιζομαι:ratiocinor.

Syloſon:fuit teſte Hiero. Samioꝝ tyrānus.

Symmachus penultima correpta:ꝓpꝛium nomē:quod

ſignificat concertatorē/auxiliariū/et ſociū in bello ꝓ/
prie. Symmachia: auxiliū/concertatio/ſocietas συν
ſimul μαχομαι bellator ſum pugno.
Symballota: ſūt coacti ꝑ ſe velleris implexu/potiꝰ ꝙ te
xtu cōdita: απο του συμβαλλειν.
Symbebicota: dicunt accidētia. Symbebicos accidēs
οτι συμβαινω ρημα ερχεται μετοχη γινεται αλ
ογως λατινοι τοσ ου τον δεχονται.
Symbole: latine commiſſura.
Symbolus penult. corre. anulus dictus eſt: cū ſit nota
et ſignum. Juſti. libro. ij. poſuit ſymbolos pro litte/
ris. Sollicitare inquit eos in ptes ſuas ſtatuit: et cū
colloquendi copiā nō haberet q̄ applicituri erāt ſym/
bolos ꝓponi ⁊ ſaxis ꝑſcribi curat.
Symbolū penul. corre. et indiciū dici poteſt et collatio:
ab συμβαλλω confero: hoc eſt ꝙ plures conferūt
in vnū: ita vt cena illa dicat collatio: in quā comparā
dam plures aliquid ꝯtulerūt. Terentiꝰ in An. Sym
bolum dedit. Et in parabolis. Noli eſſe in conuiuijs
potatorum: nec in comeſſationibus eorū qui carnes
ad veſcendum conferunt: quia vacantes potibꝰ ⁊ dā/
tes ſymbola conſumentur. Id eñ fecerunt apoſtoli
in vnum conferendo quod vnuſquiſq; de deo ſenſit.
Indicium autem vel ſignū idcirco dicitur: quia in il/
lo tempore ex circumeuntibus iudeis ſimulabant ſe
eſſe apoſtolos Chriſti: et lucri alicuiꝰ vel ventris gra/
tia ad predicandū proficiſcebantur: nominātes qui/
dem chriſtum: ſed nō integris traditionū lineis nun/
ciantes. Idcirco iſtud indicium poſuerunt/per quod
agnoſceretur is qui Chriſtum vere ſm apoſtolicas
regulas predicaret. Deniq; et in bellis ciuilibus hoc
obſeruari ferunt: quoniā et armorū habitus par: ⁊ ſo
nus vocis idem: et mos vnus eſt/atq; eadē inſtituta
bellandi: ne qua doli ſurreptio fiat: ſymbola diſtricta
vnuſquiſq; dux ſuis militibus tradit: que latine ſigna
vel indicia nūcupant: vt ſi forte occurrerit q̄s de quo
dubitet: ſymbolū prodat/ſi ſit hoſtis vel ſocius. Au/
guſtinꝰ libro quinto cōtra hereſes. Symbolū interp̄/
tatur conſiliū/vel conſiliariꝰ. Jul. Pollux dicit ſym/
bolū paruū nūmiſma eſſe. Ariſtoteles originē: id eſt
etymologiā vocabulorū ſymbolū appellat: ꝑ quā vis
verbi vel nominis ꝑ interpretationē cognoſcit. Alij
ſimilitudinē interpretant.
Syma: vrbs fuit in Aſia: quin ⁊ ꝓ monte iuxta pontum
poſuit Orpheus in Argonautica.
Syme: inſula q̄ priꝰ Aegle vocabat atq; metapontꝰ: a
Syma Jabyſi filia ſic appellata.
Symeon: nomen viri ꝓpriū fuit.
Symmetria dici poteſt cōmenſuratio. Symmetros: cō
menſuratiuus/moderatus.
Sympho: ſonitus quidā cū conſonātia.
Symphonia: apud latinos penultima correpta συν
και φωνεω και φωνη φθεγγομαι και φθογ/
γοσ παραγεται: latine ꝯſonātia ⁊ muſicꝰ ꝯcentus.
Muſici ſymphonias multas habēt: que et Harmo/
nie dicunt: ſed illam clariſſimā que appellat Diateſ/
ſeron: et alterā que dicit Diapente: Harmoniaꝝ vo
Diapaſon vocant: hoc eſt vniuerſitatē cōcentus: q̄ ex
ſeptem tonis conficit. Hieronymꝰ vo ad Dama. ſic
habet. Symphonia nō eſt genꝰ organi: vt male qui/
dā de latinis putant: cū ſit chorus in laude dei conci/
nens: et hoc vocabulo ſignificet. Symphonia quip/
pe in latinum conſonantia exprimitur. Symphonon
conſonās pactū. Symphoneo: conuenio/pactū fa/
cio/cōſentio/cōcino. Inde ſymphoniaci pueri a Cice
rone dicti ſunt: qui ad modulationes muſicas conce/
tuſq; conficiēdos comparant.
Symphoneſis: paſſio que metris accidit: cū due ſcꝫ ſyl/
labe ſcandendo in vnā coeunt: hoc autem fit cū in di/
uerſis dictionibus vna parte orationis vocali vel m
littera terminata ſequēs item a vocali incipit: vt Ab
q; iterū ad Troiam magnus mittetur Achilles. Fit
etiam Symphoneſis in eadem dictione q̄ttuor mo
dis. Uel cū due ſyllabe longe ꝓ vna lōga ponunt: vt
Unius ob noxā ⁊ furias Aiacis oilei. Uel cū due bre
ues ꝓ vna breui: vt Cornua velatarū obuertimus an
temnarū. Uel cū longa et breuis ꝓ vna longa: vt Fi/
xerat aeripedē ceruā. Uel cū breuis et longa ꝓ vna
longa: vt Dependent lychni laquearibꝰ aureis. Hec
etiā Synalephe dicit.
Sympathia: latine cōpaſſio dici pōt. Hippocrates ſcri/
bit oculos cū vulua ſympathiā quandā habere.
Symplator: amicꝰ ſpōſi: q̄ cū eo ꝑ cōuiuia ambulat.
Symplega: videt eſſe opꝰ in quo luctātes et omino cō/
certatores ſpectantur.
Symplegades penultima ꝓducta: inſule due ſiue duo
ſcopuli i boſphoro: dicte ꝙ inter ſe aliquādo ꝯcurriſ/
ſe fabulis tradunt. Id autem fictū idcirco eſt: quoniā
paruo diſcrete interuallo/ex aduerſo intrantibus ge
mine cernebant: pauloq; deflexa acie coeuntiū ſpeciē
prebebāt. Mille quingētis paſſibꝰ ab Europa diſtā/
tes: Cyanee ab alijs dicte. Ouid. Compreſſoe vtinā
ſimplegades eliſiſſent.
Symplegma ſymplegmatis: latine complexus/cōcur/
ſus dicitur.
Sympſalma: dicit vocum in cantando copulatio. Dia
pſalma: diſiūctio eaꝝ: vbi quedā requies diſtincte cō
tinuationis oſtendit. Pſalma: qđ pſallitur.
Symplones: dicebant conuiue.
Sympoſiū/cōpotatio/cōuiuiū: vñ Sympoſiarchen et
Archipoſian: cōuiuij ꝓpoſitū ſeu prefectū dicimus.
Sympoſiaſtes: ꝯuiuator. Sympotin: cōpotorē.
Simathites: latine cōdiſcipulus dicit.
Symphyriū: herba que latine Coagulum ſiue Conſer/
ua vocatur.
Sympiniū: vas vinariū nō diſſile cyatho/quo in ſacrifi/
cijs vtebant: ex συν qđ eſt con: ⁊ πινω bibo. Juue.
Et quis tunc hoim ꝯtemptor numinis: aut q̄s Sym/
piniū ridere nume: nigrūq; catinū. Uarro latinū fa/
cit. Ait eñ. Ut vinū minutatim funderet a guttꝰ: gut
tū appellarūt qđ ſumebāt minutatim: a ſumēdo ſum/
piniū appellarūt. Aliquādo etiā Sympuniū mutata
i in u dicit. Alij Sympiniū legunt.
Syn: ꝓpoſitio greca: q̄ in compoſitione ſignificat ſimul:
quemadmodū apud nos con.
Synagoga: coadunatio/congregatio/vel contractio: ex
συν ſimul: αγωγη ductio. Et ꝓ re ⁊ ꝓ loco capit: et
habet penultimā longā: qm̄ eſt ω.
Synnada: ciuitas aſiatica ad carie fines. De hac Stra.
lib. xij. ſic ſcribit. Synnada: vrbs non magna aū quā
planicies iacet oleis cōſita. lx. fere ſtadioꝝ. Alteriꝰ ē
Dorci vicꝰ et ſynnadici lapidis fodina (Sic eñ cum
romani appellāt) Indigene vo docimitē ⁊ docimeā.
Uena in initio ꝑuas glebas emittebat: nūc ꝓpter ma
ximos romanoꝝ ſumptꝰ columne integre et ingētes
extrahunt et varietate Alabaſtrite lapidi proxime.
Dicit ⁊ ſynna ſynnadis: vt apud Sidoniū.
Synereſis: cōtractio: figura qua plura ꝑ vnū cōiungū/
tur: ex συν et αιρεσισ diuiſio: q̄ſi diuiſorū cōiūctio:
vt bige pro bijuge.
Synalephe: dici poteſt compreſſio. Ceſura eſt cum de fi
ne dictionis vocalis abijcitur/ſequente dictione inci
piente a vocali: vt Semper ego auditor tm̄. Ex συν
et αλοιφη preſſio.
Synanche: angina morbꝰ qui ſpiritum ſuffocat: ex συν
et αγχω affligo/ango.
Synathreſmus: figura que et ſingulis verbis/et pluri/
um verboꝝ coniunctione fieri poteſt. Singulis hoc
modo. Sed cum ad ſuppliciū ſumendū ſe confirma/
ret: multa ſimul eum reuocabant officia: conſuetudo

tempꝰ/exiſtimatio/periculũ/religio. Pluriũ verboꝝ coniũctione ſic. Nemo em̃ nocens ſine ſũmo mœrore ẽ iudices: ſed mlt̃a, ſil' eũ ꝑturbãt: qđ adeſt ſollicitudinis plenũ/qđ futuꝝ eſt formidoloſũ: lex paratũ ſupplicium oſtentãs: vitia ex vitijs coacta occaſionẽ arguendi maleficij captãs inimicus: ꝗ quotidie eiꝰ animũ vehementer excruciant.

Syncaceoſis: figura ꝗ docet diuerſas res ꝯiũgere: ⁊ cõmuni opinioni cũ rõne aduerſari: vt Nec hoīs auari atq̃ aſoti: vnũ atq̃ idẽ vitiũ ẽ. Vterq̃ em̃ neſcit vti: atq̃ vtriq̃ pecunia dedecori eſt: q̃re merito vtriq̃ pari pęna afficiunt̃/quos pariter nõ decet habere.

Syncatatheſis: latine aſſenſio/approbatio. Vide in dictione Aſſenſio.

Syncathegorema/conſignificãs. Syncathegorematica: conſignificatiua.

Syncerus ra. rum. proprie dicit̃ quod eſt integrũ. Tractum ab eo/ꝙ qui diuidere fructũ communẽ alueoꝝ cum ſocio volũt: ſimul cũ cera mel partiunt̃: ꝙ ſi mel tm̃ ſine cera conſignẽt: fraudant ſociũ/nec agũt integre. Synceꝝ itaq̃ quaſi ſimul cũ cera. Alij putãt ſyncerũ a carie deduci: quaſi ſine carie: id eſt corruptiõe. Unde et pro puro/incorrupto et immaculato ponit̃. Hora. Synceꝝ eſt niſi vas qđcũq̃ infundis aceſcit. Huic contrariũ eſt inſyncerus ꝓ vitiato ⁊ corrupto. Virg. Inſyncerus apes tulit cruor.

Synceraſtus: antiquũ vocabulũ grecum: quo ſignificatur medulla.

Synchyſis: confuſio. Eſt enim (vt ſcribit Dona. hyperbaton vndiq̃ confuſum: vt illud Virgilianuz. Tris notus abreptas in ſaxa latentia torque Saxa vocant itali medijs ꝗ in fluctibꝰ aras. χυσισ em̃ fuſio dicit̃ συγχυω confundo.

Syncipꝰt: quaſi ſemicaput: inquit Phocas grãmaticꝰ: ſignificatq̃ partẽ porcini capitis conditã/⁊ ad edendum paratam: Nam inter edulia annumeratur. Pliniꝰ libro. viij. Interdicta quoq̃ cęnis abdomina glãdia teſticuli vuluę ſyncipita verrina. Hieronymꝰ contra Joui. Comę in occipitiũ frontemq̃ tornant̃. Eſt et ſynciput anterior pars capitis aures tẽporaq̃ cõplectens. Cornu. in Perſium. Synciput anterior: occipitiũ dicit̃ poſterior ꝑs capitis. Apollinaris ad Valeriũ maioranũ. Partẽq̃ cerebri Hic galeę cuz parte rapit furtiq̃ lacerto Diſijcit ancipiti miſerabile ſynciput enſe. Plautꝰ in Mene. ꝑtẽ ꝓ toto poſuit: ac de hoīe: qđ eſt ꝯtra Georgiũ merulã: q̃ negat inueniri ſynciput ꝓ anteriori capitis parte. Ait em̃. Non eſt tibi ſanũ ſynciput adoleſcens.

Syncopa: conciſio: κοπτω incido. Figura cum littera vel ſyllaba de medio dictionis abſcindit̃: vt Compoſtus pro compoſitus.

Synchronos: cõtẽporaneus. Vñ ſcribit Hiero. Oſeen ꝓphetã fuiſſe ſynchronon Eſaię. Et Var. ait: non eſſe dubiũ: quin aliquo tpe eodẽ vixerint Homerꝰ ⁊ Heſiodꝰ: eoſq̃ ſynchronos fuiſſe teſtat̃.

Syndicus: latine cõmunis vel defenſor.

Syndinũ: dicit̃ latine cõcęnatio.

Synechon: dici poteſt cõtinẽs: Nã cõponit̃ ex συν qđ eſt ſimul: et εχω habeo.

Synecdoche: ꝯcęptio dicit̃: cũ a ꝑte totũ/vel a toto ꝑs intelligit̃: vt puppis ꝓ naui/et annꝰ ꝓ hyeme: vt apud Virg. Ꝙ multę glomerant̃ aues vbi frigidꝰ annus Trãs pontũ fugat: id eſt frigida hyems.

Synephębi pe. pro. dicunt̃ adoleſcẽtes ſimul pubeſcentes. Qđ nomẽ inditũ eſt Comędię Statij Cecilij: vt eſt apud Ciceronẽ lib. Tuſcu. queſtionũ.

Syneſius: nomen viri propriũ/deductum a συνεσισ quę eſt conſcientia.

Syngrapha: ſyngraphus et ſyngraphum: ſcriptura ſiue ſchedula quę fit ꝓpria manu eoꝝ qui paciſcunt̃ in alicuiꝰ rei fidem. Plautꝰ in Aſi. Age iſtũ oſtende quẽ conſcripſi ſyngraphũ inter me et amicũ et lenã. Cice. Treba. Tanq̃ em̃ ſyngraphã ad imperatorẽ attuliſſes nõ epiſtolã: ſic pecunia ablata domũ redire ꝓperabas. Sueto. Cuiꝰ parti nõ dubitauit a quibuſdã iuſiurandũ atq̃ etiã ſyngrapham exigere. Dicta ſyngrapha απο του συν: ſimul και γραφω ſcribo: ꝙ ſimul ſcriptũ ſit a pluribus: ꝙ ꝓpria manu eoꝝ qui conuenirent ſcripta ſit.

Synodus pe. cor. ex συν et οδοσ via: quaſi cõuentus ſit vel cetus: generis fęminini eſt. At ſynodꝰ ſynodũtis: piſcis genus putat̃.

Synodicus ca. cum. quod ad ſynodũ pertinet. Hiero. Ante annos plurimos cũ iuuarem Damaſũ romanę vrbis epiſcopũ: et orientis atq̃ occidẽtis ſynodicis cõſultationibus reſponderẽ.

Synoeceſis dici põt cohabitatio: et ſcribit̃ cũ oe. diph. Synoecus cohabitator/cõtubernalis.

Synonyma dicunt̃ ꝗ ſub diuerſis vocibꝰ idẽ ſignificãt: vt enſis/mucro/gladius. Eadẽ dicunt̃ Polyonyma. Verũ aliter traditũ eſt in dictiõe Homonyma. Eſt ⁊ ſynonyma: figura ꝗ cõmunio noīs interpretat̃. Utimur aũt eo genere elocutiõis quotiẽs vno verbo nõ ſatis videmur dignitatẽ aut magnitudinẽ rei demõſtrare. Ideoq̃ i eãdẽ ſignificationẽ plura conferunt̃: vt ſi dicamꝰ. Proſtrauit/afflixit/ꝑculit.

Syntagma matis. tractatus/ordinatio rerũ cõſtitutio/documentũ: ab συν et ταγμα ordo vel ordinatio. Hiero. in ꝓfat. Penta. Et multa alia ꝗ ꝓpriũ ſyntagma deſiderãt. i. tractatũ: vt ipẽmet cõtra Ruf. exponit. Et lib. de viris illuſt. ſcpſit de ogdoade egregium συνταγμα: id eſt documentũ ſeu tractatũ.

Syntaxis: dici poteſt cõſtructio et ſeries.: ταξισ em̃ ſeries ⁊ ordo dicitur.

Syntecxis: latine defectio dicit̃. Pli. Tali ſorbitionis genere emendant̃ ſyntecxes. i. defectiones ex longis morbis ſumptę. Hęc aũt emẽdatio ꝓprie recreatio ⁊ reſtauratio dicit̃. Idẽ. Aqua mulſa ꝓclarã vtilitatem habet viribus recreandis. Inde ſyntectici dicti ſunt. Idẽ. Pręcordiorũ vitij ſyntecticis: comitialibꝰ laſer cũ vino in aqua mulſa datur.

Syntheſis penul. correpta: latine compoſitio dicit̃. Figura cũ ſingulare nomen multitudinem ſignificans verbo plurali iungit̃: vt Pars in fruſta ſecãt. Eſt etiam Syntheſis genus veſtis breuis ⁊ negocijs aptę. Hac romani peculiariter in ſaturnalibꝰ vtebant̃. Illis em̃ diebus om̃es exuebant togã ⁊ ſyntheſin induebãt. Dicta ſyntheſis: ab eo ꝙ cõſuta cõtextaq̃ eſſet cõpoſitione quadã verſicolori. Hinc ſyntheſiatus: ꝗ ſyntheſi indutꝰ eſt. De hac veſte Mar. De nr̃a praſina ſyntheſis empta toga. Itẽ Syntheſis eſt genꝰ vaſis fictil' ex diuerſis vaſis cõpoſiti. Papi. li. iiij. ſiluarũ. Unã mittere ſyntheſin q̃d horres alboꝝ calicũ atq̃ cacaboꝝ. Preterea ſyntheſis generali vocabulo gręco cõpoſitio dicit̃. Serenꝰ. Vilẽ deprẽdit in illis ſyntheſin: ⁊ vulgata ſatis medicamina riſit. Syntheſis hęc ꝓdeſt vnda molita calẽt. Inde Aſyntheta criſtalla. Pli. vocat ꝗ ſunt pura ⁊ ſine vitio.

Synthema matis. compoſitũ conſtitutũ et ſignũ quod dat̃ militibus. Hiero. ad Julianũ. Jam dimiſſo ſynthemate equus publicus ſternebat̃.

Synteryſis penultima breui: dici poteſt attẽtio ſeu cõſeruatio. Nã ab συντηρεω: quod eſt conſeruo deriuat̃. Et ea pars animę eſt quę vitijs aduerſat̃: et ſeſe ſemꝑ immaculatã cupit a peccato ſeruare: et perpetrata mala cõtinuo arguit: quã corrupte theologi noſtri tẽporis ſynderesin dicunt.

Syphax fuit Numidaꝝ rex: cuiꝰ Liuiꝰ ſępe meminit.

Sypharium: velum fuit: vt inquit Probus: ſub quo latebant paradoxi cum in ſcenam prodibant/aut hoſtijs

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

mimi. Alij dicūt eſſe omne quod ante cantantem mimū p̄emiū ſuſpendit̄. Iuue. Conſūptis vocem Damaſippe locaſti ſyphario.

Syracuſe: ciuitas Sicilię ſub Pachino monte ſita/ vbi fons Arethuſe. Ci. li. vj. ver. ſcribit Syracuſas vrbē eē maximā grecaꝝ vrbiū pulcherrimāq̄: q̄ ex q̄ttuor quaſi vrbibus maximis conſtare videbat̄: quarū vna inſula nominat̄. Altera Achradina. Tertia Tyche. Quarta Neapolis. Syracuſani multos claros principes habuerūt: ſed p̄cipue clariſſimū Dionyſiū ſeniorē: qui cū apud filiū Dionyſiū vidiſſet ingentē vaſorū aureorum argenteorūq̄ copiam/ exclamans inquit: In te affectus regiꝰ nō eſt/ qui ex tanta poculoꝝ vi amicū neminem tibi conciliaſti. Ambo tamē Dionyſij philoſophi fuere: amboq̄ Platonē audiuerūt. Ex ſyracuſis fuit Archimedes mathematicꝰ ⁊ Theocritꝰ poeta bucolici carminis ſcriptor: quē Uirgiliꝰ imitatus eſt. Solinꝰ in Polihiſtore ſcribit i Sycilia primā comediā inuentā fuiſſe.

Syria: regio Aſię: quę ab oriente fluuio Euphrate: Ab occidente noſtro mari/ et ęgypto terminat̄. A ſeptentrione habet Ciliciā/ et partem Cappadocię. A meridie Arabiā. Cuiꝰ inſignes ciuitates: vt libro. v. refert Ptole. ſunt Laodicia/ Hierapolis/ Antiochia/ Apamia/ Palmira/ Heliopolis/ Ptolomaida/ Sidon/ Tyrꝰ/ Beritus/ Botris/ Tripolis/ Biblꝰ/ Seleucia/ Cęſarea/ ⁊ Damaſcus. Mōtes clari. Carmelus/ Caſius/ Libanꝰ. Fluuij. Euphrates/ Criſoras/ Singas. Regiones. Phęnicia/ Palęſtina/ Iudęa/ Idumęa/ Comagena ⁊ Samaria. Hęc regio in medio orbis ꝯſtituta eſt: quo fit vt nec frigore nimio rigeat/ nec calore torreat̄. Sūt q̄ q̄dripertitā faciūt diuiſionē: in Syrios/ Aſſyrios/ Leucoſyrios ⁊ Celoſyrios. Pli. duplicē facit. Unā palęſtinā. Alterā antiochiā. Huiꝰ nōis Syria p̄ma corripit̄.

Syrus ſyra ſyrum/ et Syrius ſyria ſyriū: quod ex Syria ē. Unde Syri et ſyrij: qui ex Syria ſūt. Suidas. συροι προσ φοινικασ εκαιερα τα εφυηδια βε υλη ταιωσ παρουργα.

Syriſſus a. um. idē quod ſyrius. Uirg. Copa ſyriſſa caput graia redimita mitella.

Syrus: inſula Ionica ⁊ Aſię appoſita: cuiꝰ prima ꝓducit̄. A qua Pherecides ſyriꝰ ortū habuit/ non a Syria regione. Scyros ꝟo thracię adſcripta ē: vt Strabo et Pli. teſtant̄ lōge a Rhodo.

Syriſca: a ſyrus fit: ſicut Ciliſca a Cilix.

Syrophęnix: ora maritima Syrię circa Euphratē: cuiꝰ pars Idumęa et Iudęa.

Syricū: color ficticiꝰ ex ſinopide et ſandyce mixtis: quo miniū adulterat̄. Pli. lib. xxxiij. Sublimi autē ſyrico miniū compendij ratio demōſtrat. Scyricū ꝟo ſilaceus ſiue ceruleus color eſt.

Syrinx gis. ⁊ ſyringa gę. a noſtris fiſtula tra̅ffert̄: inſtrumētū muſicū quo ore modulamur. Fuit em̄ nympha quędā in cannā ꝯuerſa. De q̄ Ouid. lib. j. Metam̄. Naias vna fuit: nymphę ſyringa vocabāt.

Syrictę dictę ſūt/ ſiue a foraminibꝰ ⁊ fiſtulis: q̄s naſi loco p̄ferūt: ſiue a fiſtulis ⁊ calamis auenaꝝ.

Syrmea: genus raphani: vt Pli. interpretat̄.

Syrma ſyrmatis: et ſyrma mę. genus veſtis tragicorū: vel cauda ſiue tractus veſtis fęminarū. Mar. Aptaſti longum tu quoq̄ ſyrma tibi. Seneca de baccho. Qui habitu muliebri nōnunq̄ ſe ornabat. Auro decoꝝ/ ſyrma barbaricū. Sumit̄ interdū ꝓ longa tragice orationis ſerie: tenorem ſuum vſq̄ in vltimū ꝓtrahente: ab συρω traho.

Syrupus: succꝰ qui trahit: ab συρω traho et ſyrtes: ſūt loca circa fines Aphricę ęgyptū verſus periculoſiſſima: ab συρειν trahere. Eſt em̄ inęqualitas maris et terrę magna: ⁊ in vno loco ꝓfundiſſima: in alio ꝟo ſatis vadoſa. Spiranteq̄ vento cumulus arenę qui ſupra mare fuerat in ꝓfundiſſimas reſidet valles. Et q̄ deprimebat̄/ mox ſuper aquas egerit̄. Et ſūt duę pares natura/ impares magnitudine: quę dicunt̄ maiores et minores: et ſpacio paſſuū ducentorū quinquaginta miliū ſeparantur. Minor a Carthagine trecētis milibus paſſuū diſtat/ et totidem ambitus. Maior quadringentis vigintiq̄nq̄ milibus paſſuū. Ser. ꝟo vbicūq̄ ſunt arenoſa loca i mari: ſyrtes aſſerit vocari. Hoc nomen etiā declinat̄: hę ſyrtis/ et has ſyrtis: vt inquit Priſci. Uirg. lib. x. In ſyrtis: in ſaxa volās vos turnus adoro.

Syſtole dici pōt correptio: Figura eſt cū longa ſyllaba ꝯtra eiꝰ naturā corripit̄: vt apud Uirg. Cōnubio iūgā ſtabili ꝓpriāq̄ dicabo. Ubi nu breuē poſuit: q̄ naturaliter longa eſt: Nā alio loco lōgā poſuit. Hectoris andromache pyrrhin cōnubia ſeruas?

Sytropes pidis. et Citropes genꝰ vaſis fictilis cū tribus pedibus.

Sygye: nerui ſunt a cerebro ad oculos: ſed is qui a dextra incipit/ tendit ad ſiniſtrū: is ꝟo qui a ſiniſtra/ tendit ad dextrū oculū: adeo vt ſe iungant ad ſimilitudinem crucis. Unde ſygyas dictos putant: συζυγια̃ em̄ coniugiū dicitur.

T Littera muta eſt: et apud vetuſtiſſimos in aliq̄bꝰ dictionibus ſcribebat̄ in quibꝰ nūc ſ ſcribimus. Nā mertare ⁊ pultare/ antiqui dicebant: nos merſare ⁊ pulſare dicimꝰ. Mutat̄ nōnūq̄ t in s ⁊ in x. vt verto verſus: mitto miſſus: flecto flexui: pecto pexui.

T Ante A

Tabor: mōs in medio Galilęę/ rotūdus ac ſublimis.

Tabanus: animal paruū volatile. Alio noīe Aſylus: ⁊ Oeſtrus grece dicitur.

Tabula: a quo ꝑ diminutionē fit Tabella. Sunt autem Tabulę ſiue Tabellę teſtamenta: vel publicę ſcripturę ex quacūq̄ materia: q̄ initio ceratis tabul̄ ſcribi cōſueuerāt. Unde Cic. Terrētię tabulā ꝓ lege poſuiſſe videt̄ cum ait. Quemadmodū a veſta ad tabulā valeriā ducta eſſes. Et Tabula dicebat̄ in quām mittebāt teſſeras: quę Luſoria/ ⁊ q̄nq̄ latrūcularia: ⁊ Pyrgus ſiue Alueꝰ alueoluſve dicebat̄. Tabulę nouę appellant̄: quādo debitores creditas pecunias cū vſuris ꝑſoluere nō cogunt̄ ipſis creditoribꝰ: et abolitis prioribꝰ debitis nouę tabulę conficiunt̄. Cice. li. ij. off. Tabulę nouę quid habent argumēti/ niſi vt emas mea pecunia fundū: ⁊ eū tu habeas: ego nō habeā pecuniā. Sal. Tūc Catilina polliceri cępit tabulas nouas: ꝓſcriptionē locupletiū.

Tabularıꝰ: ratiocinator/ ſupputator/ phillaciſta: qui i tabula noīa et rationes obſeruat. Sidoniꝰ ad petreiū. Sed ⁊ ille ſuſcipiebat hūc grāditer/ habens in eo cōſiliariū in iudicijs/ vicariū in eccleſijs/ ꝓcuratorem in negocijs/ villicū in prędijs/ tabulariū in tributis/ i lectionibus comitē/ in expoſitionibus interpretē/ in itineribus contubernalem.

Tabelliones: qui ⁊ libelliones appellati ſunt: qui tabulas: hoc eſt teſtamēta ⁊ publicas ſcp̄turas conficiunt. Nā nūc notarij dicunt̄ barbare: qui tamē aliud ſunt: vt qui notarent in ſenatu.

Tabellarıꝰ: qui tabellas: id eſt litteras defert. Hiero. ad Niciā. Rudes illi Italię hoīes quos Caſcos Ennius appellat: qui ſibi (vt in rhetoricis Cicero ait) victu ferino victum requirebant ante carthę et membranarum vſum: aut in dedolatis ex ligno codicillis: aut in corticibus arboꝝ mutua epiſtolarum alloquia